J. P. Donleavy

Zencefil Adam

ROMAN

Çeviren: Kıvanç Güney

İrlanda edebiyatının en önemli yazarlarından J. P. Donleavy, ilk kitabı *Zencefil Adam* ile –50 yıl sonra bile olsa– ilk kez Türkçede.

Zencefil Adam, 20. yüzyılın en çok okunan, en çok tartışılan kitaplarından biri. Yazarının hayatından izler taşıyan, kendisinden sonra yazdığı eserlere kokusu sinen bir başyapıt.

Sebastian Balfe Dangerfield. Tam bir beyefendi. Ayyaş, çapkın, meteliksiz bir mirasyedi. Okumayan bir öğrenci, babalıktan anlamayan bir baba, kocalığı bilmeyen bir koca, kirasını ödemeyen bir kiracı... Ama şeytan tüyü var! Nefret etmek bir yana, kızmayı bile düşünemeyecek kadar seveceğiniz bir roman kahramanı.

ISBN 975-08-1140-2
17 YTL
9 789750 811401

ZENCEFİL ADAM

J. P. Donleavy 1926'da New York'ta doğdu. Ailesi İrlanda göçmeniydi. II. Dünya Savaşı'nda Donanma'da görev aldıktan sonra Trinity College'da eğitim görmek üzere Dublin'e gitti. Önceleri resimleriyle tanındı. Bugün de resim yapmaya ve sergiler açmaya devam eden Donleavy'ye edebiyat alanındaki ilk büyük başarısını kazandıran romanı *Zencefil Adam*, uzun ve zorlu bir süreçten sonra yayımlanabildi. Donleavy, bu süreci ve yayıncısıyla girdiği yasal mücadeleyi otobiyografisi *Zencefil Adam'ın Tarihi*'nde (*The History of the Ginger Man*, 1994) anlatır. Halen yaşamını İrlanda'da sürdüren J.P. Donleavy, aynı zamanda başarılı bir oyun yazarıdır. Pek çok romanı sahneye uyarlanmış, Amerika ve Avrupa'da önemli tiyatro grupları tarafından sahnelenmiştir. Önemli eserleri arasında *The Onion Eaters*, Darcy Dancer üçlemesi (*The Destinies of Darcy Dancer, Gentleman; Leila: Further in the Life and Destinies of Darcy Dancer, Gentleman; That Darcy, That Dancer, That Gentleman*) ve hepsi Zencefil Adam gibi, sahneye de uyarlanmış olan *A Singular Man, The Saddest Summer of Samuel S ve The Beastly Beatitudes of Balthazar B* sayılabilir. *Fairy Tales of New York* adlı oyununu ise daha sonra *A Fairy Tale of New York* adıyla romanlaştırmıştır.

Kıvanç Güney Ankara'da doğdu. T.E.D. Ankara Koleji'ni ve Hacettepe Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. Çeşitli işlerde çalıştıktan sonra 2002 yılında Irvine Welsh'in *Porno* adlı romanını Türkçeye çevirerek edebiyat çevirisi alanında çalışmaya başladı. Diğer çevirileri arasında, yine Irvine Welsh'in *Olağanüstü Üç Kimyasal Romans* (Ecstasy) isimli öykü kitabı, Jonathan Gould'un *Bartimaeus Üçlemesi* isimli çocuk romanları, Hari Kunzru'nun *Gölgenin Gölgesi* adlı romanı ve James Baldwin'in *Bundan Sonrası Ateş* (YKY, 2006) adlı deneme kitabı sayılabilir. Yaşamını halen Ankara'da sürdürmektedir.

J. P. DONLEAVY

Zencefil Adam

ÇEVİREN:
KIVANÇ GÜNEY

ROMAN

YKY
İSTANBUL

Yapı Kredi Yayınları - 2401
Edebiyat - 742
Zencefil Adam / J. P. Donleavy
Özgün Adı: The Ginger Man
Çeviren: Kıvanç Güney

Kitap Editörü: Betül Kadıoğlu
Düzelti: Korkut Tankuter

Kapak Tasarımı: Nalıde Dikel

Baskı: Üç-Er Ofset
Yüzyıl Mah. Massit 5. Cad. No: 15 Bağcılar / İstanbul

Çeviriye Temel Alınan Baskı: Abacus, 2000
1. Baskı: İstanbul, Ekim 2006
ISBN 975-08-1140-2

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2005
© J.P. Donleavy 1955
Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Yapı Kredi Kültür Merkezi
İstiklal Caddesi No. 285 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 (pbx) Faks: (0 212) 293 07 23
http://www.yapikrediyayinlari.com
e-posta: ykkultur@ykykultur.com.tr
İnternet satış adresi: http://yky.estore.com.tr
www.teleweb.com.tr

ZENCEFİL ADAM

1

Nefis bir ilkbahar güneşi. Tara Sokağı'ndaki rıhtımlara doğru tıngırdayan at arabaları ve beyaz yüzlü, ayakkabısız çocukların haykırışları.

O'Keefe gelip bir tabureye tırmanıyor. Sırtındaki çantayı sallayarak Sebastian Dangerfield'a bakıyor.

"Şu küvetler kocaman. İki aydır ilk banyom. Gün geçtikçe daha çok İrlandalılara benziyorum. Amerika'da metroya binermiş gibi turnikeden geçiyorsun."

"Birinci sınıf mı, üçüncü sınıf mı gittin, Kenneth?"

"Birinci. İç çamaşırlarımı yıkayacağım diye kıçım çıktı, bir de Trinity'deki o lanet odalarda hiçbir şey kurumuyor. Sonunda havlumu çamaşırhaneye gönderdim. Harvard'da olsa, seramik fayanslı duşumdan fırlayıp tertemiz güzelim iç çamaşırlarının içine dalıverirdim."

"Ne içeceksin, Kenneth?"

"Kim ısmarlıyor?"

"Elimde bir elektrikli sobayla komisyoncuma yaptığım ziyaretten henüz dönmüş bulunuyorum."

"O zaman bana bir elma şarabı. Sobayı rehine verdiğinden Marion'ın haberi var mı?"

"O burada değil. Felicity'yi de alıp ailesini ziyarete gitti. İskoç çayırlarına. Balscaddoon onu bunalttı galiba. Tavandaki tıkırtılar, döşemenin altından gelen inlemeler falan."

"Neye benziyor orası? İnsanın kıçı donuyordur herhalde."

"Gelsene. Hafta sonu bende kal. Yemek adına pek bir şey yok ama olanı bölüşürüz işte."

"Yani hiçbir şeyi."

"Ben öyle demezdim."

"Ben derdim. Buraya geldiğimden beri her şey kötüye gitti, Trinity'deki çocuklar da benim para bastığımı zannediyor. Amerikan bursunun dolar sıçmak ya da bozukluk ishali olmak anlamına geldiğini sanıyorlar. Sen çekini aldın mı?"

"Pazartesi bakacağım."

"Benimki gelmezse hapı yuttuğumun resmidir. Senin sırtında bir de kadınla çocuk var. Vay. Ama en azından düzenli yapıyorsun. Ben daha hiç yapamadım. Howth'da yollu kadınlar var mıdır?"

"Etrafa bakınırım."

"Bak, gidip danışmanımı bulmam ve Yunanca dersinin nerede olduğunu öğrenmem lazım. Kimse bilmiyor, tam bir sır. Artık içmeyeyim. Hafta sonu gelirim."

"İlk kadınınla birlikte seni bekliyor olabilirim, Kenneth."

"Ya, tabii."

2

Balscaddoon'a çıkan yokuş dimdikti. Evlerin yakınından geçiyor, komşuların gözlerinden kaçamıyordunuz. Kıpırtısız suyun üzerindeki sis. Yolun yukarısında dikilen kambur bir şekil. Düzleşen tepedeki beton duvarın üzerinde yeşil bir kapı vardı.

Kapının girişinde, beyaz golf ayakkabıları ve tel parçalarıyla tutturulmuş açık kahverengi pantolonu içinde gülümsüyor.

"Gelmene çok sevindim, Kenneth."

"Manzaraya bak. Burayı ayakta tutan nedir böyle?"

"İman."

O'Keefe evi dolaştı. Kapıları, çekmeceleri, dolapları açtı; sifonu çekti, klozetin kapağını kaldırıp yeniden çekti. Başını hole çıkardı.

"Demek bu şey cidden çalışıyor. Yiyecek bir şeylerimiz olsa, kullanabilirdik bile. Aşağı kasabada şu büyük dükkânlardan bir tane var, neden o İngiliz aksanınla uğrayıp bir hesap açtırmıyorsun. Yanında olmaktan ne kadar keyif alsam da, Dangerfield, midesi dolu bir dost olmayı tercih ederim."

"Ben gözlerime kadar doluyum zaten."

"Ayrıca o üstündekilerle pek de çekici görünmüyorsun."

O'Keefe misafir odasına daldı. Limonluğun kapısını açtı, ölmekte olan bir bitkinin yapraklarını ufalayıp bahçeye çıktı. Bakımsız çimlerin üstünde durup metrelerce aşağıda dalgaların çarptığı yalçın kayalıklara bakarak keskin bir ıslık çaldı. Pencerelerden içeri bakarak evin dar arka bahçesine dolandı.

Bir yatak odasında dizlerinin üstüne çökmüş, elindeki baltayla büyük, mavi bir battaniyeyi doğrayan Dangerfield'ı gördü. Hızla eve döndü.

"İsa aşkına, Dangerfield, ne yapıyorsun sen? Asyalı mı oldun?"

"Sabret."

"Ama bu battaniye çok güzel. Parçalayacaksan bana ver."

"Şimdi, Kenneth, bana bak. Gördün mü? Böyle boyuna dolanır, yırtık yerler içeri sokulur, işte bu kadar. Artık Trinity kürek takımının mavi kaşkolünü takıyorum. Sınıf gücünü kullanırken küstah bir ayrıntı her zaman işe yarar. Şimdi şu hesap işiyle ilgilenelim."

"Seni kurnaz şeytan. İyi göründüğünü itiraf etmeliyim."

"Fırını yak. Hemen dönerim."

"Tavuk da al."

"Bakarız."

Dangerfield ıssız Balscaddoon Yolu'na çıktı.

Tezgâh domuz pastırmalarının etli kısımları ve parlak yumurtalarla dolu hasır sepetlerle kaplıydı. Beyaz önlükleriyle, uzun tezgâhın ardında tezgâhtarlar. Kanarya Adaları'ndan yeşil muzlar tavandan fışkırıyor. İlgiyle öne doğru eğilen kır saçlı bir tezgâhtarın önünde duran Dangerfield.

"İyi günler, efendim. Yardımcı olabilir miyim?"

Dudaklarını büzerek duraksayan Dangerfield.

"İyi günler, evet. Bir hesap açtırmak istiyordum."

"Tabii, efendim. Lütfen şöyle buyurun."

Tezgâhın karşısında büyük bir hesap defterini açan tezgâhtar, Dangerfield'ın ismini ve adresini soruyor.

"Faturanızı aylık mı, iki haftada bir mi istersiniz, efendim?"

"İki haftada bir sanırım."

"Bugün bir şeyler almak ister miydiniz, efendim?"

Dişlerini hafifçe birbirine vuran Dangerfield'ın gözleri birer ok gibi raflarda dolaşıyor.

"Cork Cin'iniz var mıydı?"

"Elbette efendim. Büyük mü, küçük mü?"

"Büyük olsun."

"Başka bir şey var mıydı, efendim?"

"Haig and Haig'iniz var mı?"

Dükkânın öteki ucuna seslenen tezgâhtar. Arkada bir yerlere giden çocuk elinde bir şişeyle geri geliyor. Dangerfield bir jambonu işaret ediyor.

"Ne kadar olsun, efendim?"

"Hepsini alacağım. Bir kilo peynirle bir de tavuk."

Tezgâhtar baştan aşağı tebessüm ve hoş sohbet. Ah hava da nasılmış öyle. Beklenmedik sis. Denize açılacaklar için de diğerleri için de iyi bir gün değilmiş. Sonra küçük çırağa ellerini şaklatıyor.

"Buraya gel de beyefendinin paketlerini taşı. Size iyi günler, efendim."

Yokuş yukarı, kapıda bekleyen O'Keefe paketleri kucaklayarak alıyor. Mutfakta, kucağındakileri masaya bırakıyor.

"Bunu nasıl yapıyorsun, bilmiyorum Dangerfield. Hesaba yazdırmak istediğim ilk seferinde, banka müdüründen kâğıt getirmemi söylemişlerdi bana."

"Asil kanımdan Kenneth. Şimdi şu peynirden küçük bir parça kesip bizim ufaklığa vereceğim."

Dangerfield gülümseyip ellerini birbirine sürterek mutfağa döner.

"Neden bu kadar çok içki aldın ki?"

"İçimizi ısıtır. Kuzey Kutbu'ndan gelen soğuk bir hava dalgası varmış galiba."

"Ya döndüğünde Marion ne diyecek?"

"Hiçbir şey. Bu İngiliz kadınları harika. Hadlerini biliyorlar. Sen de kendine bir tane bulup evlenmelisin."

"Benim tek istediğim milli olmak. Bir kadın ve çocuklarla kılları ağartmak için yeterince zamanım var. Bana bir skoç ver ve şu yemeklerle boğuşurken ayağımın altından çekil. Bazen bana uygun tek işin aşçılık olduğunu düşünüyorum. Bir yaz Newport'ta çalışırken Harvard'dan ayrılmayı düşünmüştüm. Soylu Yunancası konuştuğum için bana bayılan Yunan bir şef vardı ama sepetlendim çünkü Harvard'dan çocukları kulübün barında içmeye çağırmıştım ve yönetici gelip beni hemen oracıkta kovuverdi. Çalışanlar müşterilerle arkadaşlık edemezmiş."

"Çok doğru demiş."

"Artık klasik edebiyat derecem var ama hâlâ yemek yapmak zorundayım."

"Asil bir uğraşı."

Kap kacağı kurcalayıp lavaboyla masa arasında mekik dokuyan O'Keefe.

"Kenneth, cinsel açıdan bunalımda ve uyumsuz olduğunu düşünüyor musun?"

"Düşünüyorum."

"Bu güzel kasabada önüne fırsatlar çıkacaktır."

"Ya, bir sürü, çiftlik hayvanlarıyla doğal olmayan yollardan ilişki kurmak için. Tanrım, yalnızca aç olduğum zaman aklımdan çıkarabiliyorum. Yiyince deliriyorum. Nasıl yapabileceğimi görmek için oturup Widener Kütüphanesi'nde seks üstüne yazılmış bütün kitapları okudum. Hiçbir boka yaramadı. Kadınları iğrendiriyor olmalıyım ve bunun hiçbir çaresi yok."

"Seni çekici bulan kimse olmadı mı?"

"Bir kez. Kuzey Carolina'daki Black Mountain Koleji'nde. Müzik dinlemek için odasına çağırmıştı. Sıkıştırmaya başlayınca odadan kaçtım."

"Niçin?"

"Çok çirkindi herhalde. Bu da başka bir ayak bağı. Yalnızca güzel kadınları çekici buluyorum. Tek yolu yaşlanıp artık istemeyeceğim günü beklemek."

"Her zamankinden daha çok istersin."

"Tanrım, bu doğru değil, değil mi? Eğer beklemem gereken şey buysa, gidip kendimi şu arka bahçeden aşağı atayım. Söylesene, düzenli yapmak nasıl bir şey?"

"Her şey gibi ona da alışıyorsun."

"Ben asla alışamam."

"Alışırsın."

"Peki Marion'ın anneciğiyle babacığına yaptığı bu küçük ziyaret neden? Sürtüşme? İçki?"

"Bebekle ikisinin biraz tatile ihtiyacı vardı."

"Bence onun peder seni kafalıyor. İki yüz elli papel vermekten yırtmayı nasıl başardıysa? Eline geçmemesine hiç şaşmıyorum."

"Beni çalışma odasına aldı ve kusura bakma evlat dedi, bu ara işler biraz sıkışık."

"Çeyiz yoksa evlilik de yok demen lazımdı. Onda kesin mangiz vardır, adam amiral. Biraz uğraş, Marion'ı alıştığı gibi yaşatman gerektiğini falan söyle. O parlak fikirlerinden biriyle aklını çelebilirdin."

"Çok geç. Bu düğünden önceki geceydi. Stratejik açıdan içki içmeyi bile reddettim. Ama adam kâhya gittikten sonra en fazla beş dakika bekleyip fakirlik edebiyatı yapmaya başladı."

O'Keefe tavuğu bacağından tutup dönüyor.

"İşte, nasıl da kurnaz. İki yüz elli papeli de cebinde kalmış oldu. Kafayı biraz çalıştırsan, Marion'ı çoktan düdüklediğini ve yakında doğacak bebek için biraz arpaya ihtiyacın olduğunu söylerdin. Şimdi şu haline bak. Hukuk sınavlarından bir çaktın mı, bingo."

"Ben iyiyim, Kenneth. Az bir param var, her şey yolunda. Bir evim var, karım var, kızım var."

"Yani ev için kira ödüyorsun. Kirayı ödeyemezsen, ev de yok."

"Sana bir içki daha koyayım, Kenneth. Sanırım ihtiyacın var."

O'Keefe bir kâseye ekmek kırıntıları doldururken. Dışarıda gece ve denizin gümbürtüsü. Angelus çanları. Tazeleyici bir ara.

"Bu, Dangerfield, ailenin susadığı senin kanın ve sonunda hepinizi düşkünler evine yollayacak şey olur. Rahatını düşünüp bir tek para için evlenmeliydin. Eve sarhoş gel, çabucak bir düzüş ve hop, al sana beslenecek bir boğaz daha. Benim çocukken yaptığım gibi gözlerinizden çıkana kadar spagetti yemek zorunda kalacaksınız ya da İngiliz karınla İngiliz çocuklarını alıp gerisin geri Amerika'ya yollanacaksın."

Tavuk, bacakları bağlanıp saygıyla tavaya yerleştirildi. O'Keefe dudaklarını bir kez şaplatıp fırına sürdü.

"Bu hazır olduğunda Dangerfield, Balscaddoon usulü bir tavuğumuz olacak. Hava kararlığı zaman burası oldukça tekinsiz bir ev, biliyorsun. Ama henüz denizin sesi dışında bir şey duyamıyorum."

"Bekle."

"Eh, dolu mideyleyken hayaletler beni rahatsız etmez, tam bir seks hayatım olduğundaysa hiçbir zaman edemez. Biliyor musun, Harvard'dayken sonunda Constance Kelly'yi etkim altına almıştım. İki yıl boyunca kancayı bana takan bir kız ama sonra Amerikan kadınının nasıl bir sahtekâr olduğunu anlayıp onu başparmağımın altında ezdim. Ama anlayamıyorum. Hiç anlayamadım. Beni hayatına kabul etmek dışında her şeyi yapardı. Beacon Hill'de servet avcısı. Onunla evlenirdim ama o benimle birlikte sosyal merdivenin en altında kıstırılmak istemedi. Kendi cinsinden biriyle. Tanrım, çok haklı. Ama ben ne yapacağım biliyor musun? Çuvallar dolusu param olduğunda Amerika'ya dönmüşüm, Saville Row takımlarımı çekmişim, ağzımda pipom, M.G.'yi şoförüm kullanıyor ve ben en ağdalı İngiliz aksanımla konuşuyorum. İrlandalı bir hödükle evlenip yerleştiği banliyö evinin önünde duracağım, bütün eski Bostonlular ondan yüz çevirmiş, adamımı direksiyonda bırakacağım. Çocukların oyuncaklarını bastonumla önümden iterek ön bahçedeki yolda ilerleyeceğim ve kapıyı birkaç kez sabırsızca tıklatacağım. Dışarı çıkacak. Yanağına un bulaşmış, mutfakta kaynayan lahananın leş gibi kokusu. Hayretler içinde bakakalıyorum. Yavaş yavaş kendime geliyorum ve mahvedici bir ses tonuyla konuşarak, en kusursuz aksanımla, Constance, diyorum... sen tam da... düşündüğüm gibi birisi olmuşsun. Sonra topuğumun üstünde geri dönüp kendi tasarımım bir bakışla ona bakacağım, bastonumla bir iki oyuncak daha devirip, basıp gideceğim."

Neşe içinde, yeşil sallanan koltukta otururak yüzlerce evetle başını sallayan Dangerfield. O'Keefe elindeki çatalı sallayarak mutfağın kırmızı karolarını arşınlarken, canlı tek gözü yüzünde parıldayan kaçık bir İrlandalı kuşkusuz. Belki de oyuncaklardan birine basıp kayarak kıçındaki bir kemiği kıracak.

"Constance'ın annesi de benden iğrenirdi. Onu sosyal açıdan en alta çekeceğimi düşünürdü. Kızına yazdığım bütün mektupları o açardı, ben onları Widener Kütüphanesi'nde oturup, aklıma gelen en pis şeyleri hayal ederek yazardım, yaşlı sürtük bunlara bayılıyordu bence. Onları okuyup sonra da yak-

mak zorunda kaldığını düşünmek beni çok güldürürdü. Tanrım, kadınlar benden tiksiniyor, kahretsin. Hatta bu kış Connemara'da bizim ihtiyarları ziyaret ederken, ineğin götüne benzeyen kuzenim yüzüme bile bakmadı. Geceleyin dışarı çıkıp sütü almasını bekler, onunla birlikte giderdim. Otlağın sonunda hendeğe atmaya çalışırdım. Nefes nefese bırakır, Amerika'ya götürüp onunla evlenirsem her şeyi yapacağını söyletirdim. Bunu üç gece üst üste denedim, yağmurun altında bileğimize kadar çamura ve inek tezeğine batmış halde, onu devirip hendeğe atmaya çalıştım ama fazla güçlüydü. Ben de onun gibi bir yağ fıçısını cehennemin dibine bile götürmeyeceğimi söyledim. Bunların koluna dokunmak için bile vize alman gerekir."

"Evlen onunla, Kenneth."

"Hayatımın geri kalanını o karın ağrısı canavarla birlikte mi geçireyim? Yemek pişirsin diye fırına zincirlemek olabilir ama bir İrlandalıyla evlenmek fakirliğe kucak açmak demektir. Ona inat Constance Kelly ile evlenirim, daha iyi."

"Sana *Evening Mail*'in eş arayanlar sütununu tavsiye ederim. Hiç lafı dolandırma. Kendi geliri olan bey, Batı'da geniş araziler ve bolca mülk. İri yapılı kadınları tercih eder, kişisel geliri ve Avrupa'da dolaşmak için arabası olmalı. Diğer başvurular dikkate alınmayacaktır."

"Haydi yiyelim. Sorunumu fazla karmaşık hale getirmek istemiyorum."

"Kenneth, ne kadar düşüncelisin."

Kızartılmış tavuk yeşil masaya kondu. Yağlar süzülen göğsüne bir çatal saplayıp butlarını kopartan O'Keefe. Raftaki kap titreşiyor. Kırmızı benekli küçük perdeler uçuşuyor. Dışarıda bir bora. Düşününce, O'Keefe yemek pişirmeyi gerçekten de biliyor. New York'taki son gecemden beri bu ilk tavuğum, garson mönüyü hatıra olarak saklamak ister miyim diye sormuştu ve ben o mavi halılı salonda oturup evet demiştim. Köşedeki barda kahverengi takım elbiseli bir adam içki ısmarlamayı teklif ediyor. Gelip bacağımı elliyor. New York'u sevdiğini söylüyor, kalabalıktan uzak bir yere gidip konuşabilir, birlikte olabilir miymişiz, tatlı çocuk, kaliteli çocuk. Onu koltuğunda sallanırken bıraktım, kırmızı-beyaz-mavi kravatı ce-

ketinden dışarı sarkmış ve Yorktown'a gidip hiç eğlenmediğini, etrafta kimsecikler olmadığını söyleyen, çiçek desenli elbise giymiş bir kızla dans ettim. Haşmetli göğüsleri olan Jane diye biriydi ve ben Marion'ınkileri düşlüyordum, son moda dişlek ağzıyla kendi uzun boylu zayıf sarışınımı. Savaş sonrası onunla evlenmeye gidiyorum. Denizi geçmek için büyük uçağa binmeye hazırım. Onu ilk kez gök mavisi bir kazakla görüp armutları olduğunu anlamıştım. Olgun armutlardan daha iyi ne olabilir. Londra'daki Antelope'da, elinde koca bir bardak cinle arkada oturmuş, o soyağaçları tertemiz insanların keyfini çıkartıyor. Yalnızca birkaç santim uzağımda, beyaz parmaklarında uzun bir sigara. Bombalar Londra'ya düşerken. Sigara istediğini duydum ama kimsede yoktu. Denizci üniformamla, yakışıklı ve güçlü, öne doğru eğilip, lütfen, benimkilerden alın. Ah alamam, cidden, teşekkürler, yo. Ama lütfen alın, ısrar ediyorum. Çok iyisiniz. Hiç de değil. Ve bir tanesini yere düşürdü, ben yere eğilip parmağımla ayak bileğine dokundum. Aman, ne heybetli, hoş ve büyük ayaklar.

"Neyin var Kenneth? Yüzün kireç gibi oldu."

O'Keefe yumruğundan sarkan yarısı yenmiş tavuk buduyla tavana bakarken.

"Şunu duymadın mı? Tavanı tırtıklayan şey her neyse, canlı."

"Sevgili Kenneth, binayı aramakta serbestsin. Bu şey bütün evde dolaşır. Hatta ciyaklar, odadan odaya takip etmek gibi sinir bozucu bir huyu da vardır."

"Tanrım, kes şunu. Beni korkutuyorsun. Niye yukarı çıkıp bir bakmıyorsun?"

"Bakmasam daha iyi."

"Bu ses gerçek."

"Belki sen bakmak isterdin Kenneth. Holün tavanındaki kapı. Sana bir baltayla fener veririm."

"Yemeğimi sindirene kadar bekle. Tam da tadını çıkarmaya başlıyordum. Dalga geçiyorsun sanmıştım."

Bir ucundan tutmuş, merdiveni hole taşıyan O'Keefe.

Balta havada, yavaşça tavandaki kapıya doğru giden O'Keefe. Dangerfield devam etmesi için cesaretlendirirken. Ka-

pıyı itip ışın demetiyle içeriyi gözetleyen O'Keefe. Ses yok. Çıt çıkmıyor. Yiğitlik yeniden vasatlaşıyor.

"Ölümüne korkmuş görünüyorsun, Dangerfield. Sanki yukarıda olan sensin. Herhalde rüzgârla yerde savrulan birkaç kâğıt parçasıydı."

"İstediğini yap Kenneth. Boğazına sarıldığında bana bir ıslık çal yeter. Gir içeri."

O'Keefe gözden kayboldu. Dangerfield aşağı inen tozlara bakarken. O'Keefe'ın salona doğru ilerleyen ayak sesleri. Birciyaklama. O'Keefe'dan bir çığlık.

"Tanrım, merdiveni tut, aşağı geliyorum."

Çarpılarak kapanan tavan kapısı.

"Allah aşkına, nedir bu Kenneth?"

"Bir kedi. Tek gözlü. Öteki gözü kocaman boş bir delik. Ne manzaraydı. Oraya nasıl çıkmış olabilir ki?"

"Hiçbir fikrim yok. Herhalde hep oradaydı. Önceden burada yaşayan Bay Gilhooley diye birine ait olmalı ama adam bir gece şuradaki uçurumdan düşmüş ve üç ay sonra Isle of Man'de karaya vurmuş. Sence bu evin ölümle ilgili bir geçmişi var denebilir mi, Kenneth?"

"Beni nerede yatıracaksın?"

"Neşelen Kenneth. Dehşete düşmüş görünüyorsun. Kedi gibi ufak bir şeyin keyfini kaçırmasına izin vermek gereksiz. İstediğin yerde uyuyabilirsin."

"Bu ev tüylerimi ürpertiyor. Haydi bir ateş falan yakalım."

"Salona gel de piyanoda bana bir şeyler çal."

Kırmızı karolu holden salona yürüdüler. Koya bakan cumba pencerelerin önünde bir ayaklığa yerleştirilmiş, denize çevrili büyük bir pirinç teleskop. Köşede eski bir kuyruksuz piyano, tepesi açılmış konserve kutuları ve peynir kabuklarıyla kaplı. Yamrı yumru olmuş dolgu malzemesi ve yerinden fırlamış yaylarla biçimsiz üç tombul koltuk. Dangerfield birine çöktü, O'Keefe piyanoya sıçradı, bir tuşa bastı ve söylemeye başladı.

Bu zavallı odada
Bu karanlık kasvetin içinde
Yaşarız hayvanlar gibi

Çürümüş pervazlarında takırdayan pencereler. O'Keefe'ın sapkın notaları. İşte buradasın Kenneth, ta Cambridge Massachusetts'ten gelmiş o taburenin üstünde oturan çilli bir spagetti çocuğu. Ve bense, St Louis Missouri'den, çünkü Antelope'daki o gece Marion'ı akşam yemeğine götürdüm ve hesabı o ödedi. Bir sonraki hafta sonuysa bir otele. Ben yeşil pijamalarını indirdim, o yapamam dedi, ben yaparsın dedim. Ve savaş bitene kadar her hafta sonu yaptık. Bombalara veda ve tekrar Amerika, kendimi sadece talihsiz ve yalnız, Britanya'nınsa benim için yaratılmış olduğunu hissettiğim. İhtiyar Wilton'dan alabildiğim tek şey bizi balayımıza götüren bedava bir taksi. Vardığımızda Yorkshire vadilerinde dolaşmak için bir baston aldım. Odamız yazın sonunda bir akarsuyun üstündeydi. Oda hizmetçisi çıldırmış gibiydi ve yatağa çiçekler koydu ve o gece Marion onları mavi geceliğinin üzerine dökülen saçlarına taktı. Ah o armutlar. Sigaralar ve cin. Marion şifoniyerin arkasına takma ön dişlerini düşürene kadar kendimizden geçmiştik, sonra ağlamaya başladı, bir çarşafa sarınıp sandalyeye çöktü. Balayında böyle ufak hadiseler olabileceğini, bunlar için endişelenmemesini söyledim ona, yakında İrlanda'ya gidecektik, domuz pastırmamız ve tereyağımız, şöminenin önünde geçireceğimiz uzun gecelerimiz olacaktı, ben hukuk çalışacaktım ve belki yerdeki yünlü kilimin üstünde kaçamak sevişmeler.

Şarkısını söyleyen o çığırtkan Bostonlu sesi. Pencereden çıkıp rüzgârlı çimen saplarına ve kara kayalara vuran sarı ışık. Islak merdivenlerin yanındaki karaçalı dallarıyla paslı süpürgeotlarından o yüksek su çizgisine, o atlama havuzuna kadar. Geceleri Balscaddoon Koyu'nda yosunların yükselip alçaldığı.

3

Kara Liverpool'dan gelen uykusuz denizin üzerinde pazar sabahı güneşi. Elimde bir sürahi kahveyle suyun üstündeki kayalarda oturuyorum. Aşağıdaki limanın iskelesinde canlı renklerde turistler. Denize açılan yelkenliler. Katır tırnakları arasında uzanacak biraz çimenlik bulmak için Kilrock'un tepesine kadar Balscaddoon Yolu'nu tırmanan genç çiftler. Granit sahile bembeyaz çarpan soğuk yeşil bir deniz. Peçesi açılan yıldızlar gibi, her şeyin birden doğduğu bir gün.

Nemli, tuzlu bir rüzgâr. Ve Marion yarın dönüyor. Biz ikimiz burada oturmuş Amerikalı bacaklarımızı aşağı sallıyoruz. Marion, biraz daha uzak dur, lütfen. Daha fazla didiklenmeyi istemiyorum henüz. Yağlı bulaşıklar ya da bebeğin pis poposu, bir tek yelkenlileri seyretmek istiyorum. Bebeğin ciyaklamalarını duyamayacağım bir parkta arabayla gezdirmesi için bir dadıya ihtiyacımız var. Ya da belki siz ikiniz bir tren kazasında ölürsünüz de cenaze masraflarını baban üstlenir. İyi yetişmiş insanlar ölümün pazarlığını yapmaz asla. Ayrıca bugünlerde hiç de ucuz değil. Bir ay boyunca donuk gözlerle dolaşıp Paris'e giderdim. Rue de Seine'de sessiz güzel bir otel ve soğuk su dolu tasta yüzen taze meyveler. Ve senin uzun kış bedenin taşın üstünde yatarken ölü memene dokunsam ne düşünüyor olurdum acaba. Gitmeden O'Keefe'dan iki buçuk şilin koparmam lazım. Para konusunda neden bu kadar eli sıkı anlamıyorum.

Öğleden sonra geç vakit, bu ikisi tepeden aşağı otobüs durağına yürüyor. Tekleyen takalarda rıhtımda tuttuklarını boşaltan balıkçılar. Soğuktan şişmiş ayak bilekleri ve titreşen koca göğüsleriyle izleyen yaşlı kadınlar.

"Kenneth, ne hoş bir kasaba, değil mi?"

"Şu kadına bak."

"Diyorum ki, Kenneth, ne hoş bir kasaba, değil mi?"

"Karpuz gibi."

"Kenneth, seni zavallı piç kurusu."

"Biliyor musun, Constance'ın vücudu çok iyiydi. Beni sevmiş olmalı. Nasıl sevmesin ki. Ama bunun köklü bir Yanki ailesine gelin gitme fırsatının önüne geçmesine izin veremezdi. Önümden geçip içinde sevincin zerresi olmayan bir kazmayla buluşmaya gittiği yere kadar onu takip etmek için kaç gün boyunca Widener'ın merdivenlerinde oturup kıçımı üşüttüm."

"Kenneth, seni aşağılık herif."

"Korkma, baş edebilirim."

Pazar. Boşluk ve yenilgi için bir kenara ayrılan gün. Dublin şehri kapalı, büyük, gri bir tuzak. Yalnız kiliseler iş başında, müzikleri, kırmızı mumları ve çarmıha gerilmiş İsa'larıyla kutsal. Öğleden sonralarıysa, yağmur altında sinema önlerinde bekleyen uzun kuyruklar.

"Kenneth, baksana, pazartesi günü saat üç otuzbirde geri ödenmek üzere bana iki buçuk şilin verebilecek durumda mısın acaba? Yarın çeki alıp sana konsoloslukta verebilirim."

"Hayır."

"İki şilin?"

"Hayır."

"Bir altı?"

"Hayır. Hiçbir şey veremem."

"Bir şilin hiçbir şey değildir."

"Lanet olsun, Dangerfield, kendinle birlikte beni de aşağı çekme. İsa aşkına, elim kolum bağlı. Şu halime bak. Parmaklarım ıslak spagetti gibi. Düş yakamdan. İkimizi birden felakete sürükleme."

"Sakin ol, Kenneth. Her şeyi bu kadar ciddiye alma."

"Ciddiye mi? Bu bir ölüm kalım meselesi. Ne yapmamı istiyorsun? Sevinç çığlıkları mı atayım?"

"Senin sinirlerin bozulmuş."

"Sinirlerim bozuk değil, tedbirliyim. Yarın yemek yemek istiyorum. O çeklerin orada olacağına gerçekten inanıyor musun?"

"Oldukça."

"Düşkünler evinde kış üstü oturmuş içki diye ağlanırken ben senin yanında olmak istemiyorum. Birimizin düşmesi yeterli. İkimiz birden olmaz. Ben bu gece yemek yemek istiyorum."

"Ben sigara istiyorum."

"Bak, otobüsüm geldi, sana üç peni vereyim sen de yarın geri ver."

"Kenneth, gitmeden sana bir şey söylemek istiyorum. Sen insan değil bir pırlantasın."

"Bak, canımı sıkma, üç peniyi istemiyorsan, geri alayım. Yol paramın yarısı çıkar."

"Sende eksik olan şey sevgi Kenneth."

"Göt ve para."

Uzaklaşan otobüs. O'Keefe'ın başı üst katta, yeşil bir tabelanın arkasında kayboluyor, Guinness tam size göre. Ne kadar doğru.

Tepeyi geri tırmanış. Edar çölünde pazar günü. Eski isimleri bilmek harika. Biraz derin nefes alış. Son zamanlarda rüyamda tutuklandığımı görüyorum. Arkadan gelip huzuru bozmaktan kıskıvrak yakalıyorlar. Çıplaklık olmadığı sürece sorun yok. Şu dükkâna gidip iyi kalpli adamdan biraz sigara tedarik edeyim.

"Güzel bir gün, efendim."

"Öyle."

"Cüretimi bağışlayın efendim ama siz tepede yaşayan yeni beyefendi misiniz?"

"Ah, öyle."

"Tahmin etmiştim efendim. Peki evden memnun musunuz?"

"Muhteşem."

"Sevindim efendim."

"Şimdilik hoşça kalın."

Of, kahretsin. Kahretsin, isimler ve sayılar. Kafama bir çuval geçirmek istiyorum. Neden yukarı çıkıp yemek yiyişimi seyretmiyorsun? Mektuplarımı nasıl buharla açtığımı gör, bak bakalım fıtık bağı takıyor muymuşum. Ve karımı yalın ayak becermeyi severim. Kadınlar için iyidir. Cinsel soğukluğa bire bir derler. Bu konuyu halletmeye kararlıyım. Gel, istediğin pencereden seyret beni.

Zirve'ye doğru yürürken aşağıda Sıçrayan At, Tilki Mağarası ve Gaydacı Geçidi. Ve deniz kuşları için müthiş bir yer olan Yollu Kaya. Hava hafif ılık. Nasıl da severim. Yalnızım ve günlerden pazar. Kediyle burun buruna. O'Keefe'ı da onunla beraber yukarı kilitlemeliydim. Merdiveni çekip. Cesaret neymiş görsün.

Bir kız yaklaştı.

"Bayım, ateş alabilir miyim?"

"Elbette."

Dangerfield kibriti yakıp sigarasına doğru tutarken.

"Çok teşekkür ederim."

"Böyle tatlı bir akşamda hiçbir şey değil."

"Tatlı, evet."

"Oldukça nefes kesici."

"Evet, nefes kesici."

"Yürüyüşe mi çıkmıştınız?"

"Evet, kız arkadaşımla birlikte yürüyoruz."

"Burun boyunca mı?"

"Evet, çok severiz. Buraya Dublin'den geldik."

"Hayatınızı kazanmak için neler yaparsınız?"

"Şey, çalışıyorum sanırım."

"Nerede?"

"Kız arkadaşım ve ben Jacob's'da çalışıyoruz."

"Bisküvi fabrikası mı?"

"Kutuları etiketleriz."

"Hoşunuza gidiyor mu?"

"Fena değil. Sıkıcı olabiliyor."

"Benimle birlikte yürüyün."

"Olur. Arkadaşımı alayım."

Üçü yan yana yürüyor. Önemsiz ayrıntılar. İsimler, Alma ve Thelma. Ve buharlı gemi Queen Victoria'dan bahsediliyor, 15 Şubat 1853 sabahı saat üçte burada nasıl battığından. Büyük facia. Bir de taş ocağı. Taşlara bakın. Limanı bu taşlardan inşa etmişler. Ah, size şunu söyleyeyim Alma ve Thelma, Howth muhteşem bir tarihe sahiptir. Bendenizin de buna katkıda bulunduğunu söyleyebilirim. Naçizane. Sonra kızlar kendileriyle dalga geçtiğini zannettiler ve o Katolik halleriyle bu Protestan yüze karşı kıkırdadılar.

Artık biraz karardı. Artık bırakın ellerinizi tutayım. Ah, çok tehlikeli bir yerdir bu Howth geceleri. Genç hanımlar korunmak ister. Senin elini tutacağım Alma, çalışmana rağmen güzel bir el. Thelma önden gidiyor. Sakıncası var mı, Alma? Thelma karanlıkta kayboldu. Burada duralım, işte böyle. Böyle daha iyi, belinde bir kolla. Seni saran. Hoşuna gidiyor mu? Şey, çok hızlısınız, bir yabancıyı öpmek, kız arkadaşım ne der? Benim çok yalnız bir beyefendi olduğumu ve masum bir kucaklaşmayı reddedemediğini söyle ona. Evim şuracıkta, gelir misin? Ah hayır. Bir içki. Ben bir Öncüler üyesiyim. Öyleyse bir bardak su iç. Gelecek pazar gelebilirim. Afrika'da Kongo'nun ortasında olacağım. Güzel bir gerdanın var Alma. Bana böyle şeyler yaptırmamalısınız. Şimdi Alma, biraz gel de sana teleskopumu göstereyim. Kabalaşmayın, ayrıca arkadaşımı bırakamam. Dürüstlük bana bir şey kazandırmıyor. Bırak da sana bir veda öpücüğü vereyim, Alma. Hoşuma gitmediğini zannetmeyin ama arkadaşım her şeyi ablama yetiştirir. Hoşça kalın.

Akşamın içinde koşarak uzaklaşan Alma. Bir yabancı tarafından dokunularak yeni ısınmış kalbiyle ve keşke yeni iç çamaşırlarını görseydi diye düşündüğünü biliyorum. Yarın bir haftalığına çekmeceye konacak. Ve onun gibi hoş bir Protestanla çikolatalar, taksi gezileri, danslar olurdu. Acı veren bir fırsat, bir daha hiç çıkmayabilir. Ne kıyak adamdı, değil mi Thelma?

Hayaletli yeşil kapımdan. Seslerle dolu bu eve. Deniz olmalı. Yerden bile çıkabilir. Kedi. Tıpkı O'Keefe gibi tek gözlü. Topu yakalayamadığını söylüyor. Sonra onu hastaneye götürüp yerinden çıkarttıklarında yalnızca tekinin kaldığını söylememişler bile. Kenneth, seni yine de seviyorum. Baltayı kedi-

ye geçirebilseydin, tam kulaklarının arkasına, daha da çok severdim. Bence salon bu gece en güvenlisi. Şeytanları başıma toplamak istemem. Ufak bir uyku içkisi. Sonra benim tatlı tombul Amerikan iş dünyası dergimi okurum. Üzgün anlarımda bana neler yaptığını kimse asla bilemez. Benim her ay mutlu eden Kitabı Mukaddes'im. Kapağını açıp yılda altmış üç bin koca dolar kazanırım. O üç bin miktarı daha gerçekçi kılıyor. Ve ofisime Connecticut'tan arabayla gelmeliyim. Bunda ısrar ediyorum. Akşamlarıysa kulübümde tazeleniyorum. İrlandalıların her işe bulaştığı New York'ta işler zor. Protestanları taklit ederek. Ve iki çocuklu, küçük, tatlı bir ailem var. Doğum kontrolünde en iyiyi kullan. Şehvetin sinsice işe karışmasına izin vermemeli. Bir anlık tutku, yılların felaketi olur. İki seferden fazla bozmamak lazım. Ölümcül olabilir. Ön dişleriyle o emme sesini çıkaran Marion. Onları bir içeri bir dışarı oynatırken, yapmadığımız kesin. Yapılamaz işte, bu türden şeyler. Diş etlerinin bir içinde bir dışında. Meme uçlarının çevresindeki ufak tüyler, bebenin ağzını gıdıklayan. Ah çok uzun yaşayacak. Beni gömecekler. Ama biraz şirket hukuku ve daha sonra belki de biraz yatırım bankacılığı görmeden değil. Sebastian Bullion Dangerfield, dünyanın en büyük bankacılık şirketi, Trink A.Ş. Başkanı. Sonra harekete geçerdim. Rehinci dükkânlarındaki faiz oranlarını değiştirirdim. Düşürecek miyim? Hayır, daha da yükselteceğim. İnsanlar rehinciye gidip durmasınlar. Sonra da O'Keefe'ı Sudan'a yollardım çırılçıplak koşabilsin diye.

Dangerfield ayakları havada sırtı duvarda yerine yerleşmiş. Pencereleri sarsan rüzgâr. Tavandan aniden gelen uzun, cinli bir çığlık.

"Zıkkımın kökü."

Kendini bırakmamalı. Cesaretini yitirmek olmaz. Bir de döşemenin altından inlemeler. İsa aşkına.

Baltayı kapıp odasına gidiyor. Açık pencereden deniz havası, kocaman ıslak bir hayalet, içeri giriyor. Çarp kapat. Yataktaki çarşafları çekip al. Çıngıraklı yılan olmasın. Şimdi gidip sifonu çek, korkunu yatıştır. Sonra odayı toparla, yatağı yap. Güzelim Cork Cin'den bir yudum daha. Şu yastığa vur da biraz

kabart. Yazıklar olsun. Odayı uçuşan tüyler sarıyor. Allah kahretsin. İsa aşkına, nasıl istiyorsan öyle olsun. Şu lanet olası şilteyi alır giderim.

Dangerfield baltayı çılgın bir başın üstünde kaldırıp tekrar tekrar yastığa geçirirken. Para, para naraları. Şilteyi kapıdan dışarı, koridor boyunca mutfağa sürüklüyor. Onu da alıp masaya çıkıyor. İşte balta da burada, içeri adımını atacak ilk madrabazı ikiye ayırmaya hazır. Şundan okkalı bir yudum daha. Bağırsakları çalıştırdığından eminim, en azından uyumayı kolaylaştırır. Sırtını duvara dayamış oturan ruhumu terk edip yürüdüm gittim, beni izlerken üşümeye başladı çünkü ruhlar da kalpler gibidir, biraz kırmızı ve sıcak, aynı bir kalp gibi.

4

Bacağından çekiştirildi. Bu kaos dolu pazartesi sabahında tepesinde dikilen Marion'ın kızgın yüzünü görmek için yavaşça gözlerini açtı.

"Aman Tanrım, bu evde neler oldu böyle? Neden beni karşılamak için istasyona gelmedin? Şu haline bak. Cin. Berbat bir şey. Buraya gelmek için taksi tutmak zorunda kaldım, duyuyor musun? Taksi, on beş şilin."

"Tamam, tamam, İsa aşkına, biraz sabret de sana her şeyi açıklayayım."

"Ne, açıklamak mı? Neyi açıklayacaksın? Açıklanacak hiçbir şey yok, her şey ortada."

Cini havada tutan Marion.

"Tamam, kör değilim, görüyorum."

"Tanrım, bu korkunç bir şey. Neden böyle sefil birisin. Anneciğimle babacığım nereye geri döndüğümü bir görselerdi. Masanın üstünde ne işin var?"

"Kes sesini."

"Kesmiyorum, bana da öyle bakma. Etrafa saçılmış bu tüyler de neyin nesi? Tabaklar yerlerde kırılmış. Ne halt ediyordun?"

"Keçi dansı."

"Bütün bunlar ne kadar bayağı ve ürkütücü. İğrenç. Her şeyin içi tüy olmuş. Seni pis, lanet içkici. Parayı nereden buldun? Beni karşılamaya da gelmedin. Neden? Cevap ver bana."

"Kes sesini. İsa aşkına sessiz ol. Saat çalmadı."

"Sen bir yalancısın. İçiyordun, içiyordun, içiyordun. Şu yağlara bak, şu dağınıklığa, şu pisliğe bir bak. Ya bu ne?"

"Deniz kuşu."

"Bütün bunların parasını kim verdi? Kokuşmuş O'Keefe'ı çağırmışsın. Biliyorum, kokusunu alıyorum."

"Beni rahat bırak."

"Süt parasını ödedin mi?"

"Evet, şimdi tatlı İsa adına sus, başım."

"Demek ödedin, öyle mi? İşte burada. İşte burada. Tam bıraktığım yerde ve para gitmiş. Yalan. Seni baş belası. Seni başımın belası pislik."

"Götçü desen? Bağırtılarının üstüne bir de bu asalete dayanamıyorum."

"Of, kes şunu, kes şunu. Bu şekilde yaşamaya devam etmeye niyetim yok, beni duyuyor musun? O arsız yalanların, birbiri ardına, ben babam bizim için bir şeyler yapsın diye ikna etmeye uğraşıyorum, döndüğümde karşılaştığım şeye bak."

"Baban. Senin baban bir dışkı çuvalı, kibarcası dışkı, kabız ki ne kabız. Ne yapıyordu, küvette amiral battı mı oynuyordu?"

Marion atıldı, tokadı Dangerfield'ın çenesine çarptı. Çocuk odasında bağırmaya başladı. Sebastian masadan atladı. Marion'ın suratına yumruğu geçirdi. Kadın dolabın üstüne devrildi. Yere düşüp parçalanan tabaklar. Dangerfield yırtık pırtık iç çamaşırlarıyla çocuk odasının önünde durdu. Bir tekme atıp kilidi kırarak kapıyı açtı. Çocuğun yastığını başının altından çekip ağlayan ağzının üstüne sertçe bastırdı.

"Onu öldüreceğim, kahretsin, eğer susmazsa, onu öldüreceğim."

Arkasında, tırnaklarını sırtına geçiren Marion.

"Seni manyak herif, çocuğu rahat bırak, şimdi polis çağıracağım. Senden boşanacağım, seni aşağılık korkak, korkak, korkak."

Çocuğu göğsüne bastıran Marion. Uzun İngiliz bedenini ve çocuğu hıçkırarak yatağa uzatıyor. Ağlayan sesindeki tereddütler odada yankılanıyor. Sebastian bembeyaz bir yüzle

odadan çıktı, kırık kapıyı çarpıp çekilen acının sesini suçlu bir yürekten ayırdı.

Dangerfield sabah geç vakit otobüsle Dublin'e gitti. Üst katta en öne oturup dişlerini takırdattı. Dışarıda çamur ovaları ve o rüzgârlı golf sahası. Güneşte parıldayan North Bull Adası. Marion'ı terk etmek pahalıya mal olur. İçinde bir yerde soysuz kan var, belki anne tarafından. Annesinin babası dükkân işletirmiş. Kötü kan dışarı sızar. Biliyorum ki sızar. Ve benim kurtulmam lazım. Gemiyle tek gidiş. Boşanacak cesareti yok. Onu çok iyi tanıyorum. Durumu açıklamak için bir küçük fırsatı bile çok gördü. Orada çürüsün. Umurumda değil. Hayatın gerçekleriyle yüzleşmek gerek. Gerçekler, gerçekler. Onunla ödeşmemi sağlayabilir. Peynirli yemeklerde iyidir. Yemeksiz birkaç gün onu zayıf düşürecektir. Belki armut konservesi ve kremayla geri gelirim. Durmadan evi havalandırıyor. En ufak osurukta pencereleri açar. Bir de bana hiç osurmadığını söyler. Benimkiler hiç olmazsa patlama mahiyetinde.

Fairview Parkı küflü ıslak bir battaniye gibi. Biraz daha iyiyim. O'Keefe şu evdeki bir klozeti kırmıştı. İlaç dolabının arkasından bir kadını dikizlemeye çalışırken içine düştü. Milli Kütüphane'de koca kitapların üstüne eğilmiş İrlandaca çalışırken baştan çıkarma düşleri kuran O'Keefe, uzun zamandır dertli.

Amiens Sokağı İstasyonu, otobüsten inip karşıya geçen ve devekuşu adımlarıyla Talbot Sokağı'nda ilerleyen Dangerfield. Tanrım, kısık gözleri ve dişsiz ağızlarıyla fahişeler gördüğümü zannediyorum. Geçit vermez bir zırh giymeden bunlardan biriyle yan sokaklara dalma, Dublin'de de hiç zırh yok. Birine ne kadar diye sormuştum, o da bana fesat olduğumu söylemişti. İçkiye davet ettim, Amerikalı askerlerin kaba olduğunu, onu taksilerin arka koltuğunda dövüp yıkanmasını söylediklerini anlattı. Çiklet çiğnemeyi severim demişti. Bir iki içki içtikten sonraysa ürkünç derecede edepsizleşmişti. Çok şaşırmıştım. Ne kadar büyük olduğunu sordu bana. Neredeyse bir tokat geçirecektim. Nasıl yani. Ben buna tahrik derim. Ona günah çıkarmasını söyledim. Dublin'de yüzden fazla kilise var. Bir harita alıp saydım. İnançlı olmak iyi bir şey olmalı. Ama bence aspidistra-

karın evinde fıçıdan bir bardak Altın Etiket viski dışarı aktı bile.* Sinirlerini gevşet. Şimdi sinirine yenilmenin zamanı değil. Gençlik benden yana. Hâlâ yirmili yaşlarının ikinci yarısını yaşayan genç bir erkeğim ama Tanrı biliyor ya zor zamanlar da yaşadım. Bir sürü insan size söylüyor, uyarıyor. Bak genç adam, paran olmadan, iyi bir işin, diploman olmadan sakın evlenme. E. E. E. Haklılar.

Saksılı bitkilerin arkasında doldurulmuş tilkilerin durduğu bara. Kahverengi lekeli oda. Uzanıp şu zili çal da hareketlenelim.

Kapıda bir delikanlının ham yüzü beliriyor.

"Günaydın, Bay Dangerfield."

"Güzel bir bahar sabahı, bir duble ve bir paket Woodbines."

"Tabii efendim. Bugün erkencisiniz?"

"Halletmem gereken ufak bir iş var da."

"Hep iş, değil mi?"

"Öyle."

Burada birkaç hoş klişe var. Teşvik edilmeli. Bir sürü lanet olası insan farklı olmaya çalışıyor. Basmakalıp güzel bir laf da aynı işi görüp sizi dertten kurtarabilecekken yeni deyimler uydurmak. Marion süt parasını aldığım için böyle haince suçlayacaksa, aldığım çok iyi olmuş.

Gizli kapıdan bir tepsi geliyor.

"Hesabınıza mı, Bay Dangerfield?"

"Mümkünse, lütfen."

"Havanın böyle güzel olması çok hoş ve siz de çok iyi görünüyorsunuz bence."

"Teşekkür ederim. Evet, iyi hissediyorum."

Bence burada oturmak gibi anlar sonsuza kadar sürmeli. Dostlarımın beni evimde ziyaret etmesini isterdim, belki bir de kokteyl dolabım olurdu, ama öyle kaba bir şey değil. Marion da küçük leziz kanapeler hazırlardı. Zeytinler. Bahçede oynayan çocuklar. Hafif buraya benzeyen bir oda fena olmazdı. Şö-

* *Aspidistra* Britanya'daki yeni evli her çiftin zenginlik göstergesi olarak salonlarına koyduğu bir saksı bitkisi. Türkiye'deki devetabanı gibi. Burada ayrıca George Orwell'ın *Keep the Aspidistra Flying* romanına gönderme yapılıyor. Aspidistra bitki'si bu romanda sessiz çoğunluğu, sisteme uyumu, vasatlığı ve sınıf atlama özlemini sembolize ediyor. (ç.n.)

minenin üstünde doldurulmuş tilki ve bir cenaze evine yaraşır teçhizat. Dışarıdaysa, dünya, bence dört nala. Ve ben en öndeyim. Arkadaşlar, fotoğraflar ve mektuplar toplamak için. Ben de. Ve genç âşıkları için nafaka çalan kadınlar. Gül ağacından sandalyeler üstünde ayrılmış kırışık kalçalar, her çek imzalayışta göz yaşları. Ellisinden sonra kadınların sevgilisi ol. Bunu onlar aranıyor. O'Keefe için çok iyi. Ama o başaramayabilir. Bilgili bir adam ama beceriksiz. Şimdi de şu çeki alalım. Dolar görmek istiyorum. Binlercesini. Altlarına gömüleyim de şu küçük müşkülpesent ruhumun sokakları döşensin.

"Hoşça kal."

"Hoşça kalın, Bay Dangerfield. İyi şanslar."

Butt Köprüsü'nden karşıya. Yırtık gazeteler ve son yıllarını seyreden kocamış dişsiz adamlarla kaplı. Sıkılmışlar. Sizin o çıraklık dönemlerinizi ve bir fikir için hafiften saygı gördüğünüz kısa anlarınızı çok iyi bilirim ben. Yakında Tanrı'nın karşısındasınız. Şok geçirecek. Ama yukarıda mutluluk var beyler. Her yer bembeyaz ve altından. Asetilen ışıklı gökyüzü. Gittiğiniz zaman da üçüncü sınıf gidin. Sizi lanet olası piç kuruları.

Merrion Meydanı'nda yürüyüş. Bu taraf zengin. Parmaklarını oynat biraz. İşte orada Amerikan bayrağı asılı. Benim bayrağım. Para, arabalar ve purolar demek bu. Ve buna karşı tek kelime duymak istemiyorum.

Merdivenlerden yukarı topukla. Büyük siyah kapı. Kendine güvenli adımlarla resepsiyona yaklaş. Orta yaşlı ve bezgin İrlandalı kız kurusu. Denizler aşıp bu memlekete gelmiş İrlanda kökenli zavallı hödüklerle alay eder. İtilip kakılmanın ilk zevkini tattırır. Yüz vermeyen orta batılı kolejli çocuğaysa dalkavukluk eder.

"Çekler geldi mi acaba?"

"Siz Bay Dangerfield'sınız, değil mi?"

"Benim."

"Evet çekler geldi. Sanırım sizinki de burada bir yerde. Ancak, eşinizle yapılan bir anlaşma yok muydu? Onun onayı olmadan verebileceğimi zannetmiyorum."

Canı sıkılmış, diklenmeye hazırlanan Dangerfield.

"Sakıncası yoksa o çeki hemen alayım diyorum."

"Üzgünüm Bay Dangerfield ama eşinizin izni olmadan veremeyeceğim konusunda talimat aldım."

"Size o çeki hemen alacağımı söyledim."

Dangerfield'ın ağzı bir giyotin. Kadın biraz tedirgin. Küstah sürtük.

"Özür dilerim ama Bay Morgue'a sormak zorundayım."

"Kimseye sormayacaksın."

"Çok özür dilerim ama Bay Morgue'a sormak zorundayım."

"Ne?"

"Bu çeklerin dağıtımının benim görevim olduğunu hatırlatırım size."

Dangerfield'ın yumruğu havada ıslık çalarak dan diye masaya indi. Resepsiyonist yerinden sıçradı. Ve itaatinin göstergesi olarak çenesi aşağı düştü.

"Hiç kimseye sormayacaksın ve o çek hemen şu anda bana verilmezse, seni hırsızlıkla suçlarım. Beni anlıyor musun? Yeterince açık mı? İrlandalı bir köylünün işlerime karışmasına izin vermem. Bu usulsüzlük gerekli yerlere şikâyet edilecektir. O çeki alıyorum, bu kadar saçmalık yeter."

Ağzı açık kalan resepsiyonist. Çenesinden süzülen tükürük. Bir anlık tereddüt ve korku tedirgin bir eli beyaz zarfı uzatmaya zorluyor. Dangerfield kızıl gözlerle kadını yakarken. Salonda açılan bir kapı. Merdivenden seyreden bir sürü lağım faresi, telaşla sandalyelerine geri dönüyor, kavuşturulmuş ellerin üstünde şapkaları. Dangerfield'dan son bir duyuru.

"Şimdi, lanet olası, buraya bir daha geldiğimde çekimin hemen anında bana verilmesini istiyorum."

Kapıdan bir orta batı aksanı.

"Söylesene ahbap, neler oluyor burada?"

"Dingil dong."

"Ne?"

Dangerfield birden kahkahalara boğuldu. Topukları üstünde dönüp onyedinci yüzyıla ait kapıyı itti ve merdivenlere sıçradı. Sokağın karşısındaki parkın zengin yeşilliği. Ve ağaçların tepesinden, diğer taraftaki kırmızı tuğlalı binalar. Üstünde yürüyebileceğiniz şu koca granit dilimlerine bakın. Ne kadar hoş

ve sağlam. Kelt ayısı. Hıristiyanlığa saygım sonsuz ama küstahlığa da baş eğdirmeli. Gerekirse şiddetle. Herkes haddini bilsin, böylesi daha temiz. Hah. Sonra komisyoncumu ziyaret edeyim de bir korno alıp Balscaddoon yolunda yürürken çalayım. Sabaha karşı dört suları. Sanırım şuradaki eski pencereli güzel yere bir uğrayacağım.

Karanlık ve akademisyen havasıyla rahatlatıcı bir yer bu bar. Trinity College'ın arka kapısı hemen dışarıda. Kendimi eğitime ve siz viski içmeyen öğrencilere yakın hissetmemi sağlıyor. Belki de ortama fazla anlam yüklüyorum.

Parayı güvenli bir yere koy. Önünde parlak bir dünya var. Eski sokaklar ve evler, yeni doğanların çığlıkları ve henüz ölmüşlere eşlik eden sırıtkan suratlarla dolu. Nassau Sokağı'nda hız yapan arabalar ve Kildare Sokağı Kulübü'nün görgülü kasvetine doğru adım adım yürüyen eski Hindistan Ordusu askerlerinin tüvitli bedenleri. Bütün dünya burada. O kadar kalın olmayan ayak bilekleri ve formunda kalçalarıyla, daracık, refah damgalı temiz ayakkabılarıyla, dünyaya sahip oldukları için kasım kasım yürüyerek kahve içecekleri resim sergilerine giden Foxrocklu kadınlar. Hiç doymam. Daha fazla. Marion'ı böyle göreceğim. Para kazanacağım. Ben. Dışarıda bir güneş. İsa'lı doğum kontrolü. Trinity'nin etrafındaki bu koca demir kafes iyi bir amaca hizmet ediyor. Yeniden dirilen dünya. Göklerde sarı sancaklar, hepsi benim, Sebastian Bullion Dangerfield için.

Ve sevgili Tanrım
Bana güç ver ki
Omzumu çarka dayayıp
İtebileyim
Tıpkı başkaları gibi

5

Stephen's Green'de ilkbahar yaza ısındı, üç penilik sandalyelerde oturmuş oyuncular biraz bronzlaşmaya çalışıyordu. Burada şahane çiçek tarhları ve gökyüzünde süzülerek dönen ördekler var. Ve yüzmek için Dalkey'e giden geç tramvaylara binen insanlar. Dangerfield, o haziran sabahı, Trinity'nin ön kapısına gelip üç numaranın tozlu çürük merdivenlerini tırmanarak pas lekeli sarnıcın yanında durdu ve O'Keefe'ın kapısını yumrukladı.

Bir dakika sonra ayak sesleri ve açılan kilitler ve sakallı, berbat bir yüzle içi boş bir gözün kapıda belirişi.

"Sen miydin."

Kapı ardına kadar açıldı ve O'Keefe güç bela odasına geri çekildi. Bayat sperm ve ekşi tereyağı kokusu. Masanın üzerinde çürüyükler, bir somun ekmek, ısırılmış ucunda diş izleri. Gazeteler, eski çoraplar, tükürük izleri ve özkirlenmenin atık ürünleriyle dolu şömine.

"Tanrım, Kenneth, burayı temizletmeyi düşünmüyor musun?"

"Niçin? Mideni mi bulandırıyor? Şömineye kusabilirsin."

"Temizlikçin yok mu?"

"Paramı uşak tutmaktan daha iyi şeyler için harcayabilirim. Gidiyorum ben."

"Ne?"

"Gidiyorum. Birkaç kravat ister misin? Papyonlar."

"Evet. Nereye gidiyorsun?"

"Fransa. İş buldum."

"Ne yapacaksın?"

"Bir lisede İngilizce öğreteceğim. Besançon, Paul Klee'nin annesi orada doğmuş."

"Seni şanslı hergele, doğru mu söylüyorsun?"

"Bundan tam bir saat sonra gidiyorum. Eğer beni çok ama çok dikkatli izlersen, dört paket sigara, bir çift çorap, iki gömlek, bir kalıp sabun ve bir havluyla şu torbayı doldurduğumu görebilirsin. Sonra kasketimi takacağım, ayakkabılarıma tükürüp kolumla bir güzel parlatacağım. Şu kapıdan çıkacağım, anahtarlarımı ön kapıya bırakıp bir fincan kahve için Bewley's'e gideceğim, yalnız olacağımı da eklemem gerek, tabii eğer kendininkini ödeyecek paran yoksa. Sonra, hâlâ izliyor olursan, O'Connell Caddesi'nde salına salına yürüyüp Gresham'ı geçtiğimi, köşede keskin bir viraj alıp uzun ince bedenimin üstünde havaalanı yazan yeşil bir otobüsün içinde kaybolduğunu göreceksin ve son. Demek istediğimi anlıyor musun?"

"Bir tek sevindiğimi söyleyebilirim, Kenneth."

"Görüyorsun ya? Sistem. İyi düzenlenmiş bir hayat."

Elini odada sallayan Dangerfield.

"Düzen dediğin şey bu mu? Seni düzensiz görmekten nefret ediyorum."

O'Keefe kafasına vururken.

"Burada, taş kafa, burada."

"Raftaki şu sürahiyi ne yapacaksın? Etiketi hâlâ üstünde."

"O mu? Senindir. Ne olduğunu biliyor musun? Anlatayım. Bir yıl önce bu deliğe ilk geldiğimde aklımda büyük hayaller vardı. Kilimler ve rahat koltuklar, belki duvarlarda bir iki tablo, şu birinci sınıf özel okullu çocukları çaya çağırıp sanat eserlerimi gösterecektim. Her şeyin Harvard'daki gibi olacağını ama orada asla başaramadığım şeyi başarıp birkaç kulübün içine sızabileceğimi zannediyordum. Döşeme işine yatak odası için birkaç eşyayla başlayayım en iyisi dedim, açıkça görebileceğin gibi bir dörde şu sürahiyi aldım, alış o alış. O özel okullu çocuklarla dirsek temasında bulunmadığımı ve hiçbir kulübe sızamadığımı söylememe gerek yok. Benimle konuşuyorlar ama biraz kaba olduğumu düşünüyorlar."

"Yazık."

"Evet, yazık. Bu köhnemiş mezbelelikten gitmiş, muhteşem bir Fransız bebeğiyle yatakta yatarken beni hatırlaman için o sürahiyi sana veriyorum. Tanrım, sendeki aksan bende olsaydı, buraya yerleşmiştim. Bütün olay bu, aksan. Ben daha burnumu göstermeden şamarı yiyorum. Her neyse, Fransa'dayken beni durduramayacak."

"Yani, Kenneth, özel konulara girmek istemem ama..."

"Evet, biliyorum. Parayı nereden buldum. Bu, dostum, çok gizli bir devlet sırrıdır."

"Yazık."

"Haydi, gidelim. Papyonlarla sürahiyi istiyorsan al, ne varsa işte. Bu berbat manzarayı son görüşüm olacak. Şöminemi bir kez olsun yakmadım. Yirmi yedi yaşındayım ve altmışında hissediyorum. Bilmem, herhalde aynı şeyleri bir kez daha yaşamadan ölürüm. Boşa harcanmış zaman. Diplomam yok. Son altı ay içinde dört Yunanca, iki Latince dersine girdim sanırım. Burası çok zor, Harvard gibi değil. Bu çocuklar gece gündüz çalışıyor."

"Şu kullanılmış jiletler ne olacak?"

"Ne istiyorsan al. Hayatımın geri kalanında bir kilise faresi kadar fakir olacağım."

Sebastian papyonları yumruğunda sıkıp ceplerine tıkıştırdı. Bir el bezine jiletlerle birçok sabun artığını doldurdu. Masanın üstünde, ucuz defterlerden bir yığın.

"Bunlar nedir, Kenneth?"

"Onlar büyük bir yazar olma çabalarımın meyveleri, çürük olduklarını da eklemem gerek."

"Onları da bırakmıyorsun ya?"

"Elbette bırakıyorum. Ne yapmamı isterdin?"

"Ne bileyim."

"Ben biliyorum. Emin olduğum bir şey varsa, o da yazar olmadığım. Karnı guruldayan, sekse aç bir orospu çocuğundan başka bir şey değilim."

Defterin sayfalarını çeviren Dangerfield. Sesli okuyor.

"İrlanda kökenli sıradan bir Amerikan ailesinde olsa, ikiyüzlü ve içten bir neşeyle dolu mutlu bir olay olurdu ama

O'Lacey'ler İrlanda kökenli sıradan bir Amerikan ailesi değildi ve neredeyse tanrıtanımazcasına gergin bir hava vardı..."

"Kes şunu. Okumak istiyorsan, al. Bana bu pisliği hatırlatma. Yazıyla işim bitti. Benim mesleğim aşçılık."

İkisi yatak yaylarının üstüne gazetelerin yayılı olduğu odadan çıkarken. Vücut izi. Burada ocak ayıyken dışarısı haziran. Zavallı sıçan O'Keefe, çiğnenmiş iri ekmek parçası. Bulaşıkhane kararmış yağlı bir dehliz. Ocağın altında yeşil salam kabukları ve yarısı akan yağlarla dolu kırık bir bardak; kültür yuvası bir lokanta açmak için O'Keefe'ın ilk denemeleri şüphesiz. Noktalama işaretleri kurnaz iş anlaşmalarıyla konulan yaşamlar, iç karartıcı düşüklerle sona eren ufak mutluluk patlamaları. İnsanı geceleri uykusuz bırakır ve tabii fakir.

Sendeleyerek aşınmış merdivenlerden aşağı sıçradılar. O'Keefe önde, elleri ceplerine gömülmüş, kaygısız bir kırkayak yürüyüşü. Arkasından kuş gibi sekerek, sinir içinde zorla takip ederken orası burası seğiren Dangerfield. Dört numaraya işemeye.

"İşemek bana hep düşünme fırsatı vermiştir. Şimdiye kadar bu işin bana tek getirisi bu oldu. Ama artık dışarıdayım. Yeniden harekete geçtim. Dünyadaki en iyi his. Sırtına bir eş ve çocuk yüklenmek nasıl bir his, Dangerfield? Kapıdan dışarı çıkmak bile senin için bir sorun olmalı."

"İdare ediliyor, Kenneth. Daha iyi günler de olacak. Sana söz veriyorum."

"Grangegorman'da geçireceğimiz.*"

"Gorman'da Trinity mezunlarına öncelik tanındığını biliyor muydun, Kenneth?"

"Güzel, demek boğazlanman garanti. Ama biliyorsun ya Dangerfield, senden zannettiğin kadar hoşlanmıyor değilim. Bir yerlerde bir zaafım var. Haydi gel, sevecenliği teşvik etmek hoş bir şey olmasa da sana bir fincan kahve ısmarlayayım."

O'Keefe anahtarlarıyla birlikte kapıcının kulübesine girip kaybolurken. Sırıtarak ona bakan kapıcı.

* Grangegorman'daki hastaneden bahsediliyor. Grangegorman, ayrıca, karanlık ve karmaşık geçitlerinde dilencilerin yoğun olduğu; soygun, saldırı ve cinayetlerin yoğunlukla yaşandığı tehlikeli bir bölge olarak tanınıyor. (ç.n.)

"Bizden ayrılıyor musunuz, efendim?"

"Evet, güneşli kıtaya gidiyorum, saygılarımla."

"Şansınız hep açık olsun, Bay O'Keefe. Sizi özleyeceğiz."

"Elveda."

"Güle güle, Bay O'Keefe."

Kasım kasım kasılarak dışarı çıkıp büyük granit kemerin altında bekleyen Dangerfield'a, oradan sallana sallana ön kapıdan çıkıp Westmoreland Caddesi'ne. Dumanlı ve kahve kokulu havanın içine girip rahat bir köşeye oturdular. Ellerini ovuşturan O'Keefe.

"Paris'e gitmek için sabırsızlanıyorum. Belki de uçakta zengin bir bağlantı kurarım. Avrupa'yı kültür amaçlı ziyaret eden zengin Yanki kız ilginç yerleri görmek ister."

"Ve belki de seninkini Kenneth."

"Evet, orayı bir görse, başka hiçbir şey görmesine izin vermezdim. Neden başıma böyle bir şey gelmesini sağlayamıyorum? Paris'ten döndüğünde odamda ziyaretime gelen şu çocuk, tatlı çocuktu, Paris'te bir gruba girdiğinde iş tamamdır demişti bana. Birlikte takıldığı şu tiyatrocular gibi, yakışıklı değilse de benim gibi beyni olan, zeki tipler arayan bir sürü güzel kadın varmış. Tek kötü tarafları demişti, sürekli taksiyle dolaşmalarıymış."

Garson gelip siparişlerini alıyor. İki fincan kahve.

"Kek ister misin, Dangerfield?"

"Çok hoş bir teklif Kenneth, sorun olmayacağından eminsen."

"Bir de garson hanım, benimki sütsüz olsun ve iki, unutmayın iki dolu sürahi krema ve kekleri de biraz ısıtın."

"Peki efendim."

Bu kısa boylu çılgın adamın bir sabah içeri girip koca kitabıyla orada oturduğunu hatırlayarak kıkırdayan garson. Fazlasıyla huysuz ve gözlerinde garip bakışlar olduğu için bütün garsonlar ona servis yapmaktan korkmuş. Sayfaları çevirerek bütün sabah tek başına oturmuş. Sonra saat on birde başını kaldırmış, eline bir çatal alıp servis yapılması için bağırarak masaya vurmaya başlamış. Ve şapkasını hiç çıkarmamış.

"Eh, Dangerfield, bir saatten az bir zaman sonra servetimi aramaya çıkıyorum. Tanrım, öyle heyecanlıyım ki sanki kestaneyi çizdireceğim. Bu sabah neredeyse tavana değen bir ereksiyonla uyandım."

"Zaten genelde on metre yüksekliğinde olurlar, Kenneth."

"Üstlerinde örümcekler gezinir. Tanrım, bir iki hafta önce umutsuz haldeydim. Jake Lowell beni görmeye geldi, Harvard'dan birinci sınıf bir Bostonlu ama siyah. Tavşanlar gibi kadın götürür ama şu anda durgun bir dönem yaşıyor. Bana ibne olmam gerektiğini söyledi. Hem daha entelektüel hem de daha benim tarzım bir şeymiş. Ve bir gece açılışı yaptık. Aynı Harvard'da dansa gitmek gibiydi. Her yerim titriyor, midem panik içinde kıvranıyordu. Sonra onların takıldığı bir bara gittik. İşin erbabı gibi görünebilmek için gerekli bütün tüyoları vermişti. İşe yarayabilecek bütün davetlerin tuvaletteyken geldiğini söyledi."

"Çok riskli, Kenneth."

"Kuyruğunu kovalamak gibi. Sonunda bir davet alınca acayip heyecanlanıp bir kadının nasıl hissedebileceği üstüne kafa yormaya başlamıştım ki daveti iptal ettiler çünkü Jake zenciymiş ve partide onun yüzünden bir sürü kavga çıkarmış. Dikkatini çekerim. Benim yüzümden kavga eden yok."

"Kenneth, geç olsun güç olmasın. Bunu asla unutma."

"Tanrım, ne yapıyorum ben."

"Geriye bir hayvanlar kaldı, ya da üstünde isminle adresin yazılı bir tabela takıp çırılçıplak sokağa çık."

"Çekiciyim. Harika bir koca olurum. Ama yenilgi üstüne yenilgiye uğruyorum. Constance Kelly ile evlenmeyiyse hiçbir zaman kabul etmeyeceğini bildiğim için istedim belki de. Bana gelip deseydi ki, Ah Kenny, hayatım, teslim oluyorum, seninim, onu şutlayıp arkama bakmadan kaçardım. Geriye dönüp baktığımda, sanırım, bir tek ordudayken mutluydum. Güney dışında, oradayken o cebi deliklerle tıkılı kalmıştım. Ama ben çok iyiydim. Şişmanlamıştım. Bölük komutanı Harvardlı bir adamdı ve o yüzden tabii ki emrimde kahvemi hazırlayacak biriyle koca bir masanın arkasına yollandım. Ve bütün o piç kurularının berbat yemeklerden şikâyet edip ah anamın yemekle-

rini nasıl da özledim diye sızlandıklarını duyduğumda, annemin hiç bu kadar iyi yemek yapmadığını söyledim onlara. Beni dövmek istemişlerdir. Yemekler sayesinde yumuşayıp orduda kariyer yapmayı bile düşündüm ama sonra aynı yemeği dışarıda da yiyebileceğini keşfettim, para kazanabilirsen."

"Para dedin de, Kenneth."

Çenesi kenetlenen O'Keefe. Hemen bir çörek aldı.

"Bak Kenneth, bunun tepeden inme bir teklif olduğunu biliyorum ama bana on papel vermen mümkün mü acaba?"

O'Keefe tek gözüyle garsona bakınıp yanına çağırdı.

"Hesabımı getirin, iki kahve, iki pasta ve şu çörek. Ben gidiyorum."

O'Keefe, eller baş ve kıç istikametinde, kasketini sertçe başına geçirirken. Torbasını alıp omzuna attı. Dangerfield ayakta, değerli kemiği takip eden sadık bir köpek.

"Kenneth, on papel, dört gün içinde eline geçeceğine söz veriyorum, oraya senden önce varmış olacak. Hiç şüphen olmasın. Kasaya koymak gibi. Babam salıya yüz papel gönderiyor. Kasaya koymuş olacaksın diyorum sana Kenneth, paran bendeyken senin cebinden daha güvende, uçaktayken öldürülebilirsin bile."

"Çok düşüncelisin."

"Şunu sekiz yapalım."

"Sen sekiz yapıyorsun, ben hiçbir şey yapmıyorum, yok. Ben sersefil, kadınsız sokaklarda sürtüyorum, ellerim kollarım bağlı yerlerden peni kazıyorum, aylardır ilk defa banyo yapıp saçlarımı kestirecek, buradan kurtulacak biraz arpa buluyorum, sen gelip yeniden elimi kolumu bağlıyorsun. Tanrım, neden hep fakir insanlarla beraberim."

Sandalyelerin ve cam kaplı masaların arasından geçiyorlardı ve tezgâh boyunca sıralanmış garsonlar, siyah göğüslerin üzerinde kavuşturulmuş kollar, fincan şıngırtıları ve tereyağı topları, kavrulmuş kahve kokusu. Yüksek kasanın yanında duruluyor, O'Keefe ceplerini karıştırırken. Dangerfield bekliyor.

"Tamam, tamam, seyret beni, durma. Evet, haklısın, param var. Bana destek oldun, karnımı doyurdun, tamam, ama şimdi de dolandırıyorsun."

"Ben bir şey demedim, Kenneth."

"Al o zaman, kahretsin, al, İsa adına, al da sarhoş ol, sokağa at, yırt ama tek bir şartım var lanet olası, oraya vardığımda paramı geri istiyorum. Dolandırdın beni."

"Bak Kenneth, böyle hissetmene hiç gerek yok."

"Ben bir aptalım. Zengin olsam, sana cehennemin dibine gitmeni söyleyebilirdim. Yoksul yoksulun kurdudur."

"Yoksulluk geçici Kenneth."

"Senin için belki ama ben kendimi kandırmıyorum, dibe çöküp sonsuza kadar orada kalabileceğimi çok iyi biliyorum. Bütün bu düzen beni aç açıkta bırakmak üstüne kurulmuş. Artık dayanamıyorum. Bu parayı almak için kıçımı yırtmak zorunda kaldım. Çalıştım. Kafayı kullandım."

"Nasıl oldu, anlatsana."

"Al, oku."

Cebinden birkaç ucuz defter sayfası çıkaran O'Keefe. Kalem yırtıklarıyla dolu ve kirli.

"Çok pasaklısın Kenneth."

"Oku."

Durumum şöyle. Ne üstüme giyecek bir şeyim var ne de iki gündür ağzıma bir lokma girdi. İş bulduğum Fransa'ya gitmek için yol paramı ödemek zorundayım. Şu anki durumumda ne bir vicdana sahibim ne de saygıdeğer O'Keefe soyadını düşünecek haldeyim. Bu nedenle sınır dışı edilmek için Amerikan Konsolosluğu'na teslim olup hikâyemin *Irish Press* ve *Irish Independent* gazetelerinde yer alması uğruna elimden geleni yapacağım. Eski memleketinde penisiz kalan bir Amerikalının akrabaları tarafından yok sayılmasını had safhada eğlenceli ve ticari açıdan garantili bulacaklarına eminim. Eğer para bu hafta bitmeden elime geçerse, hemen Fransa'ya gideceğim ve bir daha benden haber almayacaksınız. Açık sözlü olmak gerekirse, her iki seçenek de bana uyar ancak akrabalarımı ve komşuların ne diyeceğini düşünmek zorundayım. Böyle bir şeyin annemi utancından öldüreceğini düşünüyorum.

Saygılarımla,

K. O'KEEFE.

O'Keefe cebinden bir mektup daha çıkarttı.

"Bu da Peder Moynihan'ın cevabı. Annem o ayakkabıları bu adam için vermişti ve gümrükteki adama bir peni bile ödemek zorundaysam fırlatıp denize atacağımı söyledim. Geçirmeme izin vermişti. Tanrım, bu piç kurusunu hiç unutabilecek miyim acaba?"

Mavi kâğıdı elinde tutan Dangerfield.

> Kendimi size hitap etmekten bile aciz hissediyorum çünkü bu hayatımda alma talihsizliğine uğradığım en adi mektup ve şantajla eşdeğerde. Sizin iyi bir Katolik evinden çıktığınıza ve dolayısıyla yeğenim olduğunuza inanabilmek çok zor. Amerikan halkının yüz karasısınız. Ancak, böyle bir unsur, yaşamlarını ve alın terlerini vefasız günahkârları yetiştirmeye adayan asil insanlara tehdit oluşturmak için pislikten beslenen sefil ve fesat dimağlar her zaman olacak gibi görünüyor. Ne cüretle beni böyle bir rezaletle tehdit edersiniz. Çirkin mektubunuzu polisin dikkatine sunmamamın tek nedeni kız kardeşimin oğlu olmanızdır. Zarfın içinde otuz gümüş var ama sizden haber almaya bir kez daha tahammül göstermeyeceğimi çok iyi anlamanızı istiyorum. Burada misafirimken hem konukseverliğimi kötüye kullanmış hem de bölgemde alışkın olduğum itibarımı tehlikeye atmış birisiniz. Ayrıca Bayan Casey'nin kızlarından birinin saflığını bozma çabalarınızın da farkındayım. Sizi uyarayım, bir kez daha benimle irtibat kurmaya kalkışırsanız, bu iğrenç zulmün detaylarını annenize bildiririm.
>
> J. MOYNIHAN. P.

"Kenneth, bu müthiş. Ne işler çevirdin sen orada?"

"Tanrım. Hatırlamak istemiyorum. Kütüphanede çalışan kıza kendini özgürleştirmesi gerektiğini söylemiştim. Büyülenmişti. Ben gittikten sonra pişmanlık duyup ihtiyar piçe günah çıkartırken koluna dokunduğumu söylemiştir kesin, eski hikâye. Yeni bir şey değil. O aynı bildik kalıp, umutsuzluk, hayal kırıklığı, ıstı-

rap. Ve şişelerce viskisiyle itibarını tertemiz istiflemiş o sinsi, cimri moruk. Kahretsin, hayatımda bu kadar üşümemiştim. Lanet olasıca ev morg gibiydi. Ateşe fazladan bir tezek bile atmazdı. Tek penim olmadığını ve ona muhtaç olduğumu anladığı anda ateş tümden söndürüldü, evin her yerindeki sigaralar kayboldu ve kâhya atmaca gibi mutfağı gözetlemeye başladı. Yine de, kin tutmaya gerek yok, bu sövgü mektubu, içinde on papelle birlikte geldi. Daha önce para istediğimde, iki buçuk şilin yollamıştı."

"Senin için tek şey söylenebilir Kenneth, kaynakların var. Bir gün Amerika'ya geri dönersen, zengin olacaksın."

"Ben parayı burada istiyorum. Gerekli sermayem olsa, son nefesime kadar burada kalırım. Ama piç kuruları nasıl da pinti. Bu ülkeden uzak durmak lazım. Peder Moynihan'ı ziyaretimden sonra hak ettiğim konukseverliği baba tarafından görürüm sandım. Bir avuç lanet olası sahtekâr. Ama ilk geldiğimde ellerinden gelenin en iyisini yaptıkları için bayağı utanmıştım. Ben masa örtüsü ve bir peçeteyle masanın başında otururken, onlar çıplak masada çalakaşık atıştırırdı. Bakın, derdim, neden ben de sizin gibi örtüsüz falan yemiyorum, onlar da derdi ki, Ah, hayır, sen Amerika'dan geldin, kendini evinde hissetmeni isteriz. Domuzlarla tavukları bile dışarıda tutmaları işime geliyordu. Sonra ne zaman gideceğimi merak etmeye başladılar ve ben de salak gibi beş kuruşum olmadığını söyledim. Bingo. Tavuklarla domuzlar eve, masa örtüsüyle peçete ortadan kayboldu. Ama amcamın, haydi hep beraber diz çöküp dua edelim, dediği Noel akşamına kadar orada durdum. Orada, buz gibi taşın üstünde yüce Meryemleri mırıldanıp Dublin'de kaçırdığım götleri hayal ettim. Noel yemeğinden sonraki sabah da basıp gittim, yemeğe kalmamak kabalık olur diye düşünmüştüm."

"Çok hoş bir fedakârlık."

Karşıdan karşıya geçtiler, O'Keefe bir *Irish Times* aldı ve köprüde keyifle ilerlemeye başladı; her ikisi de O'Keefe'ın heyecanı ve Dublin anılarıyla tetiklenen bir sözcük sağanağına yakalanmıştı. Garip bir çift oluşturuyorlardı ve bir grup küçük oğlan arkalarından bağırdı, Yahudiler, Yahudiler, O'Keefe suçlayan bir parmakla arkasına dönüp İrlandalılar, İrlandalılar dedi ve yalın ayak sessizce orada dikildiler.

"İrlanda'nın bu yönünü çok seviyorum, nefretlerini çok açık ifade ediyorlar. Sanırım bu hayattan bütün istediğim ocakta hoş bir ateş, yerde bir kilim ve oturup kitap okuyabileceğim rahat bir koltuk. Ve uğruna kölelik yapmak zorunda kalmayacağım biraz mangır ve zengin insanlarla birlikte takılmak, tam olarak senin koşullarında olmayacağını da eklemeliyim, Dangerfield. Ama İsa aşkına, paran olmadığında yemek sorun oluyor. Paran olunca da seks. Her ikisi de varken sağlık, fıtık olmaktan falan korkuyorsun. Bütün işler tıkırındaysa, o zaman da ölümden korkuyorsun. Bütün şu yüzlere bak, hepsi de ilk soruna takılmış durumdalar ve hayatlarının sonuna kadar da öyle kalacaklar."

"Peki benimki nedir, Kenneth?"

"Sen sadece rüya tekneleri sürüyorsun. Zengin doğduğun için hep öyle kalacağını zannediyorsun. Etrafta benim gibi tek bir açık yakalamaya çalışan bir sürü herif var. Diplomanı al, güvenliğini sağlayacak bir pasaport, gebelik önleyici yöntemler kullan. Birbiri ardına çocuk yağarsa, hapı yuttuğunun resmidir."

"Bunda gerçeklik payı var."

"Şu zengin Trinity öğrencileriyle arayı sıkı tut. Seni hepsi seviyor. Benim aksanım ayak bağı oluyor ama fonetik tedavisi görür görmez, o zaman cakamı seyret. Fransa'dan yepyeni bir adam olarak döneceğim."

Cathal Brugha Sokağı'ndan döndüler ve O'Keefe *Herald Tribune* ile *The Western People*'ın Paris baskılarını aldı. Gazeteleri torbasına sokuşturup yüzünü Dangerfield'a döndü.

"Senden burada ayrılıyorum. İnsanların beni yolcu etmesine izin vermek prensiplerime aykırı."

"Nasıl istersen Kenneth. Para için sana teşekkür etmek isterim."

"Olay yaratma. Yolla yeter. O paraya güveniyorum. Dalavere yok."

"Dalavere yok."

"Hoşça kal."

"Kendine iyi bak Kenneth, ve zırhını giy."

"Kendimle tenim arasında ilk defa bir şey istemiyorum. Tanrı seni korusun."

Dangerfield orada dikilip pantolonunu tutan tel parçalarını düzeltti. Yumruklarında kâğıtlar. O'Keefe serbest, kayıp ve günahkâr. Uzun süre idare etsin diye eski ve yeşil bir asker gömleği almış.

Kenneth O'Keefe o güneşli sabah arkasını dönüp maceraya yelken açtı. Constance Kelly'nin düzgün dediği bacaklarını saran dublesiz paçalı pantolonuyla. Kasketi dilencileri ve tek gözünü, yaşamın belirsizliklerine, aylak zenginlerin halı döşeli derin rahmine giden işareti arayan o ıslak mücevheri savuşturmak için yan yatırılmış.

6

Ey, yaz ve ılık rüzgâr. Kalbi yumuşatıp yaşamı ucuzlaştıran. Söndür o ocaktaki ateşi. Söndür. Böyle daha iyi.

Sokakta birkaç bina yukarıda kasap var. Pencerenin önünden bir tramvay hattı geçiyor. Sokağın karşısındaysa kırk tane kız ve buhar salan koca tekneleriyle çamaşırhanelerin en muhteşemi. Ah bence bunlar için azıcık çamaşır suyu yeterli.

Bay ve Bayan Sebastian Dangerfield ve kızları Felicity Wilton, eski Howth sakinleri, artık Mohammed Caddesi 1 Numara, The Rock, Dublin adresinde ikamet ediyorlar.

Howth'daki perili evden taşınmaya karar verilmişti. Ama fırtınadan sonraki sabah Marion sütü almak için mutfak kapısını açıp çığlık atana kadar sürüncemede kalmıştı, sonra Sebastian koşturarak geldi ve birlikte arka bahçeyle beraber kömürlüğün de içine düştüğü çamur lekeli denize bakakaldılar. Taşındılar.

Yeni ev yeni değildi. Ön kapıdan fazla hızlı girmek istemezdiniz yoksa kendinizi arka kapıdan çıkarken bulabilirdiniz. Bay Egbert Skully Bay Dangerfiled'ı bir kenara çekip evi bir Amerikalıya kiralamaktan memnun olduğunu çünkü karısıyla birlikte yirmi yıl boyunca Macy's mağazasında çalıştıklarını ve New York'u çok sevdiklerini ve onlar gibi kiracılar bulabildiğine sevindiğini anlatmıştı. Umarım siz, eşiniz ve ufaklık burada mutlu olursunuz. Biraz küçük olduğunu biliyorum ama bence keyifli bulacaksınız, ha, keyfine ve rahatına düşkün bir beyefendi gibi görünüyorsunuz Bay Dangerfield, peki golf oynar

mısınız? Ha, tabii. Ama golf sopalarım hasar gördü. Sorunları, özellikle dengeyle ilgili sorunlar, bulması için bir profesyonele teslim ettim, bunların tamiri konusunda uzman biri, bilirsiniz. Çok iyi fikir Bay Dangerfield ve belki eşim sizinkine yemek tarifleri verebilir. Harika.

Duvarlardaki kahverengi çiçekli yeni duvar kâğıtları neredeyse hâlâ ıslak. Ve oturma odasında çok hoş, kahverengi, dördüncü el bir Axminster halısı ve pürtüklü, mavi bir kanepe. Mutfak fena değil ama musluk ve lavabo kapının dışında. Dik ve dar merdivenlerden yukarı, tabak büyüklüğünde tavan penceresiyle küçük bir oda, sera. Ve iki duvarın arasına sıkıştırılmış klozetiyle, hela. Bu evde her şey a ile bitiyordu. Ve oturma odasının yaya kaldırımından bir metre uzaklıktaki penceresi yoldan geçen komşular için mükemmeldi, yani pantolonunuzu indirmişken yakalanmak istemezdiniz. Ama gümbürtüyle geçen tramvay insanı tetikte tutardı zaten.

Merdivenlerin altına istiflenecek kömürler için kömürcüyü ziyaret. Marion kasalar alıp renk ve saygınlık katsın diye masa örtüleriyle kapladı. Ve benim bir ikisi nadir ve eski olan özel haritalarım. Mezarlık haritamı kalın bir camın altında saklıyorum. Katlanır masayı da ders çalışmak için pencerenin altına koydum. Çamaşırcı kızlar zihnimi çalışmanın o berbat baskısından kurtaracak. Bigudili saçları ve o destekli Amerikan sutyenleri içindeki dimdik göğüsleriyle günde iki kez dışarı çıkıyorlar. Galiba Piskopos bu konuda bir şeyler söylemişti ve çok haklıymış. Sonra tramvay kuyruğuna girmelerini izliyorum, bir dizi buharlı beyaz yüz. Ve bazıları bu tarafa bakıp perdenin ardındaki çılgın adama kıkırdıyor.

Önümüz yaz. Bu küçük evde yaşam sakindi. İçkisiz ve Marion alışverişe çıktığında bebeğe bakarak. Sabah bir fincan et suyu içtim. Bir de pencerede oldukça hoş bir yaratık gördüm. Oldukça büyük ve kahverengi gözlerle buraya bakarken yakaladım, ne bir tebessüm ne de kıkırtı. Biraz tepeden bir bakış, siyah saçları düz ve gür. Ve sanırım bir zekâ pırıltısı gördüm, biraz utanç verici bir bakıştı. Mutfağa geri çekildim. Çok heyecanlı.

Küçük bir kutu yapıp içini hukuk kitapları, kısa bir Kutsal Oliver Plunket biyografisi ve kuşlarla ilgili başka kitaplarla dol-

durdum. Alttaki raf önümüzdeki büyük günler için iş dünyası dergilerine ayırıldı. Sonra, Tanrı beni affetsin, Katolik Kiliselerinden çaldığım geniş koleksiyonum için ayrı bir bölüm. Ama bunu yoksul günlerde güce ihtiyacım olduğu için yaptım. En sevdiklerim, "Aşk Denilen Şey" "İçki Beladır" ve "Ölümdeki Mutluluk".

Sabahın ilk tramvayı insanı neredeyse yere düşürecek ve Felicity seradan yürekler acısı ağlayışına başlıyor. Homurdan ve uykuna dön. Bacaklarını cenin pozisyonuna çek. Benim iç çamaşırlarımı giyen Marion. Bazen içeri güneş sızar. Sonra muşamba üstünde yalın ayak tepinen Marion. Yakarışlar. Of, haydi kalk. Her sabah her işi bana bırakma. Beni hiç kimsenin duyamacağı kalbimden, ben de diyorum ki, Tanrı aşkına Marion, şimdi iyi bir Britanyalı ol ve mutfaktan yuvana gidip kahveyi köpürdet, bu arada, elin değmişken, birkaç dilim ekmeği karart ve üstünde jambondan hafif bir dokunuş da olsa fena olmaz, yalnızca bir dokunuş, sonra hepsini sofraya getir de ben de aşağı inip iyi kocayı oyanayayım, ah hayatım günaydın, nasılsın, bu sabah çok tatlı görünüyorsun hayatım ve her sabah daha da gençleşiyorsun. Bu sonuncusu çok iyiydi. Ama aşağı sersefil bi ilaç, karmakarışık ve aç, kalbim ve ruhum çimentoyla kaplı iniyorum.

Ama o sabah daha sonra muhteşem şeyler görülecek. Arnavutkaldırımı yoldan geçen at sesleri. Sonra sokağa bakmak için yukarı yatak odasına. Çiseleyen yağmurda parıldayan o bakımlı siyah hayvanlar. Başlar yukarıda, sabahın içine buhardan çizgiler yollayarak. Bazen küçük cam pencerelerden, çamdan tabutun içinde bir zambak görüyorum. Beni de götür. Ve *Evening Mail*'de okuduğum şiirlerden aklımda kalanları mırıldanmadan edemiyorum:

> Uyu son uykunu,
> Kaygıdan kederden uzak.
> Kimsenin ağlamadığı o yerde uzan,
> Ah, biz de yanında kalsak.

Sonra taksi pencerelerinden çıkan sırıtkan yüzleri görüyorum, ölünün önemi yüzünden etrafa neşe saçan. Yol boyunca

çıkartılan şapkalar ve çabucak bir haç çıkartan eller. Elden ele geçen viski. Yeşil, açgözlü boğaz öldü. Tarlalarda çalan keman. Ilık eylül yağmurunda şişmanlayan mantarlar. Gitti.

Sonra gazete almaya gitme zamanı. Ve gazeteyle birlikte helaya. Soyulan yeşil duvarların arasına. Hep sıkışıp kalacakmışım gibi bir his. Bir sabah güneş vardı ve ben harika hissediyordum. Orada oturmuş homurdanıp inliyor, haberlere göz atıyordum ve uzanıp zinciri çektim. Aşağıda, mutfakta Marion çığlık attı.

"Tanrım, Marion, ne oldu?"

"Allah aşkına kes şunu, kes şunu Sebastian, seni salak. Ne yaptın sen?"

Parlayarak inilen dar merdivenlerin dibinden mutfağa tökezledim. Herhalde Marion'a her şey çok fazla gelmiş ve aklını kaçırmış olsa gerek.

"Seni aptal, Sebastian, şu halime bak, bebeğin eşyaları ne hale geldi?"

Islak tuvalet kâğıdı parçaları ve gaytayla kaplanmış Marion mutfağın ortasında tepinirken. Tavandaki açılmış bir yamadan aşağıya su, sıva ve dışkı akıyordu.

"Elinin körü."

"Of kahretsin, kahretsin. Bir şeyler yap salak."

"İsa aşkına."

Çaktırmadan sıvışan Sebastian.

"Nasıl kaçabilirsin, seni lanet olası müptezel. Bu korkunç bir şey ve ben artık dayanamıyorum."

Marion hıçkırıklara boğuldu, çarpılan ön kapıyla sessizliğe çıktım.

Park yerinden geçtim, küçük tepeden aşağı istasyona. Şuradaki duvarın yanında durup geçen trenleri izle. Bir kakanı yapıyorsun bak neler oluyor. O lanet Skully herhalde kâğıt borular takmış. Bir fare deliği için haftada üç paund, duvarlarda kahverengi bataklık yosunları, kartondan mobilyalar. Marion'ın da tam altında durması gerekiyordu. Geldiğini duyamaz mıydı? Güneş de kaçtı, sanki yağmur yağacak. En iyisi eve döneyim yoksa zayıf duruma düşerim. Ufak bir hediye alayım, zenginliklerle dolu bir moda dergisi.

Koltuğa oturmuş dikiş diken Marion. Kapıda duraklama, sessizliği test ediş.

"Özür dilerim Marion."

Marion'ın başı önde. Hediyesini sunan Sebastian.

"Gerçekten üzgünüm. Bak, sana hediye aldım. Mürekkep soslu sıcak meksika yemeği, bak."

"Ah."

"Beğendin mi?"

"Evet."

"Zıkkımın altın kökü gibi mi?"

"Şu anı berbat etme."

"Benim minik Marion'ım. Ben tam bir pisliğim. Söylüyorum sana, oradaki şeyler yalnızca bir grup kök."

"Yatarken okuyacak bir şeyim oldu."

"Ben inanılmaz bir domuzum, Marion."

"Ne hoş elbiseler."

"Duymuyor musun, Marion? Ben bir domuzum."

"Evet, ama keşke zengin olsaydık ve paramız olsaydı. Seyahat etmek istiyorum. Keşke seyahat edebilseydik."

"Seni öpmeme izin ver, Marion, hiç olmazsa."

Marion kalktı, sarışın kollarıyla ona sarıldı, uzun kasıklarını onunkilere bastırıp dilini ağzının derinliklerine soktu.

Marion, her şeye rağmen iyisin ve bu hiç fena bir his değil. Yalnızca bazen sinir bozucu. Şimdi oraya gir de akşam yemeğini pişir. Ve ben de koltukta gevşeyip *Evening Mail*'imi okuyacağım. Yapılan bağışların listesini görüyorum. Harika bir şey, şu vicdan. Ve göçmenlikle ve para için evlenen kadınlarla ilgili mektuplar. Ve işte bir de Kutsal Oliver Plunket'la ilgili yazı. Drogheda'daki St Peter's Kilisesi'ne onu görmeye gitmiştim. İki yüz altmış yıl önce kesilmiş bir kafa. Ağzımı açamadım. Gri, pembe ve aşınmış ve mum ışığı altında parlayan ölü, fırlak dişleriyle. Temizlikçi kadınlar dokunmamı söyledi, dokunuverin efendim, şans getirir. Parmağımı, korka korka, küflü burun deliğine sokmuştum, bugünlerde şansın fazlasının insana hiç zararı olmaz.

Şimdi yolun karşısındaki çamaşırhaneden çıkışlarını görüyorum. Sokağa akan yüzler tramvay için yan yana diziliyor. Kah-

verengi gözlü, siyah saçlı kız da var, yüzü renksiz ama dudakları güzel. Bacaklarında pamuklu çoraplar, ayaklarında ordu fazlası botlar. Şapkasız ve saçları topuz. Baldırlarını bacağının arkasında hafifçe şişire şişire gazeteci çocuğa gidiyor. Gazeteyi koltuğunun altına sıkıştırıp kuyruğa giriyor.

Bakire olmadığını yürekten biliyorum, ama belki çocuksuz ve meme uçları pembe gül goncaları gibi ya da belki içe çökük ve koyu renktir fark etmez. Güzel boynuna yeşil bir eşarp takmış. Boyunlar beyaz ve uzun, üzerlerindeyse yaşamın genel tedirginliğiyle atan sinirli, mavi damarlar olmalı. Benim güzel merhametli kurtarıcım, kız buraya bakıyor. Saklansam mı? Neyim ben? Bir alçak mı, röntgenci mi? Alakası yok. Sen de ona bak. Çok tatlısın. Kesinlikle çok tatlısın. Yüzümü o ilkbahar göğüslerine gömsem. Seni Paris'e götürüp saçlarını yaz yapraklarıyla örsem.

"Sebastian, yemek hazır, sandalyeyi de getiriver."

Mutfakta ekmekten kalın bir dilim kesip tereyağını kaptan sıyırırken.

"Sebastian, tuvalet işi ne olacak?"

"Ne olmuş ona?"

"Kim tamir edecek?"

"Marion, rica ederim, yemek yiyoruz. Beni ülser mi etmek istiyorsun?"

"Biraz sorumluluk alsan ne olur ki?"

"Yemekten sonra. Beni İrlanda tesisatı yüzünden duvara tırmandırma, bu ülke için yeni bir şey, borular birbirine karışmış."

"Peki parasını kim ödeyecek?"

"Küçük altın yumurtasından Skully tabii."

"Bir de şu koku Sebastian. Kokuyu nasıl halledebiliriz."

"Sağlıklı bok kokusu yalnızca."

"O çirkin kelimeyi nasıl telaffuz edersin."

"Bok boktur Marion, kıyamet gününde bile."

"İğrenç bir sözcük, Felicity ile ayrı çatı altında söylenmesine izin vermeyeceğim."

"Nasıl olsa duyacak ve iğrençlik konusuna gelince de onun on beşinden önce biriyle yatmasını sağlayacağım."

Marion sesini çıkarmadan kendini tuttu. Acılığını almak için kahveye yumurta kabukları koydu. Tırnaklarını kemirmiş. Pisliğin içinde ilerliyor.

"Tamam Marion, sakin ol. Buna uyum sağlamak denir. Buradayken buna alışmalısın."

"Neden böyle kaba olmak zorundasın?"

"İçimdeki vahşi hayvan."

"Dürüst ol. İrlanda'ya gelmeden önce böyle değildin. Bu bayağı, pislik ülkeye."

"Orada dur bakalım."

"Çocuklar kış ortası sokaklarda yalın ayak koşar, erkekler kapı aralıklarından şeylerini sallar. İğrenç."

"Doğru değil. Yalan."

"Bunların hepsi pislik. Neden bir tek hizmetkârlığa uygun olduklarını şimdi anlıyorum."

"Hadi ama Marion, biraz haksızlık etmiyor musun?"

"Doğru olduğunu sen de biliyorsun. Şu korkunç O'Keefe'a ve pis fikirlerine bir bak. Amerika pek işe yaramış görünmüyor. İçlerindeki en kötü şeyleri ortaya çıkartıyor. O uşak olmaya bile layık değil."

"Bence Kenneth her açıdan bir beyefendi. Hiç osurduğunu duydun mu? Duydun mu, söyle?"

"Su katılmamış, korkunç bir müptezel. Nasıl bir aşağılık olduğunu anlamak için kızışma zamanı bir kediye nasıl yan gözle baktığını görmek yeter. Benimle aynı odaya girdiğinde zihninde bana saldırıp tecavüz ettiğini hissediyorum."

"Bu yasal bir şey."

"Bu bir İrlanda köylüsünün mide bulandırıcı azgınlığı. Bir de iyi yetişmiş izlenimi yaratmaya çalışıyor. Yemek yiyişini bir seyret. İnsanı çileden çıkarır. Her şeyi elliyor. Yemeğe ilk çağırdığımız o seferinde sanki biz hizmetçisiymişiz gibi içeri dalıp, ben daha oturmaya fırsat bulamadan yemeye başladı. Ve ekmekten koca koca parçalar koparıyordu, böyle şeylere nasıl bu kadar kör olabilirsin."

"Bak bak, senin ülkene içinde oynayabileceği bir cennet bahçesi vermiş, ateşlerinizi yakıp çaylarınızı koyan insanlara karşı biraz daha sabırlı ol."

"Keşke İngiltere'de kalsaydık. Oxford'u ya da Cambridge'i bekleyebilirdin. Ve saygınlığımızı birazcık da olsa koruyabilirdik."

"İtiraf ediyorum, o dediğinden fazla yok."

Uzun bacaklı Marion koltuğa kuruldu. Seni böyle uzun ve ince yapan nedir. Göz kapaklarını kaldırıp bacak bacak üstüne atışındaki bir şeyi seviyorum ve cinsiyetsiz ayakkabılar sende çok seksi duruyor. Marion senin için şunu söyleyeceğim, çirkef değilsin. Batı'daki evimizi aldığımızda, tepelerdeki Kerry sığırları otları silip süpürürken, ben Dangerfield, Kralın Hukuk Müşaviri olduğumda, her şey yeniden yoluna girecek.

Pencereleri döven bir tramvay, Dalkey'e giden rayları üstünde gıcırdayan, sarsılan ve zangırdayan. Yatıştırıcı bir ses. Duvarda sallanan haritalar. Oyuncaklar ülkesi İrlanda. Ve belki de divanda Marion'ın üstüne çıkmalıyım. Evlilikte deneyler yapıyoruz. Diyaframı bulmam lazım, yoksa süt diye ağlaşan bir boğaz daha. Çamaşırhanedeki kahverengi gözlü kız yirmi beş yaşlarında. Marion yine takma dişlerini içeri emiyor, herhalde istediğinin bir işareti bu.

Yatak odasında, soğuk muşambanın üstünde çoraplı ayaklarını ovan Dangerfield. Ve Skully'nin gerçekten Ming hanedanlığına ait olan paravanının arkasındaki lazımlığa işeyen Marion'ın sesleri. Ve birazcık mahremiyet için eski püskü perdeleri şöyle bir çekiş. Bu müthiş Katolik ülkede bile gizlenmeniz lazım, bilirsiniz, yoksa soyunurken sizi seyrederler, ama unutmayın ki Protestanlar dürbün kullanır.

Ve Marion elbisesinin kenarlarını kavrayıp kıpırdanan omuzlarından çıkarırken. Yalnız otuz şilin kaldı dedi.

"İyi aksanlarımız ve görgümüz bizi kurtarır. Bunu bilmiyor muydun Marion, Protestanları hapse atamazlar."

"Hiç sorumluluk sahibi değilsin, çocuğum burada bir sürü vahşi İrlandalının arasında yetişecek ve hayatı boyunca İrlanda aksanıyla damgalanmış olacak. Kremimi uzat, lütfen."

Kremi uzatan Sebastian, gülümseyip yatağın kenarından ayağını sallarken. Bedenini bırakıp yayları gıcırdatarak tavandaki pembe lekelere bakıyor. Marion biraz rahatsız ve kafası karışık. Onun için zor. Parçalanıyordu. Benim kadar güçlü de-

gil, korunaklı bir hayatı olmuş. Belki de benimle evlenmemesi gerekirdi. Zaman meselesi, bunlar hepsi. Pompalıyorsun da pompalıyorsun, hava içeri, hava dışarı ve sonra her şey yıkılan bir evin kepenkleri gibi aşağı iniyor. Antiseptik kokularıyla başlıyor ve öyle de bitiyor. Sonu hanımelinin kapanan yaprakları gibi hissetmek isterdim, gecenin içine son bir koku salarak ama bu yalnızca kutsal adamlara olur. Onları sabahleyin dudaklarında bir tebessümle bulur ve sade tabutlarla gömersin. Ama ben Woodlawn Mezarlığı'nda Vermont mermerinden gösterişli bir mezarlık istiyorum, otomatik fıskiyeleri ve yaprak dökmeyen ağaçlarıyla. Tıp fakültesine düşerseniz, sizi kulaklarınızdan asarlar. Beni kimliği belirsiz bırakmayın, yalvarırım. Şişko muyum, sıska mı diye gelip bakacakları bir yerde her yerim şişmiş, diz kapaklarım benimle birlikte Bowery'de bıçaklanarak öldürülmüş ötekilerin kırmızı kalçalarına değerek sallandırmayın. Sizi ucuz sokaklarda öldürüp, üstünüzü çiçeklerle kaplayıp sütü içinize koyarlar. Tanrı adına, sizi salak aygırlar, sütü benden uzak tutun. Çünkü ben bir cenaze levazımatçısıyım ve ölemeyecek kadar meşgulüm.

"Marion, ölümü düşünür müsün hiç?"

"Hayır."

"Marion, hiç öleceğini düşünür müsün?"

"Yani, Sebastian, bu şekilde konuşmayı lütfen keser misin? O pis havandasın yine."

"Hiç de değil."

"Öylesin. Her sabah o zavallı insanların cenazesini seyretmek için buraya çıkıyorsun. Ürkünç ve sefil bir şey. Bence bundan sapıkça bir zevk alıyorsun."

"Bu yalan dünyanın ötesinde, yukarıda yaşam var, yılların geçişiyle ölçülmeyen ve tümü sevgi olan."

"Bu uğursuz hallerinle beni korkuttuğunu sanıyorsun. Yalnızca sıkıcı buluyorum ve itici görünmene neden oluyor."

"Ne?"

"Evet, öyle."

"İsa aşkına, bana bak. Gözlerime bak. Durma, haydi."

"Gözlerine bakmak istemiyorum."

"Erdemli kürecikler."

"Seninle ciddi konuşulmaz zaten."

"Yalnızca ölümü sordum. Nasıl hissettiğini bilmek, seni gerçekten tanımak istiyorum. Ya da belki sonsuza kadar yaşayacağını zannediyorsun."

"Saçma. Sen öyle sanıyorsun. Biliyorum. Sabahları bu kadar gamsız değilsin, farkındayım."

"Uyum sağlamam birkaç saat sürüyor. Rüyadan kopamıyorum."

"Ve çığlık atıyorsun."

"Ne?"

"Birkaç gece önce bağırıyordun, bundan nasıl kurtulacağım diye. Bir seferinde de çığlıklar attın, köşedeki o beyaz şey nedir, çekin onu oradan."

Gıcırdayan yaylar üstünde göbeğini tutmuş kahkahalar atan Dangerfield.

"Gülebilirsin, ama bence bunun kökeninde ciddi bir şey var."

"Ne varmış kökeninde? Göremiyor musun, deliyim ben? Görmüyor musun? Bak. Gör. Delilik. Hii. Deliyim."

Sebastian arzuyla bakıp dilini salladı.

"Kes şunu. Sen hep soytarılık yap, işe yarar bir şey yapma."

Uzun kollarını sırtında gererken Dangerfield ona baktı ve göğüsleri sutyen takkelerinden dışarı çıktı, soğukta sertleşen kahverengi meme uçları. Omzunda askıdan kalan kırmızı çizgi. Külotundan dışarı yorgun bir adım atıp aynaya bakıyor ve elleriyle yüzüne beyaz krem sürüyor. Meme uçlarının etrafında uzayan küçük kahverengi tüyler. Hep onlara ağda yapmaktan bahsedersin Marion ama sonuçta ben böyle seviyorum.

Sebastian sessizce yataktan kalkıp çıplak bedene yaklaşırken. Yumruklarını onun kalçalarına bastırıyor ve Marion ellerini geri itiyor.

"Orama dokunmandan hoşlanmıyorum."

Ve boynunun arkasını öperken. Tenini dilinle ıslatınca uzun sarı saçlar ağzına girer. Mavi geceliği çividen alan Marion. Soyunup çırılçıplak yatağın kenarına oturan Sebastian, göbeğindeki beyaz pamuğu ve iki büklüm eğilip parmaklarının arasında biriken kiri alırken.

"Sebastian, keşke bir banyo yapsan."

"Kişiliği öldürüyor."

"Seni ilk tanıdığımda çok temizdin."

"Ruhumu yaşatmak için temizlikten vazgeçtim. Daha iyi, başka bir dünyaya hazırlık. Biraz pasaklılıktan kimseye zarar gelmez. Sloganım temiz ruh. Geceliğini çıkar."

"Nerede onlar?"

"Gömleklerimin altında."

"Ya vazelin?"

"Kutudaki kitapların arkasında."

Marion gümüş kâğıdı yırtarken. Amerikalılar paketlemede çok iyi. Her şeyi sararlar. Ve geceliğinin yakasını omuzlarından geçirip ayaklarına bırakarak kitapların üstünde dikkatle katlıyor. Yatağa diz çöküyor. Başka erkekler neye benzer, homurdanıp inlerler mi, hepsi de kıvrık ve sünnetli midir, şu var mıdır bu yok mudur. Yatağa tırmanıyor, yumuşak bir ses.

"Haydi Yorkshire'da yaptığımız gibi yapalım."

"Mmm."

"Göğüslerimi olduğu gibi seviyor musun hâlâ?"

"Mmm."

"Anlatsana Sebastian, konuş benimle. Bilmek istiyorum."

Sebastian yuvarlanarak yaklaştı, uzun, sarışın bedeni kendininkine bastırıp, yağmur yağarken pencerenin altında davul çalan dışarıdaki bir dünyayı düşündü. Sonra hepsi taş yolda kayan. Ve Piskoposlarla dolu bir tramvay gümbür gümbür geçerken yana çekilen, kutsal ellerini kutsayarak havaya kaldıran. Marion'ın kasıklarımı sıkarak dokunan eli. Ginny Cupper beni arabasıyla Indiana'nın geniş tarlalarına götürmüştü. Ağaçlığın kenarına park edip güneşli mısır tarlalarına çıkmış, sarı ufka doğru tohumlar savurmuştuk. Beyaz bir bluz giymişti ve koltuk altlarında gri ter lekeleri ve memelerinin gölgesi de griydi. Zengindik. Öyle zengindik ki asla ölemezdik. Ginny gülüyordu da gülüyordu, dişlerindeki beyaz tükürük ağzının koyu kırmızısını aydınlatarak, dünyadaki en iyi gıdayla beslenen. Ginny hiçbir şeyden korkmazdı. Gençti ve yaşlıydı. Vahşi bir iyimserlikle sallanan kahverengi kollarıyla bacaklarının her zerresi güzel. Koyu kırmızı Cadillac'ının kaputunda dans etmişti ve ben

onu seyrederken Tanrı dişi olsa gerek diye düşünmüştüm. Kollarıma atılıp beni yere devirmiş ve ağzımın içine haykırmıştı. Başlarımız sıcak Indiana toprağına bastırılmış, ben haç biçiminde yere çivilenmiştim. Bir karga güneşe gakladı ve spermim dünyaya fışkırdı. Ginny uzun Cadillac'ını St Louis Köprüsü'nün parmaklıklarından geçirdi ve arabası Mississippi'nin çamuru, karanlığı içinde kan pıhtısı gibi parladı. Bakır tabut yavaşça o soğuk mermer mezara konulurken hepimiz orada, Virginia'daki Suffolk'un yaz sessizliğindeydik. Ben bir sigara içip mezarın siyah beyaz karolarında söndürmüştüm. Vagonlar gittikten sonra, tren istasyonunun o dingin tenhalığında, kadınlar tuvaletine girip ahşap kapı ve gri duvarlardaki fallik utanmazlıkları görmüştüm. İnsanlar seks düşkünü olduğumu mu düşünecekler acaba. Ginny'nin o nefis kumral saçlarında gardenyalar vardı. Treni duyuyorum, kulağımda Marion'ın nefesi. Midem sarsılıyor, son kuvvetim. Dünya sessiz. Ekinler büyümeyi kesmişti. Şimdi tekrar büyüyor.

7

"Marion, galiba bu sabah gidip parkta çalışacağım."

"Bebeği de al."

"Arabası bozuk."

"Kucağında taşı."

"Gömleğime işer."

"Plastik bezi tak."

"Ben nasıl çalışacağım, ona bakarken? Emekleyip göle düşer."

"Yani, görmüyor musun? Ne kadar meşgulüm, bu pislikle. Şu tavana bak. Sen orada dikiliyorsun ve benim kazağımı giymişsin. Kazağımı giymeni istemiyorum. Başka neyim var."

"Tanrım."

"Hem neden Bay Skully'yi görmeye gidip şu iğrenç tuvaleti tamir ettirtmiyorsun? Neden biliyorum. Korkuyorsun da ondan."

"Hiç de değil."

"Evet. Bir tek Skully demem yeter, korkak bir tavşan gibi merdivenlere fırlıyorsun, yatağın altında süründüğünü de duymuyorum sanma."

"Bana güneş gözlüğümün nerede olduğunu söyle, o kadar."

"En son ben takmadım."

"Onları bulmam lazım. Onlarsız bu evden çıkmayı kesinlikle reddediyorum."

"İyi, ara."

"Tanınmamı mı istiyorsun, ha? Tanınayım mı yani?"

"Evet, istiyorum."

"Allah kahretsin bu evi. Dolap kadar ama içinde kendi ayağımı bile bulamıyorum. Şimdi bir şeyleri kıracağım."

"Sakın. Ve işte al, arkadaşın O'Keefe'dan iğrenç bir kartpostal."

Marion kartı fırlattı.

"Postalarıma dikkat et. Oraya buraya fırlatılmasını istemiyorum."

"Postaların, tabii. Okusana."

Kocaman büyük harflerle karalanmış:

BİZDE HAYVAN DİŞLERİ VAR

"Ha. Öyle tabii."

"Kendisi öyle, pis bir hayvan."

"Başka ne var?"

"Faturalar tabii."

"Şimdi de beni suçlama."

"Suçlayacağım. Howth'daki hesabı kim açtırdı? Viskiyle cin alan kimdi, ha? Kim?"

"Güneş gözlüğüm nerede?"

"Peki şömine takımını kim rehine verdi? Elektrikli ısıtıcıyı veren kimdi..."

"Şimdi bak Marion, bu sabahlık arkadaş olabilir miyiz? Hava güneşli. İkimiz de Hıristiyanız en azından."

"Gördün mü? İşi hemen alaya alıyorsun. Neden böyle yaşamak zorundayız?"

"Gözlüğüm, kahretsin. İngilizler her şeyi saklar. Tuvaleti artık saklayamazsın ama."

"Buna cevap vermiyorum."

"Al buna ver o zaman."

"Bir gün bütün bunlara pişman olacaksın. İlkel şey."

"Hayatın boyunca kuş ötüşleri mi istiyorsun, B.B.C.'den? Senin için 'Popom Yeşildi' diye bir televizyon dizisi yapacağım."

"Fesat."

"Ben kültürlüyüm."

"Evet, Amerika'daki kromajlı hayatından."

"Çarpıcıyım. Kral'ın İngilizcesini konuşuyorum. Kusursuz dikiş."

"Ne pislik. Anneciğimle babacığımı seninle nasıl tanıştırdım bilmiyorum."

"Anneciğinle babacığın bir sürü param var sanıyordu. Bu arada, ben de onların bir sürü parası var sanmıştım. İki tarafta da beş kuruş yoktu, para yok, aşk da yok."

"Yalan. Yalan olduğunu biliyorsun. Sen başlatana kadar paradan bahseden yoktu."

"Tamam. Al bebeği. Artık dayanamıyorum. Benim anne rahminde uzun bir fayton gezintisine ihtiyacım var, bundan kurtulmak için."

"Kurtulmak mı? Esas kurtulması gereken benim ve bu artık her an olabilir."

"Tamam. Haydi arkadaş olalım."

"Evet, çok kolay değil mi. Bir anda, bu kadar rezillikten sonra."

"Bebeği alıyorum."

"Ve biraz da alışveriş yapabilirsin. Kasaptan biraz kemik al ve sakın o iğrenç koyun kellesinden getirme, Felicity'yi de göle düşürme."

"Koyun kellesinde ısrar ediyorum."

"Kapıyı dikkatli kapat. Sabah postacının üstüne devrildi."

"Acılı azizler, hasta kâfirler. Her şeyin üstüne bir de dava edileceğim, Allah kahretsin."

Vahşi trafiği ve gökgürültüsü tramvaylarıyla Mohammed Caddesi'ne. Çamaşırhane bir arı kovanı. İşte nasıl da çarşafları dövüyorlar, tam olması gerektiği gibi. Ilık sarı güneş. Dünyanın en güzel ülkesi, otlarla dolu, otlar da insan. Ölmek için burada kal asla ölmezsin. Kasap dükkânına bak. Şu kancalara bak, nasıl da etle inliyor. Kollarını satırla tepeye kadar sıyırmış. Tezgâhın ardında bir grup.

Parka giriş. Yeşil, yemyeşil çimler, yağmurdan yumuşamış ve tatlı. Çiçek tarhları. Çemberler, haçlar ve küçücük güzel çitler. Şu bankı seç. Yeni boyanmış. Babam bu sonbahara kadar

ölürse zengin olacağım, şişkin inek memeleri. Ve kalan hayatımı parktaki bir bankta geçireceğim. Ne sıcak, hoş bir gün. Gömleğimi çıkarıp göğsüm bir yudum güneş içsin isterdim ama edebe aykırı davranıştan peşime düşerler. Saçlarımın uzamasına yardımcı olur, modaya uygun sarı bir renk katar. Sevgili çocuğum, sırtımı tekmelemeyi bırak. İşte, şimdi şu battaniyenin üstüne çık da oyna, başımı ağrıtmanı istemiyorum. Tanrım, bırak battaniyeyi, sanki seni öldüreceğim. Babanın hukuk dersini çalışıp kocaman büyük bir hukuk müşaviri olup bir sürü para kazanması lazım. Süt veren koca memeler. Göğsümün bronzlaşması servet ve üstünlük anlamına gelir. Ama ben alçakgönüllülüğümden memnunum. Ve işte, okuduğum ölü lisan, benim küçük Roma Hukuku kitabım. Kendi anne babasını öldüren, bir engerekle beraber çuvala konup uçurumdan aşağı atılır. Apış arasında kıvranan çirkin şişkinlik. Ve çimlerin üzerinde agulayan küçük kızım, eğlen şimdi. Çünkü baban bitti. Her yerden saldırıyorlar. Rüyalarında bile. Ve dün geceki rüyamda koltuğumun altında taşıdığım bir yığın gazeteyle otobüse binip, Curragh boyunca yandan dört nala giden koca atlarla yarıştım. Otobüste, büyüteçle kelebekleri inceleyen bir adam vardı. Ve Batı'ya doğru gidiyorduk. Sonra bir çitin arkasından iğdiş edilmiş bir boğa sıçradı, otobüs boğayı yarıp bir kasap dükkânındaki koca bir kancaya asılı bıraktı. Sonra bir anda Cashel'e gittim. Sokaklar keçilerle doluydu, suyolları kurumuş kanla dolu ve kahverengiydi. Ve sıcak güneşin dinginliğinde, kış vakti bir sokağın ortasında yürüyen kalın siyah paltolu bir grup erkek ve kadın, her tarafta yazın tereddütlü sıcağı. Bir tefeci adamın cenazesi. Kadını yakaladı, ağzından köpükler saçarak, dönmüş gözlerle, Şikago'dan gelen kafesli bir sandığın üstündeki yardımcısının üstünde, sonra sandığın devrildiğini duyup bir baltayla peşlerine düştü. Ve ateşli, ıslak dudakların arasından bir plan yaptılar, birbirlerinin giysilerini çekiştirerek, çaya zehir koymak için, para kasasının ve bedenlerinin üzerinde titreyen eller, ananas ve şeftaliler arasında günahtan bir koza ören. Tabut kapanmıştı. Yaz. Ayak sürüyen uzun sıra. Cashel boyunca. Bir şarkı:

Cashel boyunca ayak sürü
Güneşte bir tabut
Cashel boyunca, Cashel boyunca
Tefeci adam öldü.
Tefeci adam ölü
Güneş altında bir tabutta.
Karısını yardımcısı aldı
Ve tefeci adam boynuzlandı.
Merhametini tefeci adama akıt.
Kasanın üstünde bir el,
Güneşin altında bir tabut,
Tanrı'nın rahmeti tefeci adamın üstüne olsun.

Felicity ile konuşan biri. Aman tanrım. Vay.

Tek dizi üzerine çöküp gergin bacaklarına dayanmış, Felicity uzattığı parmağını çekiyordu. Başını salladı. Merhaba küçük kız, merhaba. Giydiği yeşil etek çimlere ve pamuklu çorabına uymuş, ince narin ayak bilekleri. Topukları parıldayan yuvarlak poposuna batmış.

"Merhaba."

Arkasına bakmadı. Bebeğin göbeğini dürtüyor. Solup giden sihirli bir an. O topuzlu siyah saç.

"Merhaba."

Omzunun üstünden bakan, koyu renk teklifsiz gözler. Tatlı bir ses.

"Merhaba. Çocuğunuza hayran kaldım. Adı nedir?"

"Felicity."

"Öyle mi. Merhaba Felicity, sen ne şirin bir kızsın böyle? Değil mi, ha?"

Beyaz dişlerin çevresinde ne dudaklar öyle. Takımının omuzları, küçük çemberlerden geçen kollar. Seni elime geçirmek isterdim.

"Çamaşırhanede çalışıyorsunuz, değil mi?"

"Evet. Siz de sokağın karşısındaki evde oturuyorsunuz."

"Evet."

"Pencerelerinize bakarken beni görmüşsünüzdür herhalde."

"O odada ne yapıyorsunuz?"

"Ofisim orası."

"Sizi hep çay içerken görüyorum."

"Kahve."

"Güzel."

"Saçları ne kadar güzel. Değil mi, değil mi, küçük kız? Gitmeliyim. Hoşça kal Felicity, hoşça kal."

Sallanan uzun parmaklar. Küçük bir tebessüm ve asfalt yoldan yürüyüp gidiyor. Baldırları boyunca uzanıp yukarı doğru genişleyen zikzaklar. Tekrar el sallıyor. Bir kez daha gülümsüyor. Lütfen geri gel de benimle oyna. Aklı başında giyimin çok seksi.

Lanet olası hukuku denize fırlat. Bir şey öğrenemiyorum. Çocuklar iyi reklam malzemesi. Onlara son ürünü gösteriyor, bu işi niçin yaptığınızı. Galiba bacaklarında kıl var. Bunu severim, hafif erkeksi bir görünüm. Bu kıza âşık oldum. Yürüyüş şekli, kalça kıvırışı. Boyun her şeyi anlatır, hafif leylek gibi. Elbette ne eşcinselim ne de bir elfin çocuğuyum. Onun nerede oturduğunu ve geceleri ne yaptığını öğrenmek istiyorum. Öğrenmeliyim. Ah, sanırım işler düzelmeye başlıyor. Bir de şu tuvaleti halletsem. Artık nasıl olursa. Deliği tıka, sokağa akıt, bir şekilde hallet. Ama Egbert'le paylaştığımız çok az şey var, özellikle para. Lağım borusunun fonksiyon bozukluğu konusunda nasıl bir yaklaşım tarzı sergilenebilir ki. Sanki farklı bir deneyim düzeyine giriyormuş gibi hissediyorum. Koyu renk takımımı rehinden alıp Marion'a Dolphin'de ızgara biftekle bir şişe Beaujolais ısmarlayayım. Biraz eğlenmeye ihtiyacı var. Zavallı kız. Ben birlikte yaşaması zor bir piç kurusuyum. Ve yarın da parka geleceğim.

Büyük siyah tencerede haşlanan bir koyun kellesi vardı. Yerdeki bir leğende poposunu yıkayan Marion. Altı peniye değer. Bebek yukarıdaki yatakta sessiz, öğleden sonra bitti, akşam başlamış. Kolları birkaç sosis, bildik tereyağı ve küçük çay paketleriyle hafif, tüm Dublin şehrinde evlerine dönenler.

"Sebastian, bana pencerenin önünden talk pudramı ver."

"Tabii."

"Park nasıldı?"

"Çok güzel."

"Bu koku da."

"Söylüyorum sana, dünyadaki en iyi şey bu. Beynim için ihtiyacım var. Koyun kellesi beyni besliyor."

Sebastian bir sinema dergisi alıp, kelleyi beklemek için koltuğa gömüldü. Bu yüzlerdeki o kırmızı küstah pırıltı. Yaz tiyatrosunda oynarken bir seferinde bir yetenek avcısıyla karşılaşmıştım. Holywood'a gelmek ister misiniz diye sormuştu. Gece gündüz konyak vermeleri gerekir demiştim. Ciddi olduğunu söyleyip teklifi yeniden düşünmemi istedi. Zaten evden de o kadar harçlık aldığımı söyledim. Ama delikanlı, sen bir de ilk filmini çektikten sonra gör. Adamın adı Bill Kelly idi. Bana Ayyaş Kelly de. Annesiyle babasının İrlanda'da doğduğunu ve bir gün oralara gidip yetenek aramayı düşündüğünü anlatmıştı, belki de gerçek bir yetenek bulurmuş. Bay Kelly ellerinde İrlanda'dan bir sürü kız olduğunu söylemişti. Ama, bilirsin işte, bu İrlandalı kızlar Holywood'da fazla ilerleyemez. En kritik anda donu indirmek gerekir. Bak, dünyada nereye gidersen git ödün vermen gerektiğini anlamalısın, düzüşmezsen tekmeyi yersin. Bazıları tutunur ama uzun süre değil. Ama sizdeki cevhere sahip bir delikanlı bir yerlere gelebilir. Oyunculuğu nerede öğrendiniz? Anlayamadım Bay Kelly, ben oyuncu olarak doğmuşum. Eh, hepsi böyle der. Bay Kelly birkaç bardak daha içip Holywood'un sizi öldürdüğünü söyledi, aynı Azteklerin bir kız seçip giydirdiği, büyük bir yıldız yapıp sunağa koyduğu ve kalbini söküp aldığı gibi. Ama Bay Kelly, ne kadar alçakça. Alçakça tamam, zaten bu yüzden katı olmak zorundasınız. Ama ben yalnızca bir laf ebesiyim, buna dayanamazdım biliyorum. Eh, Bay Sebastian Beef. Sebastian Balfe Dangerfield. Tanrım. Eh, her neyse, ben evlenip çocuk sahibi olmak isterdim. Birkaç liseli kızı hamile bıraktım. Belki çok iyi bir şey değil ama hayat böyle değil midir, sıkıştır ve baştan çıkar. Zamanında bazı büyük yıldızlar elimden geçti. Büyük. Gerçekten büyük. Sonra Bay Kelly sarhoş olup bütün barı kusmuk içinde bıraktı. Wicklow dağlarında Holywood diye bir köy olduğunu hatırlamak hoş bir şey.

Mutfakta bir şarkı mırıldanan Marion. Sık olan bir şey değil.

"Biraz ekmek kızart, bebeğim."

"Ekmeği dilimle."

"Çalışıyorum."

"O aptal sinema dergisini görüyorum."

"Marion, göğsü kıllı olan erkekleri beğeniyor musun?"

"Evet."

"Pazulu olanları?"

"Biraz."

"Ya omuzlar?"

"Takım elbise daha çok yakışıyor."

"Peki öyleyse, tam senin tipin olduğumu söyleyebilir misin?"

"Göbekli erkeklerden hoşlanmıyorum."

"Efendim? Göbek mi? Hiç de yok... bir bak. Bir dakika buraya bakar mısın. Bak. Hiçbir şey yok. Hatta sıska olduğum bile söylenebilir."

"Gel de şu berbat kelleyle ilgilen."

"Memnuniyetle. Ah söyleyeyim sana, muhteşem bir şölen olacak. Elemterefiş kem gözlere şiş. Boruyu çalın sersemler."

"Ekmeği kes."

"Tabii hayatım."

"İçinden gelmeyen şeyi söyleme."

"Geliyor."

"Gelmiyor."

"Tamam, gelmiyor. Neden bir radyo almıyoruz? Bence bir radyoya ihtiyacımız var."

"Neyle?"

"Kredili taksit. Bizim gibi insanlar için düşünülmüş bir sistem."

"Evet, süt faturamızı da oradan öderiz."

"Süt de alabiliriz. Haftada birkaç sent."

"Öyleyse neden yarım günlük bir iş bulmuyorsun?"

"Ders çalışmam lazım."

"Tabii. Evet tabii, senin çalışman lazım."

"Ah bak, bak, bak, bana küçük bir öpücük ver. Haydi, dudaktan, bir tanecik."

"Uzak dur benden."

"Mızıkçı."

"Sandalyeyi getir lütfen."

"O zaman sinemaya gidelim."

"Unuttun mu? Bir çocuğumuz var biliyorsun."

"Sıçayım."

"Kes şunu, kes şunu. O çirkin kelimeyi benimle konuşurken kullanmaktan vazgeç."

"Bok."

"O kelimeyi bir kez daha söylersen, bu evi terk ederim. İşçi sınıfından arkadaşlarınla bu şekilde konuşabilirsin ama ben buna katlanamam."

"Terk et."

"Bütün yemeklerimiz böyle, bütün yemeklerimiz."

"Yemekler mi? Hangi yemekler?"

"Tanrım, neyle evlendim ben."

"Benimle evlenmek zorunda değildin, orası kesin."

"Eh, şimdi keşke diyorum. Babam haklıymış. Sen işe yaramazın tekisin. Sefil arkadaşlarınla içmekten başka bir şey yapmadın, hepsi gereksiz insanlar. Ayakta durmana onlar mı yardım edecek?"

"İngiliz zırvalığı. Nerede ayakta duracağım? Niçin?"

"Bir işe yaramak için. Çok kolay zannediyorsun, değil mi. Diploma bile alacağını sanmıyorum. Sınavlarda kopya çek sen. Yaptığın her şey gözden kaçar sanma. Öyle şaşkın da bakma, ayrıca öğretmenlerine gidip nasıl yağ çektiğini de biliyorum. Daha ne kadar böyle gider sanıyorsun?"

"Saçma."

"Seninle tanıştırdığım bütün arkadaşlarımı aşağıladın. Sana yardımcı olabilecek insanlardı. Bir müptezele yardım ederler mi sanıyorsun, su katılmadık bir müptezele?"

"Müptezel mi? Müptezel mi? Ben mi müptezelmişim?"

"Hem de yalancısın."

"Yalancı mı?"

"Sırıtman gerekmiyor. Arkadaşlarım bize yardım edebilirdi. Lord Gawk seni Londra'daki bir şirkete sokabilirdi."

"Onu durduran nedir?"

"Sen. Senin aşağılayıcı tavrın. Sosyal hayatımı mahvettin."

"Hiç de değil. Züppe arkadaşların seni önemsemiyor diye niçin beni suçluyorsun?"

"Seni suçlamak mı? Tanrım, Leydi Gawk'a orospu deyip bütün partisini rezil ettikten, beni yerin dibine batırdıktan sonra, nasıl seni suçlayamayacağımı söylersin? Suçlamak mı?"

"Kadın bir salak. Sefahat düşkünü."

"Yalan. Sen bir aydır banyo yapmadan orada öyle oturuyorsun, ayakların kokuyor ve tırnaklarının içi kir dolu."

"Aynen."

"Ve ben ailemi işin içine sokmak zorunda kalmanın aşağılanmasını yaşadım. Ne sanmıştın? Babam çok haklıymış."

"Babam çok haklıymış. Doğru. Elinin körü, İsa aşkına, bırak da yemeğimi yiyeyim. Babam, babam. Suya sabuna dokunmayan bir pislik, senin o baban yalnızca Deniz Kuvvetleri'nin kıçında bir sülük ve kendini beğenmiş bir bok çuvalı."

Marion koşarak mutfaktan çıktı, paldır küldür merdivenleri tırmandı. Kapıyı çarptığını ve yatağa düşerken yayların gıcırdadığını duydu. Sessizlik ve sonra boğuk hıçkırıklar. Sebastian tuzluğa uzanıp tabağının üstünde salladı. Bir şey çıkmadı. Kolunu kaldırdı. Tuzluk camı kırıp geçerek dışarıdaki gri beton duvarda paramparça oldu. Sandalyesini tekmeleyerek devirdi, ceketini aldı. Marion'ın haftalardır bozukluk biriktirdiğini bildiği saatin arkasına doğru gitti. Hepsini alıp şıngırdatarak cebine bıraktı.

Kıpkırmızı bir surat. Suçluluk duygusu. Gıcırdatılan dişler. Ağzından çıkmak isteyen ruhu, yutkunarak bedenine geri yollanıyor. Hıçkırıkları kapat gitsin.

Bir şişe siyah birayla bir Altın Etiket viski ısmarlayıp, çocuğa bir siyah birayla bir viski daha getirmesini söyledi. Çocuk anlamadı. Tepinip bağıran Sebastian.

"Ne diyorsam onu yap."

Çocuk, kısa kollu, geveliyor.

"Benimle bu şekilde konuşmanız hiç hoş değil efendim."

"Özür dilerim, sinirlerim bozuk. Biraz da sigara getir."

Ne acıklı, zavallı bir gün. Arkadaş istiyorum. Siyah paltolardan bir bataklık, öksürüp tüküren. Çık buradan.

Sokağın karşısına geçti. Orada bir müzik dolabı vardı. "That Old Black Magic" ve "Jim Never Brings Me Any Pretty Flowers"ı çaldı. Şikago gibi. Şikago'da bir adam beni Harvard

aksanlı olmakla suçlamıştı. Nesin sen, Evanstonlı mı? Benim gibi adamlarla konuşma. Yaralı ve suskun, sümüklü ve burun çeken. O pis kokulu, kıllı memeler. Meme uçlarının etrafındaki kıllar için onu suçlamıyorum. Sorun değil. Yalnızca İngilizleri sevmiyorum, suya sabuna dokunmayan cinsel organsız bir ırk. Bir tek hayvanları enteresan. Tanrıya şükür ki köpekleri var. O hayatını Hindistan'da poposunun üstünde oturup yerlileri kırbaçlayarak geçirmek istiyor. Bond Caddesi'ni istiyor. Claridges'da beş çayı. Çin yelpazesiyle kukusunu gıdıklayan Lady Gawk. O kadının yüzünde bir şeyler paralayacağım. Asaletimi yitirmem korkunç bir şey. Aptalca yanlış anlamalar yüzünden endişe etmek. Gidebilir. Ona gitmesini söyleyeceğim. Gittiği yerde kalmasını.

Şarkının sonu. Dışarıda, sinemanın önünde, kükreyen tramvayı beklerken. Öylesine gürültülü, gecenin içinden çıkıp tepeden aşağı inen, zangırtılı çılgın araç. Sanki bir kahve değirmeni gibi çalışıyor. Ama renklerini ve koltukları seviyorum; yemyeşil ve sıcak; turuncu, pembe ve tutku dolu. Dönen merdivenleri çıkıp üstü açık katta oturan okul çocuklarını görmek hoşuma gidiyor. Bütün bahçeleri ve akşam pencerelerinden bazılarını görebildiğim için seviyorum. Bu ülkeye ilk ayak bastığımda tramvaylardan çok etkilenmiştim. Üst katlardan bazı mahrem pencereleri görebilirsiniz. Bir tek külot giymiş kadınlar. Yatak odalarında bol bol krom kaplama ve duvarlardan yansıyan elektrikli sobalar görürüm sık sık. Ayrıca yataklar saten kuştüyü yorganlarla örtülüdür, büyük, kalın ve koyu mor.

College Sokak'ta indi. İnsan sürüleri. Bir kız gaydacılar bandosu Trinity College'ın önünden dönüyor, her yer yeşil ve püsküller ve davullarla dolu. La, di da dida la di. Peşlerinde zibidiler. Bu İngiliz eğlence parkı. Bir bara girmem lazım. Nereye? Hepsine borçluyum. Ama zaten bu benim bir özelliğim, bir barda hesap açtırabilmem hakkımda çok şey anlatıyor. Grafton Sokağı'ndan yukarı yürü, varlığıyla beni neşelendirir. Ama zenginler nerede? Yalnızca benim gibi fakir piçler var, gidecek bir yeri olmayan. Bir yere davet edilmeyen. Neden biri beni davet etmiyor. Haydi, davet edin. Hepiniz korkaksınız.

Duke Sokağı'nda. Tam karşıya geçecekken. Ayağım kaldırımın kenarında havada kaldı. Bekle.

Karşı tarafta, ayakkabıcı dükkânına bakıyor. Panik yapmamam lazım. Telaşe yok. Tekrar yürümeye başlamadan yetiş. Duruyor. Kıpırdama. Terslenmiş. Ben terslenmeyeceğim. Ah. Beni görüyor. Kafası karıştı. En uygun an. Hafif şaşırmış görün. Şaşkınım. Göstermem gerekmiyor. Doğal ol. Cesur ve asil. Ve bir beyefendi, tabii. Hemen bir selam.

"İyi akşamlar."

"Merhaba."

"Vitrin mi bakıyorsunuz?"

"Evet, zaman geçiyor."

Tek hamlede arkadaşız.

"Gelip benimle bir içki için."

"Şey."

"Haydi ama."

"Şey, beni durduran bir şey yok. Peki."

"Nerede yaşıyorsunuz?"

"South Circular Caddesi."

"İrlandalı değilsiniz."

"Neden öyle dediniz? Sesim yüzünden mi?"

"Hayır, dişleriniz. Bütün İrlandalıların dişleri çürüktür. Sizinkiler sağlıklı."

"Ha, ha."

Grafton Sokağı'nın sonuna yürüdüler.

"Bu bara gireceğiz. Üst katta çok güzel yumuşacık koltuklar var."

"Tamam."

Kaldırımda bekliyorlar. İki Amerikan Vosvosu geçiyor. Bir esinti. Sakin gökyüzü. Bir an elinden tutuş, uzun parmaklarının sıcak boğumları. Sadece karşıya geçerken emniyette olmanı istiyorum. Merdivenlerde Sebastian'ın önünden çıktı, meraklı tırmanıcı. Beyaz içeteklik. Ayakları hafif çarpık. Köşeden gelen sesler ve kapıdan içeri. İçeri girerken hafif alçalan sesleri ve oturdular. Bacak bacak üstüne atıp güzel bacağının üstünde eteğini düzeltiyor.

"Adım Christine."

"Benimki de..."

"Ben sizinkini biliyorum."

"Nereden?"

"Çamaşırhanedeki kızlardan biri. Karınızın alışveriş yaptığı dükkânda çalışan bir arkadaşı var."

"Müthiş."

"Bence de."

"Ne yediğimi de biliyor olmalısınız."

"Evet."

"Neymiş?"

"Koyun kellesi."

"Doğru vallahi."

Ne güzel bir kızsın sen. Beyaz. Vücudun bembeyaz olmalı. Lotusundan yememe izin ver. Bu gece kendimi kötü hissederek dışarı çıktım. Yüreklerimiz nasıl da zayıf. Çünkü şimdi sevinçten zıplayabilirim. Dünya bir yasaya boyun eğiyor. Büyük ve kahverengi-siyah. Gözler.

"Çamaşırhanede çalışmak hoşuna gidiyor mu?"

"Nefret ediyorum."

"Niçin?"

"Ah sıcaklık, buhar, gürültü."

"Peki yaşadığın yer neye benziyor?"

"Ah, bilmem ki. Nasıl tarif edebilirim bilmiyorum. Sokakta ağaçlar var sonuçta. Bu her zaman iyi bir şeydir. South Circular Caddesi'ndeki sıra evlerden biri işte. Ben zemin katta oturuyorum. Bayağı hoş yine de, yaşayabileceğim diğer yerlerle karşılaştırıldığında."

"Yalnız mı?"

"Yalnızım. Paylaşmaya tahammülüm yok."

"Ne alırsın?"

"Siyah bira, lütfen."

"Ne zamandır çamaşırhanede çalışıyorsun?"

"Birkaç aydır."

"Parası?"

"Fazla değil. Dört paund on şilin."

"Bence, Christine, fazlasıyla hoş bir kızsın."

"Siz ne okuyorsunuz?"

"Hukuk. Bu çok hoş oldu. Umutsuz haldeydim. Perişan. Bitkin. Grafton Sokağı'nda bir yürüyüş genelde siler süpürür. Ama herkes de bitkin göründü bana."

"Yanlış zaman. Yalnızca gidecek bir yer arayan insanlar var."

"Sen?"

"Yalnızca bakıyorum. Genelde yalnızca bakarım. Mağazalarda istediğim bir şey varmış gibi hissetmek hoşuma gider. Stephen's Green'in tepesinde otobüsten inip parktan geçiyorum. En çok bunu seviyorum, köprüden geçerken ördeklere bakıp Grafton Sokağı'ndan aşağı iniyorum. Bazen şu dondurmacılardan birinde kahve içiyorum. Sonra eve dönüyorum. İşte böyle bir hayatım var."

"Kültür yok mu?"

"Sinema ve bazen de gidip Gate'in arkasında bir şiline oyun izliyorum."

Orada oturup sonra sigaralar yakmak. Sigara içmeyi normalde hoş karşılamam. Şimdi her şey iyiye gidiyormuş gibi. Karanlığın içinde aniden ışık. Çok Hıristiyan. Yol gösteren ışık. Bunu düşündüğümde, Clarendon Sokağı Kilisesi'ne girmiştim, dua etmek, bazen de içerisi daha sıcak mı bakmak için ve bir süre orada oturduktan sonra, gerilimden kurtulup biraz olsun rahatlamak için. Korkunç gerginlikler yaşıyorum ve o Katolik hüznünde ve içindeki o İrlandalılıkta, içimde hafif bir üzüntü ve acıma hissi doğmuştu, öncesini ve sonrasını düşünerek ve oradayken sık sık bir vurgun yapacakmışım hissine kapılıyorum. Papellerin hüznü neden sildiğini bilmiyorum. Ama siliyorlar. Ah, Christine. O giysilerin altında neye benziyorsun acaba?

Birer bira daha içiyorlar ve kız dönüp gülümseyerek eve gitmesi gerektiğini söylüyor. Peki ben götürebilir miyim? Kendim gidebilirim. Israr ediyorum. Gerçekten gerekmez. Zevk duyacağımı söylesem. Peki.

Suffolk Sokağı'ndan yola çıktılar, Wicklow Sokağı'na ve oradan Great Georges's'a. Ve Thomas Moore burada doğmuştu. Haydi girip bakalım, hoş bir bar aslında. Ama eve gidip saçlarımı yıkamam lazım. Bir içki içip çıkarız.

Girdiler. İkisine bakıp fiskoslaşan utangaç tipler. Adam bir bölmeye buyur etti ama Bay Dangerfield bir içki içip çıkacaklarını söyledi.

Ah, tabii efendim, güzel bir akşam. Öyle gerçekten.

Bleeding Horse'un önünden geçerlerken kızı oraya da sokmak istedi. Ama o köşeyi döndükten sonra tek başına gidebileceğini söyledi. Ama benim de gelmem lazım.

Yaşadığı ev uzun bir sıranın sonundaydı. Demir bir kapıdan geçtiler, çalı kaplı ufacık bir bahçe ve penceresinde parmaklıklar. Ve şüphesiz, kapının altından geçen atık su borusuyla kapısına üç basamak merdivenle iniliyor. Saçlarımı yıkamak zorunda olmasam sizi içeri davet ederdim. Hiç önemli değil. Benimle eve yürüdüğünüz için teşekkürler. Bir şey değil, peki seni tekrar görebilir miyim? Evet.

Merdivenlerden indi. Durdu, döndü, gülümsedi. Anahtar. Yeşil kapı. Birkaç saniye. Bir ışık açılıyor. Pencerelerde bir gölge kıpırdaşıyor. Onun gölgesi. Ne tatlı şey, bütün güllerden daha tatlı. Aşağı in Tanrım ve kalbime yerleş bu üçgen cuma günü.

8

Temmuz. Bir hafta sonra bitecek. Grafton Sokağı'nda altından öylesine sağlıklı insan güruhlarının geçtiği tenteler görülüyor. Güneş varken her şey iyi görünüyor. Benim işlerim bile.

Ama sabahları yorganı gözlerimin üstüne çekmişken, Marion alışverişteyken aşağıdan onları duyduğunuzda, kapıya sertçe vuruşlarını. Kapı buna dayanamaz. Lanet olasıcalar vurmaktan hiç vazgeçmiyor ve bazıları açıp girmeye çalışıyor. Ah o yukarı çıkıp beni çıplak bulmaları korkusu, saygınlığımın çiçeği soluyor ve zaten borçlara karşı savunmak için yeterince güçsüz bir silah. Ve merdivenlerden yukarı bağırıyorlar, evde kimse olmamasını umarak, evin içine o kadar bile girmekten utanarak.

Marion çok iyi idare edemiyor. Endişe. Artık kendini kontrol edemiyor, titreyip ağlıyor, her şeyden bıkmış. Kıyılmış lahana gibi başından sarkan mat sarı saçlar. Sessizlik onu ele geçirdi. Bir damarı falan patlasa, doktorlar ve masraflar korkunç bir şey olacak.

Ve yataktan kayıp sıcak ayaklarını soğuk golf ayakkabılarına sok. Battaniyeyi kendime sarıp çömelerek çatlak lavaboya kadar sürün. Diş macunu tüpüne bas, bir zerrecik daha çıkart ve hevesle dişlerini fırçala. Sabahın acısı. Ocağın tepesinde dikil, konuşmadan ve miden kazınarak. Kahve yerine sidik rengi çay. Şarkı söylemekten başka yapacak şey yok:

Gel Ruhulkudüs
Ve doldur
İman dolu midemi.

Ve o tramvayda Dawson Sokağı'nın sonuna giderken bu gece Jury's barında Chris'i göreceğim için kalbim küt küt atıyor. Dudaklarını sıkarak suçluluk duygusunu sil. Şu son moda şeyler satan erkek butiğine bak. Bence bir dahaki çekle bir melon şapka. Kesin almam lazım. Saygınlığını koru. Borçlu saygınlık, kişisel sloganım. Aslında bir arma. Melon şapka üstünde bir baston.

Trinity'nin ön kapısında. Raptiyelenmiş onca duyuruyla en azından bu birazcık daha profesyonel. Sınavları düşündüğüm zaman ezici bir korkuya kapıldığımı itiraf etmeliyim. Kan çanağı gözlerle tek sayfa çalışmadığını söyleyen o öğrencileri duyuyorum. Ama ben. Ben yalnızca kör cahilliğimin uzak bir manzarasını görüyorum. Küçük beyaz kâğıda haftalar kaldı. Benim gibi bir adamın geçmesi lazım. Başarısızlığa dayanamam. Saat onda gelip şapkamı asacağım bir avukatlık şirketim olmalı. Ve beni görmeye geldiklerinde güven verici bir gülüşüm. Önemli bir şeydir bu avukatlıkta.

Arnavutkaldırımı yoldan geçen Sebastian Dangerfield. O'Keefe'ın yağmur lekeli pencerelerine bakarken. Küçük, tozlu zindanına. Okuma salonunun merdivenlerinden yukarı. İlginç bir bina cidden. Basamaklarda dikilip sigara içen şu insanlar. Buna işe ara vermek diyorlar. İçeride beyaz mermerin üzerinde altın rengi ve kırmızı çelenklerin içine ölmüş ünlülerin isimlerini yazmışlar. Ve sonra şu merdivenlerden aşağı inip çifte kapılardan içeri girince yüzler kitaplardan kalkıyor. Kitabınıza geri dönün lanet olası haydutlar. Çünkü ödümü kopartıyorsunuz. Özellikle sınıftan tanıdığım birkaçınız hemen ellerinizdeki ciltlere dalıverin. Bana gelince sanırım biraz ansiklopedi okuyacağım. Kafamı dağıtmak için. Şurada balkonun çevresinde seçilmeye hazır körpe şeyler kapıyı gözetliyor, birer koca bekliyorlar. Kişisel olarak tanıdığım birkaç azgın dışında hiçbir yerde neşenin zerresi yok. Onların dışında Kalvinistlerden oluşmuş bir serseri çetesi.

Öylesine masmavi bir akşam göğü. Hafif rüzgâr, güney ve güneydoğudan. Küçük bir meteoroloji istasyonuyum ben, vallahi. Günün bu saati Dame Sokağı'nda hoş bir açıklık var. Ve dönemeçleri dönen insan serpintileri. Ve graniti canlandıran bütün o güzel yeşil yapraklarıyla bankanın arkasındaki çıkmaz sokakta. Yaz akşamında bundan daha keyif verici bir şey yok.

Jury's'in yan kapısında. İşte orada, koyu saçları, beyaz teni ve koyu renk dudaklarıyla ağzı, yürekli ve sağlam. Sakin sakin oturuyor. Ve yakınında, kurnaz bakışlı bir işadamı, onun için yalanıyor. Bunları bilirim. Bunları çok iyi bilirim. Bu saygınlık abidesi köşede. Ama burası palmiye yaprakları ve hasır koltuklarıyla hoş bir salon. Bacaklarını uzatıp tekrar üst üste atıyor. Solgun tırnaklar, uzun, narin parmaklar ve gözlerinde nem. O giysilerin altında ne var sevgili Chris'im. Söyle bana.

Ve içkiden çok daha iyi olduğunu söylediği için oturup kahve içiyorlar ve belki bir de jambonlu sandviç. Ve sınavlar hakkında her şey. Burası hakkında her şey. Ve İrlanda havası.

Eve yürüdüler. Onun mutlu elini tutarak. Ve adam en üst basamakta durakladı, gitmek üzere. Ama kız lütfen gelin dedi. Yerdeki yeşil halı, solmuş ve yıpranmış. Köşedeki kare lavabo ve kırmızı bir paravan. Şömine bir *Evening Mail* kopyasıyla tertemiz kaplanmış. Arka bahçeye açılan kaplamalı bir kapı. Yağmur sert yağdığında içeri su sızdığını söyledi. Ve salona giden bir kapı daha. Şurada banyo yapıyorum ve geceleri geç vakit zaman geçiriyorum. Ben sırtını ovalarım. Güzel olurdu. Riskli konuşmalarda üstüme yoktur. Harap olmuş bir gardırop, yarı açık ve yeşil bir palto ve üç çift ayakkabı. Ön kapının yanındaki pencere eşiğinde, gazlı bir ocak ve duvara asılı birkaç tava.

Bu odanın aşkıyla yanıp tutuştum. Çünkü benim için vurulan kapılar olmadan saklanabileceğim bir vaha. Ve bina da güvenilir görünüyor. Sırtını yaslamak için sağlam bir şey ister. Duvara yaslanacaksanız duvarın sağlam temelleri olduğundan ve yıkılmayacağından emin olmak mantıklı bir şeydir.

Sebastian yatağında yatıyor o anlatırken. Londra Üniversitesi'nde geçirdiği seneyle ilgili her şeyi. Orayı hiç sevmedim ve

bir sene sonra Psikolojiyi sıkıcı ve boş bulmaya başladım ama zaten bırakmam gerekiyordu çünkü param bitmişti. İrlanda'da babama kalan bir para vardı, bu yüzden buradayım. Babam İrlandalıydı, annemse Rus. Garip bir karışım, değil mi, ikisi de savaş başlarken öldü, ben de İngiltere'ye gittim. Ama babama kalan paranın ancak yarısından azını aldığımı söylemem gereksiz. Eh, tabii ki iş bulmam gerekti. İşte. Böyle. Sonuç? Çamaşırhane. O işten ve İrlanda'dan nefret ediyorum. Yalnızım ve canım sıkılıyor. Şunun için otuz beş şilin veriyorum. Küçücük berbat bir oda, yani.

Benim sevgili Chris'im, artık endişelenme. Ben varım. Bence bu güzel bir oda, güvenli, aşk yuvası. Ve tekrar yalnız kalmayacaksın. Sana söylüyorum, güzel şeyler de var, bardaklarca en iyi içkiler ve ananaslar da, tarlalar ve iç organları ve şehvet, toprak ve boğa. Sebastian, cidden böyle mi düşünüyorsun? Evet. Ama ben kadınım ve yapamam. Bu İrlandalı erkeklerden nefret ediyorum. Şekilsiz vücutları, o sarhoş sırıtışları. Nefret ediyorum. Fesat sözlerini ve o küçük pis sinsi şakalarını dinlemek. Nefret ediyorum bu ülkeden.

Benim sevgili Chris'im, artık endişelenme.

O güzelim bacaklarıyla ayağa kalkıp sürahiye süt koydu. Ovaltine ve bisküviler için.

Sebastian sabahın birinde, tam gitmeden önce, onu çok sevdiğini söyledi. Tatlı kız. Ve benim sevgili Chris'im, benim de sorunlarım var. Kâğıtların içinde boğularak öleceğimi sanıyorum. Kahvaltıdan önce faturalar geliyor ve ben önce kahvaltı yapmayı o kadar istiyorum ki. Peki Sebastian, nasıl oldu da böyle bir pisliğe bulaştın. Yanlış hesaplama, sevgili Chris'im, ve yanlış anlama.

Giderken elini öptü. Ve gecenin içinden kanal boyunca yürüdü, havuzları ve kabarmış çağlayanları sayarak.

Hikâye şöyle Marion, son tramvayı kaçırdım. Nassau Sokak'tan aşağı son sürat iniyordu. Yakalamam mümkün değildi. Kondisyonum koşamayacak kadar düşük, o yüzden ben de kolejdeki Whitington'm odasına gittim. Zeki çocuk, bana sözleşme hukukunda çok yardımı oluyor. Sen bir yalancısın, yalan söylediğin zaman anlarım.

Marion, öyleyse söyleyebileceğim ne kaldı?

Sonraki akşamlar, Chris'le uzun yürüyüşlere çıktılar ve Chris'in parasını aldığı bir cuma günü Grafton Sineması'nın kafesine gidip üst katta abajurlar ve açık ortaçağ pencereleri arasında akşam yemeği yediler. Çok rahatlatıcı, sükunet ve huzur dolu bir yerdi ve evden daha iyiydi. Chris kendisi ısmarlamak için öyle ısrar etti ki. Ama ben kayıtsız görünerek kötü bir izlenim bırakmak istemedim. Ve sonra, rıhtım boyunca kanal havuzlarını geçerek Ringsend'e, Dublin'in dışarı açılan ağzına yürüdük. Kapkara.

Sebastian eve gitmek için onbirde tramvaya bindi. Chris durakta ayrıldı. Pürtüklü divanın üstünde Marion. Bir berberin Dangerfield'a verdiği "Kadının Ev Yoldaşı" dergisinden başını kaldırırken. Sevinçli bir havası vardı. Ama benim ağzımdan anlamlı bir söz çıkmıyor. Sebastian'a şekerli sıcak süt içer mi diye soruyor. Olur. Amerika'dan ve malikanelerden bahsettiler.

Yukarı çıkarlarken yatağın yanındaki kutuda çiçekleri fark etti. Küçük aynanın önünde soyunan Marion. Saçını fırçalarken. Acıklı sesinde onun ismi.

"Sebastian?"

"Ne?"

"Sebastian."

Susarken, şifoniyere bakarken, fırçayla elbiseyi kırıştırırken.

"Sebastian, sence bize neler oluyor?"

Bedeninden bir şok dalgası geçti, bir an kasılıp yatakta dizlerini yukarı çekti. Ağır ağır yükselen çarşaf.

"Nasıl yani?"

"Bilmiyorum. Oluyor işte. Konuşmuyoruz. Seni çok az görüyorum."

"Görmek mi? Tabii ki görüyorsun."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Ne?"

"Benimle olman, bir anlamda. Kendimi dışlanmış hissediyorum."

"Yalnızca sınava kadar."

"Biliyorum ama eve de çok geç geliyorsun."

Elbiseyi küçük tepecikler haline getiren Marion. Sebastian'ın ciğerleri yanıyor.

"Çalışmak zorunda olabilirsin ama seni gördüğümde de hiçbir tepki yok."

"Ne demek istiyorsun?"

"Tepki... sanki beni sevmiyormuşsun gibi."

"Saçma."

"Benimle oynama lütfen Sebastian. Senin gibi benim de duygularım var. İngilizlik yapmadan edemiyorum. Burada tek başıma bırakıldığımda umutsuzluğa kapılmadan da edemiyorum, üstelik geceleri bile. Artık kavga etmek de tartışmak da istemiyorum. Bize ve Felicity'ye ne olacak? Baban yardım etmeyecek mi?"

"Gerçekten çaresiz kalana kadar ona soramam."

"Ama o zengin."

"Yapamam."

"Ama yapmalısın. Arada sırada dışarı çıkmana, hatta içmene bir şey demem. Ama evde ders çalışmanı tercih ederdim. Akşamları altıdan sonra gelirdin. Eskiden. Ve birlikteyken birazcık daha mutlu olabilsek. Tek istediğim bu. Bir tek bu."

"Çok fazla gerginlik var."

"Ama hepsine kim göğüs germek zorunda. Her Allahın günü bu iç karartıcı evde, bu berbat nemli duvarlara bakıp duruyorum. Birkaç günlüğüne kırlara çıkabilsek, biraz yeşil alan görüp özgür hissedebilsek, şu müthiş Bay Skully'den ölümüne korkarak mutfak kapısının ardına saklanacağımıza. Dün aradı."

"Ne söyledin."

"Seni görmesini."

"Of."

"Nasıl atlatayım ki? Sanırım o da içmişti. Ön kapı tokmağının cilalanması gerektiğini söylemeye bile cüret etti. Canı istediğinde buraya gelmek için bir bahane buluyor. Berbat bir his. Babama bile yazdım. Ama şu anda ne kadar zorlandıklarını biliyorsun."

"Çok."

"Cidden zor durumdalar. Anlamadığını biliyorum. Yapabilseler bize yardım ederlerdi."

Sebastian yan dönüp başını yastığa gömdü. Marion ışıkları kapattı. Yorganı çeken eli. Paslı yaylardan bir inilti. Deniz gibi karanlık Sebastian için geldi. Bir acı yatağı. Karanlık gelgitten

beni alıp götürmesini istemek. Ve denizle birlikte çıkıp dua etmek için derinliklerinde diz çöktüm.

Sebastian birden uyandı. Terli ve korku içinde. Hıçkırarak sımsıkı sarılan Marion. Yüreğindeki gökgürültüsünü ve uğultuyu işit. Ben kalbimde vicdan azabı ve içten pazarlıklı vurgun. Sokaklardan oluşmuş dev bir İsviçre peyniri gibi yükselen Dublin'de gözyaşları içinde koşarak. Kapı eşiklerine sinen çocuklar. Oluklardan akan domuz kanı. Soğuk ve kış.

Sabah ikisi arasında tam bir sessizlik. Jöle olmuş çorbayı ısıtan Sebastian, ekmeğini banıp bir bardak çay içerken. Bunun korkusundan nasıl da nefret ediyorum. Kendi nefretimden nefret ediyorum. Cinayet işleyip kaç ve bütün her şeyden kurtul. Zavallı Marion. Hiç bu kadar kötü ve acı içinde hissetmemiştim. Çünkü her şey anlamsız ve imkânsız gibi geliyor. Bir şeyim olsun istiyorum. Hepimizi bundan kurtarmak istiyorum. Bütün kalbimle nefret ettiğim ve beni mahveden bu lanet olası ülkeden kurtulmak. Skully'nin kafasını bir ocak demiriyle dağıtmak. Boynumda yeşil bir İsa ve bu lanet olası akıtan tavan, pislik muşambalar ve Marion'la sefil ayakkabıları, çorapları, donları, memeleri, Allahın belası sıska sırtı ve turuncu kutular. Ve yağın kara kokusu ve uçuşan tozlar ve spermli havlular. Duvarların altındaki bütün o çürümüşlük. Soğuk Atlantiğin büzüşük meme ucu İrlanda'da iki yıl. Gübreler diyarı. Ve geceleri naralar atarak hendeklere düşen ayyaşlar, tarlalarda çalınan tiz düdükler ve kahverengi leş gibi bataklıklar. Orada, ısırganlar arasından gözetler, çimen yapraklarını sayarak birbirlerinin ölmesini beklerler, inek gözleri ve yılan beyinleriyle. İnleyen ve geceleri karanlık kuyulara feryat eden zincirli canavarlar. Ve ben. Sanırım onların babasıyım. Dar geçitlerde yürüyüp onları rahatlatan, daha iyi yaşamlar sürmelerini ve boğa ineğe hizmetini sunarken çocuklara bakmamalarını söyleyen. Onların gümüş akıntılarına merhem sürer, yuvarlak kulelerden ağıtlar yakarım. Iowa'dan tohumlar getirip çayırlarına taze kan veririm. O benim. Kells'in Kitabı'nın muhafızıyım, biliyorum. Büyük Çan'ın zangocu, Tara'nın Yüce Kralı, "Batı'nın Prensi ve Arran Adaları'nın Vârisi." Söyleyeyim size, sizi aptal piç sürüsü, samanı tatlandıran ve toprağa nem, köklere potas veren ve

tüm ağızlardan hikâyeler anlatan benim. Şeker Ekmeği üstünde keçi dansını yapan, Chirciveen sokaklarında fokstrotlayan Tenekeci Kral da benim. Sebastian, müebbet turist, Dangerfield.

İki gün boyunca küçük odada oturdu. Bir spagetti konservesi ve domuz paçası almak için iki kez çıktı. Üçüncü gün, aylaklık yüzünden vicdan azabı daha da arttı. Bir kadın dergisinin arkasında sorunu olanların mektuplarını ve İncil'den birkaç özlü söz okuyarak, Hıristiyanlık olsun diye. Ve birden postanın sesi. Holde O'Keefe'dan bir mektup.

Sevgili Düzenbaz,

Burama kadar geldi. Ben aç bir orospu çocuğuyum, köpek yiyebilecek kadar. Bir kutu bezelye aldım ve kendime her yemekten sonra on iki tane istihkak tanıyorum. Burası gördüğüm en sıkıcı yer. İngiltere'deki ailelerin yanında çalışmak isteyen kızlara İngilizce öğretmek için yerel gazeteye ilan verdim. İki kişi geldi. Biri ihtiyar bir adamın günahı kadar çirkin ve neyin peşinde olduğumu biliyordu ve hiç sorun etmedi ama ne kadar muhtaç olsam da onu ayartmayı isteyemedim, akademik amaçlarla olsa bile. Kaderimde güzel kadınlara âşık olup içlerinde başka biriyle yatmak için tutku uyandırmak yazılı. Ama işler bundan daha karmaşık. Öteki kız müdüre şikâyet edince sepetleneceğimden korktum. Ama müdür iyi niyetli biri, güldü ve anlayış gösterdi ama bana bu işten vazgeçmemi söyledi çünkü okulda hoş karşılanmazmış. Resmi olarak emekli olduğum heteroseksüel yaşamımla ilgili bu kadar bilgi yeter.

Eşcinsel kişiliğim tamam. André Gide'i Fransızca okuyorum, Marquis de Sade ve Casanova'yı da. Tam anlattıkları gibi bir şey, bir oğlana âşık olmak. Yakalanmaktan ya da beni ele verebileceğinden korkuyorum. Geceleri odama gelip, ışığımı söndürerek ve sonra karanlıkta benimle güreşerek beni tahrik ediyor. Tanrım, çıldıracağım zannediyorum. Eminim biliyordur, bu Fransız çocukları her şeyi bilir, ama tıpkı

Harvard'daki odamda Constance'ın yaptığı gibi tahrik ediyor beni. Amerika'da olsam, sınıf beni çoktan rapor etmişti. Hep ona soru sorduğumun ve masama geldiğinde hiç azarlamayıp bir kâse kaymak gibi davrandığımın farkındalar. Bir oğlana âşık olmak herkesin deneyimlemesi gereken bir şey ama taşaklarım çatlıyor, ama benim için günahını bile vermeyen kadınların peşine düşmekten daha heyecanlı olduğunu söylemeliyim. O işi herkes yapıyor. Eski otlağın kokusuna duyduğum özlemden ölüyorum. İrlanda benim kanımda, damarlarımda ve gıdığımda. Araplarla savaşmak için Yahudilere ya da Yahudilerle savaşmak için Araplara katılmayı düşünüyorum. Ne boksa. Artık canıma yetti. Bütün bunların yanında bir de sakal bırakıyorum. Artık kadın yok, iktidarsız olduğumu keşfettim, ejaculatio praecox.

Şimdi, paradan ne haber? Beni çok kötü yüzüstü bıraktın. Müşkül durumda olduğumu anlamalısın. Sana güveniyorum. Yakında Paris'e gitmeyi ummamın dışında başka da bir şey yok. Her haftalığımdan yüz frank biriktiriyorum ve bekâretimi ilk ve son olarak bir profesyonelle kaybedeceğim. Marion'a selamlar.

Tanrı seni korusun,
Kenneth O'Keefe
Serutan Dükü.*

Acaba cömert zamanlar görecek miyim. Kâhyalı falan. O'Keefe züppe aksanıyla ön kapıdan dalarken. Kenneth paraya sıkışmış olmalı ama ona bir şey olmaz. Küçük güzel bir iş. Oldukça keyifli bir hayat. İşlerinin yoluna girdiğinden haberi yok. Ama bence Kenneth'ın bir menopoza ihtiyacı var.

Ağustos ayı. Futbol sezonu, New England'da güneşli bir öğleden sonra. Çimlerin üstünde tatlı yumuşak esen kayıtsız bir yaz havası. Taraftar diye bir sözcük var. Tabii ki enerji ve güç dolu soyunma odalarından çıkan şu insanlara bak, taraftar. Bir topun sahada tembel tembel dönüşünü, bu tuhaf kayıtsız

* Bir müshil markası. (ç.n.)

yaz zamanı hücuma geçen kibar bir salağın ayı gibi kollarına atılışını görmek. Bu sefil, küçük odada dizlerimin üstüne çöküp bu gibi şeyler için gözyaşı dökebilirdim. Ben futbol oynamam, yine de o kuru hüzünlü havasıyla yüreğimi burkar. Ah o şiddetli sancılar. Ve o sağlığa yararlı kızlar. Ekmek gibi, yenilesi. Yiyin beni. Ve konyak, halılar ve arabalar. Bende şimdi ne var? İnsan Hakları. Ve Öğrenci Beyannamesi. Ve benim kadar yaşlandığınızda hissedebildiğim tek şey tedavide öncelik ihtiyacı duyduğum. Gazilere öncelik. Bu gazilerin beni aradığı bir rüya gördüm. Battery Park'a geliyorlardı. Staten Island feribotundan inen binlercesi. Daha da fazlası Brooklyn'deki metrodan. Meşin tokmaklı yumruklarıyla koca davullar çalıp, havada özgürlük meşaleleri tutarak. Beni enseleyecekler. Ve bu korkunç bir his. Şehvet düşkünlüğü ve zinadan yakalayacaklar beni. Cephede olmamaktan. Söylüyorum size, sizi mankafalar, ben kitabın arkasındaydım. Kitabın arkasındaki adam. Kutsal Bakire'nin bir heykeli vardı. Ama size yalvarırım, ben sadece sıradan bir adamım. Söyle, evlat, sen ahlaken bir cüzzamlı ve dejeneresin. Biz Katolik savaş gazileri senin gibi pislikleri asarak temizleyeceğiz. Ama size söyleyeyim, ben zenginim. Zengin değilsin evlat. Askeri yürüyüşle Wall Street'ten geçiyor, beni almak için şehri arşınlıyorlardı. Birilerinin ağlayan kız kardeşiyle alkol lekeli odamda uyurken. Odamı bulup, milyonlarcası arasından benim ateş almaz kapımı seçiyorlar. Ben içinde kaybolunabilirliği için Washington Heights'taydım. Onlar 125. Sokak'ta, davul gümbürtüsü. Lütfen, koruma gelsin. Sıfır. İbret olan ben. Bir mil ötede "Dejenereleri Yok Edin" yazılı pankartlarla. Ama söyleyeyim size, ben dejenere değilim. Tanrım, köpekleri de var. Şu birilerinin kız kardeşi, hıçkırıklar içinde. Beyler, size bir Protestan olduğumu bildiririm ve daha fazla saçmalamayın. Bak, evlat, senin ne olduğunu biliyoruz. Ama, beyler, ben İrlandalı bir Katoliğim. Evlat, seni kesinlikle asacağız bunu söylediğin için. Merhamet. Merdivenleri döven ayak sesleri. Bütün bunların fazlasıyla tatsız olduğunu söylemeliyim. Kapı yere indi. İçeri dalan bir futbol oyuncusu. Evlat, ben Fordham'lıyım ve biz senin gibi sapıklardan hiç hazzetmeyiz. Nesin sen evlat, deli falan mı? Söylememe gerek yok, ben dehşet içinde irkil-

dim, onlar bir bayrak direğini pencereden çıkardılar, beni köşemden çekip, kaburgalarıma yumruklar atıp hayalarımı burarak astılar. Uyandığımda çarşaf paramparçaydı. Marion çılgınlığımın, ya da Papa fobisinin hafif nüksettiğini zannetti.

Bu küçük odada. Yalnızca gülebilirim. Gümbürdeyerek geçen bir tramvay. Ve baş parmaklarımı oynatırım. Ve şu gazetelerden birazını alıp bir güzel buruştur ve işe, ocak ızgarasının içine. Küçük kibrit. Odam turuncu. Yarın Chris'imi görmeliyim, belki geceleyin. Tek düşünebildiğim Glen of the Downs'da dikilirken sarmısak kokusu ya da Barrow kıyılarında, şamata serpintili havasıyla bir yaz gecesi dışarıda, son şarkılar ve sıçrayıp duran somon balıkları. Gecenin bana dokunan parmakları. Hanımeli hüznü. Bir şarkı mırıldanmak. Ağlamam lazım.

9

Saat sekiz. Sokaklar ıslaktı, granit katmanların üstünde su birikintileri. Batıdan bulutlar sessizce toplanarak bu serin pazar gecesi tüten bacaların tezek kokusuna karışıyor. Bu Danimarka şehrinde ruhunu gezdiren kuş ayakları. Gazeteci çocukların arkadaki sokak köşelerinden kesik kesik gelen boğuk sesleri. Burada, White Friar Sokağı'nda dua edenlerin seslerini duyuyorum. Ve hastanenin penceresinde ışık sönüyor ve hemşire panjurları indiriyor. Ölmüş yabancılara sevgiyle baktıkları hastane morgu ve genç ölülerin beyaz güzelliği. Cenaze levazımatçılarının dar sokaklarında lambaları içinde titreşen mumlar. Kolunda bir el hissetti, onu durduran, fazladan bakır bozukluğu var mı diye soran bir ihtiyar kalbini vahşi bir sevinçle doldurdu ve kibarca dedi ki, annem zamanından beri yok. Ve kadın bu İngiliz centilmenine güldü, sisin içinde uzun dişler. Bir barda içki ısmarladı. Kadın küçük bardaklarla içti ve bu Protestan beyefendinin dostluğundan onur duydu, yaşlı kocası ayağına kaynar su dökmüş ve o günden beridir bütün yıl yatakta yatmış. Sebastian yalanlar sıralayıp barı gözyaşları içinde "O Danny Boy"u söyleyerek terk etti.

Bütün o öksüz sokakları, eski pencereleri ve kanayan yürekleri ve kaynayan siyah çaydanlıklarıyla bu şehir. Kızın küçük sıcak odası, derli toplu eşyaları, yama işi yorgan ve holde kıpırdanan insanlar. Ve yumuşak yağan yağmur. Somunlarca ekmek ve belki biraz peynirle tereyağı ve laklak eden üşümüş çocuklar olan evlere sızan.

Sarı ışık pencerelerin çevresinde çizgi çizgiydi. Beton merdivenlerden aşağı tökezle. Yeşil kapıda mors alfabesiyle D çaldı. Hoş geldin diye bir tebessüm.

"Gelsene. Bu gece geleceğine dair tuhaf bir his vardı içimde."

"Parlak. Lamba yeni mi?"

"Evet."

"Güzel. Ve bir şey kızartıyorsun."

"Benimle biraz domuz pastırması yer misin? Elimden bu kadarı geliyor. Ve bir dilim de güzelce kızarmış ekmek veririm. İster miydin?"

"Bence kızarmış ekmek dünyadaki en lezzetli şey. Benim tatlı Chris'im, şuraya oturabilir miyim?"

"Evet. Perşembe gecesi arayıp Christ Kilisesi'ne götürürsün diye evde kaldım."

"Marion sıkkındı. Ufak bir karışıklık."

"Sorun neydi?"

"Genel bir yanlış anlama. Hayatımızda saygınlığın olmayışı. Bence o lanet ev yıkılacak. Biliyor musun, bence bir gün bütün şey boylu boyunca sokağa serilecek ve ben de altında kalacağım. Lanet olasıca yer dişlerimi fırçalarken bile sallanıyor. Bence tramvaylar temellerini çürüttü, varsa tabii."

"Peki karını sıkan nedir?"

"Para. Bu yüzden tabii ki onu suçlamıyorum. Öf ya. Seni seviyorum Chris. Bence çok hoşsun. Ne tür erkekler tanıdın."

"Zararsız genelde. Ve annesine bağımlı olanlar. Hatta insanı Londra'da takip eden ufak tefek esmer erkekler. Parkta yürümek istediğinde yalnız kalmak istediğine ya da konuşmak istemediğine ya da biriyle bir yere gitmek değil yalnız bırakılmak istediğine kimse inanmıyor sanki. Ve bir tıp öğrencisiyle başka öğrenciler. Bir sürü öğrenci."

"İrlanda'da?"

"Tanımak istediğim kimse olmadı."

"Ben?"

"Aptal. Seni tanımak istedim. Seninle bir şekilde tanışacağımızı biliyordum. Eh, sorumlusu neredeyse benim. Değil mi? Feci şekilde merak ettiğimi itiraf etmeliyim. O yüzden bebeğinle birlikte o parkta otururken görünce. Ne utanmazım."

"Sen cesur birisin."

"Sevindim."

"Güzel."

"Ve işte pastırman."

Uzun parmaklarıyla Chris. Beyaz bir tabakta kızarmış pastırma. Kolunu ve kazağını seviyorum. Tanrım, o giysilerin altında nasılsın acaba? Memelerin yumuşak izi ve yeşil göğüs kabartıları. Şehirde sakin bir oda. Nefis esmer kız. Dışarıda Watling Sokağı ve Stephen's Lane boyunca köpüklü biraları pompalayan dünyanın en büyük bira fabrikası ve her zaman, her yerde, bir bardak biranın yirmi adımdan daha fazla uzağında olmayayım diye onları şehre dağıtan muhteşem mavi kamyonlar. Biranın sevinç kaynağı, damarlara taze kan, beynin besini ve yağmura yakalanıldığında iyi bir çalı çırpı deposu olduğundan eminim. Bu insanlar başlarına zincir sarar. Bu Keltler. Ama ben gizlice kiliselere girip onları sunakta gördüm, seslerinde müzik, kalplerinde altın ve pirinç oluktan üst üste akan penilerin sesi, onları daha büyük yapmak için, daha iyi, daha çok. Benim sevgili Chris'im, benim çok değerli Chris'im, kalbimi nasıl çıkartıp eline verebilirim.

Çatalını kızarmış ekmeğe batırıp kopartırken. Ağzına atıp adama bakarken. Saçları ve gözleri çocuğunkilerle aynı. Çocuğu çok tatlı bir çocuk. Yalnız olmamak güzel. Ve cumartesilerle pazarları yatakta kalmak.

Bay Dangerfield ekmeğinin kabuğunu alıp yağı sıyırdı. Ağzına attı.

"Çok iyi. Şu kadarını söyleyeyim Chris, bu ülkede pastırmalar çok güzel."

"Evet."

"Ve şimdi, bir şey önerebilir miyim?"

"Olur."

"Bir şeyler içsek mi?"

"Olur."

"Çok iyi bir yer biliyorum."

"Naylon çoraplarımı çıkaracağım. Kıymetlim. Şu sıkıcı şeylerden kurtulayım."

"Mantıklı."

"Sıkıcı. Ama sıkıcı diyorsam, çok da değil yani."

Tülümsü şeyleri katlıyor. Yüzü bana dönük. Ah ama nasıl da biçimli.

"Benim tatlı Chris'im, şahane bacakların var. Onları saklıyorsun."

"Benim tatlı Sebastian'ım, teşekkür ederim. Saklamıyorum. Erkeklerin peşine takılmasını sağlar mı bu?"

"Bunu yapan tüylerdir."

"Bacaklar değil mi?"

"Tüyler ve gözler."

"Demek o eski püskü evdeki adam sensin."

"Benim."

"Bir şey söylesem kızar mısın?"

"Söyle tabii."

"Bir banka memuruna ya da kömür şirketinde çalışan birine benziyorsun. O komik kravat dışında."

"Onu Amerikalı bir arkadaşımdan çalmıştım."

"Tanıştığım en garip Amerikalı olduğunu söylemem lazım. Prensip olarak hiçbirinden hoşlanmam."

"Etli butlu, iyi bir ırktırlar."

"Ve kırık dökük kahverengi kepenkleri olan o evde oturuyorsun. Duvarlar ve çatı berbat durumda, biliyorsun."

"Ev sahibim olaya bu şekilde bakmıyor."

"Hiçbiri bakmaz. Ben hazırım. Beni içkiye çağırmana sevindim."

Chris bir şişe cin teklif etti. Bay Dangerfield ciddi havalarda işi hallederken.

"Burada kalmayalım. Beni bunaltıyor. Bak nasıl sarhoşlar, birisi tepemizde dikilip konuşmaya başlayacak zannediyorum hep. Haydi yürüyüşe çıkalım. Bu çok daha zevkli bence."

"Senden hoşlanıyorum, Chris."

"İçinden gelerek mi söylüyorsun?"

"Evet."

"Seninle aramda ne olduğunu tam olarak bilmiyorum, biliyorsun."

Ve cumartesi gecesi harcayacak parası olanları arayarak ellerinde sakladıkları maltı çabucak içen yaşlı kadınlarla ve bu muhteşem yoksulluk içinde ilerlerken kaldırımları gagalayan kısa etekli kızların şamatasıyla dolu sokağa. Kanal boyunca yürüdüler. Ay çıkmıştı ve suyun üstünde titreşen gölgeler. Sıkıca

adamın elini tuttu. Mutluluğu düşünerek. Parmaklıkların gerisinde alçak pencereler. Kızıl ateş zerrelerinin çevresinde mahzenlerde toplanmış insanlar, gri göğüslerdeki gri başlar. Çoğu ölü olan Dublin. Batı'dan nemli taze bir hava. Clanbrassil Sokağı'ndan aşağı dön. Bu kanal İrlanda'dan Atlantiğe açılır. Yahudi dükkânları. Kız adamın kolunu göğsüne çekti. Üst dudağında birkaç çil.

"Bu mümkün mü diye düşünüyorum Sebastian."

"Ne?"

"Biz mümkün müyüz."

"Evet."

"Neden bahsettiğimi biliyor musun?"

"Sanırım."

Batı gökyüzündeki yağmuru almış. Ağır ağır yürüdüler. Adamın ayağı sinirden tutulmuş. Kızın yumuşak sesi, geceyi zorlayan.

"Ya karın?"

"Marion mu?"

"Evet."

"Ne olmuş ona?"

"Eh, o senin karın. Ve bir çocuğunuz var."

"Öyle."

"Bana yardımcı olmuyorsun hiç."

"Olamam, ben kendimi bilmiyorum."

"Onları önemsiyor musun, Marion'ı?"

"Marion'a düşkünüm, genelde hem ona hem çocuğa fazlasıyla düşkünüm, ama ikisini de mutsuz ettim."

"Peki ya biz?"

"Biz?"

"Evet."

"Bence birbirimiz için iyiyiz."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Birbirimiz için ne kadar süre boyunca iyiyiz?"

"Bunu söylemek imkânsız. Sana karşı çok güçlü duygularım var."

Kız durup ona döndü.

"Senden hoşlanıyorum. Eğer aşkın bir anlamı varsa, bir kadın için çok daha zordur ve bütün kadınlar için vardır ve ben benim için de bir anlamı olmasını istiyorum."

"Ben de senden hoşlanıyorum, çok."

"Haydi odaya dönelim."

Hafifçe çekiştiren eli.

Üç dar sokaktan geçip geri döndüler. Merdivenlerde duraksayan ayaklar. Dönen kilit. Küçük odaya ve yeni parlak ışığına. Chris perdeleri çekti. Sebastian cin koyarken, sırtı şömineye dönük. Kız yeşil halının üstünde, ceketinin düğmelerini açarken. Onu izlemek, uzun siyah saçlı kızı. Titrek elimle cinimi içmek. Kız sessizce odanın ortasında durdu, adama bakarak. Adam oturdu. Kız ince bileklerini kazağının altında çapraz yaparak yün giysiyi başından çekip kollarından çıkardı. Yatağın üstünde yavaşça katlarken. Sırtına giden elleri, saçları, sutyeni. Giysilerinin altında nasıl olduğunu biliyorum. Adamın sandalyesine yürüyüp başına doğru eğilirken. Göğsünü yüzüme bastırdın. Ve ağzımda, dişlerimin arasındaki sert ucu. Gözlerinden akan yaşlar çenende birikiyor. Başını sandalyeye geri itip parmaklarıyla gözlerine dokunuyor. Yavaşça konuşuyor.

"İki mum yakacağım. İtalyan ve kokulu. Bunun olacağını biliyordum. Bu geceye kadar hayvanat bahçesine gittim. Bütün hafta bunu ve seni düşündüm. Seyredebilir miyim?"

"Evet."

Mum ışığında ısınmış. Koyu renk gözleri kocaman.

"Şimdi dön. Daha zayıfsındır sanmıştım. İş adamı göbeği. Egzersiz yapmıyorsun."

"Ellerim çalışmayı reddediyor."

"Döşeği yere sermeme yardım et. Kâğıtların üstüne. Çok komik görünüyorsun. İkimiz de öyle. Erkekler ne kadar garip. Kendimi yokmuş ve çıplak gibi hissediyorum."

"Tatlı İsa aşkına."

"Ne oldu?"

"Parmağımı çarptım. Kesildi."

"Ben hallederim. Suya sokarız."

Leğene dökülen su, kenarlarda yükseliyor ve kız adamın ayağını içine sokuyor.

"Daha iyice mi?"

"Çok."

"Şimdi onları kurulayıp talk pudrası süreceğiz. Güzel mi? Çok garip ve anlaşılmaz, kadınlar ve erkekler ve her şey, olumlu ve olumsuzun anlamıyla ilgili bir şey olsa gerek. Damarlar ne kadar mavi, değil mi? Bir yerde vücudun en yumuşak parçası olduğunu okumuştum, bir kadında bu kadar yumuşak bir yer yoktur."

Yukarı doğru bacaklarındaki kılları okşayan parmakları. Leğeni boşaltırken. Mahrem ve utangaç bekleyerek, eteğinin belini gevşetirken.

"Şimdi naylonlarım. Utandım şimdi bak. İğrenç jartiyerler."

Elleriyle iki göğsünü birden tuttu, kanı sıkıyor, damarlar çıkıyor, koyu etten dudaklar uzun bir silindir ve gözleri serin beyazla ılık griden bir şurup. Adama yaklaşıyor. Bunun kendini ifade etme şekli ve sessiz mutluluk gözyaşları olduğunu söylüyor ve senin için dans etmek istiyorum. Ayakta durup göğüslerini birbirine bastırdı ve sonra ellerini başının üstüne koyarak göğsünü ve bedenini salladı. Ve tenini yeniden tenine değdirdi. Bedenini onunkine kaydırdı ve hazır olduğunu ve bir şekilde bildiğini söyledi, söyleyeyim size, her gün soğukta tramvayı beklerken, dayanılmaz, yalnız, haftalardır aşka susamış, nemli bedeni ve Sebastian ve bu gece çamaşırhanenin tüm buharı kalbimden dışarı çıktı, hazırım ve kasıklarımda sıvılar. Sevgili Chris koyu dudaklarından saçılan yumuşacık bir aşkla dolusun. Dışarıda ve yolun aşağısındaki St Patrick Katedrali'nden gelen Gregoryen ilahilerini işitiyorum. Çok uzak değil. Dilini kıvırıp adamın kulağına biraz ılık ve nemli hava üfledi. Kulağıma üflediğin ılık havayı bir Westchester gününün öğle sonrasında Amerika'da, Pondfield Yolu'ndaki durgun, boğucu yaz havası gibi hissettim ve ben sırt üstü uzanmış arka bahçelerin birinden gelip pencereden içeri giren müziği dinliyordum. Gençtim ve yalnızdım. Üşüdün mü Sebastian, ben daha yavaş severim, çok iyi uyum sağlıyoruz, kaybolan bir güneş gibi böyle çok gelmeni geciktirir, benim nabız gibi atan dişi bedenimin

bu kadar çok altın sağmasını. Zeytin ağaçlarıyla nehirlere bak, binlerce Oh Sebastian binlerce, hissediyorum ve besliyorum ve ilerliyorum ve kalpliyorum ve pompalıyorum. Çünkü, sevgili Chris boynun benim kolumda uzanıyor. İsa'nın çanlarını işit. Oh Sebastian şimdi, aman yüce Tanrım, şimdi oh şimdi, sık beni tat beni, oh yüce Tanrım harika. Geriye sarkan başı, adamın omzunun kuytusunda çenesini hareket ettiren kelimeler, geldin mi, umurumda olmaz ama öyle komiksin ki, bir sigara alabilir miyim. Tenlerinde kuruyan ter ve üfletip tavana yükselirken izledikleri duman.

"Komik adam."

"Ben mi?"

"Evet. Peki şimdi ne hissediyorsun?"

"Güzel şeyler."

"Mesela?"

"Sevinç. Rahatlama."

"Bazı erkekler iğrenir."

"Yazık."

"Evet. Ben de daha iyi hissediyorum. Buna ihtiyacım var. Peki o nasıl?"

"Marion mu?"

"Evet."

"Bir muamma, umduğu şeyi bulamıyor."

"Peki umduğu nedir?"

"Her şeyi birden istiyor. Hem saygınlığı hem beni. Beni aldı. Tekini, biliyorsun. Ama suçlu o değil."

"Peki siz şey yaparken..."

"Sevişirken mi?"

"Evet."

"Sevişmeyi sever. Senin kadar yaratıcı değil. Atıl kalmış geniş bir cinselliği var."

"Peki sen bundan yararlanmıyor musun?"

"Kendiliğinden çıkar ortaya. Zorlamak işe yaramaz."

"Evli insanlar arasında kusursuz cinsel yaşam diye bir şey var mıdır acaba."

"İnişli çıkışlı."

"Evet. Öyle karmaşık bir şey ki. Beni hep korkutmuştur.

Şuran çok garip. Gıdıklanıyor mu? Hem beni düşündürüyor hem de pürüzsüz. Pürüzsüz şeyleri öpmek içgüdüsel olmalı. Onbeşimdeyken meme uçlarının dudak derisi gibi olduğunu zannederdim ve onları öperdim, sonra da annem banyo kapısını çaldığı zaman ne olduğunu soracak diye dehşete kapılırdım. Takmıştım. Anne babaların seksi çok farklı. On yedi yaşında annemle babamı sevişirken görüp kokunç bir şok yaşamıştım."

"Allah aşkına, anlatsana neler oldu."

"Nezle olmuştum ve banyoya giderken merdivenlerden onları gördüm. O zamanlar yeni yeni öğrenmeye başlıyordum ve bir kadının erkeğin üstüne oturabileceğinden hiç haberim yoktu. Bunu kız arkadaşıma anlattım ve sonradan bir ay benimle konuşmadı."

"Söylüyorum sana Chris, bunun sonu yok. Sen zeki bir kızsın."

"Anlayabildiğine göre sen de zekisin demek."

"Aynen. Burayı seviyorum. Küçük avuntular, küçük zevkler."

"Fazla şey istemiyorsun."

"İstemiyorum. Ya sen?"

"Evlenmeyi, sanırım. Çoğu kadın ister."

"Sonra?"

"Çocuklar. Tahta çitle çevrili bir ev ve yerel bankada çalışıp didinen sevgi dolu bir koca falan aramıyorum. Belli bir hoşnutluk hissi istediğim. Neye gülüyorsun?"

"Kendimi düşündüm de."

Omzunun üstünden dönüp ona bakıyor.

"Söylesene, seninle yatacağımı biliyor muydun?"

"Hiç düşünmemiştim."

"İstedin mi?"

"Anında, seni ilk görüşümde."

"Ben biliyordum. Şimdi yattığımıza göre nasıl hissediyorsun?"

"Bilmem. Seni tanıdığımı hissediyorum."

"Elimi tut."

"Çocuklarını emzirebileceksin. Koltuk altına bakacağım."

"Hiç kimse için tıraş etmem."

"Rusya'dan kokular."

"Ne cüretle."

"Yoğun. Ve göbeğin."

"İngiltere mi?"

"Hayır ama ilginç. Yaşamak için çalışmam gerekirse, insanların göbek falına bakacağım."

"Bir kadın kendisininkinden başkasını görmeni istemez. Ne garip, bu gece bu berbat odaya döneceğimi umuyordum. Radyoyu açıp birkaç budalanın anlattıklarını dinleyecektim. Kendime berbat yemekler pişirecektim. Yemek yapacak birinin olması ne kadar farklı oluyor. Her şey ne kadar garip ve bir anda. Olmasını bekliyorsun. Oluyor. Şimdi giysilerin olmadan neye benzediğini biliyorum. Artık çamaşırhaneden sana bakamayacağım. Sürekli zihnimde soymaya çalışırım. Bir erkeğin cinsel organlarını ve giydiklerini düşününce çok gülünç geliyor. İskoç eteği ya da tuman giymeliler."

"Ben kendiminkini Saville Row'da diktirirdim."

"Rahiplerin siyah giymesi gerekirdi. Isıracağım seni. Isırmak istiyorum. Ah göbeğinde bir şey var. Pamuk."

"İyk."

"Benim göbeğim cinsiyetsiz ve düz ve pamuk da toplamıyor. Ve bunlar da tam öpmelik küçük komik şeyler. Hoşuna gidiyor mu?"

"Çok. Söylüyorum sana, daha daha öp."

"Ve göbeğinin içini."

"Tanrım, evet."

"Ya şurası? Tuhaf bir kokusu var. Minicik."

Ne uzun keyifli bir gece. Umarım acı çekerken bunu hatırlayabilirim. Yumuşacık parmakları. Tatlı kız materyali, yalnız ve nemli ve beni seviyor ve üstümde hareket ediyor, üstümde ve üzerimden, onun kalbiyle ve birbirimizin bacaklarıyla güven içinde örtülmüş, aklım gidiyor, gıdıklayıp baştan çıkarıyor, saçlar kıvrılıyor ve saçılan kokular ve et ve tuz tadı yüzmek gibi. Çatlamış betondan öyle bir evde oturuyorum ki. Çılgın bir tramvayla şehre inip ötekilerle birlikte Trinity'ye gidiyorum ve şimdi başımı bir yabancının yuvarlak beyaz bacaklarının kıskacına gömmüşüm. Elleri bacaklarımdan aşağıya iniyor. Dizle-

rimdeki kıkırdak adacıklarını koparıyor ve artık sonsuza kadar sokaklarda yuvarlanacağım. Sarı mum ışığında zıplayan karanlık başı. Kırmızı kafatasımdaki o ağıt. Çamaşırcı kızlar buharlı giysilerle dolu tekneler içinde durmuş, kalın Kelt bilekleriyle ezerek striptiz yapıyorlar. Hepsini görüyorum orada ve gülüyoruz, hi ho ha, o ritmik ve taşralı kızlar, hayatlarında ilk kez çıplak, teknelere ve sabun köpüklerine düşen, kayıp çırpınarak, obez bedenlerini şaklatarak. Tatil. Kızıl kıyamet. Ve o, ben, kutsal elini kaldırdı ve bir dakika susmalarını söyledi ki onları sınıflara ayırabilsin ve çıplaklıkları yüzünden piskoposlarca eleştirilmesinler diye her birine sağ bacaklarına takacakları yeşil yoncalı jartiyerler dağıtabilsin. Şimdi dışarı, uyuşuklar sizi. Sokaklara, çıplakların hoş olduğu güzel Dublin şehrine. Rahibeler gibi görünüyorsunuz butlarınızla. Bando çalsın. Onları sokaklardan geçirdi. Butt Köprüsü'nde durdular ve kibar beyefendi hepsini tek sıra halinde geçirdi, "Kalbimi Bir İngiliz Bahçesinde Bıraktım". Yollarda çıplaklık unsuru olduğu haberi şehirde hızla yayıldı. Barlar boşaldı. Ve milyonlarca çiftçinin çocuğu ve başkaları da, bisikletlerle bu heybetli ve biçimli kızları görmek için.

Chris'in zarif parmakları adamın kalçalarına daldı ve onunkiler kulaklarını kapattı ve ağzının çorba sesi kesildi ve çekilmiş sünnet derisine değen dişlerin kesik acısını ve nabız gibi atan kasıklarının boğazına pompaladığı bereketli sıvıyı hissetti, o tatlı sesini kesen ve yalnız kalbinin müziğini çalan ses tellerinden akan. Saçlarının temiz telleri adamın bedeni boyunca uzandı ve sonraki sessiz dakika boyunca dünyanın en aklı başında adamı oydu, tohumlarını kanatmış, zihninden kurtulmuş.

10

Kolumun altında iki koca ciltle Trinity College'ın arka kapısından çıkarken. Treni yakalamak için aydınlık sıcak bir akşam. Bu iş insanları yaz bahçelerine dalmış, ya da belki Booterstown'da yüzmeye gitmişler. Böyle akşamlarda Dublin bomboş bir şehir oluyor. Ama parkların çevresi ve barlarda değil. Peace Sokağı'na bir uğrayıp biraz et almak iyi fikir olabilir. İyi bir akşam yemeğiyle bir şişe siyah bira için sabırsızlanıyorum, sonra dışarı çıkıp, kıyıda yürüyüş yapıp güzel vücutlar göreceğim. Eğer bazıları plajda üstünü değiştirirken farkına varırsanız ve bakarsanız, et adına görülebilecek çok şey var böylesine bağnaz bir ülke için.

"İyi akşamlar efendim."

"İyi akşamlar."

"Size nasıl yardımcı olabilirim, efendim."

"Çok açık söylemem gerekirse, güzel bir parça dana ciğeri istiyorum sanırım."

"Şimdi efendim, sanırım size nefis bir parça verebilirim, taptaze ve dumanı üstünde. Bir dakika bile sürmez."

"Haydi bakalım. Çok güzel."

"İşte geldi efendim. Güzel bir parça. Tatilde misiniz efendim? Biraz taze et yemek iyidir."

"Evet, tatildeyim."

"Ah, İngiltere harika bir ülke ama, değil mi efendim?"

"Güzel küçük bir ülkeniz var."

"Eh, fena değildir. İyisiyle kötüsüyle. Artık her şey öyle

değil mi zaten. Ve işte buyurun efendim, iyi tatiller. Hoş bir akşam."

"Harika bir akşam."

"Eğitimli bir adam olduğunuzu görüyorum, nasıl da büyük kitaplar öyle."

"Öyledir. Hoşça kalın."

"İyi akşamlar. İyi şanslar efendim."

Vay, ne sohbetti. Klişeler proseförü. Tatilmiş, kıçımın kenarı. Ama ciğer de çok güzel.

Westland Row İstasyonu'nun loşluğuna. Gazeteleri aldı, kıvırdı ve kalçalarına vurarak merdivenlerden çıktı. Demir bankta otururken kapıya akan insanları görebiliyordu. İnce ayak bilekleriniz nerede kadınlar? Hiçbirinizde yok. Hepiniz atçı beygiri. Peki gazetelerde ne var. Can sıkıntısı. Kedi Felix'in maceraları. At şunu. Tuvalete atmam lazım. Buradaki çok büyük. Su akıtıyor. Aman Tanrım, tren.

Gümbürdeyen, homurdanan, siyah kirli oyuncak. Pencerelerden dikizleyip somurtan o akşam yüzlerinden çeteyle ıslık çalarak duruyor. Birinci sınıf kompartıman bulmalıyım. Tıklım tıkış, bütün lanet olası tren. Başıma gelen, üçüncüyü dene. Kendini yukarı çeker. Etini rafa ittirir, ezilerek dönüp oturur.

Karşısında ve yanlarında Glenageary ve Sandycove'un yarı müstakil evlerinde yaşayan insanlar, hepsi gazetelerine gömülmüş çılgın gibi okuyorlar. Neden bazılarınız da pencerelerden güzelim manzaraya bakmaz. Kanalı ve bahçeleri ve çiçekleri görün. Bedava, biliyorsunuz. Bu yontulmamışlar için canımı sıkmaya değmez. Sana diyorum, sen, seni küçük çiroz piç kurusu, neye bakıyorsun. Bana bakan şu küçük adam. Git başımdan, lütfen.

Çuf Çuf Çuf
Çof Çof Çof
Hu Hu Hu

Uzaklaşıyoruz. Bu lanet olasıcalara takmamam lazım. Keyfimi bozuyorlar. Keyfimi bozmamalıyım. Hâlâ bana bakıyor. Eğer böyle devam ederse, Tanrı şahidim olsun, başını tutup şu

pencereye geçireceğim. Üçüncü sınıfa binersen böyle terbiyesizliklerle karşılaşırsın işte.

Karşısında oturan kız irkilip yutkundu. Nedir bu. Grangegorman'a giden trene binmiş olsam gerek. Kızın neyi var böyle. Bu çiroz piç kurusu bir işler çeviriyor olmalı, kalçasını ellemiştir. Abaza. Belki bu pisliğe haddini bildirmek bana düşer. Ah, aman kendi işime bakayım. Zaten her şey böyle de yeterince kötü. Şunların şu haline bak. Bütün sıra kıpır kıpır. Neye bakıyorlar öyle. Bu son. Ciğerimle güzel bir akşamı ve yürüyüşü dört gözle bekliyorum ama o kız kitabı ne diye yüzüne bastırıyor öyle. Kör mü. Gözlük al budala sürtük. Belki de şu piç kurusu onu utandırmıştır, yüzü kızarmış. Bu şehirdeki kahrolası cinsel mahrumiyet. İşte. Her şeyin kökeni. Dikkatini dağıt. Dikkatimi başka şeye vermem lazım. Ölüm ilanlarını oku.

Donoghue – (İkinci Yıldönümü) – 25 Temmuz 1946'da aramızdan ayrılan sevgili babamız Fitzwilliam Meydanı'ndan merhum Alex (Rexy) Donoghue'yu (Dublin mezbahasında et taşıyıcısı) üzüntü ve sevgiyle anıyoruz, İsa'nın rahmeti üzerine olsun.
Ayin yapılacaktır. Huzur İçinde Yatsın.

Gitti sonsuza kadar, o gülen yüz,
Yıllar boyu cömertçe sevmiş
O sevecen, şen yürek,
Anısı bizi asla terk etmeyecek.

Kulaklarına aniden kızgın kurşundan kadehler gibi çarpıyor.

"Hey, hey oradaki. Burada kadınlar var."

Küçük tren Büyük Kanal'ı ve Ringsend'in bakımsız arka bahçelerini geçerken kompartımanda çıt çıkmıyor. Sebastian kâğıdı gözlerine sokup gazeteye yapıştı. Tekrar, kilisede edilmiş bir küfür gibi.

"Bayım. Size diyorum. Bu vagonda hanımlar var."

Üstüne ilk kim atlayacak. İlk hamleyi başkası yapsın, ben zorluk çıkartırsa bacaklarına yapışırım. Of, bu beni öyle endişe-

lendiriyor ki. Böyle şeylerden nefret ederim. Canım İsa aşkına neden bu vagona binmek zorundaydım ki. Eve varabilecek miyim acaba. Hiç süphesiz bu adam bir seks manyağıydı. Her an müstehcen şeyler söylemeye başlayabilir. Daha nelere katlanacağım. Sanki şu yaşlı kadın tespih çekip dua ediyor ve her on taneden sonra çığlık çığlığa su katılmadık, korkunç pis laflar ediyor. Ve ben pisliğe dayanamam. Şunlara bak, hepsi de hiçbir şey olmamış gibi davranıyor. En iyisi gözümü açık tutmak, sürpriz bir yumrukla beni yere serebilir. Köşedeki şu kırmızı burunlu adam.

Karnını tutmuş gülüyor. Cehennemin dibi, kurtarın beni. Bir daha üçüncü sınıf gidersem.

"Size söylüyorum. Tekrarlayayım mı? Burada hanımlar var."

Sebastian yüzünü adama döndü, dudakları sözcükleri makas gibi ağzından keserek.

"Efendim."

"Diyorum ki, bir şey unutmamış mısınız acaba?"

"Efendim?"

"Tekrar ediyorum, burada hanımlar var. Kendinize çeki-düzen vermelisiniz."

"Benimle mi konuşuyorsunuz?"

"Evet."

Bu konuşma artık çok fazla oldu. Salağı duymazlıktan gelmeliydim. Bu çok utanç verici. Şu köşedeki çok eğleniyormuş gibi görünen piçe bir tane geçirmem lazım. Çenesini kırayım da eğlenmek neymiş görsün. İrlanda'da böyle insanları neden kilit altında tutmazlar. Bütün şehir bunlarla dolu. Eğer saldırıya uğrarsam, Tanrı şahidim olsun, bu deliye bilet sattıkları için şirketi dava edeceğim. Şu iki kız çok sıkkın. Lanet olası tren Rock'a kadar ekspres. Tanrım. Otur ve tahammül et. Kontrol. Ne olursa olsun tam ve eksiksiz kontrol.

"Bayım, bu rezilce bir davranış. Sizi uyarmalıyım. Müthiş derecede ciddi bir konu bu. Bir toplu taşıma aracında şaşılacak şey. Bir organınız, bayım, ortada."

"Kusura bakmayın da kendi işinize bakar mısınız, yoksa çenenizi kıracağım."

"Hanımlar söz konusu olduğunda bu türden davranışları önlemek benim işimdir. Utanç verici. Bu vagonda başka insanlar da var, biliyorsunuz."

Umutsuz vaka. Beni bu türden konuşmaların içine çekmesine izin vermemeliyim. Beynimi kullanmam gerek. Booterstown'a gelmek üzereyiz. Bir dakika içinde trenden inerim. Görünüyormuş. Evet. Parmaklarım ortada. Kutsal Katolik İrlanda, eldiven giyilmesi gerek. Örtülmemiş parmaklarla halkın ar ve haya duygularını incitmek istemezsiniz. Ha bir de yüzüm. Bu cidden de insan içine maskesiz son çıkışım olacak. Bir dayanma sınırı vardır. Ama bunların hiçbiri için ve elbette şu kaçık andavallı için sınırı geçmeye niyetim yok.

Kırmızı, çiroz, ısrarcı, manyak yüzü görmezden gel. Pencereden dışarı bak. Sevgili Chris'imin benimle ilk kez konuştuğu park. Ah kurtuluş. Köşede gülüp duran şu canavar, onu vagondan dışarı sürükleyip istasyonun bir ucundan öteki ucuna döve döve götüreceğim. Ne yapıyor öyle. Kucağını işaret ediyor. Ben? Kucak? Aman Tanrım. Dışarıda. Her santimetresi.

Kapıya sıçrayış. Çık. Hemen. Arkasından, bir ses.

"Bir şey daha unutmadınız mı?"

Çark ediş, kan lekeli paketi raftan çekip alış.

Ardından.

"Bugün etlerle sorununuz var."

11

Bardağı çevir dur, çalkala, yut, daha. Dirseğinin yanında sadık ciğer paketi, kahverengi ve kan. Sokağın karşısındaki evlerin tepesinden, batan güneş. Geç oldu ve Marion küplere binecek. Kafamda bir yere oturtmaya çalıştım. Cesaret ya da keder ya da başka bir şey sorunu değil ama bu rezil, utanç verici durumu sindirmekte zorlanıyorum. Bir tek düğmelerimi iliklemiş olsaydım. Bir tek.

"Benim çok sevgili dostum, bardağımı tekrar doldurur musun."

"Ha elbette, Bay Dangerfield."

Bu ıstırabı yaşamasam olmaz mıydı. Artık böyle şeylerden kurtuldum sanıyordum. Tanrı'ya şükürler olsun Rock'ı o dışarıdayken geçmedim. Konuşabileceğim insanlara ihtiyacım var. Konuşabileceğim kimse yok. Tek yapabileceğim eve dönmek. Yolda bir kelle almak.

Kırık, yeşil kapıdan içeri dalıp, kendini yorgun argın yıpranmış koltuğa attı. Marion mutfakta, boş gözlerle ona bakış. Arkasındaki duvarın tepesinde gaz sayacı var. Belirtmek isterim ki bu sayaç yeşil, para deliği pirinçten ve bu sayaç zavallı aşımı pişirdiğim gazı benim için ölçüyor. Artık cidden dayanamıyorum.

Marion kapıda titrek.

"Böyle devam edemem, Sebastian."

İlgiyle bakan Sebastian.

"Ciddiyim. Artık burama geldi. İçmişsin."

"Benim sevgili Marion'ım. Ciddiyim. Artık burama geldi. İçmişsin."

"Seni terk edeceğim."

"Beni terk edeceksin."

"Ciddiyim."

"Ah ciddisin."

"Evet."

"Marion. Moralim bozuk. Bak moralin bozuk olması ne demek biliyor musun? Her şeyi yapabilecek durumdayım demek. Eğer biraz huzur bulamazsam, seni hemen şuracıkta gebertirim. Huzur istiyorum. Şimdi, Marion, ne istediğimi biliyorsun. Huzur, Allahın belası."

"Bana bağırma. Senden korkmuyorum."

"Benden kork Marion. Böylesi daha iyi. Ellerimden uzak durmuş olursun."

"Beni şu kadar korkutmuyorsun. Of, iğrençsin."

"Sevgili Marion'ım, üzgünsün. Of, gerçekten üzgünsün. Gözlerini kırpıştır. Şimdi biraz uzan da sinirlerini yatıştırmak için sana biraz siyanür getireyim."

"Bunların hepsine pişman olacaksın. Nasıl böyle bir şey söylemeye cesaret edersin? Bütün gece sokaklarda iç, kaldırımlarda otur. Bu eve son geldiğinde yine sarhoştun. Daha ne kadar ileri gidebilirsin? Ne kadar alçalacaksın? Söyle bana, ne kadar?"

"Kalkütalı bir adam vardı, kaldırımlarda yaşardı."

"Çocuğumun ismi lekelendi. Onu hiç düşünmüyor musun? Ders çalışıyordun, değil mi? Saatin arkasında biriktirdiğim parayı almaya bile yüzün var, sonra da gelip yüzünde o çirkin sırıtışla orada oturmuş beni öldüreceğini söylüyorsun. Eh, dene bakalım. Bu kadar söylüyorum, dene bakalım. Ve bilmeni istediğim bir şey daha var. Babana mektup yazıp her şeyi anlattım. Yaptığın her bir rezilliği."

Yağlı koltukta, Sebastian, sessiz, kıpırtısız, koltuğun kollarını sıkan elleriyle. Marion'a bakıyor, bakıyor, korkunun dışında boş bir yüz ifadesi.

Usulca, ağır ağır konuşan Sebastian.

"Büyük bir hata yaptın Marion. Çok büyük bir hata."

"Yapma."

"Büyük bir hata Marion. Beni kararlar almaya zorluyorsun."

"Tanrı aşkına böyle yapma. Dayanamıyorum."

"Buna kesinlikle hakkın yoktu. Beni anlıyor musun? Hakkın yok diyorum."

"Kes şunu."

"Ona ne anlattın?"

Marion, elleri yüzünde, ağlarken.

"Tekrarlıyorum, ona ne anlattın? Cevap ver bana."

"İğrençsin. Korkunç ve iğrençsin."

"Ona ne anlattın, Allahın belası?"

"Her şeyi."

"Neyi?"

"Her şeyi dedim."

"Ona ne anlattın lanet olsun?"

"Gerçeği. Açlıktan öldüğümüzü. Bebeğin raşitizm geçirdiğini. Ve bütün bunların aldığımız her peniyi içkiye yatırdığın için olduğunu. Ve bu evi de ve hamileyken bana tokat atıp yumruklandığını, yataktan itip merdivenlerden yuvarladığını. Borcumuz olduğunu, yüzlerce paund, bütün nefret edilesi gerçeği."

"Bunu yapmamalıydın, Marion. Duyuyor musun beni?"

Sesi sık sık aldığı nefeslerle kesilen Marion.

"Bunu nasıl söylersin? Ne yapayım istiyorsun? Sonsuza kadar böyle mi gitsin? Hiç umut kalmayana kadar. Sen hiç çalışmayıp sınavlarda kopya çekerken büyük bir dava vekili olma hayallerinle mi yaşayalım. Ve çalışmaya da niyetin yok. Biliyorum ki yok ve gecelerini batakhanelerde geçiriyorsun. Bütün gece dışarıda. Bu evden nefret ediyorum. Her şeyden nefret ediyorum, İrlanda'dan ve içindeki her şeyden. Beni bu iğrenç delikte tek başıma bırakıyorsun."

"Kapa şu lanet olası çeneni."

"Kapamayacağım."

"Kapat."

"Kapamayacağım."

Sebastian yavaşça uzanıp abajuru aldı. Küçük masasının üzerine koydu.

"Susacak mısın?"

"Hayır."

Abajuru boynundan tutup duvarda paramparça etti.

"Şimdi susarsın."

Marion sessiz, dehşet içindeki yaşlı gözleriyle, paramparça olmuş lambanın ucunu gevşek pembe parmaklarında tutan adamın çürük sandalyeye oturuşunu izlerken. Alçak adam. Gözlerini ona dikmiş ve ayaklarını odadan çıkmak için zorlayamıyor, içini delip geçen sesini dinliyor.

"Sen kokuşmuşsun. Kahrolası İngiliz kanın. Lanet olası aptallık. Duyuyor musun? Ağla. Ağla. Bu yaptığını başkası yapsa, gebertirdim. Sen numaracı bir sürtüksün. Duydun mu dediğimi? Numaracı bir sürtük."

"Böyle söyleme lütfen."

"O mektup sana büyük paraya mal oldu. Duyuyor musun? Para. Bir daha babama yazarsan seni boğarım."

"Ah, Tanrı aşkına kes şunu."

"Delirdim. Tanrım, eve bunun için mi dönüyorum. Bütün her şeyin üstüne bir de bu. Bu evi yıkmak istiyorum. İçindeki her şeyi. İçindeki bütün kahrolası şeyleri paramparça edeceğim. O zaman evin de olmayacak. Kaldırımlara düşeceksin. Sen kaldırımlara aitsin. Allahın belası köylü baban ve aşüfte annen ve o ünvanlı sümüklü burun sinsi dayın. Duyuyor musun onlar ne? İnsan çöplüğü ve pislik, yaşamaya bile hakları yok."

"Lütfen, yalvarırım kes şunu."

"Defol."

"Lütfen Sebastian."

"Defol lanet olası. Ne diyorsam onu yap. Defol yoksa seni hemen şuracıkta boğarım."

"Sen nasıl böyle oldun?"

"Sen yaptın. Beni bu hale getiren sensin. Sen."

"Yapmadım. Beni suçlayamazsın. Babana yazdığım için üzgünüm. Özür dilerim."

"Defol."

"Üzgün olduğumu göremiyor musun. Hiçbir şey göremiyor musun?"

"Hiçbir bok göremiyorum. Deliyim ve körüm. Deliyim ben."

"Lütfen kes şunu. Yalvarırım, Sebastian kes şunu."

Marion sandalyenin üstünde sallanıp dişlerini gösteren, başının yanında yumruklarını savuran adama doğru, odanın yarısına kadar ilerledi.

"Git başımdan. Uzak dur benden. Tanrım, hangi akla hizmet bu lanet olası ülkeye geldim? Bittim ben. Bittim ben. Bittim. Hiç umut kalmadı. Kahrolası bir yılan bile burada yaşayamaz. Burada hiçbir şey yaşayamaz. Bütün saçma sapan şeyler benim tepemde. Her yanımda. Her dakika. Sen bana ne yapmaya çalışıyorsun? Sonsuza kadar bitirmeye mi? Şimdi cidden de bunu çekmem gerekiyor mu? Gerekiyor mu? İş, ders, iş, şunu keser misin? Çalışmayacağım. Asla. O mektup sana binlerce paunda mal oldu. Allah belanı versin."

"Bir saniye bile olsa, bunun için üzgün olduğumu göremez misin? Yapmak istememiştim. Yapmak zorunda kaldığımı göremiyor musun?"

"Yirmi bin paund. Tanrım."

"Beni her Allahın günü bu sefaletin içinde bırakıyorsun. Gaz yok, sıcak su yok ve tuvaletle çatı akıtıyor. Kızgın ve üzgün olması gereken benim. Ama ben öyle miyim?"

"İsa'nın tatlı anası adına, tamam. Duymak istemiyorum. Hemen kes şunu. Duymak istemiyorum. Beni mirastan mahrum bıraktın."

"Yıllar yıllar boyunca gelmeyecek."

"Kes sesini, ben ne zaman olacağını bilirim."

"Gelmeyecek. Yıllarca bekleyeceksin."

"Ne olmuş. Hayattasın. Ölmedin. Hasta değilsin. Bir yıl bekleyemez misin?"

"Ben de iyi değilim. O zamana kadar ölmüş olabiliriz. Ve Felicity. O senin de kızın. Onu düşün."

"Bunların hiçbirini daha fazla istemiyorum. Al hepsini. Al. Artık o kadar burama geldi ki İsa adına yemin ederim bu evi yerle bir edeceğim. Pencereleri yerinden sökeceğim. Tuzla buz edeceğim. Çekilsin yolumdan. Lanet olası kellem nerede? Nerede?"

"İşte yerde duruyor."

"Artık istemiyorum. Hiçbir şey. Hiç. Of Tanrım. Kafamı dağıtmam lazım. Buna daha fazla dayanamayacağım. Her şeyi

unut ve beni bu gece rahat bırak çünkü eğer huzur bulamazsam... bu kadar."

"Tencere masanın altında."

"Teşekkürler."

"Koymak istersen iki soğanla bir de havuç var."

"Teşekkürler."

"Gaz için beş peni atmıştım."

"Tamam."

"Yardım edeyim istersen."

"Sorun değil... Sarmısağımdan hiç kaldı mı?"

"Masadaki çekmecede bir diş görmüştüm."

Marion ayakta ellerini kavuşturmuş. Gergin, umutsuz. Hareketlenip sandalyeye gidiyor, ellerini kollarına dayayıp bulutların gökyüzünü kararttığı ve yağmur damlalarının cama vurduğu pencereden dışarıya bakıyor. Mutfakta tencereleri karıştıran adamın sesleri. Masanın üstüne çarpan bıçak ve suya gömülen kelle. Çok fazla bayat meyve görüyorum, bir sürü çekmecenin dibinde buruşuk ve kuru. Biraz huzur. Birazcık. Kırlarda birkaç gün geçirmeyi nasıl da isterdim, otları emen inekleri seyrederek.

"Ben bir dakika çıkıyorum Marion. Bir şey istiyor musun? Ağlama. Allah aşkına, ağlama. Ne diye ağlıyorsun? Lütfen. Ben bir dakikaya dönerim, bak ağlama. Bir şey istemiyor musun?"

"Hayır."

Tanrı seni yanma alsın mesut adam. Artık yalnızca zaman meselesi. Yine yağıyor. Ve şimdi soğuk. Bir bira daha. Sinirlerimi yatıştırmak için bir şey olsun isterdim. Ben kimyager olmalıydım, sinirlosyonu, dünyanın en büyük eczacılık şirketi Dangerfield'ın yeni ürünü. Bütün İrlanda'da koca tabelalar. Sinirlosyonu. Saygınlıksız. Saygınlığı koru, parayı siktir et.

Sokakta hızla ilerledi. Ve barda durup bir bardak köpüklü siyah birayı yuvarlıyor. Bir tane daha ısmarlayıp birasıyla beraber ateşin yanına oturmaya gidiyor. Bacak bacak üstüne atıp topuğundaki deliği inceleyiş. Ayak tabanları keyifle ısınıyor ve kahverengi gargara, hani derler ya, beynini suda yüzdürüyor. Zavallı Marion. O kadar da kötü biri değil. Ama hangi hayallere kapılıp bu işi becerdi. Geriye hiç sevgi kaldı mı. Bence bu ko-

şullar altında yapabileceğim en iyi şey fırtına geçene kadar dikkat çekmemek. Ah biz sevecen yüreklilerin kullanmak zorunda kaldığı silahlar, yaşamak için. Babam tepeme binecek.

Ama şimdi şu koyun kellesine geri döneceğim. Gözler. Gözleri seviyorum. Marion'a et suyu veririm. Çoraplarımı yamayıp gömleklerimi yıkaması gerekirdi. Her şey farklı olabilirdi. Bundan sonra kendimi kontrol etmeliyim. Beynimde bir kan damarını çatlatıp çırpınarak ölmem mümkün. Herkes ikisini birden ister. Para ve aşk. Tekini aldım mı tamamen düzülmüşüm demektir. İki ons yağ. Küçücük bir dükkânın kapısından içeri.

"İyi akşamlar efendim."

"İyi akşamlar."

"Güzel bir akşam. Yağmur sürecek gibi."

"Evet."

"Dinmesini bekleriz. En iyi ihtimalle."

"En iyi ihtimalle."

"Bana iki ons tereyağı verir misiniz?"

"İki ons mu dediniz efendim?"

"Evet."

"Şey, bilemiyorum. Tereyağını genelde yarım paundluk veya bir paundluk olarak satıyoruz."

"Çeyrek paundluk satıyor musunuz?"

"Şey, sanırım."

"Bana yarım çeyrek paundluk verebilir misiniz?"

"Evet."

"Öyleyse yarım çeyreklik olsun."

Adama bakan Sebastian. Ah seni kurnaz tefeci. Bu dükkânların arka tarafı, dünyadaki en pislik yerler. Koca memeli karısıyla orada, çarpışan iki fıçı. Seni aptal, dayanılmaz angut.

Adam ufak paketi verirken, özenle bağlanmış, parmağı için de bir halka var.

Dışarı, açık havaya. Bir tezat. Hafif gübre kokusu. İşler o kadar da kötü değil. Olacakları bekle ve gör. Geleni göğüslemek lazım. İyisi de var kötüsü de. Bu eski deyimlerde çok şey var. Sıkıntılı zamanlarda insan nasıl yalan söyler. Tanrım, bu kesinlikle çok kötü. Dünya için yaratılmış ol. Ama dünya da benim için yaratılmış. Buraya ben gelmeden çok önceleri

hazırlamak için yıllar harcamışlar. Servetimle ilgili bir karışıklık var.

Yeşil kapıyı ayak ucuyla ittirip topuğuyla tekme atarak kapattı. Koltukta oturan Marion. Bu gece oradan kalkmasını istemeyeceğim. Huzuru bozmamak için biraz rahatsızlığa katlan. Ödünü patlat ve öyle bırak. Sessiz olmasını sağlıyor. Ah bu koku. Ah ben. Aşçı mıyım neyim. Vay. O'Keefe olsa kıskançlığından bayılırdı. Ona yazmam lazım. Aşçılığa yeteneğim var. Var oğlu var. Şimdi Marion için güzel bir kase et suyu. Kenarlarda görkemle süzülsün diye tereyağından bir parça koy, biraz zenginlik katar. Sakin ol, Sinirlosyonu kullan.

"Marion."

Başını kaldırıyor, tereddütlü. İki elini birden uzatıp beyaz kâseyi kavrıyor. Camlar temizlenmiş, öfkemin kırıntıları.

"Teşekkür ederim."

"İşte ekmek ve biraz da tereyağı."

"Teşekkürler."

"Tadına bak."

"Güzel. Teşekkürler."

"Tuzu tamam mı? Artık ağlama bak. Geçti. Bu akşam trenle eve gelirken penisim dışarda kalmış da."

"Ne demek istiyorsun?"

"Düğmeleri iliklemeyi unutmuşum."

"Ve insanlar da seni gördü mü?"

"Evet."

"Olamaz."

"Oldu bile. Hayatımda başıma gelen en çileden çıkarıcı şey. Dublin'den Rock'a kadar dışarıdaymış."

"Zavallı sevgilim. Her şey için çok üzgünüm."

Hayat böyle çok daha iyi. İşleri düzelt. Yenilenen güvenlik hissi. Şu evden bir çıkabilseydik. Skully bizi hayalarımızdan yakalamış durumda. Kira boynumuzda ilmik. O'Keefe haklıydı, asla kira ödeme. Bu nemli duvarlar arasında mengeneye sıkışmışız. Çocuğun ağlayışı kulağımın dibinde. Daha büyük bir ev bulmak lazım. Bu cehennemden kurtulmalı. Babaya açıkla. Ama yeni bir dizi yalanla zararı telafi etmek imkânsız.

Kâseyi dolduruş. Gözleri kaşıklayış, kaydırarak ağza. Dilinde dolaştır. Otur ve dinlen. Ne hoş.

"Nereye gidiyorsun Sebastian?"

"Aklıma bir şey geldi. Neşelenmek için küçük bir ateş lazım."

Bir saniye için salona. Geri dönüp mutfağın ortasına bir şey atıp tek ayak kalkıyor çatırtı, parçalara ayrılıyor ve çıtırtı. Gerçek bir antika, kedi Louis'e karşı haksız fiil işleniyor.

"Ah, Sebastian bunu yapmamalısın."

"Ah, bence yapmalıyım, içindeki ateş için. Sevgili Egbert, görüyorsun, biz sinemadaydık, cici çocuğumuzu bir teyzeye bırakmıştık ve bir haydut ya da haydutlar. Ön kapı kırık. Onun sorumluluğu. Bu yüce Katolik ülkede küçük bir hırsızlık sorunu."

"Buna inanmaz."

"Başka seçeneği yok. Eğer beni suçlamaya kalkarsa, ona iftiraya uğradığımı bildiririm. Hukuk öğrencisi, anlarsın ya. Yasalardan anladığımı bilmesi lazım."

Sebastian divanın üstüne çıktı, ayağını tekrar sandalyenin üstünde kaldırıp ortasından geçiriyor.

"İşte bir mühendislik dehası. Yapıya genel bir çürüklük kazandırıyor."

Sandalyeyi ters çevirip teker teker ayaklarını kırdı.

"Ocağa biraz kâğıt at Marion. Ben bir saniye sonra buradayım."

Evden çıktı, küçük bir çantayla. Marion sandalye parçalarını ateşe attı. Sebastian döndü, küçük çantasını gururla açarak yedi kömür yumrusu çıkardı.

"Sebastian, sen ne yaptın Allah aşkına? Kömürü nereden buldun?"

"Bak şimdi, böyle güzel şeyleri asla sorgulama."

"Ama buna çalmak derler."

"Hırsızlık yalnızca kalptedir."

"Tanrım."

"Marion, umut ve zafer ülkesi, özgürlerin anası."

"Böyleyken çok tatlısın."

Küçük odada otururken, kapılar da kapalı pencereler de. Sıcak parıltı, kömür ve evliliğin faziletleri. Koyun gözüyle dopdolu. Kafatasının suyu. Dolma kalemimi alıyorum.

Sevgili Kenneth,

Her şey için birebir bir kelime var; fik. Şimdi, eğer bu kelimeyi sabahları kalktığında ve her yemekten önce söylersen, işlerin değiştiğini göreceksin. En iyi sonucu elde etmek için ön dişlerini dudaklarının üstüne koyup bir tıslama sesi çıkana kadar nefesini bırakmak ve sonra sözcüğü söylemek gerekir. Üretkenlik için de iyidir. Ayrıca üretkenliğe sonuna kadar inandığımı eklemeliyim. Burada işler biraz karışık. Kira gibi konular var. Bilirsin, adamın teki sana bir anahtar verir ve o eve girip hayatını sürdürmeye başlarsın ve haftanın sonunda bu adamcağıza üstünde Londra'da nakite çevrilebilir yazan üç kâğıt verirsin ki orada kalmana izin versin. Eğer adama o küçük kâğıt parçalarını vermezsen, sen taşaklarını kaşırken pencerenin önünde seni seyrettiğini görebilirsin ve senin de çok iyi bildiğin gibi, testis kaşıma sürecinde anonim gözlerin üzerinde olması olabilecek en uygunsuz şeylerden biridir. Bu nedenle, Yüce Dük, Londra'da nakde çevrilebilecek on biçare papelin ödemesini geciktirmek için yüzümü sana dönüyorum. Bu arada, Londra çok güzel, dünyanın en büyük kenti. Yakınlarda bir gün orada olacağımı söyleyen bir his var içimde.

Şu çocuk hakkında. Fazlasıyla şok edici bir durum. Sakın, sevgili Kenneth, erdemlilik tasladığımı düşünme. Alakası yok. Ama cidden, bütün olanaklarını keşfetmeden önce heteroseksüel yaşamın zevklerinden vazgeçmek akıllıca mı sence. Kabul ediyorum, mahrumiyete katlanmak zorlayıcı ve hatta yıldırıcı olabilir ama bir kez başarıya ulaştığında, bir anda, küçük O'Keefe'lar olacaktır, tıpkı senin gibi. Ama artık umudu kestiysen, bir hetero hayaletiysen, kendini tamamen teslim etmekten başka yapılacak bir şey yok. Ama şu çocuk. Seni daha iyi tanımasına izin ver. Başkalarına da ilgi göster. Ne yazık ki, bu konularda sana tavsiye vermek benim için zor ve en iyi ihtimalle, yalnızca genel bilgilerden yola çıkabilirim. Ama zaman gereke-

cek Kenneth, o denli istediğimiz şeyler için, zaman. Onlar için beklemeye hazırlıklı olmalıyız. Ama gelecekler, parlak ve güneşli bir sabah vakti. Ejaculatio praecox'a gelince; alıştırma yaptıkça zamanla düzelecektir. Şu anki tatmin olma yöntemin el kullanımını gerektiriyor sanırım. Öyleyse işleri fazla aceleye getirmemeni öneririm. Bu bir derece sorunu, ıstırap derecesi belki de, ama biliyor musun, işler zorlaştıkça ben de daha fazla bağışıklık kazandığımı görüyorum, doğal bir savunma gelişiyor olmalı, nasıldır bilirsin, her eylem için eşit ve zıt bir tepki. Sanırım bu işler böyle.

Gittiğinden beri kimseyi görmedim, aslında aylardır, çünkü ana caddelerden uzak durmam gerek ama cesaretimi topluyorum ve bir süredir görmediğim insanlardan bazılarıyla felekten bir iki gün çalabileceğimi düşünüyorum. Dublin ilginç bir şehir. Güzel şeylerle dolu ama her nasılsa durmadan ekmek ve çay gibi şeyleri düşünüyorsun, huzuru ve içeri sızan yağmurun rüyanda Titanic'i görmene neden olmayacağı bir yerde uyumayı. Zamanımın çoğunu kanal boyunca yürüyerek ve param olduğunda Jury's'de kahve içerek geçiriyorum. İrlanda'ya döndüğünde seni oraya götürmekten mutluluk duyarım. Palmiyeler altında oturup bacak bacak üstüne atıyor ve konuşuyorsun, kimileri değerli, kimileri yalnızca ilginç her türden çıkarımlara varıyorsun. Ama biz bütün bunlara hazırlıklıyız. Hâlâ her sabah Grange'a götürülüyorlar. Bu durumu çok canlandırıcı buluyorum ama artık daha da çok çünkü kendime ikinci el bir bisiklet alıp siyaha boyadım ve gidonuna siyah bayraklar taktım, onunla Grange'a giden cenazelerin peşine takılıyorum. Bunu yaptığımı gören bazı insanların güldüğünü ve belki de bu adamın hafif kaçık olduğunu düşündüklerini fark ettim ama ben adam sen de deyip küçük işkenceme devam ediyorum. İrlanda'daki en büyük rahatsızlıklardan birini keşfettim, nüfusun % 67'si yaşamlarında hiç çırılçıplak kalmamış. Şimdi, engin klasik deneyime sahip bir adam olarak, sen de bunu biraz garip ve

hatta hijyen dışı bulmuyor musun. Bence her ikisi birden olduğu aşikâr. Sokaklarda görülen edilgen ıstırabın büyük bölümüne bunun neden olduğunu söylemem gerekir. Bu ülkede yanlış olan başka şeyler de var ama onları sonraya bırakmalıyım çünkü kafamda yeni yeni netleşiyorlar. Ama sen sorununu fazla ciddiye almamaya çalışmalısın. Görüyorsun ya, seks yeni ve daha iyi bebekler yapmak içindir. Eğer bebek yapabiliyorsan, iyisindir. Bence bebek yapmak için böylesine ucuz bir heyecan sunan bencil bir dünyada yaşıyoruz. Unut gitsin.

Bu akşam küçük oturma odama sığındım. Günlerden zor bir gündü. Bazıları benim için hep bu kadar zor olacağını söylüyor ama çoğu orospu çocuğu. Rock'a gelirken trende uygunsuz bir olay yaşadım, Irlanda'ya döndüğünde sana anlatırım. Birkaç başka şey daha var, onlar da sen gelince artık. Biraz umutsuzluğa kapılmış ve eski topraklara dönmek ister gibi bir halin var. Neden dönmeyesin? Burada fazla zorlanmadan yapacak bir şeyler bulabilmen lazım, özellikle Fransızca bildiğin için. Sana burada bir ev vermek ve masaya bir tabak daha koymak beni çok mutlu eder ve mektubumu bitirirken sevgili Kenneth, umarım operalarından birinde bunu kullanabilirsin, aşağıda. Belki her sahneden sonra ufak bir koro.

Tüm erkeklerin bekâr olduğu
Aşağı Dingle'da
Dolapta bir peri
Yatakta Azrail
Bir Deccal acı çeker
Tefeci adam ölünce
Aşağı Dingle'da

Dostun,
S.D.

12

Dışarıda yağmur. Soğuk sabah. Felicity mutfakta arabasında, bir diş fırçasını reçel kavanozuna sokup çıkarıyor. Marion şöminenin karşısında siyah boş ızgaranın önünde duruyor. Ayağında terlikler, bir battaniyeye sarınmış, baldırları açıkta. Mektubu okumayı yeni bitirmiş, dikkatle katlayıp yeniden zarfına koyuyor.

Belanın geldiğini hissediyorum. Her zamanki masumiyetimle merdivenlerden indim ve eline bir silah geçtiğinin belirtisi olan sessizliği acılı bir tokat gibi suratımda patladı. Atını eyerleyen seyisi seyreder gibi orada öylece durmuştu. Ağzının kenarındaki ruj lekesi gülüşüne sapkın bir özellik kazandırıyordu. Bir an için onun bir İnka olduğunu düşündüm. Mektubun kimden olduğunu sorduğumda oldukça kibardı. Lafı dolandırmadan, babandan dedi.

"Gözlüğümü alayım."

"Korkarım mektup bana hitaben yazılmış."

"Ne demek, korkarım?"

"Öyle işte. Sen okumayacaksın."

"Dur bakalım bir dakika, o mektup benim babamdan gelmiş ve içindekileri öğrenmeye niyetliyim."

"Ben de öğrenmemene niyetliyim."

"Küstahlaşma."

"İstediğim kadar küstahlaşırım. Artık senin hoyratlığına tahammül etmek zorunda değilim."

"Nedir bu afra tafra. Hakkımda gizli dosya bulmuş gibi davranma."

"Afra tafra olmadığına seni temin ederim. Bu evden gidiyorum."

"Şimdi bak Marion, kendimi iyi hissetmiyorum. Sabahın bu Allahın cezası saatinde kimsenin osuruğunu çekemem. Evi terk ediyorum derken ne bokum demek istediğini söyle şimdi."

"Evi terk ediyorum."

"Sözleşme var."

"Sözleşme olduğunu biliyorum."

"Üç yıllık."

"Üç yıllık, biliyorum."

Marion'ın kaşları kalktı. Durmadan omzunun üstünden battaniyeyi çekiştiriyordu. Sebastian mor pijama, parlak kırmızı terlikler ve ucundan sökülen yünü arkasında gerilip merdivenin tepesinde kaybolan gri bir balıkçı yaka kazak giymiş, kapının önünde duruyordu.

"Ah İsa aşkına, şimdi gene başlamayalım. Yalnızca neden bahsettiğini bilmek istiyorum. Biliyorsun, bir tek işleri açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, daha fazla yanlış anlamayla karşılaşacaksam, o lanet olası sınava asla giremem. Şimdi konu nedir? Babam sana para falan mı teklif etti?"

"O mektubu okumayacaksın."

"Tamam. Mektubu okumayacağım. Şimdi söyle bana, bütün bunlar ne demek oluyor?"

"Baban benden yana."

"Bak Marion, tamam. Her şey senin istediğin gibi, artık biliyoruz. O mektuptaki zırvalıkları biliyorum. Herhalde sana çek yollamıştır."

"Aslına bakarsan, yollamış."

"Sana her zaman bir pislik olduğumu söylemiştir."

"Aynen."

"Okullardan atıldığımı."

"Evet."

"Peki. Ne yapacaksın?"

"Buradan taşınacağım, hemen."

"Nereye?"

"Bu sabah bir emlakçıyla görüşeceğim."

"Sözleşme ne olacak?"

"Orası seni ilgilendirir."

"Seni budala sürtük."

"Devam et. İstediğini söyle. Beni hiç ilgilendirmiyor. Bu arada, kazağımın yarısını merdivende bırakmışsın."

"Şimdi, Marion, birbirimizi anlamaya çalışalım. Bu kavganın bizi hiçbir yere götüreceğini sanmıyorum."

"Seni bir yere götürmeyeceği kesin."

"Şimdi bak, çek ne kadarlık."

"Orası beni ilgilendirir."

"Daktilomu rehinden almam lazım. Notlarım için gerekli."

"Ha. Ha. Ha."

Marion'ın alaycı başı geriye, gözleri aşağılarcasına kapandı. O mavi damar, sarışın boğazda güzel ve kocaman. Pembe külodu ve terlikleri sürüyen baldırları, yerdeki kömür tozlarını kazıyarak.

"Birkaç patavatsızlık ettiğimi itiraf ediyorum ama."

"Patavatsızlık mı? Bu cidden de çok komik."

"Artık yeniden başlamak için bir şansımız olduğuna göre."

"Biz, öyle mi? Ah biz. Şimdi biz olduk."

"Ben sözleşmeyi düşünüyorum."

"Sen imzaladın."

Sebastian dönüp sessizce merdivenlerden çıktı. Tat te, tat te. Yün ipliği peşinden sürükleyerek. Yatak odasına. Morları çıkarış, pantolonu giyiş. Kazaktaki yüne bir düğüm attı. Çorapsız ayaklarını ayakkabılara soktu. Saygınlık için bir ceket. Ve benim sevgili golf ayakkabılarım. Yazık, ama rehine gitmeleri lazım. On altı peni kesin. Şimdi benim sevgili Marion'ım, üstünde düşünecek ufak bir şey vereceğim sana.

Tuvalette, Sebastian yerden bir tahta çekti. Golf ayakkabısının topuğuyla ana boruya bir çivi çaktı. Sessizce merdivenlerden indi. Marion holden geçişini gördü. Kapı gıcırdayarak kapandı.

Tek bir şey söyleyeceğim. Bu iş daha fazla böyle devam edemeyecek. Bu son. Eğer böyle istiyorsa, böyle olsun.

Bu kin ve puslu nefretin içine. Şişkin inek memelerine giden rahat bir yol yok. Bu her şeyin gece yarısı. Çünkü Amerika'da yaşarken bir sürü iyi şeyim vardı. Sıcak suyu hiç düşün-

mem gerekmiyordu. Şelaleler gibi aktığı kulübüme giderdim. Bir duşun altında durup başıma çarpışını hissederdim. Beni yatıştırırdı. Rahatlık, konfor ve sessizlik tüm istediğim. Ve bu kahrolası tramvayın içinde borcun ve başka şeylerin dibine doğru gidiyorum. Elinde sözleşme hukukunu bildiğini ve bir yıl boyunca açlık maaşı alabileceğini söyleyen bir kâğıtla kilise basamaklarında duran bir kolej öğrencisiyim. Açık kasadan çalmayacağımın sertifikası ama ben bir beyefendiyim ve soyduktan sonra kasayı tekrar kapatırım.

Bu uzayıp giden salı günü saat dört. Gizli bir barın kapısını itip giren Sebastian, temkinle boş bir yere doğru ilerledi. Şüpheyle yaklaşan barmen.

"Üç tek İrlanda viskisi, Altın Etiket. Çabuk lütfen."

"Efendim, korkarım size servis yapamayacağım."

"Ne?"

"Size servis yapamam efendim, işletme kuralları, zaten yeteri kadar içmişsiniz."

"Yeteri kadar içmiş miyim? Ne diyorsunuz siz böyle?"

"Bence, efendim, ihtiyacınız olan bu kadar. Bence yeteri kadar içmişsiniz."

"Bu bir rezalet."

"Sakin olun efendim, lütfen. Huzuru bozmayalım. Ayık olduğunuz zaman efendim, bakın, size servis yapmaktan zevk duyarım. Biraz uyku. Sizi kendinize getirir."

"Bu korkunç bir terbiyesizlik. Siz kendiniz sarhoş olmadığınıza emin misiniz?"

"Bakın efendim, her şeyin bir yeri ve zamanı var."

"Aman Tanrım."

Sebastian bardan dönüp kapıyı itti ve sokağa. Afallamış halde. Kaldırım boyunca dolma ve kurşun kalemli vitrinlerin ve eski kapılara çıkan taş basamakların ve çitlerdeki siyah sarmaşıklıkların ve masalarda gri kadınların toplandığı bir çayevinin yanından. Demek sarhoşum. Boğazlanmış İsa adına. Sarhoş. Bu hakareti de diğerleriyle birlikte sindirmekten başka yapılacak bir şey yok. Acısı birkaç yıl içinde geçer, endişelenecek bir şey değil. Bir tramvay yolculuğuna çıkıyorum. Dalkey. Kayalıkların içindeki hoş kaleleri falan olan o güzel küçük kasaba.

Papeller bana kaldığında taşınacağım yer. Bu ülkeden nefret ediyorum. Sanırım bu ülkeden bildiğim her şeyden daha çok nefret ediyorum. Sarhoş. O orospu çocuğu, kulaklarından çekip o barın arkasından çıkarıp tavana yapıştırmak lazım. Ama olduğu gibi unutmak gerek. Dibe çöktüm. Öyle bir durumdayım ki zar zor düşünebildiğimi itiraf etmeliyim. Ama hakarete gelemem. İnanılmaz bir terbiyesizlik.

Kildare Sokağı Kulübü'nün önünden yürüyüp, karşıdan karşıya geçti ve Trinity College'ın parmaklıklarına dayanarak tramvayı beklemeye başladı.

Ne güzel bir yer değil mi. Bütün dışlanmalara ve reddedilmelere rağmen. Ama orada da acıklı bir olay hatırlıyorum. İlk hafta yemek salonunda. Sonbahardı, ekimdi ve o yıl havalar kötü gittiği için çok feci üşüyordum. Ama oraya girmek güzeldi çünkü duvarları çepeçevre dolaşan kalın bir boru vardı ve içi sıcak suyla doluydu. Ve öyle büyük bir salon ki, duvarların tepesinde içlerinden biri olur da başıma düşer diye salonun ortasından ayrılmamamı sağlayan koca tablolarıyla. Ama soğuk bir Dublin günü o yemek salonuna girip kapıda cüppeleri alan tatlı kadına, ne haber, demek ve teneke bir tepsiyle o akademik sırada ilerlemek öyle hoş bir histir ki. İki buçuk şilinli sihirli günlerde, bir Chelsea çöreği ve beyaz bir tabak nasıl da lezzetlidir. Sıranın daha ilerisinde, üstteki masalarda küçük güzel tereyağı topları vardır. Bütün toplar küçük çanlar. Sonra patates veren beyaz saçlı kadın gelir. Nasılsın bakalım? Ve her zaman hazır iki buçuk şilinli böylesi günlerde her gün daha da gençleşen kızıl saçlı harika hanımdan bir tavşanlı turta alırdım ve çok çok sessiz, çünkü bunlar sihirli sözcüklerdi, derdim ki: ve biraz da brüksel lahanası*, lütfen. Daha bitmedi. Hayır. Sıranın daha da ilerisinde. Jöleli tatlılarla dolu tepsiler. Tatlıdan almak için erken gitmeniz gerekirdi çünkü o kadar iyiydi ki çabucak biterdi. Sonraki masadan, bir sürahi şeker çünkü muzumun üstüne koymak için biraz krema alacaktım, dilim dilim, kabın içinde karıştırılmış ve en son kasaya. Benim talihsiz iki buçuğum. O gün öylesine açtım ki. Bütün yemekleri alıp, özenle yerleştirerek sırada ilerledim. Düşünmekten başım şişmiş ve yoğun, gözlerim yorgundu. Tepsim parmaklarımdan kayıp yere düştü.

* Sprout. İngilizcede filiz anlamına da geliyor. (ç.n.)

Chelsea çöreğimle yemek için bir bardak süt aldığım o gün portakallı jölem kırık camlara karıştı. Bana sakar deyip bunu neden yaptığımı sordular. Bazı zamanlar kalbimde benim için çalan bir müzik vardır. Melodisiz bir ağıt. Bana bir sürü şey dediler. Onlardan o kadar korkmuştum ki. Ve içime bakıp hassasiyetle dolu bütün bir dünyayı göremediler ya da o denli üzgün ve acı içinde olduğum için beni yalnız bırakamadılar. Bunu neden yaptın. Ve kalpler. Neden sevgi böylesine yuvarlaktı.

Düz yolda sarsılan tramvay. Gıcırdayarak duruyor. Yol boyunca oturup hayal kuruş. Mohammed Caddesi 1 Numara'dan bile geçiyor. Boruları yeniden bozduğum için belki de bir pisliğim. Bana ihtiyacı olduğunu anlasın. Ve benim de o paraya ihtiyacım var. Dalkey'e indiğimde tek başıma olacağım. Birine rastlama korkusu yok.

Ana caddeye çıktı. İnsanlarla çevrili. Bir bara. Barın arkasında kahkahalar atan, iki tatlı kız.

"İyi günler efendim."

"Duble Altın Etiket, lütfen."

Kız barın altına uzandı. Mallarını hep saklarlar. Lanet olası kızın altından ucuz bilezikleri, kolyeleri, lanet olası bir çift altın meme, para fışkırtan.

"Ve yirmi tane Woodbine sigarası."

Tekrar barın altına. Gözlerini oynatıp gülerek sigaralarla birlikte yukarı. Yıllardır orada duran sıra sıra şarap, maden suyu, porto, şeri şişeleri. Siyah bira içmek için dekorasyon olarak. Burada Dalkey'de yaşayan birçok zengin insan var. Denizin üstünde büyük evler. Hoşuma gidiyor. Vico Caddesi'nde bir yürüyüş yapıp Killiney Körfezi'nden Bray'i seyredeyim. Manzara değişikliği kafayı dağıtmak için bire birdir. Cin gibi ve taş gibi ayıkken bir ayyaş muamelesi görmenin utancı benim için berbat bir şey.

"Bir bardak da siyah bira alabilir miyim acaba lütfen."

"Tabii efendim."

Bunu pompalamak bayağı zor bir iş. Bu tatlı kızı seviyorum. Ona karşı ihtiras duyuyorum. İhtiras bu biliyorum. Şu pencereden içeri sarı güneş ışığı giriyor. Şuradaki adamlar benim hakkımda konuşuyor. Erkeklerle hiç anlaşamam.

"Ve bir küçük daha."

"Altın Etiket mi?"

"Evet."

Küçük, garip bir oğlandım. Uygun yerlere yollanan. Ve en uygunsuzlarına giden. Gizli ve günah dolu, bir seferinde çalıştım bile. Sanırım bu çok yaygın bir şey, en alttan başlamak. Hi, ha, ho, hık. Ama bu kadar çok sorun varken geçmişe dalmak kolay değil. Şımartılmış bir çocuktum sanırım. Çabucak yalan söyleyebilen. Ve öğretmenlere uydurulan arsız bahaneler, sanırım çoğu korkudan. Ama bizim eski yalanlar olmasa, ne yapardım bugünlerde. Dişlek ve çirkin olduğunu söyleyen bir öğretmeni hatırlıyorum. Doğru değildi. Fazlasıyla yakışıklı, ilgi çeken bir çocuktum. Öğretmenler gerçek güzelliğe karşı duyarsızdırlar.

"Adın nedir?"

"Gertrude."

"Sana Gertrude diyebilir miyim?"

"Evet."

"Gertrude, bana bir Altın Etiket'le bir bardak bira daha verir misin?"

"Evet."

Uygun bir hazırlık okuluna gittim, koleje hazırlanmak için. Bu okulların benim için yeterince iyi olduğunu hissetmedim hiç. Uzaktım. Hiç arkadaş aramadım. Ama sessizliğim öğretmenler tarafından fark edilince benim kaypak malzemeden yapıldığımı düşündüler ve bir seferinde çok zengin çocuklara benden uzak durmalarını çünkü onları kötü etkileyeceğimi söylediklerini işittim. Sonra büyüdüm ve arsızlaştım. Yüzü çiçek bozuğu, ve ben bütün kızların hoş ve pürüzsüz bacakları olduğunu zannederken bacakları boyunca kıllar olan isterik bir kız, beni yaşadığım banliyöden alıp şehre götürdü ve barlarda içtik. İyice dost olduğumuzu zannedip sahiplenmeye başladığında benim uzaklaştığımı ve ürktüğümü hissedip çizgili gömlekle çizgili kravat takmamam gerektiğini söylemişti ve ben de incindiğimi gizleyerek, o gömleği çarçabuk giyip kravatı aceleyle takıverdiğimi söyleyip durmuştum kendi kendime. Ve metro treniyle birlikte eve dönerken omzumda uyuyakalmıştı.

Utanmıştım çünkü yaşlı ve kabadayı bir görüntüsü vardı. Evden kaçmış, okullarından atılmış ve on iki yaşında sigaraya başlamış bir kız. Ve ben, her nasılsa hep bu kızlarla tanışırdım, seks ya da günah olsun diye değil, ama kasvetli gazozlar ve danslar ruhlarını öylesine ellerinden alınıştı ki beni o koca, hesapsız gözlerimle görüp bir sigara ya da içki için sıvışmaya davet ederlerdi.

"Gertrude, barın arkasına çok yakışıyorsun. Şöyle koca bir Altın Etiket vuruşu istiyorum."

Gertrude Kathleen'e gülümsedi.

On dokuzumda ve daha büyük ve bir denizci elbisesi içinde yine Virginia ve Norfolk'tayım. İzne çıktığımda kütüphanelere giderdim çünkü orada yığınların arkasına kaçabiliyordum. Güneşli günlerin benim için bir anlamı yoktu. Ve Baltimore'a bir yolculuk yapmıştım. Kuru soğuk bir yılbaşı günü garip bir pansiyonda. Esen rüzgâr. Odamın penceresi yoktu. Bir tek kapının üstündeki bir açıklık. Amerika'nın o bölümünde olduğum süre boyunca Büyük Kasvetli Bataklığın, kırık tahta döşemelerin, dökülen tabelaların, açgözlülük ve sessizlikle yalıtılmış yol lokantalarının, içkinin ve yılanların yakınlığını hissettim. Şehir boyunca yürüdüm, kaybolmuş ve anlamaya çalışarak. Şehri bir noktaya koyup baktım ve elime alıp götürebileceğim bütün bir Baltimore'la çevrelenmiş öylece dikildim. Ama her sokaktan ileri, yukarı, aşağı, etrafından devam edip geriye kalanlar olmadan boş ve önemsiz buldum. Bir bardan içeri girdim, kalabalık ve karanlık, insanların bacaklarına takılarak. Sesler, iç çekişler, gülüşler, yalanlar, dudaklar, dişler, göz akları. Tıraş edilmiş koltuk altlarının sırları ve kadınların üst dudaklarındaki ten rengi pudradan belli olan zayıf, küçük tüyler. Yapay ipekten beşiklerde asılı bütün o göğüsler. Dirsekler arasından kendime yer açarak bara gidip kırmızı bir krom tabureye oturdum. Siyah, kaba elbisesiyle yanımda oturan kız. Bacaklarında file çoraplar görmüştüm. Pürüzlü cildi, ince dudakları ve toparlak yüzündeki koca kahverengi gözleriyle meraklı. Burada Baltimore'da. Bir barda oturmuş aranıyor. Berbat bir kavga vardı. Ve küfürler. Pinti, sert ve kurnaz. Ve piç kurusu. Burada piliçler var ahbap. Yap da görelim, kim kimi itiyormuş,

gel dışarı, söyle, doğru konuş, öyle kolay değil orospu çocuğu, vur şuna İsa aşkına, vur şuna. Bütün bu yorucu davranışlar ortasında bana baktı ve merhaba dedi, hafifçe, zayıf bir tebessüm etti ve sen çok daha huzurlu görünüyorsun dedi. Bir içki teklif ettim ve evet dedi, ama eğlenmek için düzinelerce içki içmesi gerekmiyordu, ya da bütün gece içmesi çünkü ben buradayım çünkü farklı bir şey yapmak istiyorum ve cidden, seni tavlamama itirazın yok. Başının çevresinde dümdüz aşağı taranmış siyah saçlarıyla ve o zengin, hoş ve kibar sesiyle konuşmasını dinledim. Buraya demin tek başıma geldim ve şimdi bir denizciyle konuşuyorum – evet, seninle bir şişe şampanya paylaşmayı isterim, çok isterim – daha önce hiç içmedim – güzel midir? Peki buraya neden geldin? Umarım davranışımı hoş görürsün, sadece merak ediyorum. Yumuşak ve temiz bir kızdı. Haddimi aşıyor muyum ve küstah mıyım dedi. Niyetim bu değil, yalnızca biraz çakırkeyifim, üç viski içtim. Bir gün tek başına bir bara girip oturacağıma ve diğer insanlarla beraber içeceğime söz vermiştim ama ancak yılbaşı gecesi yapabildim, yılbaşlarında kimse kendisi gibi davranmaz, değil mi? Yoksa umurunda değil mi? Ona çok sevimli olduğunu söyledim. Ve gözlerinin ışıdığını gördüm. Bu yüzden mi bir şişe şampanya ısmarlıyorsun, sevimli olduğum için? Umarım öyledir. Kendimi bayağı iyi hissediyorum, kikirdek ve şaşkın, sense sessiz ve çekingensin, değil mi? Ve ben burada oturmuş seninle konuşuyorum, hiç tanımadığım biriyle, ha sana kendimden bahsedeyim. Kolejdeyim ve bundan pek de hoşlanmıyorum çünkü tadını çıkaracak vaktim yok çünkü çalışmak zorundayım ve kimse bana çıkma teklif etmiyor, hiç gece kulübüne gitmedim – merak ediyorum, doğal olarak, ama bu inandığım her şeye karşı, yani sosyetik insanların o havai, yapmacık yaşamları. Ben böyle şeylere önem vermem –sana gerçeği söyleyeceğim– buraya geldim çünkü bu gecelerin gecesinde çıkabileceğim kimse yoktu ve kendi kendime dedim ki ne olursa olsun kendime bir içki ısmarlayacağım ve benimle konuşan birileri olursa ben de onlarla konuşacağım ama ilk seninle konuştum çünkü konuşabilirmişim ve iyi davranacakmışsın gibi görünüyordun ve sen de yalnızsın, değil mi? Ve düş kırıklığına uğramış olduğum kadar

cesur bir kız da sayılmam. Öylesine bir bara giriverdim ve barmen kavalyesiz kadınlar giremez diyecek diye ölümüne korkuyordum. Şimdi buradayken her şey çok basit ve kolay görünüyor ve yaptığıma memnunum. Ve hayatta çoğu şeyin bu şekilde yapılacağını görmeye başlıyorum – yalnızca git ve yap. Seni girerken gördüm ve kendi kendime bayağı hoş olduğunu düşündüm ve sonra yanıma oturdun ve konuşmak istedim işte –isteyince de konuştum– şimdi nerede kalmıştık? Bana tek bir isteğinin olduğunu söyledi – ismini bilmeyecekmişim çünkü sonradan her şeye pişman olabilirmiş, ve onun için, bir yabancı yani, çok fazla para harcamamalıymışım, bir daha birbirlerini hiç görmeyebilirlermiş, yani. Sıcak bir kızdı. Burnumu düz siyah saçlarına ve dudaklarımı kulağının arkasına dayadım, ondan hoşlandığımı fısıldadım ve lütfen benimle kal. Yüzünü benimkinin karşısına getirdi ve açık seçik dedi ki, eğer bu benimle yatağa gitmek istediğin ya da benim seninle yatağa gelmemi istediğin anlamına geliyorsa, yırtık olacağım, yırtık. Bütün kalbimle. Yırtık. Orospu gibi de davranmaya çalışmıyorum. Ama sanırım davranıyorum. Öyle mi? Ya da ne. Benim gibi bir kızdan ne beklersin? Ve bu sözden sonra bir erkekle yatağa nasıl gidileceği hakkında bir fikrim olmadığına inanacağını sanmıyorum. Ama nerede, nasıl, ne zaman? O kadar çok engel var ki, değil mi?

Sebastian ayağa kalktı, Dalkey'deki o barda, bardağını alıp insanların arkasında bekleyerek.

"Duble Altın Etiket."

Masasına dönüş. Yavaşça oturup bacak bacak üstüne atış, ayağını sallayıp bardağını kolunun daire çizebileceği bir alana yerleştirerek. Bar akşam yedi işten sonra yemekten sonra yüzleriyle doluyordu.

Onu Baltimore'daki büyük, seçkin bir otele götürdüm, çetelerle dolu sokaklardan ve bir taksinin üstünde dans eden bir kızın yanından geçtik, ayak bileklerine yapışmış denizciler ve askerler. Giysilerini yırtıp çıkarana kadar çekiştiren. Kızı parçalayan eller. Odada biraz korktuğunu söyledi. Biraz daha şampanya içtik. Heyecan içinde, ikiz yatağa oturdum. Konuştum onunla. Beni üçkâğıtçı. İçten düzenbaz. Onun eline karşı blöf

yaparak. Aşağı kendi yanıma çekerek. Kulağımda sesini duydum. Çekiniyorum. Korkuyorum. Beni bir şey yapmaya zorlama, olur mu? Ama bence kibar birisin. Bense biraz içi geçmiş ve boş vermişim ama başıma neler geleceği konusunda çok endişeliyim, cidden. Ama bir süre sonra herkesten ve her şeyden nefret etmeye başlıyorsun ve içten içe hınçlanıyorsun çünkü paran yok, elbiselerin yok, seni şık yerlere davet eden zengin erkek arkadaşların yok ve tüm bunların aslında sahte olduğunu bildiğin halde, bir şekilde içine sızmayı başarıyor ve elinde olan tek şeyin çalışan bir beyin olduğu gerçeğine içerlerken buluyorsun kendini, onlardan daha zekisin ama yapay göğüsler takmak istiyorsun çünkü seninkiler dümdüz ve bunun korkunç bir yalan olduğunu hissetsen de onlar yapıyor ve umurlarında olmuyor ve sonunda onların evleneceği senin evlenmeyeceğin yalın gerçeğiyle yüzleşiyorsun, evliliklerinden nefret edecekler ama sonra kocaları başka erkeklerle yatarken çaylar ve kokteyller ve briç partileri verecekler. Yitik bir kızdı. Ve parmağımı onun kederli, dar, küçük deliğine sokmuş, kaybolmuş hissederek ve ağlayarak ve yağmur altında ağaçlar arasında dolaşarak, fazlasıyla büyük bir dünya, ve kaybolmuş ve karanlık başı çok karanlık ve gözleri kapalıydı.

Bardağını bara götürüp dışarı çıktı. Tramvaya bindi. Tramvayın üstüne çünkü hepimiz Doğu Geenga'ya gidiyoruz. Ben hattın sonunda inecek bir adamım. Dayanabileceğimden fazlasını yaşadım. Gemiye alın beni, götürün. Florida'ya. Büyük arabamı Everglades'in tam içinden sürdüm. Biraz yaş ve ıslak. Sarhoş kafayla Fort Lauderdale'de dolaşır, geceleri kanallara dalıp timsah öldürürdüm. Ve ayaklarımla dümen çevirip Miami Beach'te gezerdim. Ne yapayım istiyorsunuz. Bu sınırlı umutsuzluk evresinde takılıp kalayım mı? Bu ülke bana yabancı. Baltimore'a dönmek istiyorum. Her şeyi görme fırsatım olmadı hiç, ya da trenlere binmek, ya da bütün o küçük kasabaları görmek. Lunaparklardaki kızları tavlamak. Ya da Virginia, Suffolk'taki fıstıklarla birlikte onları koklamak. Ben dönmek istiyorum.

Sokaktan yukarı ayağına çabuk. İki yanda da bir şey görmeden. Ne evler ne merdivenler ne de çitlerdeki siyah sarmaşıklıklar. Yarı koşup yarı sendeleyerek, yeri dövüp havayı yararak.

Yavaşla. Kayıtsız ve dikkatli de ol, içeri girerken, mesafelilik ve başka özellikleri de üstünde topla ve işler nasıl gelişecek bir bakalım.

Bar ihtiyar adamlarla doluydu. Birbirlerinin kulağına sırlarını tüküren. Bütün locaların üstünden çıkan duman. Dangerfield girerken dönen başlar. Pat diye açılan mantar sesleri. Bara çarpan şişe dipleri. Islak bardaklardan yükselen yosunlu köpük. Terbiyesizliğin telafi edilmesi lazım. Hızla. Bırak onları diyorum, yukarı değil aşağı ve sopaları boşa harcama.

Sebastian bara gidip, vakur ve sessiz ayakta dikildi. Şişeleri kaldıran barmen. Ona doğru geliyor. Gözleri kırmızı gözlerle karşılaşıyor ve bu uzun boylu müşteriye başıyla selam veriyor.

"Evet?"

"Bir duble Altın Etiket."

Barmen dönüp birkaç adım gidiyor ve şişeyle geri dönüyor, gergin, dolduruyor.

"Su?"

"Soda."

Barmen gidip soda şişesini alıyor. Fokur, fokur. Soda fışkırıyor. Hop. Viski bardağın kenarlarına çarpıp bara saçıldı.

"Özür dilerim efendim."

"Peki."

"Bu yeni şişe."

"Öyle."

Barmen şişeyi yerine koyup para için geri geliyor. Utanarak Dangerfield'ın önünde duruyor. Dudaklarını yalıyor, konuşmaya hazır ama bekliyor, bir şey demiyor. Adama bakan Dangerfield. Felaketi hisseden, izlemek için taburelerinde dönen yaşlı adamlar.

"İki şilin."

"Bu öğleden sonra saat dört civarı bu bardaydım. Hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum."

"Ve bana servis yapmayı reddetmiştin."

"Evet."

"Sarhoş olduğum esasına dayanarak. Doğru mu?"

"Doğru."

"Sence şimdi sarhoş muyum?"

"Buna karar vermek bana düşmez."

"Öğleden sonra vermiştin ama. Tekrarlıyorum. Sence şimdi sarhoş muyum?"

"Sorun istemiyorum."

"Viskimin yarısı barın üstünde."

"Bela çıkarmayın şimdi."

"Yüzüme fışkıran miktarı telafi etmek için şişeyi bana getirir misin?"

Kolları kıvrılmış beyaz gömleğiyle barmen şişeyi geri getiriyor. Mantarı çıkarıp bardağını ağzına kadar dolduran Sebastian.

"Bunu yapamazsınız. Elimizde bundan fazla yok."

"Tekrarlıyorum. Sence şimdi sarhoş muyum."

"Bakın sakin olun, sorun yok, sorun yok, burada bela istemiyoruz. Hayır, bence sarhoş değilsiniz. Sarhoş değil. Biraz heyecanlı. Hayır."

"Ben duyarlı bir insanım. Aşağılanmaktan nefret ederim. Buradaki herkes duysun."

"Bakın, sessiz olun, sakinleşin."

"Ben konuşurken çeneni kapa."

Taburelerinde dönüp ayağa fırlayan şekiller.

"Bakın bela çıkarmayın, bela istemiyoruz."

"Kapa çeneni. Sarhoş muyum? Sarhoş muyum?"

"Hayır."

"Neden o seni Kelt hödüğü. Öyleyim. Sarhoşum. Duydun mu, sarhoşum ve bu batakhaneyi dümdüz edeceğim, yerle bir edeceğim ve boynunun kırılmasını istemeyen varsa dışarı."

Viski şişesi ıslık çalarak barmenin kafasının üstünden geçti, bir yığın cam ve cin arasında patladı. Dangerfield viskiyi bir yudumda kafaya dikti ve arkasından gelen bir adam elindeki bira şişesini Dangerfield'ın kafasında kırdı, kulaklarından ve yüzünden akan bira, düşünceli düşünceli ağzının etrafındaki içkiyi yalayan Dangerfield. Adam dehşet içinde binadan kaçtı. Barmen yerdeki bir girişten aşağı indi. Barın üstüne çıkan Sebastian. İleride başvurmak için bir brendi şişesi seçiyor. Kapıdan içerideki kaosa bakıp durdurun onu diyen üç cesur baş, bu

Danger kapıya fırlarken ve adamın teki tutmak için uzanırken eli acı dolu ciyaklamasıyla birlikte parmakları kırılana kadar çabucak kıvrılıyor ve diğer ikisi arkadan saldırmak için geri çekiliyor ve biri hop diye Dangerfield'ın sırtına zıplıyor ama güzelce savuşturulup kıçüstü sokağın beş metre ötesine yollanıyor. Geriye kalanlar kapı boşluklarına girmiş ya da yalnızca köpeklerini yürüyüşe çıkarmış havalarında.

Dangerfield polis çağırın çığlığıyla daha da hızlanarak caddenin ortasında deliler gibi koşuyordu. Koltuğunun altına sıkıştırılmış şişeyle bir ara sokağa. Köşeyi dönüp başka bir sokağa dalarken gördüklerinde artan çığlıklar. Tanrı aşkı için saklanması gerek. Şu merdivenlerden yukarı ve o kapıdan bir şekilde geçip gözden kaybolmalı.

Kalbi küt küt atarak, soluklanmak için duvara yaslanış. Duvara dayalı bir bisiklet. Koyu renk ve kesin süratli. Umut. Evin yanından geçinceye kadar bekle. Ayaklar. Bir aynasızın ağır topuklarını duyuyorum. Benim için dua et. Eğer enselerlerse, rezil olurum. Yaratacağı istenmeyen skandal adına yakalanmaktan kaçınmam lazım. Yoksa sopalarla saldırırlar. Bokum dondu.

Kapı yavaşça açılıyor. Karanlıktan içeri parlayan ışık. Üzerine doğru genişlerken Dangerfield temkinle kapının arkasına çekiliyor. Küçük bir baş içeri uzanıyor, duraksıyor. Güvenliğim için üstüne çullanmalıyım. Sebastian kapıyı omuzlayarak adamı boynundan içeri çekti.

"Nefes bile almayacaksın, yoksa seni dayaktan gebertirim."

"Hayır. İsa, Meryem ve Yusuf, gıkımı bile çıkartmam."

"Kes sesini. O şapkayı bana ver. Paltoyu da."

"Ah onlar olmaz, ben inançlı bir adamım. Nerede duracağını bilmiyorsun."

"Sesini kesip paltoyu bana vermezsen, seni gebertip öyle dururum."

"Peki bayım. Nasıl isterseniz bayım, nasıl isterseniz, ama yaşlı bir adama zarar vermeyin bayım. Ben doğuştan sakatım bayım ve kurtulmanıza yardım ederim. Elimden ne gelirse."

"Merdivenden çık."

"Benimle ne alıp veremediğiniz var ki. Dokuz ilk cumalarda tek bir cumam kaldı zaten."*

"Merdivenden çıkmazsan, çıkacak bir dakikan bile olmaz. Tepeye çık ve orada kal. Tek kelime edersen geri dönüp bağırsaklarını deşerim senin."

Mavi gözlü ufak adam geri geri merdivenlere gitti, ilk basamakta durup geriye kalanları sendeleyerek koştu. Sebastian paltoyu giyerken. Omuzlar içeri, kollar dirseklerde. Brendiyi almak için yere eğiliyor. Palto sırtından sökülüyor. Kapıdan dışarıyı dikizliyor. Görünürde kimse yok. Bütün önlemleri al, tedbirli davran. Bu korkunç pisliğe nasıl bulaştım böyle. Nasıl da müthiş derecede nahoş.

Üç granit basamaktan aşağı. Ne taraftan? Köşeden dönen mavi üniforma ve miğfer. Zıkkımın kökü. Devriye duruyor, bakınıyor, sokakta dümdüz yürümeye başlıyor. Kaldırım kenarında aracını sıkı sıkı hazırlayan Dangerfield, üstüne biniyor, ittirip ardında binanın üst kat penceresinden bağıran ufak adamın sesiyle korku içinde pedallıyor.

"İşte burada. Paltomla şapkamı aldı. İşte burada."

Bisiklet dar yoldan hızla ilerleyerek köşeyi dönüp çığlık çığlığa kornaların içine dalıyor ve şişe kayıyor, dizine çarpıp ıslak bir pop sesiyle yolda parçalanıyor. Caddenin ortasında trafiği yöneten polis. Durdurmak için elini kaldırırken. Ben olduğumu bilemezdi. İşi şansa bırakamam, ileri seni çılgın hıristiyan askeri, kötü kaderine pedalla.

"Hey sen, orada dur. Dur orada sen. Beni duymuyor musun, dur. Hey."

Paldır küldür St Stephen's Green'e. Arnavutkaldırımında sarsılan, tramvay raylarında kayan bisiklet. Gidonlar üstünde ikiye katlanmış Dangerfield. Dudaklarını yalarken. Rüzgârdan sulanmış kör gözlerini kırpıştırıyor. Eğer varsa, devriye arabasını yollarlar peşimden veya belki motosikletler ya da bütün emniyet gücü patenler üstünde. İleride trafik ışıkları. Oha. Kırmızıda dur.

Yaklaşan trafiğin önünde geniş bir kavis çizen bisiklet. Daha da fazla korna sesi ve fren gıcırtısı. Ve sağa sola sıçrayan kü-

* Dokuz ay boyunca her ayın ilk cuması ayine katılınan bir Katolik geleneği. (ç.n.)

çük bir oğlan kendini nefes nefese kalmış Dangerfield'ın altında bulana kadar sokağın çocuklarla dolu aşağısına.

"Yaralandın mı?"

"Yok."

"Emin misin?"

"Yok yaralanmadım."

"Çok üzgünüm ufaklık. Acelem var. Al bu lanet bisiklet sana hediyem olsun, ölümüme neden olmadan önce."

Çocuk, sokağın ortasında şapkasını çıkarıp demirlerin üstünden fırlatan, dertop edip salladığı paltosu açılıp dalgalanan adamın ardından bakakaldı.

Şu Cuffe Sokağı'ndan. Aungier'den yukarı. Dümdüz dışarı. Hızımı kesmiyorum. Şuradaki ara sokağa girip bütün arka bahçelerden geç. Beyaz duvarların ve sidik kokularının arasından yürüyerek. Pusuya düşürülmek de istemem.

Dangerfield arka sokaklardan oluşmuş labirentte hızla yürüyüp standart lambası ve daha fazla çocuğuyla küçük bir meydana çıktı. Bir kapı aralığına girip bekledi. Arkada kimse yok. Kaldırım kenarında bir oğlanı saçından sürükleyen küçük bir kız. Çığlık çığlığa tekmeler savuran çocuk. Çıplak ayakları şişmiş ve kesiklerle kaplı. Elinde bir deste gazeteyle evden çıkan başka bir oğlan, çocuğu bırakması için bağırarak koluna yumruk atıyor ve kız da onun dizini tekmeliyor ve oğlan kızı tutup yere deviriyor. Kız pençe atıp gözlerini tırmalıyor ve oğlan kızın kolunu kıvırıyor ve kız da çocuğun yüzüne tükürüyor.

Sebastian kapı aralığını terk edip ağır ağır yürüyerek ara sokaktan çıkıyor. Geniş bir alanı ve arkayı ve çevreyi kolaçan ederek bu her birinin kapı tokmakları parlatılmış, perdeleri ve değerli küçük şeyler sergilenen zemin kat pencereleri olan taraçalı, kırmızı tuğla evlerden dışarı. Bu yolun tam ilerisinde üstünde akşam güneşiyle Dublin Dağları'nı görebiliyorum ve etrafımda çevrili dev bir duvarla orada olmayı diliyorum. İki tarafı ağaçlarla kaplı sokağa. Çabucak karşıdan karşıya. Küçük bahçe kapısını çarparak. Basamaklardan aşağı. Tık, tık. Bekle. Sessizlik, tık, tık. Tanrım, sevgili Chris'im beni dışarıda onların eline bırakma.

"Selam."

Arkasından bir ses.

"Tanrım."

"Ne oldu sana böyle?"

Chris'in elinde paketler, Dangerfield'ın arkasındaki merdivenlerden inerken yüzü endişeyle kaplı.

"İçeri girelim."

"Tut şunları. Bütün ensen kan olmuş."

"Küçük bir yanlış anlaşma."

"Aman Tanrım. Kavgaya mı karıştın?"

"Biraz tepem attı da."

"Hemen anlat bana. Neler oldu?"

"Tamam. Gidiyorum."

"Aptallık etme. İçeri gel, otur. Elbette gitmiyorsun. Ama kanlar içinde bir anda karşıma çıkmışken buna sevinmemi bekleyemezsin. Nasıl oldu bu?"

"Oldu işte."

"Boş boş konuşma. Kıpırdamadan dur. Çaydanlığı ısıtıp temizlemem gerek. Çok fazla içmişsin. Acıyor mu?"

"Hayır."

Chris çekmecesinde. Şişeleri çıkarırken. Tentürdiyot. Çaydanlığa su.

"Chris, bana bu dünyadaki kötülükten nasıl kurtulacağımı anlatmanı istiyorum. Günahkârları nasıl alt edip iyilik yapanları yücelteceğimi. Korkunç bir akşam geçirdim. Aslında, acım çok şiddetli ve fazla. Günahtan ya da kötülükten ya da başka bir şeyden daha fazla. Sonunda bu adadaki insanların sahtekâr olduğu kanısına vardım."

"Kavga ettin, değil mi?"

"Yaşadığım centilmenlikten en yoksun deneyimdi sanırım."

"Barda mı?"

"Barda. Bu adadaki kabalığın haddi hesabı yok."

"Ee? Nasıl? Niçin?"

"Sessiz sakin içki içmek için bara gittim. Cin gibi ayığım. Adam kolumdan tutup yakalıyor ve kolumu kıvırıyor –dışarı çık diyor– sarhoşsun. Kusura bakmayın ama cin gibiyim, de-

dim. Böyle kötü bir davranış karşısında tabii ki orayı terk ettim. Şimdi bak ben ne kötü bir insanım ne de bu türden belalara fırsat tanırım. Ancak o bara daha sonra tekrar gittim, yine bir içki ısmarladım ve bana vahşice saldırdılar. Utanç verici bir davranış. Kurt sürüsü gibi hepsi üstüme çullandı. Beni yere serip üstümde zıplamaya çalıştılar. Canımı kurtarabilmek için aklıma gelen en ince taktikleri kullanmam gerekti. Daha fazla canımı yakmak için şimdi bütün şehri dolaştıklarından kuşkum yok ama."

"Ciddi mi."

"Gel yanıma otur Chris."

"Hayır."

"Otur yanıma. Çok kederliyim."

"Başını halledeceğim."

"Bu gece burada kalabilir miyim."

"Evet. Bence bir banyo yapman lazım."

"Bu lanet olası ülkeden kurtulmam lazım. İsa biliyor ya."

"Hiç paran var mı?"

"Yok."

"Üç kuruşluk bir banyo yapman gerek."

Soyunmasına yardım ediyor. Aslan pençeleri üstündeki küveti ve soğuk yapışkan zeminiyle o nemli banyoya. Gluk, gark gurk şup şap. Köpüklü beyaz yüzümle, kimse beni tanıyamaz. Sokaklarda sonsuza kadar geri geri yürürüm. Sarı ışık ve çatlak yeşil tavan. Tüm geçen sene boyunca ben hayaletli Howth'da üzgünken sen burada bu küvetteydin.

"Benimle uzaklara gel Chris."

"Çok fazla içtin. Bunu kafan daha az karışıkken söyle."

"Ne? Ha, karışık."

"Dön de sırtını kurulayayım."

"İstiyorum."

"Böyle bir şeye bir anda karar veremem."

"İster misin?"

"Nereye? Ya karınla çocuğun?"

"Hepimiz bir yolunu buluruz."

"Peki ya okulun?"

"Kendimi toparlayana kadar beklemek zorunda. Berbat durumdayım."

"Öylesin."

"Bana kötü davranıyorsun. Bak bunu hak etmedim."

"Işığı aç. Sana biraz sıcak çikolata yapacağım."

Her şeyi riske atmadan kurtuluş yok. Kendimi en uygunsuz duruma soktum. Tanrım yalvarırım beni yakalayıp hapse atmasınlar. Dublin'in bütün sokaklarında deliler gibi koştuğumu gördüler. Kütüphanede görevlendirilmediğim sürece, lütfen beni Mountjoy hapishanesine atmayın. Seninle evlenmek, sevgili Chris'im. Ama kafamı karıştıran şu kan meselesi. Kana oylesine inanan biriydim ki, Dangerfield hanedanlığını kuracaktım, tüm krallıkların şerefli kralları ve tavandan bokun en hasta edici şekilde düştüğü ve ekmeğin bir haftalık ve çayın demir talaşı gibi olduğu Mohammed Caddesi 1 Numara'ya kadar da geldim. Buradan uzakta, daha uygar bir ülkede olmayı arzuluyorum. Yaşlandığımda bana ne olacak. Belim büküldüğünde ve fıtık olduğumda.

Masaya iki beyaz fincan getiren Chris. Çırılçıplak soyunup bir bornoz giymiş. Başım daha iyi. Ve termoforu dolduruyor. Tek diyebileceğim dünyanın halısını kıvırıp gelecek yaza kadar kaldır, o zaman her şey daha iyi olacak. İkimiz yatakta beraber. Sanırım yıllardır bu kadar huzurlu olmamıştım hiç. Benim sevgili Chris'im, elimi çıplak kıçına koymak nasıl bir haz. Ve dokunmak ve yakınlığını hissetmek, ikimiz için de korunma demek. Burada hep birlikte. Ve öyleyiz, değil mi? Haydi dua edelim. Aziz Yahuda'ya imkânsız için; yoksa orgazm için dua etmeye de izin var mıdır?

13

Tutulmuş bacaklarım ve bütün gece düşünüp durduğum bazı şeylerle şişmiş başımla soğuk havaya çıkmaya dayanamam.

Giyinen Chris'in sesi. Gitmeden adamın yatağının yanına bir tepsi bıraktı. Bir parçası yağa batırılmış kızarmış ekmek, bir dilim domuz pastırması ve bir fincan kahve. Sebastian'ı başından öptü, yorganı üstüne çekti, kahvaltısının orada olduğunu fısıldayıp gitti.

Öğleden sonrayı okuyarak ve kaygılanarak geçirmek. Bir şeyler oluyor mu diye, pencereden, arada sırada, bir bakış. Polis ya da muhbirler. Ama yalnızca sıradan insanlar var. Çoğu iki büklüm olmuş, bir şeyler taşıyan. Ama orada ekip arabalarını görsem korkudan ödüm patlardı. Tek umudum saklanıp belki bıyık bırakmak.

Yatak güzel. Başım yastıktayken. Bu odadaki şeyler bende olsaydı. Bizi şehvet bir araya getirdi. Berbat bir laf. Bence aşk. Ama gece bizi yatakta ayrı tutan nedir. Omzumun üstünde dönüp ondan ve sırtından uzaklaşıyorum ve yalnız kalmaya çalışarak kayıplara karışıyorum. Marion'la ne yaptığımı hatırlamıyorum bile. Benim gibi bir insan herkesin hayatını güzelleştirir. Benimle yaşamak zor değildir. Ne nefesim kokar ne gizli işlerim vardır. Sevgili Chris'im, ayak seslerini duyuyorum.

"Selam Chris."

"Sen korkunç bir yalancısın."

"Ne?"

"İşte gazetede."

Chris gazeteyi veriyor. Ortada, kalın ve kocaman siyah puntoyla basılmış ve okuyorum:

BARDA CİNNET GEÇİREN ADAM

Sokaklarda Kovalamaca

Bir görgü tanığı tarafından polise bildirildiğine göre dün gece, ruhsatlı içki satan Kelly'nin Cennet Bahçesi'nde, vahşi bir saldırı yaşandı.

İngiliz aksanıyla konuşan "yabancı görünümlü" biri olarak tarif edilen bir adamın tehditkâr bir havayla işletmeye girdiği ve içeridekilerin üstüne barbarca saldırdığı bildirildi.

Saldırının görgü tanığı polise verdiği ifadede bağırışlar ve karışıklık başladığında arkadaşlarıyla sessiz sakin içtiklerini bildirdi. Arkasına döndüğünde bir adamın barmenin kafasına viski şişesi atmasını takiben barmenin eğilerek yerdeki bir giriften aşağıya indiğini görmüş. Adam daha sonra barın üstüne atlayarak karşısına çıkan her şeyi paramparça etmiş. Müşterilere saldırarak onlara sokağa kaçmaktan başka şans bırakmamıştır.

Daha sonra kaçan suçlu, bağırarak polis çağıran görgü tanığınca takip edilmiştir. Kapı girişinde saklanan bir adamı şiddet uygulamakla tehdit ederek şapka ve paltosunu alan saldırgan daha sonra bisikletle kaçmıştır. Birçok polis ve vatandaş tarafından Stephen's Green'in tepesine kadar takip edilmiş ancak hâlâ saklandığına inanılan Cuffe Sokağı'nda izi kaybedilmiştir.

Delil toplamak için olay yerine dönen polis memuru Ball, işletmede genel görünümün bir savaş alanına ait tüm özellikleri taşıdığını ifade etmektedir.

Saldırıda dört parmağı kırılan görgü tanığı St Patrick Dunn Hastanesi'nde tedavi edilmiş ve evine gitmesine izin verilmiştir. Polis tarafından uzun boylu ve açık tenli olduğu, açık kahverengi bir pantolon ve spor bir palto giydiği bildirilen saldırgan için yapılan arama, akli dengesini yitirmiş olduğu düşünüldüğünden hâlâ devam etmektedir. Bakışları fazlasıyla vahşi olarak tanımlanmaktadır.

"İftira."

"Saldırıya uğrayan senmişsin gibi anlatılıyor."

"Uğradım ve acımasızca hırpalandım."

Ses çıkarmadan gaz ocağına doğru eğilen Chris. Dangerfield yatağın kenarında gergin ve acınacak halde oturuyor. *Evening Mail* dizleri üstünde sarkmış, yaşlı gözlerle koca puntolara bakıyor. Ah, bir adam cinnet geçirmiş.

Sebastian kalkıp Chris'e doğru yürüyor. Elini kalçalarına koyup, parmaklarıyla etini sıkıyor. Chris başını ağzından kaçırarak göğsündeki eli itiyor.

"Eğer istediğin buysa, Chris."

"Bu."

"Peki."

Kapıya gidip çabucak açıyor, sessizce kapatıyor, çiseleyen yağmura çıkıyor ve sokak, savunmasız ve kara.

Şehit edilmiş, dörde ayrılmış ve çoğunlukla doğranmış olan sevgili Kutsal Oliver, sana tek bir şey söyleyeceğim, peşime bir sürü takılmadan beni Rock'a kadar götür, *Evening Mail*'de teşekkür mektubu yayınlatacağım.

Rock'a inen dönemeçli tepeden aşağı boş akşam otobüsünde. Neon ışıkları. Sinemanın önünde silüetlerden küçük bir kuyruk. Küçük hoş bir yer.

Otobüsten iniş, çabucak Mohammed Caddesi 1 Numara'nın yeşil kapısına gidiş. Çalış. Ses yok. Birkaç kez pencereyi tıklatış. İçeride ne bir ses ne bir ışık. Arka kapıya gitti. İtip çekti. Kilitli ve sıkışmış. Bir adım geri çekilip daldı. Kapı yere devrildi. Dikkatle hole girip yerden kaldırdı ve yerine taktı. Seslendi. Cevap yok. Merdivenden yukarı, yatak odası boş. Evde kimse yok.

Ve hava öyle bunaltıcı ve karanlıktı ki. Artık her yerde gece. Yağmurun tek yaptığı tozu ve beni aşağıda tutmak. Şimdi Marion, seni İnekgillerden soylu kadın, karım ve çamaşırcım, bütün küçük pis isteklerimin kölesi, nereye, ne yaptın ve gittin.

Alt kata boş bir oturma odasına ve mutfağa indi. Ocağın üstünde bir kutu fasulyenin altına sıkıştırılmış beyaz bir kâğıt.

Gördüğün gibi, taşındım.
Golden Vale Park 11 Numara
The Geary
Dublin

Ne yapacağımı bilmesem de burası suyu akan bir eve benziyor ve bir banyo yapsam fena olmazdı. Belki iyidir. Skully kim ya da başka tiksinç taleplerle kalın kafatasını içeri sokmadan buradan defolup gideyim. The Geary. Bayağı züppe bir bölge anladığım. Golden Vale Park. Ah ne hoş. Tekrar söyle bakayım. Altın Vadi Parkı.

Bodur evli sokakta son bir ev daha vardı, yarı müstakil ve minik çimenli ve çiçek tarhlı ön bahçeleri beton tuğlalarla ayrılmış. Yedi ve dokuz numaranın önünden geçiyorum, tedbirli ve korunmalı ve köpek pisliğini durdurmak için demir bahçe kapılı evler. Burada yaşayan insanların arabaları var. Tanrım yoksa tek bir oda kiraladı ve bana kalacak yer yok mu.

Küçük yeşil bahçe kapısının önünde durup anlaşılması zor kapı mandalını inceledi. Bahçede seçmece açelyalar ve nedense defne ağaçları vardı. Yan tarafta eve bitişik bir garaj. Tanrı aşkına, bunu ne demeye, niçin yaptın ve bana söylemedin. Kabul etmiyorum. Yapraklardan damlayıp su birikintilerinde şıpırdayan yağmur. Bu beton patikadan öylece yürüyüp yanlış eve gelmiş gibi yapacağım. Arkada bir bahçe var gibi, yandan dolaşan bir yol var. Saygınlık göstergesi. Kabul etmiyorum, bak, buna göz yummayacağım.

İçeride çalan zili duyabiliyordum. Ve yaklaşan ayak sesleri. Bu buzlu camdan hiçbir şey göremiyorum.

Kapı aralanıyor.

"Beni içeri al Tanrı aşkına, Marion."

Kapı çarpılıyor.

"Bak, Marion, yalnız mısın? Gerçekten, bu çok gülünç. Böyle davranamazsın."

Büyük bir dikkatle evin çevresini dolaşıp açık bir yer aradı. Tuvalet penceresi açık. Sebastian duvarı eşeledi, dizleriyle sıvaları dökerek ve tepetaklak lavaboya düştü. Marion kapıdaydı.

"Niye beni rahat bırakmıyorsun. Seni zavallı pislik."

"Bu eve girme çabası içinde lanet olası boynumu kırarken bana pislik deme. İsa aşkına yardım et de ayağa kalkayım. Neden kapıdan almadın ki?"

"Çünkü seni evde istemiyorum. Burası benim evim ve polisi çağırıp seni dışarı attırabilirim."

"Allah aşkına, Marion, sende hiç insaf yok mu? Şu halime bak, sırılsıklam oldum."

"Ve dün gece evde değildin."

"Geç kaldım."

"Başına ne oldu."

"Korkunç kaliteli bir adam bana duvar tenisi oynamayı teklif etti ve ben de başımı duvarda parçaladım. Süper iyi bir oyuncu ama yine de yenmeyi becerdim."

"Of, defol tamam mı."

"Bir tek duvar tenisi oynadım diye mi? Bak, haydi oynayalım. Çok nüfuzlu bir herif. Babası..."

"Defol. Bütün günü toplanıp taşınmakla geçirdim ve senin yalanlarını dinlemeyeceğim."

"Affet beni. Çok güzel bir ev. Bir etrafa bakayım. Burada yalnız mısın. Bütün ev?"

"Evet."

"Ne kadar?"

"Beni ilgilendirir."

"Ama Skully."

"Sen hâlâ orada kalabilirsin."

"Of Tanrım. Haydi ama. Bak, yalnızca beş dakika için ateşkes. Salonu var. Bu çok güzel, Marion. İçeri bakabilir miyim?"

Peşinde dişlerini sıkmış ve sessiz bir Marion'la evi dolaşan Sebastian. Oturma odasında şu divan yataklardan, biri duvar kenarında ve kesinlikle savaş öncesi bir radyo. Oturmak için üç sandalye ve bir halı ve duvar boyunca yarışan at ve av köpeklerinin resimleri.

"Vay."

"Bunu bozmana izin vermeyeceğim."

"Hiç de değil. Gideceğim. Bir tek küçük bir banyo yapmama izin ver. Ölmekten ölüyorum."

"Öl, ama burası benim evim."

Sebastian odalardan içeri eğilip inceledi. Yazı masası, masası ve şöminesiyle bir sabah odası.* Şöminenin üstünde, göbeğinde haç olan ahşaptan güzel bir heykel. Sıra sıra güzel şeyleriyle arka bahçeye bakan bir pencere. Ne pahasına olursa olsun buraya girilmeli.

"Nerede uyuyorsun?"

"Orada."

Marion kapıyı işaret etti.

"Bırak kalayım, Marion. Lütfen. Her sözüne uyacağıma söz veriyorum ama cidden biraz güvenliğimin olması gerek..."

"Ha. Ha."

"Doğru söylüyorum. Bir tek iri ve güçlüyüm diye. Şu kaslara bak bir. Ama bu güvensizlik hissetmeyeceğim anlamına gelmiyor. Lütfen."

"İçtiğinden şüphelendiğim anda seni kapının önüne koyarım."

"Harikasın, Marion. Korkunç iyi bir insansın..."

"Bu kadar yeter."

"Sen nasıl istersen, Marion."

"Ve sessiz ol, Felicity banyonun yanındaki odada uyuyor."

"Annelik diye buna derler."

Şap diye köpüklerin içine. Ve sonra bir bardak çay. Marion kollarını kavuşturmuş, göğüslerini vahşi hayvanının gözlerinden gizleyerek bir somun ekmekle bir paket margarinin yok oluşunu izliyor. Sebastian kollarını Marion'ın omuzlarına sarıyor, tek eli bileğinde. Battaniyenin altında çıplak, bahçeyi işaret etti, yapraklardan gri garip bir dalga.

"Marion, dışarıda kesinlikle yemek var."

Toprakta
Bir bitki.
Bitkide
Bir yaprak.
Bu adam
Yaprağı
Yedi.

* 19. yüzyılda sabahları misafir ağırlama geleneği yüzünden, gün ışığı alan, geniş misafir odalarına verilen isim. (ç.n.)

14

Sebastian, ayartıcı yalanlar yoluyla, Altın Vadi Parkı 11 Numara'ya yerleşti. Çoğu gece on buçuktan sonra, çeşitli eşyalar yürütmek amacıyla, dolambaçlı yollardan Mohammed Caddesi 1 Numara'ya gitti. Bunlar bira taşımakta kullanılan gri çantalara kondu. Büyük bir ayna, tefecisindeki melon şapkayla değiş tokuş edildi, tanınmamak için bir numara. Ve *Evening Mail* ile Kutsal Oliver için yayınlanacak teşekkür mektubuyla ilgili görüşmeler yaptı.

Ev sahibeleri çaya çağırdı. Yaşlıca Protestan bir çift, kız kardeşler, yatırım geliriyle yaşayan sınıftan. Sebastian'la Marion'ın bahçeye bakacağını ümit ediyorlardı, çünkü Kraliyet Bahçecilik Cemiyeti'ne üye olan bir kuzenlerinin verdiği birçok nadir Himalaya bitkileri varmış. Ve Wedgwood'larını da bırakacaklarmış, onların çok hoş bir çift olduğunu düşündükleri için, Bay Dangerfield Trinity'de öğrenci, eh, daha ilk baştan güven duymalarına neden olmuş cidden de. İşin başında kiraya verme konusunda çok canımız sıkkındı, bugünlerde karşınıza kimin çıkabileceği belli olmuyor, Dublin de eskisi gibi değil elbette, insanlar dükkânlarından para kazanıyor ve ülkeyi bu insanlar yönetiyor.

Sebastian'ın adanmış gözleri, kadınların bağlılık dolu sözleri, sevecen losyon damlaları. Protestan soydan gelen bu insanlarla ilişki kurmaktan derin bir zevk duyuyorum. Dürüstlükle pırıldayan o kız kurusu gözleri. Evet, ön kapı, eşyalarını taşıyan münasebetsiz sakarlar kırmış, dikkatsiz hanzolar ne

olacak, yaptırmak için derhal güvenilir bir adam bulmalı, ikinizle de çay içmek büyük zevkti. Tekrar gelin. Ve bahçeye de gübre attıracağım. Bay, bay.

Bu ev bir çıkmaz sokaktaydı. Hem gizli hem de tuzağa düşmüş gibi. Her şeye birden sahip olamazsın. Ve kömürlüğün dışarıda olmasını tercih ederim. Elbiseleri kömürlerin üstüne asmak iyi olmuyor. Yeniden nefes alabilir, çiçek yetiştirebilir ve bedavaya yemek yiyebilirim. Neredeyse.

Marion oturma odasını kiraya vermeleri gerektiğini böylece kiranın yarısını karşılayabileceklerini söyledi. Yeniden yoksulluğa düşüp her gün sabahtan akşama kadar gözü dönmüş paracanlılarıyla uğraşamazmış. Sebastian ilanı vermeye gönüllü oldu, bir Katoliğe kiraya vermeleri koşuluyla.

"Evimde yaşayan bir Katolik istemiyorum. Onlara güvenilmez. Hem yıkanmazlar da."

"Marion. Bu tamamen mantık dışı. Biraz demokratik olalım derim ben."

"Katoliklerden nefret ederim."

"Biraz manevi pasaklılığı hoş görmek lazım."

Marion pes etti. Sebastian sabah odasındaki yazı masasına oturup temiz beyaz bir kâğıda yazdı:

> Yatak-oturma odası. The Geary. Sakin ve seçkin. Konforlu. Çalışan hanımlar tercih edilir, dansa gitmeyen, Katolik, içki ve sigara kullanmayan.

Bu kadar basit. Dansa gitmeyen süslülerle hoppaları ayıklar. İçki ve sigara kullanmayan saygınlık için iyidir. Yine de, burasının özgür bir ev olduğunu iyice anlatmak gerek.
Cumartesi akşamı iki ilan da çıktı. Teşekkürler bölümünde:

> Kurtuluşum için Kutsal Oliver'a minnet dolu teşekkürler. Yayımlatmaya Yemin Etmiştim.

Pazartesi öğleden sonra, Sebastian cevapları aldı. Boş laflarla doluydu. Üçü fotoğraflı, biri oldukça müstehcen. Ama edepsizliğe göz yummayacağım. Tanrı Katolikleri affetsin.

Sorun iyi bir isim seçme sorunuydu. Bir Bayan Frost vardı. Lilly Frost. Açıksözlü bir araştırma. Bir mektup yollayıp odayı görmeye çağır.

Bayan Frost tüvit bir ceket ve şapkayla geldi. Tohum şirketinde çalışan bir botanikçi. Orta boylu ve otuzlarının ortasında gibi. Sebastian, Bayan Frost ilgilendiği takdirde, arka bahçede çalışabileceği teklifini getirdi. Sabah odasının perdeleri aralıktı ve Bayan Frost toprağın iyi durumda göründüğünü söyledi.

İş çıkışı elinde bahçıvan beliyle onu orada görebiliyorum. Birkaç parça yiyeceğin topraktan çıktığını görmek fena olmazdı. Bahçeyle uğraşmanın sağlığa iyi geldiğini söylerler.

Bayan Frost odayı kiralamayı kabul etti ve kaldığı yerden kurtulmak onu memnun edeceği için hemen taşınmak istediğini söyledi. Bayan Frost ilginç bir insana benziyordu. Yaşlılığın ilk belirtilerini taşıyan, çenesinin altı hafif bombeli, ürkek bir gülüş, dudakları ince ve biraz sarkık, doğurganlığın son yıllarını yaşıyor. Ve saygınlığın.

O gittikten sonra, Sebastian sahiplendiği, arkası ayarlanabilir bir koltuğa oturdu. Sırtüstü yatıp tavanı seyredebiliyordu. Bir süre sonra hareketlendi. Durum değerlendirmesi yapma zamanı. Geçmişe bir bakmanın. Uzun bir yol kat etti. Rock'dan Geary'e, aşağıdan ortaya, dolaptaki kömürlerden bahçedeki kömürlüğe, dışarıdaki musluktan içerideki musluğa, soğuktan sıcağa. Kırık kapı ve duvarlardan halılara ve Wedgwood'a. Tefecim çok şaşıracak. Bir tek tramvayları özlüyorum, beni düz raylar üstünde Dublin'e götürüp getiren o tatlı vagonu. Bay Skully, süphesiz sözleşme ve belki bir de yarım kalan ödeme için biraz bozulacak. Tanrım, ne bencil bir dünya. Ama sanırım Skully beni bulmak için kolları sıvar şimdi. Burası öyle hoş ki. Ve bence Bayan Frost'la bahçe hakkında küçük sohbetler yapmak zevkli olacak.

Bayan Frost çarşamba akşamı eşyalarıyla birlikte bir taksiyle geldi. Sebastian gülümseyerek kapıya çıktı. Oda hazırdı. Yatağın yanına sabitlenmiş bir okuma lambası. Enfesti. Mobilyaların tozu alınıp lavantalı cilayla parlatılmış. Perdeyi çekmek için raya bir demir takılmış. Güzel bir odaydı. Pencerenin önünde ışığı kesen birçok çalı. En sevdiğim oda. Karanlık

güven hissi veriyor ama pansiyoner için hiçbir şey yeterli değildir.

Marion'la benim yataklarımız ayrı. Böylesi daha iyi. Şehvetle doğurganlığın bir araya gelmesini istemem. İrlanda'ya ilk geldiğimde, bu şeyler için eczacıya gitmiştim. Bir düzine alabilir miyim, dedim. Adam, böyle bir şeyi nasıl sorabilirsiniz, deyip ben gidene kadar tezgâhın arkasına saklanmıştı. Doğal olarak delirmiş olduğunu düşündüm. Sokakta ilerlemeye devam ettim. Geniş tebessümlü bir adam, nasıl ve neyi yapmamalı, bir an dişlerimi gösterdim. Onunkilerin biraz siyah olduğunu fark ettim. Adama tatlı tatlı, Amerikan kaputlarından var mı, diye sordum. Yüzünün aşağı düştüğünü gördüm, çenesi düştü, elleri seğirdi ve bir şişe yere düşüp kırıldı. Arkamda bekleyen kadın hiddetle dükkândan sıvıştı. Adam boğuk bir fısıltıyla böyle şeyler satmadığını söyledi. Ayrıca lütfen gider miymişim yoksa rahipler işini elinden alırmış. Benim tercih ettiğim Amerikan kaputlarına karşı bir şeysi olduğunu düşündüm. Başka bir dükkâna girip klas bir şey olsun diye bir kalıp Imperial Leather sabunu aldım. Adamdan sessizce yarım düzine İngiliz kaputu istedim. Bu adamın da alçak sesle dua ettiğini duydum, İsa'nın güzel anası, bizi şehvet düşkünlerinden koru. Sonra kendini kutsayıp orayı terk etmem için kapıyı açtı. İrlanda'nın en garip ülke olduğunu düşünerek çıkmıştım.

Tekrar çalışmaya başladım ve kendimi kakao tohumlarından yapılan o müthiş içeceği içerken buldum, Bayan Frost'la birlikte büyük keyifle. Marion uykusunu alması gerektiğini söyledi, biz de Bayan Frost'la bir saat oturup konuşarak bir akşam geçirdik.

"Bayan Frost, sorumu bağışlayın, ama İrlanda'daki pansiyonlar fazlasıyla ilgimi çekiyor. Siz onlardan birinde mi kaldınız?"

"Evet, Bay Dangerfield. Tekrar gitmek istemezdim, ama insan alışıyor işte."

"Yani, nasıl oluyor Bayan Frost?"

"Şey, Bay Dangerfield, aralarında yeterince iyi insanlar da var ama etrafta olup bitenler yüzünden geceleri doğru dürüst uyuyabilmek zordur."

"Yani ne tür şeyler, Bayan Frost?"

"Size anlatmak utanç verici olurdu, Bay Dangerfield."

Bayan Frost'un o gergin, ürkek gülüşü ve gözlerinin üstüne düşen solgun göz kapakları. Galiba kirpikleri ağarmıştı. İngiltere'de tarlalarda çalışmış. Para biriktirmiş. Kendi işini kurmak istiyormuş. İstediğini alan birisi olduğunu söyledi.

Bayan Frost mutfak masasında Dangerfield'ın karşısında otururdu. İlk başlarda içeceklerini sabah odasında içtiler ama birbirlerini biraz daha iyi tanıyınca, ortam rahatladı ve mutfak masasında oturmaya başladılar. Bir akşam, Bayan Dangerfield kocasıyla yalnız konuşmama aldırmıyordur umarım dedi, böyle samimi.

Böyle birkaç hafta geçti. Güneşli bir güvenlikle dolu haftalar. O sabaha kadar. Evde yalnız olduğu. Soğuk ve bulutlar gökyüzünü doldurmuş, yağmurlarını sıkıyor. Ön kapıdan şüpheli bir tıkırtı geldi. Hareket istasyonları. Sebastian merdivenlere çabucak bir göz atmak için hemen Bayan Frost'un odasına. Tanrım, ben cidden de işi bitmiş bir ineğim. Asık bir yüzle evi inceleyen, elleri melekler gibi bükülmüş, siyah şapkasından yağmur damlayan, doyumsuz, nankör, Egbert Skully kapıda. Ses çıkarmamak için nefesimi tutuyorum. Ayak uçlarında yürü. Ümitsiz halde lanet olası ön kapının kilitli olmasını diliyorum. Şansını deneyip hemen arkaya.

Sebastian mutfak kapısının anahtarını çevirdi. Sabah odasının perdelerini çekti. Ön kapı bir kez daha vuruldu, sonra basamakları inen ve evin yanından dolaşan ayak sesleri. Sebastian ön kapıya gitti. Kilitli. Bayan Frost'un odasına dönüp, dışarıyı görüp beklemek için bir santim aralık bırakarak perdeleri sıkıca çekti. Arka kapıda hafif bir vuruş. Her yere burnunu sokan piç kurusu. İzim bulundu. Yakalandım. Bir tek geceleri dolaş, incik boncukla, çerçöple tanınmayacak şekilde kılık değiştir, kötürüm gibi davran, ya da bir çeşit sakat. Kendini acındır.

Sebastian ciyakladı.

"İiiiiii."

Skully o perdelerin tam öteki tarafından cama vuruyor ve o berbat sarsıntıdan camlar titreşiyor. Ben bir aptalım. Perdeleri çektim. Skully fark etmiş. Seni piç kurusu küçük pislik.

İsa'ya şükürler olsun ki kapılar kilitli. Sakin olmalı. Korku bir zihin durumu ve hali, belki de. Teoride buradayım ama aslında yokum. Zihinsel telepati kullan, böyle bir durumda her şey kadar işe yarar. Bay Skully. Sayın Egbert Everad Skully. Beni dinleyin. Bay Dangerfield, Sayın Sebastian Balfe Dangerfield, Yunanistan'a gitti. Size Atina'da davul çalıyor diyorum. Bir ay önce Holyhead vapuruyla gitti çünkü Liverpool'a o yorucu yolculuğu yapmak istemedi. Zannettiğiniz gibi dehşete kapılmış ve sizden kurtulmak için birkaç papeli gözden çıkarmaya hazır halde o kırmızı çiçekli yeşil perdenin arkasında değil. Bu evden gidin ve onu unutun. Elli papel nedir ki zaten. Bir şey değildir. Bu Dangerfield piçinden iyi kurtuldun. Bay Skully, beni duymuyor musunuz? Size Yunanistan'dayım diyorum.

Pencereye hâlâ vuruluyor. Telepati etkili olmadı. Bu İrlandalı hayvanın algılayacak bir beyni olamaz. Bu domuz buna daha ne kadar devam edebilir. Ayı. En iğrencinden bir hödük. Şu anda tanınmış bir İngiliz subayı, Percival Buttermere olmak isterdim, bastonum ve pijamalarımla tastamam kapıya çıkıp, dışarı bakıp, Skully'yi görüp geriye doğru bir adım atarak ve geniş ölçüde İngilizlerin o genizden konuşmasıyla, evladım, derdim, sen deli misin? Ne yapmaya çalışıyorsun, söyle. Pencerelerime böyle vurmaktan vazgeçip ön sundurmamdan gider misin lütfen. Kömürcü müsün sen? Öyleyse dolaşıp arkaya git, aşçım seninle ilgilenir, değilsen de, çek git karşımdan, gözüme çok şüpheli görünüyorsun.

Skully birden döndü. Bahçe kapısını kurcaladı. Arkasından dikkatle kapayarak. Açılmamış gibi görünmesini sağladı.

Sebastian gerilmiş halde ayarlanabilir koltuğuna gitti. Lütfen, Tanrım, Skully ile Marion'ın karşılaşmasına izin verme yoksa tanınmayacak şekilde yandığımın resmidir. Ben burada keşfedilmiş oturan bir adamım. Yapılacak tek şey ona birkaç papel yollamak. Doğu Jake'den postalarım. Bu kara canavar burada olacak, sabah, öğle, akşam ve daha sonra ve aradaki zamanlarda. Ah bu dünya nasıl da keder ve yanlış anlamayla dolu. Bayan Frost'tan kirayı alıp birkaç teklik yollayayım. Artık tedbirler alıp her şeyi kuşatmaya göre organize etmek lazım.

Ve bu korku. Ayak parmaklarımdan yukarı çıkıp kendimi bomboş ve hasta hissetmeme neden oluyor. Sanki bir karanlığın önünde duruyorum. Sıçramam lazım ve karşı tarafa ulaşamayacağım. Kutsal Oliver yine sana yakarıyorum, beni bu sınavlardan geçir. Sadece burnu havada bir yabancı hayranı olduğumu sanabilirsin ama ben bundan çok daha fazlasıyım. Ve beni yargılıyorlar. Yalnızca üstünde o küçük sorular olan bir kâğıtla. Ve kendimi o ilan tahtasının önünde görebiliyorum. Ah ne berbat bir gün. İsimlerin özenle yazılı olduğu o kâğıda bakarken. Doğal olarak birinci takdirlerle başlıyorum ve sonra ikincilere ve üçüncü takdirlerin son isimlerine. Sebastian Dangerfield yok. Ve beyaz kâğıdın en altında lanet olası ufak bir not. Adaylardan biri başarısız. Hukuk hakkında ne bilirim ki ben. Sokağın ortasına park edemez ya da çok fazla gürültü yapamaz ya da halkın içinde giysisiz dolaşamazsın. Ve hiçbir erkeğin bir bakireyi baştan çıkartamayacağını bilirim, rızasıyla da olsa, rızası dışında da olsa, ya da bir başkasının eşine ya da yaşını almış bir bakireye, ya da başka bir kadına, arzusu dışında bunu yapmak, taraflardan birinin ya da Kralın açacağı davada para ve hapis cezasıyla yargılanır.

Of bildiğim bir iki şey var tamam. Ve bu garip durumu hallet, sakın kontrol etme. İnek Göte karşı. Niye peşimi bırakmıyorsun ki böyle, Skully?

Marion kolları paketlerle dolu garajdan içeri girdi.

"Sebastian?"

"Ne?"

"Bulaşıkları yıkayacağını sanıyordum."

"Yıkayamadım."

"Neden?"

"Skully."

"Nasıl yani?"

"Bütün sabah evin etrafında dolaştı."

"Olamaz."

"Oldu bile. Söyledim ya."

"Bunun böyle sürmeyeceğini biliyordum."

"Hiçbir şey, sevgili Marion, sonsuza kadar sürmez."

"Tanrım."

"Öyle."

"Hiç özgür bir hayatımız olamayacak mı."

"Neşelen, en kötüsünü atlattık."

"Of kes sesini, yine başladığımız yere döndük."

"Hiç de değil. Sondayız, Marion."

"Peki bana söyler misin bütün bu saklanıp kapıyı açmamaları falan Bayan Frost'a nasıl açıklayacağız?"

"Bayan Frost'un Katolik olduğunu unutuyorsun. İrlanda'da nasıl ayakta kalıyorlar sence?"

"Peki Skully etrafta dolaşırsa?"

"Kuzey Dublin'den ona havale yollayacağım. Arkadaşlarımla orada kaldığıma dair bir not yazarım."

"Buna kanmaz."

"Ama denemeliyiz. Aklımıza gelen her numarayı. Bayan Frost'u uyarmamız lazım."

"Yapma Allah aşkına."

"Yapmalıyız."

"Neden?"

"Diyelim Skully bir akşam gelip, kapıları çekiştirip pencerelere vurdu. Burada bir şey yapmadan oturamayız. Bayan Frost'a Grangegorman'dan gezmeye çıkan o insanlardan birine rastladığımı söylerim, zırdeli, bir içki ısmarladım ve ondan beridir peşimde. Arılayacaktır. Bu şehir onlarla dolu."

"Ne berbat işler bütün bunlar."

"Haydi Marion, neşelen. Yürekli ol. Her şey düzelecek. Sen işi bana bırak."

"O hatayı daha önce yapmıştım. Ne demeye o sözleşmeyi imzaladık ki. Bitene kadar kirayı ödemek zorundayız."

"Bu ülkenin geleneği bu. Sen rahat ol. Yaşam rutinimizi değiştiririz. Bayan Frost'a bu çılgın adamdan bahsederiz –Katolikler delilere büyük saygı duyar– evin ön tarafını karartmamız gerektiğini söyleriz ona."

"Of Tanrım, böyle bir şey öneremeyiz."

"Yapmamız lazım. Bak bunu yaparsak evin yan tarafına Skully'nin arka tarafa geçemeyeceği hareketli bir barikat kurarım ve ışığı açabiliriz. Bayan Frost'la bile ben ilgilenirim. Aramızda dostça bir ilişki var."

"Farkındayım."

Marion mutfağa gitti. Gergin ve sıkkın. Paketleri boşaltışını duyuyorum, güzel bir ses. Ben ne yenilirim ne de sindirilebilirim. Birkaç hafta daha dişimi sıkayım her şeyi hallederim. Skully'nin kanlı parasını verebilecek duruma gelirim. Kana susamış adam Egbert'in koşulsuz çöküşünü kesinlikle sağlayacak şekilde bir kampanya yapacağım. Ve Rock'taki diğerleri de kendi sıralarının gelmesini beklesin. Huzur kalmadı. Küçük bahçemdeki çılgın büyümeyi izlediğim *Irish Times*'lı sabahlarda güneşli seanslar yok artık. Ama öyle ya, güneşlenebiliyorken güneşlen ve nemli perdeleri günün ruhu üstüne çektiğimizde, gün ışığını başka bir zaman yine göreceğimize güven.

Ekmek, çay, C vitamini saçan siyah kuşüzümü reçeli, sosisler ve biraz margarinin üstünden Sebastian Bayan Frost'un gri yüzüne bakıyordu. Biraz dudak boyası ve gözlerinin etrafında kalem. Çekinerek ekmeğe uzandı. Margarini ona doğru ittim çünkü genelde müthiş hoşgörülü biri olsam da sofra adabına uyulmamasını hoş göremem.

"Bayan Frost. Size anlatacağım oldukça garip bir şey var. Gülünç aslında. Umarım sizi üzmez. Ama buralarda bir adam dolaşıyor. Zararsız ama zırdeli. Aptalca davrandım, neye bulaştığımı bilemeden bir akşam bir barda kazara bu adama bir sigara ikram ettim. İlginç biri gibi gelmişti. Fakat gözleri beni ürküttü. Öğleden sonra Grangegorman'dan izinli çıktığı anlaşıldı. Bundan sonra olaylar inanılmaz bir şekilde gelişti. Bu adam kafasına benim eski ev sahibim olduğunu ve ona borçlu olduğumu takmış."

"Öyleyse tam sınırdaymış, değil mi, Bay Dangerfield?"

"Oldukça öyle. Ve şimdi de eve gelmeye başladı. Eh, onu yok saymaktan başka seçeneğim yoktu. Kapıları falan kilitleyip perdeleri çektim. Ama size anlatsam iyi olur diye düşündüm. Ciddi bir şey değil. Ama pencerenizi tıklatan biriyle karşılaşmanızı istemem. Tamamen zararsız bir tip. Yoksa dışarı bırakmazlardı. O yüzden yalnızca görmezden gelin."

"Polise anlatamaz mıydınız, Bay Dangerfield?"

"Ah, yapmasam daha iyi, Bayan Frost. Bu zavallı talihsize kötü davranmak haksızlık olur ve bir daha dışarı çıkarmazlar.

Bence yokmuş gibi davranmak en iyisi, eminim bu onu durduracaktır. Eğer dışarıda rastlarsanız ve kirayla paradan bahsetmeye başlarsa, ona evde olmadığımı ve gitmesini söyleyin yeter."

"Evet, öyle yaparım. Anlattığınız için teşekkürler. Böyle garip bir adam beni korkuturdu sanırım, Bay Dangerfield."

"Kesinlikle."

"Bulaşıkları ben yıkarım, Bay Dangerfield. Siz oturup çayınızı bitirin."

"A, olmaz, Bayan Frost."

"Yalnızca bir dakikamı alır, Bay Dangerfield."

"Çok iyisiniz, Bayan Frost."

Sebastian dudaklarını yaladı. Bayan Frost musluğu açarken. Sebastian masa örtüsünü kaldırıyor. Dudaklarını şöyle bir siliyor. Yatak odasında kitap okuyan Marion. Güzel bir akşam. Sanırım içeri süzülüp Marion'a iyi haberleri vereceğim."

"Baksana. Marion."

"Of, ne var."

"Her şey yolunda. Bayan Frost'un anlayacağını söylemiştim."

"İyi."

"Yana kay."

"Kendi yatağına git."

"Hava soğuk. Biraz elleşmek istemez miydin?"

"Git Bayan Frost'la konuş, kokmuş ağız."

"Seni tam buradan almak isterdim."

"Çek ellerini."

"Çişşşşşşş."

"İğrençsin."

"İşte böyle yaşamak lazım. Işık. Kömür. Elektrik olsun. Sürekli sıcak su ve yemek pişirmek için gaz olsun. İhtiyacı olanlar için sıcak bir tımarhane olsun. Uzun yol kat ettik, Marion. Çok uzun."

"Ve sen bunun için hiçbir şey yapmadın."

"Domal."

"Defol."

Bayan Frost'un odasından müzik sesi geliyordu. Ve dışarıda hışırdayan defne ağaçları. Yeşil yeşil kokan hava, ağaçların

dallarından taptaze. Küçükken, siyah bir hizmetçi penisimi çimdiklemişti. Adı Matilda'ydı ve ben anahtar deliğinden kukusunu pudralayışını izlerdim. Bana bir sürü şey yapardı. Beden gelişimim konusunda kaygılıydı. Küçük siyah oğlanlarınki daha büyüktür. Oh, dişlerin sağlıklı olsun ve kilo al diye seni beslerler ve kulaklarınla başka yerlerini temizlerler ve tırnaklarını kesip saçlarını fırçalarlar ama organınla hiç ilgilenmezler. Sanırım Marion benimkini küçük buluyor.

Ama ben
Biliyorum
Büyük olduğunu
Çoğundan.

15

Bugünlerde gizlice banyoya sıvışıp tuvaletimi ağırbaşlılıkla icra edebiliyorum.

Bayan Frost'un kapımın önünden geçmesi gerekiyor. Marion bebeği besleyeceğim telaşıyla açık bırakıyor. Uzanıp Bayan Frost'un çeşitli tahrik edici çıplaklık aşamalarında geçişini izliyorum. Kırmızı kimonosu içinde, gri baldırlar, benim tercih ettiğim gibi ince ayak bilekleriyle biçimli. Aslında, Bayan Frost'un vücudu oldukça iyi. Ve bu sabah beni gördü. Öylesine gülümsedim. Boynu kıpkırmızı oldu. Yüzünün kızarması normaldir ama boyun kızarmasından mustarip olanlara dikkat edin.

Kahvaltımı yapmak için gittim. Canım kızım kapat şu berbat çeneni. Kapa. Yoksa reçellerim. Üstelik kuşüzümüyle de yapmam.

"Baaa, ba."

"Ne var?"

"Ahhh, ba ka-ka."

"Ba-bayı birak da kahvaltısını etsin. Ba-ba acıktı. Şimdi kapa gagani."

"Kes şunu. Gürültü yapmaya tabii ki hakkı var."

"İyi onu garaja kilitle – çocukları neden zincirlemezler anlamıyorum. Ben Trinity'ye gideceğim."

"Git o zaman, seni durduran yok."

"Bilmek istersin sanmıştım."

"İstemiyorum işte."

"Bak, bak. Hemen döneceğim. Elektrik faturası için bir paund ödesek iyi olur diye düşündüm. Marion, dinliyor musun?"

"Duydum."

"Bu küçük sorunun bir bölümünü halletmek iyi fikir."

Marion bir tavaya süt dökerken.

"Bana bak, Marion, sen hasta mısın? Elinin körü..."

"Çocuğun önünde böyle konuşmaktan vazgeç. Ve Bayan Frost'un da. Bıktım artık. Gidiyorsan git."

"Bak, Marion, mantıklı olalım. Bu fatura er ya da geç ödenecek yoksa kesmek için buraya gelecekler. Bayan Smithler ne düşünür? Ben derim ki..."

"Of, Tanrı aşkına, kes dırdırı. Ne zamandan beri insanların ne düşüneceğine önem veriyorsun?"

"Ben hep böyleydim."

"Zırvalık."

Sebastian masadan kalkıp mutfağa girdi ve kollarını Marion'ın omuzlarına doladı.

"Ellerini üstümden çek, lütfen."

"Marion."

"Trinity'ye gideceğini sanmıştım. Git işte."

"Boşuna gitmiş olmak istemiyorum."

"Of, sen bir yalancısın."

"Çok katısın, Marion."

"Sonra da eve sarhoş gelirsin."

"Efendim. Ağzını kırarım senin."

"Niye bir erkekle kavga etmiyorsun. Sana bir peni bile vermiyorum."

"Bir teklifim var..."

"Fikrimi değiştirmeye niyetim yok."

"Peki, Marion. Böyle olmasını istiyorsan. Protestan ve mutsuz ol. Kusura bakma. Ben gidiyorum."

Taş gibi bir suratla mutfaktan dışarı. Sebastian sabah odasından bir çanta alıp Bayan Frost'un odasına gitti. İki şarap sürahisi. Çantaya. Melon şapka özenle kafatasına geçirildi. Çabucak ön kapıdan dışarı, basamaklardan atlayış ve hop. Paldır küldür seçmece bir defneye dalıyor, yüzü çürüyen yaprakların içinde. Şarap sürahileri güvende olsun diye havaya kaldırılmış.

Birkaç pis sövgü sözcüğü. Küçük, yeşil bahçe kapısını çekiştiriyor. Sıkışmış. Botlarıyla bir çakış. Kapı çat diye açıldı. Alt menteşesi yayından sarkarak.

Bir tramvayın tepesinde Dublin'e vardı. Ve Grafton Sokağı'nın son moda kalabalığı arasından süzüldü. Üç altın topun altından yürüyerek tezgâha gitti. İki sürahiyi tıngırdatarak bıraktı. Kasvetli bir adam eğilerek üzerlerinden fısıldadı.

"Evet, Bay Dangerfield."

"Aile yadigârı. Kaliteli Waterford."

"Anlıyorum, Bay Dangerfield. Bugünlerde pek alıcısı yok. İnsanlar fazla değer biçmiyor gibi."

"Şarap içmek yaygınlaşıyor."

"Ah evet, Bay Dangerfield. Hah."

"Amerikalılar bunlara bayılır."

"On şilin."

"Bir paund yapalım."

"On beş ve bu son."

Sebastian parasını alıp arkasına döndü. Kapıdan giren bir adamla çarpıştı. Toparlak kafataslı ve omuzları aerodinamik bir adam.

"Aman Tanrım şu işe bak. Sebastian."

"Nasılsın, Percy."

"Iveagh House'daki boklu klozetlere hortum tutuyorum. İçilebilecek her şeyi içip her fırsatta düzüşüyorum."

"Çok iyi yapıyorsun."

"Ve buraya iki kilo bifteği rehine vermek için geldim."

"İyk, yapma."

"İşte."

"Percy, inanılmazsın."

"Bir içki içer misin. Şu eti kakalarken bir saniye bekle, sonra sana bütün hikâyeyi anlatırım."

Sebastian üç adet topun altında bekledi. Percy, sırıtarak çıktı ve sokakta yürümeye başladılar. Percy Clocklan, kısa boylu ve boğa gibi bir adam. Öyle güçlü ki aldığı derin bir solukla bir odanın duvarlarını yıkabilirdi. Ama bunu yalnızca sevmediği insanların evinde yapardı.

Küçük bir barın köşesinde oturdular. Birbirlerinin sağır kulağında çiklet patlatan birkaç ihtiyar cadaloz. Akla gelebilecek en pis şeyleri söyleyerek. İnanılmaz bir şey. Percy Clocklan'ın yüzü sırıtış ve kahkahalardan oluşmuştu.

"Sebastian, her şeyim vardı. Babam banka müdürüydü. Kız kardeşim Kilise Yardım Cemiyeti üyesi, erkek kardeşim şirket yöneticisi ve ben Bridge Sokağı üstünde, fakir ve güçsüzler için bir sığınma evi olan Iveagh House'da kalıyorum."

"Güzel günler yakındır."

"Ama sana söyleyeyim. İşte buradayım, içlerinde Clongowes'da en iyi eğitimi görmüş olan benim. Tekstil ticaretinde o pis dangalakların ağız kokusunu çekerek geçen dokuz sene ve bir terfi bile yok. Yöneticiye batakhanesini alıp kıçına sokmasını söyleyiverdim. Tanrım, bunu yapmamalıymışım. Şimdi şu halime bak. Her sabah hortumu alıp geceleri kırmızı birayla dopdolu gelip işlerini yerlerde gören bu ihtiyar piçlerin arkasını temizlemek zorundayım. Dün gece moruğun tekini lavaboya işerken yakaladım. Ama iyi bir yemek yalnızca bir şilin ve odaların geceliği iki buçuk şiline. Orada kapıcılık yapıyorum. İşin kaymağı burada. Paramı alıp kırmızı bira salonuna gidiyorum ve sekiz peniye demleniyorum."

"Hayattan ne bekliyorsun, Percy?"

"Ne bekliyorum biliyor musun? Anlatayım. Oturup saatlerce saçmalayan ve bir yere varamayan o Allahın belası dangalaklar gibi de anlatmayacağım. Sana ne istediğimi söyleyeceğim ve isteyip isteyeceğim de bu. Müthiş büyük memeleri ve kıçı olan bir kadın istiyorum. Orospu hanedanlığındaki en büyük memeler ve kıç. Üstüne çıkacağım, oh memeler, memeler. Onları kim düşünmüşse. Tanrı işini biliyor. Sadece memeler ve koca bir kıç ki eve gelip ızgaraya bir parça biftek atabileyim ve midemi doldurup üstüne çıkabileyim. Birkaç çocuk istiyorum. Uğruna çalışılacak bir şey. İstediğim beni güdüleyecek bir şey. Eski lanet bir barda oturup zamanımı boşa harcıyorum. Kırkıma yaklaştım ve belki de arabaları hizmetçileri olan büyük bir herif olabilirdim ama kıçıma bile takmıyorum. Artık geçti ve ağlayıp sızlanmanın anlamı yok. Ama eğer müthiş irilikte iki memesi olan bir kadınım olsa, bu beni bir barda son görüşün

olurdu. Günahım kadar mutlu olurdum. Bir kere evlendim ama aynı hatayı asla bir daha yapmam. Her gece içmek isteyip çocuk sahibi olmaktan dehşete düşerek."

"Önce gebelik, Percy. Sonra da yarattığı güvensizlikten kurtulmak için içki."

"Biliyorum, biliyorum. Tam bir salaktım. Ama bunu duymak bile istemiyordu. Çocukların peşinden kölelik yapmak için çok gencim demişti. Artık kafam çalışıyor. İşini bırakmıyordu. Üstünde hiçbir yaptırım gücüm yoktu. Şimdi umurumda değil, artık herhangi bir yaşlı orospu işimi görür ve bir de yemekle kirayı unutmak için bol bol bira."

"Peki o eti nereden buldun?"

"Sebastian, ağzından tek kelime kaçırma. Sana söyleyeyim bak, çok gizli. Kasapta çalışan şu pilici tavlamıştım. Bana akşamları en iyi biftekten üç dört kilo veriyor. Bir iki kilosunu rehine verip içmekten yerlerde sürünmeme yetecek kadar para alıyorum, geri kalanı da tıkınıyorum. Bana günlerce yetiyor. Ara sıra çocuklar için ihtiyar Tony Malarkey'e de bir iki kilo veriyorum. Bir süre onunla beraber yaşamıştım ama kocamış tavuklar gibi, bir âlem gecesinden eve döndüğümde gıdaklayıp kıskançlığından ölüyordu. Başkalarının eğlendiğini görmeye dayanamıyor. Ben de defolup taşındım. Ama benim hatun yakalandı."

"Bugünkü eti nereden aldın?"

"Dur da anlatayım. Kahrolası malı çalarken yakalamışlar ve hemen oracıkta kovmuşlar. Ve o akşam bedavadan üstüne çıkmamı istedi, ben de faraş hurdalığını pompalayarak enerjimi boşa harcayacak damızlık bir boğa olmadığımı söyledim. Düşünsene, bedavadan lanet olası bir boğa gibi davranmamı istiyor ve o yaşlı tahta memelerinin altında bir dirhem et bile yok. Bu insanların bazılarında hiç incelik yok. Tanıdığım tek incelikli insan sensin, Sebastian. Paran olduğunda adama içki ısmarlarsın ve olay çıkarmazsın. Ben Morgan'ın minibüsünün her hafta bol bol içki getirdiği, piramit gibi memelere sahip bir ev sahibesi olan bir papaz olmalıydım. O zaman vaaz neymiş görürdün. Bu insanların içini biraz boktan incelikle doldururdum. Ama bu moruk orospudan artık et alamayınca, ben de kasapta

çalışan başka bir piliç aradım. Bir hafta boyunca her gün gidip kemik alınca kızın bendeki etin peşine düşmesi uzun sürmedi."

"Sen korkunç bir adamsın."

"Ve Iveagh House'da da bana tav olan yaşlı bir hizmetçi var. Eldeki bir çift iyi taşak, çalılıktaki bir çük kadar iyidir diyor."

"Senden iyi bir koca olurdu, Perky."

"Dalga geçme."

"Olurdu."

"Şu halime bak. Saçlarım dökülüyor. Geceleri bir avuç gazeteci çocuğun yanında uyuyorum ve herifler Grafton Sokağı'nda bana selam veriyor. Bana, Clongowes Wood College'dan Percy'e."

"Sen benim halime bak, Percy."

"Halini görüyorum. Aldığın bursla başkandan daha çok paran var."

"Harcamalar, Percy, korkunç. Saygınlığımı da korumak zorundayım."

"Kıçımın saygınlığı. Partiye gelmek ister misin?"

"Bu gece olmaz."

"Sen aklını mı kaçırdın, Sebastian? Tony'nin evinde, Katakomp'ta. Tony seni görmek ister. O'Keefe'ın Paris'e gidip üstüne bir de ibne olduğunu duydum."

"Doğru. Küçük bir kasabada hareket eden her şeyin peşinden koşturuyor."

"Tanrım, haydi gel şu partiye."

"Gelemem."

"Öyleyse bir içki iç."

"Percy, seni son görüşümden bu yana başımdan epey şey geçti. Bay Skully diye biri, eski bir evsahibim, para için peşimde. Sonra halledecek bir iki işim daha var."

"Bahis oynaman lazım, Sebastian. Senin sorunun bu. Bir bahis benim bütün günümü değiştirir. Tanrım, haydi kırmızı bira içelim."

Kırmızı bira tatlı ve yoğun, kurumuş ölü kanı. Hepsi sokaklarda akan. Tek düşünebildiğim bacaklar arasında olmak isterdim. Turuncu kazak giyen bir kız tanırdım. Ellerimi onun

zayıf göbeğinin arkasındaki çıplak beline koymuştum. O sütçü kızdı. Ben bir beyefendiydim. Erotik bir kucaklaşmayla ayakta durmuştuk.

Koyun yetiştiriciliğindeki parayı konuşarak çocukların arasından ve granit kaldırımlardan yürüyerek sokakta ilerlediler.

"Sebastian, hiçbir koyunla yaptın mı?"

"Bana bak, yeter, Percy."

Cezayir'de
Bir kent vardır
Adına Meme
Derler.

16

Sebastian, içi neşeyle dolu, karnı üstüne eğilmiş oturuyordu. Bir parti gecesi. Scotch House'da iki fıçının arasında oturmuşlardı. Dışarıda çuf çuf Guinness botları. Kahkahalar atarak böğüren Clocklan.

Sanırım müthiş bir gece geçireceğim. Her türden adam çağırılmış. Hastası halsizi, yapmacığı şıllığı. Lekeli ve gözden düşmüşler. Her gün kiliseye gidenler ve Meryem Ana Lejyonu'yla arası iyi olanlar. Düşmüşler ve düşmek üzere olanlar. Küçük memurlar ve kâtipler şehri Dublin. Dokuzda işbaşı altıda eve dönene kadar. Kıyıya vuran boğulmuş cesetler. Karısı elini sürmez yoksa acı içinde pompalanır. Azap çekenlerin ve altta kalmışların partisi. Bay Dangerfield, namı diğer Tehlike, Altın Külçesi, Balfe, Rantiye ve Hayvan, bütün bunlardan nasıl kurtulacağınızı anlatacak size. Ama kolay iş olmadığını aklınızdan çıkarmamakta fayda var. Bu küçük kulamparacılar insanlara dayanabileceğinizi gösterdi. Acıya olduğu kadar zevke de.

Ve bence hayvanın sergilenmesi için odanın ortasında bir de masa olmalı. Not almak için defterlerinizi çıkarın, lütfen. Bilmek istediğiniz her şeyi anlatayım. Şu anda pek bir şeye benzemeyebilirim ama beş yıl içinde. Vay. Ve ayrıca Trinity'den olduğumu da unutmayın. Nerede olacağımın sınırı yoktur. Geceyi kapatmak için bir İspanyol dansı yapıp ağzımla zeytin yakalamanın dışında birkaç başka şey daha yapacağım. Ve şarkılar tabii, Bay Dangerfield tarafından yönetilen ve içe

dönük olanlarınız için gerçek Kuzey Dublin orospuları tarafından ikram edilecek çay ve pastalar.

"Clocklan, kendimi acılı bir çöküntü içinde hissediyorum."

"Lanet olası biranı iç ve çöküntüyü boş ver. Bu müthiş bir parti olacak."

"Eve gitmem lazım, Percy."

"İnanamıyorum. Bu şamatayı kaçıramazsın."

Gri bira kolileri taşıyarak Grafton Sokağı'nda yürüyorlardı. Dangerfield şarkı söylüyor:

Kalbim tıpkı
Sıkılmış bir üzüm gibi
Bir tek posası
Kalmış.
Bir tek posası.

"Beni evden kovacaklar."

"Tanrım, sen nasıl aile reisisin böyle. Karının kıçına tekmeyi yapıştırıver. Kovacakmış. Saçmalama. Burası İrlanda."

Demir bir kapıyı itip karanlık dik merdivenlerden indiler. Tony Malarkey, ev sahibi, kızışmış bir ineğin sıcak kıçını koklayan halinden memnun bir boğa, bira kolilerini sayıyor. Gözleri mantarlarda. Bir bulaşıkhaneyi geçince koca bir mutfak vardı. İçkiler masaya konuyordu. Clocklan kendininkini odanın bir köşesine götürüp, şişeleri birkaç paçavranın altına sakladı. Ona bakan Malarkey.

"O içkilerle nereye gidiyorsun, Clocklan, seni cimri orospu?"

"Senin moruk bağırsakların için harcayacak değilim."

Hava mantar poplamalarıyla dolu. Nemli duvar ve boşluk kokusu. Uzun koridorlar ve gizli odaların olduğu hissi, toprağa kazılı tüneller, karanlık kuyular ve küflü şiltelerle dolu şarap mahzenlerinin. Mutfağın ortasında yanan bir ampul. Döşeme, lekeli, kırmızı karolu. Beyaz badanalı duvarlar ve tavanda boydan boya kabuk tutmuş kirişler. Ve ellerinde bira kolileriyle kapıdan akan bir sürü insan.

Şişeleri ceplerine koyan Sebastian. Silahlanan. Odanın kar-

şısına geçti. Tek başına duran kısa boylu, tıknaz bir kız. Kor gibi yeşil gözler ve uzun siyah saçlar. Belki babası bir tabutçudur. Ya da kendisi hizmetçi.

Sebastian yanında. Kız tek kaşını kaldırdı. Vay, bu ne hizmetçi ne de köylü. Ne yeşil, hayvani gözler. Sebastian şişeyi aldı, bacaklarının arasında tuttu, tirbüşonu hızla çevirdi. Sonra doğruldu. Pop. Kahverengi köpükler dudaklarının kenarından süzüldü. Kıza gülümsedi.

"Adın ne senin?"

"Sohbete başlamak için garip bir soru."

"Sana ne sormamı isterdin?"

"Bilmem. Yalnızca ilk olarak adımı sorman garip."

"Benim adım Sebastian."

"Benimki Mary."

"İtalyana benziyorsun, Mary."

"Beni tavlamaya mı çalışıyorsun?"

"Buuuubibu. Denggigigiigi. Bu Afrikaca ama tabii güzel bakire demek değil."

"Benimle alay ediyorsun. Hoşuma gitmedi. Çok tuhafsın."

"Bir şişe bira al, Mary. Sana birkaç şey anlatmak istiyorum. Önce biraz günah hakkında."

"Günah hakkında ne biliyorsun?"

"Günahı affedebilirim."

"Esas senin söylediğin günah. Böyle şeyler söylersen, seninle konuşmam."

Centilmen rolünü oynayan Sebastian, Mary'e bir bardak bira verdi. Bir banka oturup konuşabilecekleri bir yere götürdü. Mary evle ilgilendiğini söyledi. Babası üç haftadır bağırsaklarını boşaltamıyormuş ve doktor çağırmak zorunda kalmışlar ve doktor bir şey yapamamış ve zehirlenmeden öleceğini zannediyorlarmış. Orada öylece yatıp iş aramak için dışarı çıkmadığını söyledi. Aylardır oradaymış ve artık çok kötü kokmaya başlamış, evle ve iki küçük erkek kardeşiyle onun ilgilenmesi gerekiyormuş.

Clocklan, odanın karşısında pürüzsüz tenli bir sarışına kur yaparken. Sıkıntı ve hoşnutsuzluk imalarını damıtan parti. Birden bir bira şişesi odada ıslık çalarak uçtu, kadınsı bir

adamın kafasında parçalandı. Azarlayan titrek bir ses ve destekleyen bir koro yükseldi. Bir sandalye kırıldı, kıvranarak kimse bana dokunamaz diye bağıran bir kız. Mary ile oturduğu banka dönüp ona olanları anlatan Sebastian. Sarışın hatunundan ayrılan Clocklan, birisinin meslek ve konum itibarıyla kuyumcu olduğunu söylediği ufak tefek bir adamla konuşuyordu. Clocklan birden yumruğunu kaldırıp küçük adamın yüzüne geçirdi. Adam yere düşüp, Clocklan'ın böğürtüleri arasında bir bankın altına sığınıp kurtulmaya çalışırken, elbisesinin altına bakmaya çalıştığını sanan bir kızdan yüzüne tekme yedi.

Kesinlikle bir lanetliler mahzeni. Ekonomik yönden kötürüm olanlara tahammül edemem ve eskiden zengin olanlardan hiç hoşlanmam. Ya hiç bulaşma ya hemen kurtul. Belki sonunda beklemeye bile dayanamayacağım. Odanın ortasında çok az insan kalmış. Savaşta darbe alan diğerleri odanın kenarlarına çekilmiş ve neler olup bittiği hakkında hiçbir fikirleri olmadan, donuk gözlerle ve sarhoş dikiliyorlar.

Başını kaldırıp yeşil gözleriyle bakan Mary.

"Of, burada neler oluyor böyle."

"Berbat bir güruh, Mary."

"İngiltere'nin neresindensin?"

"İngiliz değilim, Mary."

"Nesin o zaman."

"Amerikalı."

"Öyle mi? Cidden?"

"Sen de İrlandalısın."

"Evet."

"Peki İrlanda'yı seviyor musun?"

"Seviyorum. Başka bir yerde yaşayamazdım."

"Hiç başka bir yerde yaşadın mı?"

"Hayır."

"Peki babanı sever misin?"

"Garip bir soru. Niçin bana bu garip soruları soruyorsun?"

"Senden hoşlanıyorum. Babanı sevip sevmediğini bilmek istiyorum."

"Hayır. Sevmiyorum."

"Neden?"

"Çünkü o da beni sevmez."

"Neden sevmiyor?"

"Bilmem ama hiç sevmedi."

"Sevmediğini nereden biliyorsun?"

"Çünkü bana yumruk atıp dövüyor."

"Aman Tanrım, Mary. Ne dedin, dövüyor mu?"

"Evet, dövüyor."

"Ne diye?"

"Hiç."

"Bir nedeni olmalı."

"Yok. Eve geç geldiğimde neden geç kaldığımı soruyor ve ben ne dersem diyeyim yumruklamaya başlamak için bir bahane bulup kaçamayayım diye hole sürüklüyor ve dövüyor işte. Nefret ediyor benden."

"Öyle mi?"

"Evet. Ve hiçbir nedeni yok. Ben eve girer girmez, o oturmuş radyoyu dinliyor olur ve ben paltomu koymaya giderim, beni oturma odasına çağırıp sonra da nerede kaldın diye sorar ve parklarda erkeklerle buluşup gezmekle suçlar. Ve ben hayatımda bir erkekle buluşmadım. Sonra bana yalancı der ve korkunç şeyler söyler ve gerçeği söylüyorum dersem, üstüme çullanır."

"Ya annen?"

"O öldü."

"Ve babanla kardeşlerine sen bakıyorsun?"

"Evet."

"Neden gitmiyorsun? İngiltere'ye gidip bir iş bul."

"Kardeşlerimi bırakmak istemiyorum. Daha çok küçükler."

"Artık seni dövemez."

"Bazen kalkışıyor ama artık ondan daha güçlüyüm."

Mary'e bakabiliyorum. Nedir bu şey? Ona bakması çok kolay. Hissetmesi de kolay mısın? Kazağının kolları dirseklerine kadar sıvanmış, narin düzgün bilekler ve iyi gelişmiş bir çift omuz. Güreş tutmak istemezdim, karşılıklı tutku hali dışında.

Kapıda ani bir çatırtı oldu, tahtalar ortadan ayrıldı ve şarkı söyleyen koca bir kafa belirdi.

Mary Maloney'nin güzel kıçı
Tatlı bir günah elması.
Bana Mary'nin güzel kıçını ver
Ve bir de cin kupası.

Saçları bira ve yağla katılaşmış, siyah paltosundan parlayan kırmızı göğsüyle bir adam, bodur yumruklarını taş gibi kafasının etrafında döndürerek, bir şarkı seliyle örselenmiş ruhlar odasına daldı.

Annen İsa'dan mı gelmiş
Kar gibi beyaz saçları
Ve dünyanın gördüğü
En büyük meme uçları.

Mary, Sebastian'ın kolundan çekiştirdi.

"Bu kim? Söylediği rezil bir şarkı."

"Bu Dublin Belediye Başkanı'nın meşru oğlu. Ve milli marşı amcası yazmış."

Mary espriyi anlayarak gülüyor.

Adam önüne çıkanı selamlayarak kırmızı karolar boyunca hızla ilerleyip bütün odaya hitaben konuştu.

"Britanya hapishanelerini çok sevdim. Ve siz tatlı kadınlar. Ne güzel vücutlarınız var. Sizin hepinizi ve erkek kardeşlerinizi düzmek isterdim."

Sebastian'ı gördü.

"Kutsal Babamız Papa aşkına, bu adam kendine altın bir daktilo daha alabilir mi. Bana elini ver Sebastian, seni ciltlenmiş *Katolik Haberleri* ile ölene kadar dövmeden önce. Nasılsın İsa aşkına?"

"Barney, seni Mary ile tanıştırmak istiyorum. Mary, bu Barney Berry."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Barney."

"Ne tatlı kadınsın, Mary. Nasılsın? Seni düzmek isterdim. Bu orospunun çiçeğine dokunmasına da koparmasına da izin verme. Tekrar nasılsın, Mary?"

"İyiyim."

Barney uzaklaşıp masanın üstüne zıpladı ve kısa bir keçi dansı yaptı.

Mary Sebastian'a döndü.

"İyi saçmalıyor."

"İyi yürekli bir adamdır, Mary."

"Şarkıyı amcası mı yazmış?"

"Mary, ben bir şey söylüyorsam, doğrudur. Ben yalnızca ve yalnızca gerçeği söylerim. Söyle bana, Mary, ne yapacaksın?"

"Nasıl yani?"

"Hayatta."

"Yani ne mi olacağım? Bilmem. Ne olmak istediğimi bilmiyorum. Küçükken dansçı olmak isterdim. Sanat okuluna gitmek de fena olmazdı. Resim yapmayı severim."

"Neler çiziyorsun?"

"Her türden. Kadınları çizmeyi seviyorum."

"Neden erkekler değil?"

"Kadınları daha çok seviyorum. Erkekleri de severim."

"Ama kadınları daha mı çok?"

"Evet. Daha önce kimse bu soruları sormamıştı. İyi bir erkeğe rastlamadım."

"Hiç mi?"

"Seni kastetmiyorum. Tanımıyorum ki. Belki de iyisindir. Kadınlar naziktir."

"Kadın vücudunu da beğeniyor musun?"

"Bunlar garip sorular. Bunları niye bilmek istiyorsun ki?"

"Çünkü senin vücudun güzel."

"Nereden biliyorsun?"

"Dişlerinden?"

"Nasıl?"

"İyi diş iyi vücut. Tanrı'nın dişleri muhteşem dişlerdir. Mary benimle içki içmeye gelmelisin."

"Her yer kapalı."

"Ah, açık yerler de var."

Odadaki yoğun duman. Kıpırdak kafatasları. Dövülerek sesi kesilenler, soyulan beyaz duvara yapışmış ve dövenler,

müthiş bir güruh. Şarkı söyleyerek, kırmızı karolar üstünde sağa sola sallanan Barney. Clocklan sarışını bırakıp kuyumcuyu iyice hizaya getirmek için katakombun karanlık arka dehlizlerine sürüklemiş. Yumruğunun altıyla kafasını paralıyor. Söylüyorum size, burası yıkılıyor, resmen yıkılıyor. Malarkey lanet olası yüce kral olduğunu ve eğer alkışlanmazsa herkesin suratını dağıtacağını bağırıyor. Clocklan'ın hatun dans etmek için masanın üstüne çıktı. Kırbaçlı yılan dansıymış. Ve Percy kadınını masanın üstünde görünce silinen koca bir sırıtışla geri dönüp onun iğrenç bir sürtük olduğunu söylüyor, hiç mi onuru yokmuş da bu kadar insanın önünde böyle dans ediyormuş.

Bence Mary'nin babası yontulmamış, kabız bir ayı. Dublin'in kuzeyinde işler hiç de özenilecek gibi değil. Ama bence Mary müthiş çekici ve duyarlı. Ortada olan nedenler yüzünden Cennet Bahçesi demediğim kişisel gün ışığı bahçeme alayım onu. Hanımefendi, gözlerimle memelerinize dokunabilir miyim. Bence buradaki insanlar genelde birbirlerine karşı. Kirli çarşaflar arasında yaşayıp yuvarlanıp gitmekten başka bir şey düşünmüyorlar. Tanrı'yla aralarında depolanan sonuçları hiç düşünmeden.

Malarkey, Dangerfield'in koluna yapıştı.

"Sebastian, hayatındaki en acayip şeyi görmek ister misin?"

"İsterim."

"Arkadaki şarap mahzenine gel."

Tony'yi takip eden Sebastian ve Mary.

"Şimdi İsa aşkına, sakın ses çıkarmayın yoksa bizim Clocklan kriz geçirir. Bir içeri bakın."

Uzun karanlık holün sonunda, yarı aralık bir pencerenin önünde durdular. Eşiğin üstünden eğilip karanlık deliğe baktılar. Odanın ortasında, kıvrılıp bükülmüş dört ayağı üstünde sallanan, çadır bezinden dar bir kamp yatağı üstünde iki şekil. Debelenen. Bir gıcırtı oldu. Ve sonra bir ciyaklama. Çöken kamp yatağı, taşa çarpan çıplak popolar. Ümitsizce pürüzsüz tenli sarışına yapışan çırılçıplak bir Clocklan. Kız, Aman Tanrım ne oldu böyle deyip inledi. Homurdanan Clocklan, holden

gelen kahkahaları duymazlıktan gelerek meleyen sarışına yapışmaya devam ediyor.

"Hayatında hiç böyle bir şey görmüş müydün, Sebastian?"

"Tony, Clocklan'ın yaşam dolu olduğunu söylemem lazım."

"Pis orospu herif. Tabutunda annesinin bile üstüne çıkardı."

Mary mutfağa geri kaçmıştı. Sıkış tıkış bir yer. Yer kırık şişelerle kaplı. Köşede duran bir kız, sarhoş, naylon çorabından aşağı işiyor. Ne güzel bir havuz. Demeç veren bir ses.

"Bana istediğinizi söyleyin, ama Tanrı adına, Kralıma dil uzatmayın."

"Senin Kralını becersinler."

"Kim dedi onu?"

"Kralını becersinler."

"Bana bak, bana bak, defol git. Kimdi o?"

"Bokumun Kralı."

"Buraya bak, buna izin vermeyeceğim."

"Yaşasın İrlanda."

"Tanrı Kralı korusun."

"Taşaklarımı yesin Kral."

"Tanrı buradaki herkesi korusun. Ve diğerlerini de."

Ah bu Katolik kanına dönen yolu tekrar buluyorum. Ve katliam havası var. Duman ve kokular arasında yumruklar. Ne sıkıcı bir sahne. Bunun bir desibeli yeterli. Ahlaki çöküntü. Ve makul bir karakter yoksunluğu. Ama incelik, ondan hiçbir yerde eser yok. Buna bir son vermem gerek.

Bir sandalye alıp masanın üstüne çıkan Dangerfield, parmaklarını ampulün kordonuna doluyor ve tavandan çekip koparıyor. Mavi bir parıltı gürledi. Yere saçılan sıva tabakaları. Karanlık odanın her yerinden çığlıklar.

"Meryem'le Yusuf, adam öldürüyorlar."

"Çek o pis ellerini üstümden."

"Kim yaptı bunu?"

"Soyuldum."

"Pandiklendim. Vay."

Sebastian karanlığın içinde Mary'yi sürükledi ve birlikte demir basamakları döverek sokağa çıktılar. Bir fayton geçiyordu.

"Hey, evlat."

Fayton durdu.

"Hanımefendiyle birlikte içki içebileceğimiz bir yer söyler misin bana?"

"Tabii efendim, tabii."

Küflü faytona tırmandılar. Yırtık döşeme ve nemli örtülerden bir yığıntının üstüne oturdular.

"Harika, değil mi, Mary?"

"Ampulü tavandan ne demeye kopardın? Birini öldürebilirdin."

"Yozlaşmışlık ve genel ahlaki çöküntü beni çok sarstı. Baban hiç göğsüne vurur mu, Mary?"

"Her yerime vurur. Ama ben kendimi savunabilirim."

"Seni The Head'e götüreceğim, Mary. Orada daha düzgün insanlarla beraber içebiliriz."

"Bence eve gitsem daha iyi olacak."

"Neden?"

"Gitmem gerek. Sen Trinity'densin."

"Nasıl anladın?"

"Kızlardan biri söyledi. Trinity öğrencilerinin hepsi aynıdır. Bir tek siyah olanlar iyi. Onlar centilmen. Vücudunla ya da tavlamakla ilgilenmezler."

"Mary, siyah olmayabilirim ama ben kötü birisi değilim."

"Daha demin arka odadaki o elbisesiz insanlara güldün."

"Birleşiyorlardı."

"Ne hoş tabirler."

Fayton tren köprüsünün altından gitti. Anıt işçilerinin yanından geçti. Ve yiyecekler karneye bağlıyken gittiğim bir dükkânın. Sütlü, soğuk bir koku. Sık sık iki yumurta ve birdilim jambon alırdım. Tombul memeli bir kızdan. Beni keserdi. Bir seferinde yulaf ezmesi alıp gidip sokağın karşısında çok kötü sarhoş olmuştum. Birkaç emekliyi bira içmeye davet etmiştim. Kaşkollerini düzeltip kibarca öksürerek hepsi de gelmişti. Hepsi de hikâyeler anlattılar. Erkekler ve kızları hakkında. Daha önce de duymuştum ama bir sefer asla yetmez... daha sık duymak gerekir. Sonra da çantadaki yulaf ezmesini yerlere saçmıştım.

Sebastian Mary'yi öptü. Kız kollarını göğüslerinin üstünde

kavuşturdu. Ama ağzını açıyor. Ve küçük sert bir sırtı ve kalın baldırları var ama elimi göğsüne atamıyorum. Şunun altına sokamıyorum. Bir santim bile. Söyle, Mary, sen ve ben zeytinlerin yetiştiği yere gitsek ne dersin? Veya en azından bu kadar nemli olmayan bir yere, anasını satayım. Oğlum, dudakların daracık.

Şimdi rıhtım boyunca ilerlemek, birazcık cömertlik görmeyi nasıl da istediğimi hatırlatıyor bana. Bu Mary ile elleşmek biraz utanç verici çünkü bir kaya kadar sert ve neredeyse benimle dövüşmeye çalışıyor. Öyle bir izlenim ediniyorum. Elimi yakalayıp bir şey demeden kıvırdı. Ben de geri kıvırıp ellerinden kurtarırım.

"Mary, sana bir şey göstereceğim."

Sebastian cebinden bir kibrit kutusu çıkardı. Açıp Kutsal Oliver Plunket'ın bir replikasını gösterdi.

"Sen Katolik misin? Değilsin herhalde?"

"Mary, ben her şeyim. Özellikle de Katolik."

"Hem Katolik hem de başka şey olamazsın."

"Mary, ben Doğu İsa'dan koca bir rüzgâr, Galyalı bir ineğim."

"Sen benimle dalga geçiyorsun. Ve benim eve dönmem gerek. Capel Sokağı Köprüsü'nün orada oturuyorum."

"Haydi, Mary, o eski güzel hanı görmeni istiyorum. Avrupa'da kendi türünün en iyisi. Hem de sana bir şarkı söyleyeceğim."

> Ah Şaraphane Caddesi en salağıdır
> Şiddet dolu caddelerin,
> Ah en, en iyisidir
> Missourili bu inek için.

"Beğendin mi?"

"İyi saçmalıyorsun."

"Fik dendiğinde, Mary. Zamanı gelmiş demektir."

"Sen delisin."

Sebastian başını pencereden çıkartıp sürücüye kibarca bir şeyler söyledi.

"Mary, şöminesi yanan güzel sıcacık bir odaya gidiyoruz.

Sana birkaç güzel içki ısmarlarım ve oturup konuşabiliriz. Seninle Papaistik şeylerden bahsetmek isterdim. Papa olmasa, hiçbirimiz böyle gelişemezdik. Bu dünyanın biraz olsun saygın kalmasını sağlıyor. Onun gibi birkaç tane daha olsa bütün bu şehvet düşkünlüğü ve sahtekârlık olmazdı. Mary, bu dünyada çok fazla kötü insan var."

Mary başını omzuna yatırıp fısıldadı:

"Beni tekrar öpmeni istiyorum."

Sebastian irkildi, kaşlar havaya kalktı.

"Yani, Mary, cidden mi!"

"Beni utandırma."

Nehrin karşısından Adliye Sarayı'nı görebiliyorum. Ah, kaba kuvvet veya silah kullanarak, İngiltere krallığında Kralın huzurunu bozacak hukuka karşı davranışlar için, Kralın buyruğu olmadan dava açılamaz. Ah hukukun bu küçük şeyleri. Hepsini bilirim ben. Ve bir nehir dere ya da çaydan hacimce büyük olan doğal bir akarsudur. Ve Liffey bir nehirdir. Ve Adliye Sarayı'na ait dört binanın kubbesi bir prostat baloncuğu gibidir. Ama boşver. Şu Mary, o yayvan kalçaları, o sert, sıkı bedeninde kıvrılan. Dizime otur, haydi gel, ben lağımcıların hukukunu öğrenirken. Gizemli doğası olan birinin başına, birçok garip şey gelir. Belki bir balığım olsa, ölü ve kaygan ve Bayan Frost'un penceresini açık perdelerini kapalı bıraksam ve her delikten çıkan Skully'nin başını uzatmasını bekleyip suratına okkalı bir şaplak atsam. Şak. Tam gözlerinin üstüne de. Şup. Al bakalım, pis domuz.

Winetavern Sokağı'na dönerken kaldırımdan geçen fayton hopladı. Pasaklı taşıt kapalı bir demir kapının önünde durdu. Burnundan tedirgin sesler çıkaran atlar. Pire torbaları. Sebastian dikkatle indi ve adam bir paund istedi.

Sessizlik içinde bekleyen ikisi. Bu küçük bir yanlış anlama durumu olsa gerekti. Düşünerek konuşma zamanı. Sebastian sakin sakin konuşmaya başladı.

"Bak, moruk, Noel'i 'Joy'da,* dişlerin o Katolik götünden dökülürken geçirmek ister miydin?"

"Gecenin bu saatinde bir paund alınır."

* Mountjoy Hapishanesi (ç.n.)

Adamın şilinlerle dolu miskin gözleri. Kırmızı küreciklerin etrafı tümden gri, vahşi, kanlı gözlere yukarıdan bakarken.

"Belki bu sarsak fare kapanını paramparça edip, seni de Liffey'de Kelt usulü bir vaftiz etmem daha çok hoşuna gider, seni köylü serseri."

"Polis çağıracağım."

"Ne?"

"Polis çağıracağım."

"Ne? Allahın belası."

Sebastian'ın elleri atılıp adamı yakasından yakaladı ve ayakları oturduğu yerde, başı yere bakana kadar çekti.

"Allahın belası, tek bir terbiyesizlik daha edersen, atı dehleyip kıçını kırarım. Anlıyor musun?"

"Polis çağıracağım."

"Seninle işim bittiğinde Allahın belası anneni bile çağıramayacaksın. Hödük. Duyuyor musun? Hödük. Bir paundmuş, seni piç kurusu. Piç açıkgöz. İçinde hiç incelik yok. Sevgi yok. Sevginin ne olduğunu biliyor musun? Nerede sevgin, seni piç kurusu? Bak seni gırtlaklarını bana biraz sevgi göstermezsen. Bana biraz sevgi göster yoksa seni boğarım."

Adamın dudaklarında belirsiz bir tebessüm belirdi. Gözleri, dehşet dolu iki delik. Winetavern Sokağı'nda ufak bir olay. Mary arabadan inip, sesini çıkarmayan adamın boğazındaki parmaklarına asıldı.

"Onu rahat bırak. Sana ne yaptı ki? Niye adama parasını verip rahat bırakmıyorsun."

"Kes sesini."

"Sen korkunç birisin."

"Kes sesini. Hep beraber içmeye gidiyoruz."

Adamın gözlerinde bir umut parıltısı ve suçluluk. Sebastian, ellerini boğazından ayırmadan.

"İçmeye geliyor musun?"

"Tamam, geliyorum."

"Ben eve gitmek istiyorum."

"Artık geçti, Mary. Bu beyefendi gelip bir içki içecek. Sen de gelip bir içki içiyorsun."

"Ben eve gitmek istiyorum. Sen çok kötü birisin."

"Hiç de değil. Bu beyefendi beni kazıklamaya çalıştığını biliyor. Winetavern Sokağı'na kaça gelindiğini bilirim ben."

Adam gözlerini kaçırıyor.

Sebastian demir kapıya gidip uzandı ve duvarın arkasındaki bir zile bastı. Bekleyiş. Sebastian kapıyı sarsarken. Karanlık ara sokaktan bir yerlerden şüpheli bir fısıltı duyuldu.

"Kim var orada? Kesin şu tıngırtıyı. Evinize gidip yatın – burada bir şey yok."

Sebastian yüzünü parmaklıklara dayadı.

"Batıdan ziyaretçiler. Sadece on dakika. Biz sakallı adamın arkadaşlarıyız."

"İnanmıyorum. Gidin buradan. Siz burayı ne sandınız?"

"Bizi sakallı adam yolladı. Cesedin arkadaşı."

Ses biraz daha yaklaştı.

"Durun size ışıkta bakayım ve gürültüyü de kesin. Burada sizin gibiler varken bir adam rahat rahat ölemez. Yüzlerinize bakayım. Bu kadın kim? Buraya kadınlar giremez. Siz burayı ne sandınız?"

"Bak, bak... O bir Dünya Güzeli."

"O Dünya Güzeliyse, erkek kardeşim de bakire. Böyle şeylere izin veremem – sen daha önce de buraya geldin –nedir bu patırtı?– bunu yapamayacağını bilmen gerek. İçeri girerken ses çıkarmayın ve hemen gidin."

"Ah sen en fazla otuzunda gösteren çok iyi bir kadınsın."

"Haydi oradan. Sakallı adam nerede?"

"Maynooth'da. Burada içki fiyatlarının skandal boyutlarında olduğunu ve birkaç dua edip bedavadan içebileceğini söyledi."

"Zındık seni. Şu fıçılara dikkat edin. Sen tam bir başbelasısın... gözümü üstünüzden ayırmayacağım."

"Olmadı şimdi madam..."

"Bana madam deme – biliyorum neyin peşindesin."

Yavaşça ilerleyen grup. Geçit boyunca. Bir kapıdan içeri. Karanlık bir koridordan. Bir ortaçağ odasının sarı ışığına. Burası dünyanın üçüncü gözü.

"Şu kız nerede, Catherine? Bize iki ateş gibi malt ve küçükhanım için biraz cin getirsin, kendine de bir şey ısmarla. Sonra da yatakta beni bekle."

"Öf haydi oradan, gürültü yok, unutmayın."

Bu beklenti yarım dairesinde. Kıvrımlı şişkin sedirler. Her yerde birbiriyle yarışan avlarla, odanın göz alıcılığına rağmen, Britanya dostluğundan pek eser yok burada. Catherine çok güzel ve Mary'nin burun ve göz çevresi de öyle. Ama bu sedir at kılından. Benden sonra tekrarla, Mary.

Sebastian,
Sen kutsanmışsın,
Hem de Sebastian,
Gerçeği söyleyen şarkısın.
Kav gibi bir gecede birlikte
Öpücüklerin
Ucuzluk katındayız.

Bin üstüme.
Dokun, dizginle, ehlileştir
Beni.
Bay koca aşk ağacı.

Hizmetçi Catherine kapıyı itip elinde bir içki tepsisiyle içeri girdi. Muzip, çekingen bir sırıtışla Sebastian'a bakarak. Mavi gözlü, ayak bileklerinde hafif bir Kelt hantallığı. Temizlemek için ağzını koluna, bardağın kenarınıysa parmağıyla silen faytoncu adam. Kıpırdamadan oturan Mary, eteğini düzelterek Sebastian'ı izliyor.

"Bak, ne hoş değil mi, Mary?"

"Fena değil."

"Bu iyi bir viski, efendim."

"Elbette."

"Hava da hep yağışlı."

"Öyle."

Ne bu sohbetle ne de Mary ile bir yere varabildiğimi sanmıyorum. Kilisenin ve lütfun dışında olduğun için kendini acındır ona. İğne deliğinden geçirecek iplik bu olabilir. Yaşamı lağım borusu tarzı bir kavrayışım var. Bunu çok insan söyledi. Bırakacak da değilim. Eğer yanılsama varsa, en gösterişli şekil-

de yaşa. Seni elde edeceğim, Mary. Tıpkı Marion gibi. Eski güzel günlerde Marion'ı oynatırdım. Parmağımda. Çaya uyanmak. Ve kızarmış ekmeğe. Bu aşktı. Ama ben onu öldürdüm. Hiçbir şey sonsuza kadar sürmüyor işte. Değişiyor. Ve bazen de çoğalıyor, bebekler gibi.

İşletme sahibi olan kadın geldi.

"Artık bunlar son içkilerdi. Uykumu almam lazım."

"Bir tane yolluk, bir tane de size. Yorgun yolcularız biz."

"Beni tutuklattırmak mı istiyorsunuz?"

"Yollarda öldürülürüz korkusundan."

"Haydi oradan. Deli seni. Buraya bir girdin mi çıkartamıyorum. Yalnız bir tane daha. Catherine, iki viski bir de cin, çabuk ol. Bütün o süslü elbiseleri ve dansa gitmeleriyle bugünlerde bir gıdım iş yaptıramıyorsunuz bunlara. Eskiden olsa bunun gibilerle erkek arkadaşlarının kıçından ter akıtırdım. Şimdilerde hiç çalışmak istemiyorlar."

"Hadlerini bilmiyorlar."

"Bilmez miyim. Köyden geliyorlar ama sosyeteden zannedersin. Hadlerini bildirmek lazım."

"Birinci sınıfta yakalamak lazım."

"Bunun gibiler yürümeli... ne birinci sınıfı."

"Disiplin. Daha fazla disiplin."

"Haftanın her gecesi siyah adamlarla dışarıda. Göstereceğim günlerini."

"Bütün tembelliklerinin bedelini ödeyecekleri bir gün gelecek. Orası kesin."

"Ve o gün çok yakındır."

"Ben adil olmaya fazlasıyla inanan biriyim."

"İyiymiş o zaman."

"Şimdi bir saniye izin verirseniz, su dökmem lazım."

"Hesap on üç altı."

"Şoförüm ilgilenecek."

Sebastian el yordamıyla koridorda ilerleyip bir kapıdan açık havaya çıktı. İlk bulduğu yere işedi. Tekrar karanlığa dalarken Catherine'e rastladı. Birbirlerine kilitlendiler. Kız elini bacaklarının arasına soktu. Ve bir tıngırtıyla tepsiyi yere düşürdü. Koridor bir anda aydınlandı.

"Neler oluyor? Bana bak, kızlarımla böyle şeyler yapmana

izin veremem. Kes şunu. Catherine, çek kollarını o beyefendinin boynundan, seni küçük pis sürtük."

"Tamam, tamam, sorun yok. Catherine ve ben koridorda kaybolmuştuk."

"Artık yaptıkların yeter, Romeo. Sen de mutfağa geri dön, arsız şey. Sürtük."

Vals yaparak yanından geçerken madamın poposuna bir çimdik atan Sebastian eline bir şaplak yedi. Oh canım oh. Hep birlikte gidip gofer ağacının altında oturacağız. Kimsenin bilmediği bir şey var ki, o da bir genel tuvaletin aynasını rehine verdiğim. Şu modern şeylerden biri, duvara vidalanıvermiş. Bir çatalın sapıyla yerinden söküp komisyoncuma gittim. Sonra da Grafton Sineması'nın ahım şahım mekânında akşam yemeği yemeye gittim. Camın yanında oturduğum yerden yüksek bir duvarın üstüne yazılı Dawson Lounge yazısını görebiliyordum. Mutluluk rahatsız edici olabiliyor. Ve orada yemeğimi beklemek harika bir histi ama muhafazakâr ılımlılığa biraz heyecan katmak için birkaç korkuyu yardıma çağırdım. Garson, tatlı esmer bedenli bir kız, tıka basa dolu tabaklarla gelirken baştan aşağı dudaklar ve beyaz dişler ve gani gani titrek dalgalanmalarla dolu sağlıklı göğüslerdi. Ah o açlık.

Madam kapıda dikildi, koca memeleri koridordan odaya taşarak.

"Tamam bu kadar, şimdi polisler gelip kapıyı kırmadan hepiniz dışarı."

"Bu güzel akşam için teşekkür etmeme izin verin."

"Dışarı."

"Size askıntı mı oluyorum?"

Barın sahibesi güldü. Uzun karanlık koridor ve fıçılarla dolu geçit boyunca eşlik etti. Kapı aralıklarına gizlenmiş sarhoşlar, yalpalayan ve işeyen. Sebastian faytoncuya onları Metal Köprü'de bırakmasını ve bir gün bu büyük nezaketinin karşılığını vereceğini söyledi.

Yayvan merdivenlerden çıktılar. Durup, martılarla kuğuları izlediler. Mary Sebastian'ın koluna girdi.

"Ne hoş bir manzara."

"Öyle."

"Bütün martılar."

"Evet."

"Böyle şeyler yapmayı severim."

"Öyle mi?"

"Evet. Güzel bir his veriyor."

"Doğru."

"Sanki süzülüyormuşsun falan gibi."

"Evet, süzülür gibi."

"Ne oldu, hoşuna gitmedi mi?"

"Bayıldım, Mary."

"Durmadan konuşuyorsun, sonra üstüne bir garip haller çöküyor ve ağzını bıçak açmıyor."

Aklımı kurcalayan şey Grafton Sineması'ndaki yemekti. Çünkü garson öyle nazikti ki. Güzel, tombul sosisler, ince jambon dilimleri ve dağ gibi altın patates kızartmalarıyla dolu bir tabak. Garsonun mutfak girişinden biraz acele edemezler mi çünkü bu kibar beyefendi açlıktan ölüyor dediğini duydum. Çay o kadar iyiydi ki bütün bunların imkânsız keyfinden kıkırdayabilirdim. Ve beni sonsuza kadar hayatta kalmaya teşvik eden, yumuşak bir Grafton Sokağı esintisi. Ama mantarları ne zaman patlatacağımı bilirim, çeşnili ve birbiri ardına. Tam bıçağı bir sosise geçirirken bir çığlık koptu. Kiler perdesi uçuşarak açıldı. Dışarı doğru seğirten garsonun başında beyaz bir tabak kırıldı, peşinden, başının etrafına dağılmış katı bukleler halindeki saçıyla, yüzünden buharlar saçan bir kız. Cinayet işleyeceğini, bu kızgın delikte artık bir dakika daha kalamayacağını haykırarak. Ağlayıp herkese kendisini yalnız bırakmalarını söyleyerek. Tabakları kırmaya devam etti. Ve ben bir tek kendimi düşünüp, tatlımı mahvedeceğini düşünerek endişelendim. Zaten bu onur kırıcı durum yüzünden yemeğim mahvolmuş gibi hissediyordum. Ama kız sakinleşti ve aklındaki bu isyandan kurtulması izin ona beş dakika izin verdiler. Bir tek yemeğim adına, onun o işçi postu ve bacaklarındaki kırmızı kabartılara karşı baştan aşağı sevecenliktim. Ama disiplin olması lazım. Yine de, kriz zamanları düşlere daldığım o anlar her şeye bedel.

Sebastian Mary'nin duygusuz omzuna yaslanıp, kız çekilirken dudağının kenarından öptü.

"Bunu herkesin görebileceği bir yerde yapma. Haydi gel kumaşçı dükkânının vitrinine bakalım."

Köprüyü geçtiler, el ele. Kumaşlara baktılar. Mary baharlık bir takım için para biriktirdiğini söyledi. Babasının yeni elbiseler almasına hiç izin vermediğini ve onları dansa giderken giymek istemekle suçladığını söyledi.

Fotoğraf renklendiren arkadaşları olduğunu ve fotoğraflardan bazılarının hiç de iyi olmadığını anlattı Sebastian'a. Belki yakında o işi yapabilirmiş çünkü kardeşlerini amcasının alma ihtimali varmış ve o zaman özgür olacakmış. Phibsboro'da yaşamayı sevmemesinin tek nedeni Mountjoy Hapishanesi'ymiş. Bir gün önünden geçerken gördüğü parmaklıklara asılmış garip sakallı bir adam biraz şampanyayla somon füme götürmemi istemişti. Kaçmıştım ve aynı şey Grangegorman için de geçerli, kafalarının içinde bir beyin olmadan orada dönüp dolaşan onca insan.

Dominick Sokağı'nın yıpranmış eski evleri boyunca yürüdüler. Mary, Cabra Caddesi'ne taşınmadan önce oturdukları evi gösterdi. Bütün gün içip birbirlerini bisiklet zincirleriyle öldüresiye döven adamlarla dolu korkunç bir sokak olduğunu söyleyerek. Geceleri dışarı çıkmaktan ödü koparmış. Ama Cabra'da Botanik Bahçesi'nde yürüyüp bitkilerin üstündeki bütün o komik Latince isimleri okumayı seviyormuş ve Tolka boyunca yürürmüş, güzel bir nehir.

"Burada oturuyorum."

Kırmızı tuğlalı bir evin önünde durdular.

"Seni tekrar ne zaman görebilirim, Mary?"

"Bilmiyorum. Sessiz olursan, hole girebiliriz. Biz üst katta oturuyoruz."

"Sen tatlı bir kızsın, Mary."

"Hepsine böyle diyorsundur."

"Bırak elini öpeyim."

"Peki, istiyorsan."

"Ne güzel yeşil gözler ve siyah saçlar."

"Sence çok şişman mıyım?"

"Hiç de değil. Sen deli misin, Mary?"

"Olsun, rejime başlayacağım."

"Dur sana dokunayım. Ah hiç de değil, seni daha dolgun yapıyor. Şurası, tam istediğim gibi."

"Ah cidden çok cüretkârsın."

Sırtı duvara yaslı, ben önünde durmuşum, kolları havada, erik rengi paltosunun dirseklerinden tutuyorum. Sebastian kızı öptü, kız başını arkaya eğdi.

"Hoşuna gidiyor mu, Mary?"

"Bunu sana söylememem gerekir."

"Söyleyebilirsin."

"Ama ötekiler gibi öpmüyorsun."

"Ötekiler?"

"Evet."

"Ama, Mary, ben görmüş geçirmiş bir adamım."

"Ama onlar bunu yapmaz."

"Demek görmüş geçirmiş değiller."

"Ondan değil."

"Sana bir öpücük daha vereyim."

Kız kollarını Sebastian'ın beline sardı, sımsıkı kavuşturdu.

"Nasıl yaptıklarıyla ilgili değil."

"Hoşuna gidiyor mu?"

"Niçin bilmek istiyorsun?"

"Seni buralardan alıp götürmek istiyorum."

Tavandan bir ses geldi. Mary kaskatı kesilip başını geride tutarak dinledi. Fısıldadı.

"Bana elini ver."

Onu holün arkasına doğru çekip merdivenlerin arkasından iki basamak aşağı indirdi. Beklediler ve sonra ellerini saçlarına geçirip kaşıdı. Kepeğe iyi gelir. Ah, bu holdeki vasıflar. O güvenlik hissi. Mary, o ağzın ve domates sosu.

"Sebastian komik bir isim."

"Mübarek."

"Ne?"

"Anlamı bu. Onurlu ve saygıdeğer."

"Çok komiksin."

"İiiiii iiiiii ve iyk."

"Gırgır adamsın."

"Ve sen de çok güzel vücutlu bir kızsın."

"Laf olsun diye söylüyorsun."

"A, öylesin. Tam şurası. Harika. Ve şurası da. Her yerin müthiş."

"Burası güvenli değil."

"Neresi?"

"Arkaya geçebiliriz. Sessiz olmamız lazım."

Geçidin sonunda biraz ışık. Bir dizi kırık çocuk arabasının yanından, rehinciye eşya taşımak için mükemmel. Her ev sahibinin yanından geçebilirsiniz. Bugünlerde kafayı çalıştırmak lazım. Aşka susadım. Sıradan aşk değil gerçek aşk. Müziğe falan benzeyen o aşka. Mary ağır işler yapabilecek sağlam, güçlü bir kız. Yerleri silmek için falan. Bir onu bir de ruh kutusu gibi bir ev alacaksın. Karton olanlardan artık bıktım. Mary'yi hizmetçi, Chris'i pansiyoner, Bayan Frost'u sekreter ve Marion'ı da hepsini yönetecek biri olarak alsaydım, müthiş bir ekip olurduk. Sonra sosyetedeki gerçek yerimi alırdım, takım elbiseler bakımlı vesaire. Ha, yapılması gereken değişiklikler olurdu. Aptallığa da tahammülüm olmazdı ya da dikkatsizliği bağışlamazdım. En azından kurallarım var. Ve toplumun disiplinli bir erkeğe saygı gösterdiğini bilirim.

Sebastian'ın elini tutmuş, yol gösteriyordu. Sabahın bu erken saatinde. Eve gitmem lazım. Ve bu gübre kokularından kurtulmam. Mary bir hangara açılan yarı kırık kapıyı iterek açtı.

"Bisikletlere dikkat et. Şurada."

"Bu ne?"

"Kömür."

"İsa aşkına."

"Sorun nedir?"

"Bu ne, Mary?"

"Bir döşek."

Düşen bir süpürgenin tıkırtısı. Korkuyla fısıldayan Mary:

"İsa, Meryem, Yusuf."

Ve Sebastian, yardımını esirgememek için.

"Bizim için dua et, Kutsal Oliver."

"Bir şey olmaz. Bir şişe bira ister misin?"

"Mary, seni öldüğün güne kadar seveceğim. Nerede?"

Mary kutularla tezeklerin arkasına uzandı.

"Ev sahibinin. Barlar kapalıyken içmek için buraya saklıyor. Eve sokarsa, karısı gebertir."

"Çok iyisin, Mary."

"Laf olsun diye çok şey söyler misin?"

"Ne?"

"Dediğin şey."

"Ne dedim ki?"

"Bira olduğunu söylediğimde."

"Gel de şu şişeyi açarken yanımda otur."

Gelip döşekte yanına oturarak, duvara yaslanıp, Sebastian'ın havalı bir bilek hareketiyle mantarı açışını izledi. Kömür artıklarının içinde uzanıyoruz. Ve bir tezek yığınının. Köpeklerle kedilerin kömür ve tezek sevdiklerini bir yerlerden biliyorum. Kendimi bunların içinde oturur bulmaktan pek hoşlanmıyorum.

"Huzur bu işte, Mary."

"Burası sessiz."

"Buna ihtiyacım var, Mary."

"Neden?"

"Bir sürü nedenden. Orada burada ufak sorunlar. Çoğunlukla yanlış anlaşmalar. Senin gibi bir kız büyük rahatlık."

"Burası çok temiz ya da hoş sayılmaz."

"Yaklaş."

"Sana ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Ben evliyim."

"Biliyorum."

"Yani, Aman Tanrım, İsa, Yusuf ve her türden kutsanmışlarla azizler."

"Ama umurumda değil. Evleneceğimi hiç sanmıyorum."

"Evlenme."

"Niye?"

"Bir İrlandalıyla evlenme ihtimalin var."

"İrlandalılara ne olmuş?"

"Eve sarhoş gelip eşek sudan gelinceye kadar döverler. Her cumartesi gecesi kıçına atlayıp ölünceye kadar dürterler. Başka geceler de. Domuzlar. Bunu istemezsin Mary."

"İsteyebilirim."

"Boş ver, o zaman, sana ne nasihatı veriyorum ki. Bir şişe bira daha ver."

"Hızlı içiyorsun."

"Çevremizde bütün bu çirkinlikler varken içmeliyim, Mary."

"Neler yaparsın?"

"Hukuk okuyorum."

"Onun dışında?"

"Bahçeyle uğraşırım. Pul biriktiririm, at armaları. Kuş izlemeyle çok ilgilenirim. Kumar oynamayı reddediyorum. At yarışlarında oynamaya kesinlikle karşıyım."

Mary'nin gözleri düşünceli. Sebastian uzanıp dudaklarını kulağına bastırdı. Mary üstüne çullandı. Ben de ellerimi kazağının içine soktum. Denizden fırlayan o iki dağ.

"Mary, benimle İngiltere'ye gelmek ister miydin?"

"Evet. İstediğin her yere gelirim."

"Biraz paraya ihtiyacımız olacak."

"Bankada otuz paundum var."

"Bu işimizi görür."

"Ama çekebileceğimden emin değilim."

"Hesap senin adına mı?"

"Evet.

"Sorun yok demektir."

Dangerfield homurdanıyor çünkü kız pek hafif siklet sayılmaz. Ama işte sağlam ve güçlü bir kız, çalışmaktan kaçmaz, sanırım. Omzunu çarka dayamaya hazır. Dünyanın sorunu bu, omzunu çarka dayayacak yeterli sayıda insan yok, herkes işi başkasına yıkıyor. Bunları sarsıp biraz tembellikten kurtarmalı, pazar günleri dışarıda, kırlarda amaçsız gezinerek. İzin günlerinde yapacak bir şey aramalarını görmek acı verici. Mary'yi sırt üstü yuvarlamam lazım çünkü kömür parçaları döşeğin altından belime batıyor. Viik. Ters dönen kaplumbağa gibi. Haydi bakalım. Bu kadar çaba harcamak istediğimi pek sanmıyorum. Sirk, palyaçoluk, kazağı yukarı sıyrılmış. Vay, nasıl da nefes nefese bir piliç. Bir başkasının bedeniyle pislik içinde yuvarlanırken en nüfuz edici şekilde düşünebilirim, köküne nüfuz ederim. Otuz paundu bankada

tutmaktansa bundan daha ilginç kimbilir neler yapılabilir. Memeleri bütün göğsüne yayılmış. Hiç böyle meme uçlarıyla karşılaşmamıştım. Besleyici bir meme belli. Grafton Sokağı'nda köyden gelen iri piliçlerin servis yaptığı Memeli diye bir lokanta var. Spesiyaliteleri memiş tabağı. Bu göğüs mahrumiyetine son verin. Çünkü iş bana geldiğinde onlara hiç doymam ve bu gece biraz yorgun olsam da bu garip ikizlerle oynamanın tadını çıkarıyorum.

"Hiç böyle hissetmemiştim, Sebastian. İçim mosmor. Bana her şeyi yap, hepsini. Her şeyi yapmanı istiyorum."

"Yavaş ol, Mary. Bebeğin olmasını istemezsin, değil mi?"

"Umurumda değil. Her şeyi istiyorum, hepsini."

"Hayatın mahvolur."

"Yine de istiyorum."

"Başka bir gece, ben hazırlıklıyken."

"Zaten o şeylerden kullanmanı istemiyorum. Olduğu gibi istiyorum. Haydi."

"İsa adına, yavaş ol, Mary. Her şeyi mahvetme. Aptallık etmek istemezsin."

"Ben aptal değilim, ne istediğimi biliyorum."

"İkimizin hayatı da mahvolur. Bu bebekler yemek ister, yapmana izin veremem, Mary. Bu gece olmaz."

"Lütfen yap şunu. Her şeyi istiyorum. Hiç böyle hissetmemiştim."

"Yine hissedersin."

Mary dudaklarını dudaklarına yapıştırdı. Kalçalarını dizine bastırarak sırt üstü yatmaya zorlarken bir şişe birayı da yere devirdi. Tanrım, Mary, bunu yapamam. Bana bunu yapma. Gayri meşruluk olmadan da yaşamım yeterince karışık zaten. Beni boyun eğmeye zorluyor. Zorla elde edilmeyi kesinlikle reddediyorum. Çok onur kırıcı. Kız resmen delirmiş. Ayrıca hiçbir şeyden çekinmiyor. Hiçbir şey onu durdurmuyor.

"Şimdi birisi duyacak, Mary."

"Herkes yatakta. Hoşuma gidiyor."

"Mary!"

"Hoşuma gidiyor."

"Mary, gerçekten."

"Çok tatlısın."

"Mary, basılacağız."

"Öyle tatlısın ki."

"Mary, dur."

"Onu hissetmeyi seviyorum. Daha önce hiç hissetmemiştim. Zehirli midir?"

"Boğaz ağrısına iyi gelir."

"Yılan balığı."

"Öyle."

"Onunla kendime dokundum."

"Sırtım beni öldürecek, Mary. Çekil üstümden."

"İşte. Daha iyi mi?"

"Mary, bütün biram yere dökülmüş."

"Öptüm onu."

"Biramı."

"Zehirli değil, emin misin?"

"Yavaş, Mary. Canın yanabilir."

"Çok tatlısın. Senden hoşlanıyorum. İstersen, seninle birlikte gelirim."

"Küçük bir tatil fena olmazdı. Para biriktirebilir misin? Para önemli, Mary."

"Bir tek o otuz paundum var. Para biriktirecek durumda değilim."

"Biraz özenle. Anahtar kelime tutumluluk, Mary."

"Öp beni, lütfen."

Bir bira şişesini umutsuzca sıkı sıkı tutarak, Mary'nin ateş gibi ağzını öptü, kız da gömleğini açıp Sebastian'ın göğsünü. Başını göğsü boyunca yuvarlayarak. Sorunlarım nereye gidersem gideyim beni takip ediyor, arka sokaklardan bile. En azından Mary ile Londra'da harcayabilecek kadar paramız olacaktı. Benim için tatil. Onun için bir iş. Bu İrlanda zincirlerinden birkaçını silkinip atmalı. Galler'den ve kodesten uzak durduğum sürece, elveda. Çünkü orada gizlenebilirim. Sekiz milyonun içinde. Mary'nin çıplak kıçının her tarafımı pompaladığı bu metruk ve mahzun arka mahzenden. Kararlar alma zamanı. Skully için ayağı takıldığında kafasına bildiğin şeylerle dolu bir çuvalın geçeceği bir tuzak hazırla. Ve

gizlilik, daha sessiz ve geceleri. Her tecrübeye açık Mary ile. Bunun hayali bile neredeyse çok fazla. Bir haz denizi. Her neyse, sen, Mary, benden istediğini al ki daha fazlasını istemek zorunda kalma. Gerekiyorsa bir seks şöleni, verebileceğim ne varsa, çünkü ben gidiyorum. Görsünler bakalım. Yeni dilimle. Bir gerçeklik haline geleceğim.

"Seni seviyorum, Sebastian."

"O güzelim tatlı gözlerin, Mary."

"Buradan seninle birlikte gitmek istiyorum."

"İkimiz için de para lazım."

"Elbise için biriktirdiğim dört paundum da var."

"Getirsen iyi olur."

"Seni tekrar ne zaman göreceğim?"

"Bir süre olmaz, Mary."

"Neden olmasın?"

"Plan yapmam lazım."

"Ama seni neden göremiyorum?"

"Karım."

"Onun bilmesi gerekmez."

"Tedbirli davranmamız gerek, Mary."

"Ama ben seninle kalmak istiyorum."

"Tamam ama dikkatli olup işi aceleye getirmememiz lazım. Londra'ya önce ben giderim sonra sen arkadan gelebilirsin. Biraz paraya ihtiyacım olacak."

"Ben biraz veririm."

"Biraz fazla gerekebilir."

"Yarısını sana veririm."

"O kadarı gerekmez ama bakarız."

"Ben de seninle gelmek istiyorum."

"Sana yazarım. Postaneden alırsın."

"Tamam. Yazarsın, değil mi?"

"Güven bana, Mary. Babanın öğrenmesini istemem. İstenmeyen durumları önlemek isteriz."

"O bir pislik."

"Böyle söylememelisin, Mary. Kafası biraz karışmış o kadar. Onun gibi çok insan var. Ama kin tutma. Şunu unutma,

geç olsun güç olmasın. İşler böyle yürür. Bir hata yapmanı istemem, Mary. Sana iyice düşünmen için bir ya da iki hafta vereceğim ve eğer bu sürenin sonunda hâlâ gelmek istiyorsan, bana on paund yolla. İlk başta zor olabilir."

"Umurumda değil, yanında kalmama izin verdiğin sürece."

"Mary, gitmeden önce bir şişe bira daha var mı baksana. Uzun yolda beni idare edecek küçük bir yudum. Yanıma alabileceğim bir iki tane var mıdır acaba. Zihnimi açıyor."

"Biraya çok düşkünsün."

"Düşkünlük, Mary, doğru kelime değil. Bu başka birkaç şeyle birlikte benim kanımda var. Geary Postanesi'ne benim adıma mektup yazmanı istiyorum. Ama ismimi kullanma. Percivil Buttermere adını kullanmanı istiyorum. Yazılışı çok önemli. P-e-r-c-i-v-i-l B-u-t-t-e-r-m-e-r-e."

"Çok eğlenceli."

"Bu, Mary, bakalım kim en uzun yaşayacak oyununu oynama meselesi."

"Çok şekersin. Peki birlikte bir odamız olacak ve sen her şeyi yapacaksın, değil mi? Olacak mı?"

"Olacak."

"Ölsek de umurumda değil."

"Böyle söyleme. Tanrı'nın aklına fikirler sokuyorsun. Bu fikri teşvik etmememiz lazım. Şu şişeleri bir kâğıda sar."

"Beni bir daha öp."

"Percivil Buttermere'i unutma. Bu çok önemli. Ben parayı ne zaman yollayacağını söylerim. Ve kimseye tek laf etme."

"Kimseye söylemem. Söyleyecek kimse yok ki zaten."

"Gitmeliyim."

"Bir kez daha dilinle."

Mary'nin evinden bağırtılar geldi ama o çığlık atmadı. Sokaktan hızla çıktım. Büyükbaş hayvan pazarını geçtim. Ve öküzlere hırlayan adamları. Hangisi hangisi. İnleyen biftekleri kapılara doğru sürüp kafalarından vuruyor ya da gemiye koyuyorlardı. Bu gece sona erdi. Yani bir sonraki beklenecek.

Taze, yeni bir sabah. Sokaklarda bir iki ruh. Elleri elma şarabı bardaklarında yaşlı adamların oturmuş, yerdeki talaşa kıl-

payı tükürdüğü bir bara girdi. Dangerfield girerken tüm konuşanlar sustu. Başlar tek tek çevrilip ona baktı.

Bir adam vardı
Denize açılmak için
Bir gemi yapan
Ve gemi
Battı.

17

Göz kapaklarım birbirine zamklanmış. Ayaklarım su toplamış. Neler yaptım ben?

Hiç olmazsa kodeste değilim. Enlemi ve boylamı anlamak için biraz uzan. Bunu bir daha asla yapmayacağım. Anlaşılan büyükbaş hayvanlarla ilgili bir şeyler yaşamışım. Ve içkiyle. Ve çeşitli partilerle. Ve bardak bardak elma şarabıyla. İnsanın beynini oyuyor. Hangi ayda olduğumuzu bile bilmediğim zamanlar sinirim bozuluyor. Bu dolabı karıştırıp çekmeceleri açan da kim? Üstümde yalnızca bir çarşafla palto var. Marion? Yatağının üstünde yalnızca bir döşek.

Sebastian oturdu. Gözlerindeki çapağı ovuşturdu. Kapının zili çalıyor. Su geçirmez kompartımanları kapayın. Sürgüleri çekin. Mühürlenin, aşağı iniyoruz sizi manyak pislikler. Arka kapı.

Sebastian çırılçıplak sabah odasından geçip mutfağa emekledi. Anahtarı çevirip tekrar sabah odasına doğru yeri eşeleyip, masanın altında bekledi. Karşı duvardaki aynadan geçen postacının şapkasını gördü. Postacıyı görmem lazım. Bayan Frost'un yatağından bir battaniye alayım.

Yan taraftan dolaşan postacı. Dangerfield kapıyı açarken.

"Buradayım."

"Demin arkadan dolaştım. Zili duymayabilirsiniz diye düşünmüştüm. Sizin için iadeli taahhütlü bir mektubum var, efendim. Dün evde kimse yoktu."

"Dışarıdaydım. Şimdi de banyo yapıyordum."

"Şurayı imzalar mısınız, lütfen? Rahatsız ettiğim için özür dilerim, efendim. Bugün hava daha sıcak olacağa benzer."

"Ben de cidden öyle umuyorum. Çok teşekkür ederim. Bir daha evde olmazsam, kapının altından atıverin."

"Bir tane daha var."

"Tamam."

"Teşekkür ederim, efendim."

"İyi günler."

İyi bir postacı bu. Posta ve Telgraf İdaresi'ne yazıp terfi ettirmeli. Bir bıçak alıp şunları açayım.

Sayın Dangerfield,

Denedim ama şu anki adresinizde size ulaşmayı başaramadım. Bu mektubu sonunda size ulaşması umuduyla iadeli taahhütlü olarak yolluyorum. Yapılacak çok fazla işim var ve size ulaşmak için zaman harcamak benim için çok zor.

Bildiğiniz gibi kiradan elli dört paund gecikmiş borcunuz var ve gelecek sene kasım ayına kadar imzaladığımız sözleşmeyi ihlal etmiş bulunmaktasınız, yani geriye on dört ay bir hafta ve dört gün kalıyor. Yekünün tamamını ya da bir miktarını bu hafta içinde gönderecek kadar düşünceli davranırsanız, bir hafta dört günlük ücreti düşmekten memnuniyet duyarım. Bu emlakla uğraşırken çok fazla sorunla karşılaştığımızdan eşim kendini pek iyi hissetmiyor. Ve evi görmeye gittiğimizde eşimi midesinden hasta edecek denli kötü bir durumda bulmak beni de ziyadesiyle üzdü.

Bilmenizi isterim ki, Bay Dangerfield, ne bir şeye dokundum ne de size ait görünen eşyaları inceledim. Fakat sanırım mutfaktan büyük bir kızartma tavasıyla tencerenin eksik olduğunu bilmelisiniz. Tedarik edilen dört fincandan sadece bir adet kalmış, dört tabaktansa geriye kalan ikisinden biri fena şekilde çatlamış ve tamir görmesi gerekiyor. Divanın tamire ihtiyacı var ve salondaki kenarları yuvarlak antika sandalye tamamen kaybolmuş. Axminster halısı, eşimin sizin eşinizi düşünerek bahsini açmamı istemediği çorba lekeleri ve başka lekelerle kaplı. Oldukça yüklü bir meblağ öde-

yerek tuvalete bakması için çağırdığım tesisatçı ana borudaki deliğin balta benzeri bir aletle açılmış olduğunu ileri sürdü, ayrıca şüpheli görünen başka delikler de buldu.

Yaşam tarzınızla ilgili nasihat vermek bana düşmez, Bay Dangerfield, ancak eşim sizin gibi Amerikalı bir beyefendinin biz Amerikalıların karşılıklı olarak bildiğimiz standartlara uygun yaşamıyor olabileceği gerçeği yüzünden büyük üzüntü duymakta, ama eşim ve ben bu deniz aşırı ülkenin hak kazandığımız vatandaşlığından hâlâ gurur duyuyoruz.

Bitirmeden önce, yatak odası tavanının büyük ölçüde çökmüş olduğunu belirtmek isterim. Bu eşim için öyle bir darbe olacaktı ki onun üst kata çıkmasına izin vermedim. İki ayna da gitmiş, bunlardan birisi az bulunur bir antikaydı ve ön odadaki dantel perdeyle çatal-bıçak takımının dokuz parçası da eksik. Bu hafta içinde bir ödeme yaparak beni tatmin ettiğiniz takdirde halıdaki lekeler ve ocakta birikmiş yağ gibi önemsiz konuları göz ardı etmekten memnuniyet duyacağım. Sözleşmenin bozulması nedeniyle kendini çok hasta hisseden eşim doktora bir dizi ziyaret gerçekleştiriyor ve ben oldukça yüklü bir masrafın altına girdim. Bay Dangerfield, biliyorum ki bu sorunlara bir çözüm getireceksiniz ve buraya gelirken bana haber verirseniz sevinirim, çünkü elime bir şey geçmediği takdirde gelinmeyecek kadar uzun bir yol. Henüz avukatımla temasa geçmek istemiyorum çünkü küçük bebeğinizle fazla meşgul olduğunuzdan aramızdaki bu yarım kalmış borç meselesini ihmal etmiş olabileceğinizi düşünüyorum. Eşinize selamlarımı iletin, eşim de ben de sıhhatte olmasını diliyoruz.

Saygılarımla,
Egbert SKULLY.

Sayın Skully,

Boynumu bir merdaneye kıstırdım ve sonsuza kadar sakat kalacağım.

Öldükten sonra görüşürüz,
S.D.

Neden hepimiz iyi dostlar olamıyoruz. İsa'nın dostları. Evde çıt yok, lastikten yapılmış olmalı.

Gazı açtı, çaydanlığı doldurmaya başladı. Gazmetreye atılacak bir şilin için Bayan Frost her zaman işe yarar. Şu O'Keefe'dan gelen de nedir? Kenneth, ne haberler var? Ne ürkünç haberlerin var? Şimdi, lütfen, kalkıp da bana nahoş şeyler anlatma, olur mu, nahoş hiçbir şey anlatma. Yalnızca hoş şeyler. Sanırım baş baş demek üzereyim. Bu evde bir başıma. Ve o son ve en son ürpertiyi hissetmekten korkuyorum, ne pahasına olursa olsun kaçınılması gereken. Bana bunca eza ve cefa çektirmiş olan bu dünya. Kalbim kırık ve korku içindeyim. Ama ben gitmeden, paketlenmeden, kurumadan ya da atık haline gelmeden önce, birkaç insan daha bu konuda fikir sahibi olacak. Kenneth, beni incitme.

Sevgili Düzenbaz,

Para yok. Beklediğim gibi. Tamam. İşlerinin berbat olduğunu biliyorum. Burada daha fazla oyalanamam – dediğin gibi, fik. Şimdi seninle şu anlaşmayı yapmak istiyorum. Bana para yollama çünkü İrlanda'ya geri dönüyorum, gelecek pazartesi orada olacağım. Üç hafta önce *Irish Times*'a yazıp bana bir gazete yollamalarını istedim. Ve bir iş buldum. Roundwood, Wicklow'dan, Leydi Eclair'i duymuş muydun? Eh, anlaşılan Leydi Eclair işi kitabına uygun olarak yapmaya karar vermiş ve Fransız bir şef arıyormuş. Gerisini sen anla. Geçerli nedenler yüzünden, artık bir Fransızım.

Leydi Eclair'in mutfağında şehvetli elimin altındaki bulaşıkçı kızlarla romantik zamanlar geçirme fırsatım olacağını zannediyorum. Şu anda işi aldığımdan emin değilim ama Leydi Eclair İrlanda'ya geliş paramı

ödeyeceğini söyledi ve sen de burada devreye giriyorsun. O tarım ülkesinde açlıktan ölmemem için geldiğimde yedi (7) paundu hazır etmeni istiyorum.

Günde üç öğün yiyen insanlarla iletişim halindeyken açlığın bir dezavantaj olduğunu düşünüyorum. Sana güveniyorum.

Eşcinsellikten vazgeçtim çünkü bir tek hayatımı daha da karmaşıklaştırmaya yaradı. Doyuma ulaşmak için her zamanki gibi elimi kullanıyorum ama o da çok sıkıcı. Yine de, kültürlü bir hava vermesi için Yunanca olarak, "Mastürbasyona Yeni Başlayanlar İçin" isimli bir el kitabı yazmıştım, ama umutsuzluğa kapılıp bıraktım. İrlanda'ya geri dönmeye de işte o zaman karar verdim. Cinsellikten uzak durarak yaşayacaksam, bunun erdem olduğu bir ülkede yaşamak daha iyi. İnsanları kandıracak kadar Fransızca konuşabiliyorum. Leydi Eclair'e İngiltere'de eğitim gördüğümü ve Amerika'nın birçok yerini dolaştığımı söyledim.

O yedi papeli hazırla. Yoksa beş parasız ve hem kendisini hem de lokantada gözüme çarpan ilgi çekici varlıkları güzel İngilizcemle etkilemeyi düşündüğüm Leydi Eclair'in ağzından çıkacakların insafına kalmış olacağım. Ayrıca biraz ateşli ve hırçın görünmeyi düşünüyorum ki bu da bana önemli ölçüde zaman kazandırır ve belki de iyi yönetilen mutfağımdan çıkmış yemeklerle kendine ziyafet çekmiş zengin müşterilerinden bazılarıyla da tanışabilirim. Eğer işler ters giderse, Leydi Eclair'e poposunu sos kâsesinde yüzdürmesini önerme gibi bir olanağım her zaman için var. Yüzümü kara çıkartma.

Tanrı seni korusun,
Kenneth O'KEEFE
Serutan Dükü Vekili.

Kenneth, hepimiz mangır isteriz. Ve bilmen gerekir ki bende olsa, paylaşmak için can atardım. Ama burada olan tek şey ateş için yakacağım bir yığın iş dünyası dergisi.

Gün bulutlarla kaplı, yükselmiş gri deniz ve beyaz atlar. Sahil boyunca vahşi ve hırçın. Eskiden ölümcül denizdeki cesur adamları seyrettiğim türden bir gün. Ve sıçrayıp duran ayı balıkları. Eğer karanın ucunda sarı bir ışık yanıp sönerse, bu korkunç bir şeye işarettir. Orada, ölüm ve felaket.

Sebastian aspirin arandı. Ev alışılmadık derecede boş görünüyor. Dolap. Marion'ın elbiseleri gitmiş. Yerde bir tek benim parçalanmış lastik ayakkabılarım. Çocuk odası boşaltılmış. Çıplak. Çek şu beyaz soğuk eli kalbimden.

Telaş içinde tekrar bütün evi. Bütün çekmeceleri çekip, dolapları dağıtarak. Dikiş kutusu gitmiş, iplik makaraları da. Ne bir not, ne bir işaret. Yazı masasına. Kilitli. Ocak demirini alıp düz kaplamaya indirdi. Parmaklarını kenarından geçirip üstünü söktü. İçi, tertemiz ve bomboş. Birkaç kartvizitim dışında. Mutfaktan geçip. Garaja bakıyor. Kapının altından giren gri su birikintisi. Bebek arabası yok. Beton tuğlalardan boş bir hücre.

Ocakta kaynayan çaydanlığa. Çayla aspirin. Çay kestane rengi. Çaydan başka bir şey de yok zaten. Bu çam tabutun üstüne toprak attıkları türden bir gün. Tanrım, Atlas Okyanusu'ndan gelen ılık nemli rüzgârlar ve bol bol tropik meyveler nerede. Soğuktan öleceğim. Bir şey yap. Tıraş ol. Erkekler sakal kestiği için kadınların frijit olduğu doğru mu? Marion, kıllı meme uçlarını aldın benden. Kıyılmış İsa adına, bittim ben. Jilet yok. Küvetin ucuyla tıraş ol. Bayan Frost, havlunuzu ödünç alacağım, suçluyum, ama bunlar çaresiz zamanlar. Bay Skully'nin Axminster halısına kezzap serpiştireceğim.

Şöminenin üstünde en değerli hazinelerimden biri, göbeği haçlı sabır taşı heykelim. Şimdi kıpırdamadan uzanmalıyım, göz yuvarlarım başımın içinde donmuş. Mutlak sıfır. Demek Marion iki sözleşmeyi de başıma atıp beni terk etti. Kriket diye bir oyun var. Ve burası kaygan bir kale.

Sebastian arkası ayarlanabilen koltuğunda uykuya daldı. Saat beş kırk beşte Bayan Frost eve girdi. Rüyamda cankurtaran botlarının denize indirilmesi, şarkı söylemeye başlanması ve birkaç başka şey için daha yeni emir vermiş ve batmaz bir lastik bota binmek için pruvaya gitmiştim. Bunlar 14 Nisan

1912'de oluyor. Ve deniz buzlu. Işık açıldı. Bayan Frost kapıda durmuş. Bakıyor. Utanmış.

"Ah, Bay Dangerfield."

"Kusura bakmayın, Bayan Frost, korkarım uyuyakalmışım."

"Ah."

Dangerfield battaniyeyi üstüne çekip, ortada kalmış yerlerini örtüyor.

"Bütün bu dağınıklık için özür dilerim, Bayan Frost."

"Sorun değil, Bay Dangerfield."

"Size böyle bir şey sormaktan nefret ediyorum, Bayan Frost, ama acaba, bana bir sigara verebilir misiniz?"

"Elbette, Bay Dangerfield, memnuniyetle, buyurun."

"Cidden çok müteşekkirim... çok müteşekkirim inanın."

"Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, Bay Dangerfield, ama Bayan Dangerfield geri dönmeyeceğini size iletmemi istedi."

"Bana nereye gittiğini söyleyebilir misiniz?"

"Çok üzgündü ve tam olarak söylemeden gitti, ama Liverpool'a giden vapura bineceğini ve Edinburgh treni için bir bileti olduğunu yine de anlayabildim."

"Sersem."

"Kafası çok karışıktı."

"Telimi almış olamaz."

"Telgraf aldığını sanmıyorum."

"Evet. Çok yazık. Bu yanlış anlama olmazdı o zaman. Sersem."

"Ben burayı biraz toparlayayım, Bay Dangerfield."

"Ah zahmet etmeyin, Bayan Frost. Bana bırakın. Ben hallederim. Yazı masası biraz sıkışmış da."

"A hayır, Bay Dangerfield, çok yorgun görünüyorsunuz. Ben yaparım. Bir dakika bile sürmez. Ekmekle sosis almıştım. Galiba dolapta birkaç domates de var. Benimle paylaşmak ister miydiniz, Bay Dangerfield? Çok acıkmış olmalısınız."

"Yapamam, Bayan Frost, size haksızlık etmiş olurum."

"Lütfen, Bay Dangerfield."

"Şey, fazlasıyla naziksiniz, Bayan Frost."

"Ah, hiç önemli değil, gerçekten."

"Kahretsin, göt karı, sürtük."

"Bir şey mi oldu, Bay Dangerfield."

"Ah hayır, Bayan Frost... bacağım biraz uyuşmuş. İzin verirseniz, akşam yemeği için üstümü değişeyim."

"Elbette, Bay Dangerfield."

Sebastian battaniyeye sarınmış halde, odadan dışarı süzüldü. Ben bir Kızılderiliyim kesin.

Bir çekmecede gizli ve nemli kalmış fitilli kadifeden pantolonunu giydi. Ve önünü iliklemekte zorlandı. Pembe penisimin ortalarda görünmesini istemem yoksa Bayan Frost kesin davetkâr davrandığımı düşünür. Ve bir bölgemin ya da bölgelerimin açıkta kaldığı bir kâbus daha yaşamaya dayanamam. Bayan Frost'a yaklaşımımda dikkatli olmalıyım. Oldukça hoş. İyi. Ve bugünlerde böylelerinden az bulunuyor. Hepsi kirli mangırın peşinde. Ah, onur nereye gitti? Eski aileler ve mülkler? At arabaları ve üniformalı uşaklar? Her şey nasıl da banalleşti. Hepsini tekrar aşağı it. Aşağı. Ve Marion'ı da onlarla birlikte. Sıvış bakalım, durma. Git, gittiğin yerde kal. Bana bir şans bile vermedin. Bir gün bu dünyada ait olduğum yere döndüğümde ortaya çıkacaksın. Almam gerekenleri aldığımda. Hakkım olanları. Ve çıktığında. Adamlarım seni dışarı, uzaklara götürecek. Dışarı. Uzaklara. Dışarı.

Bağırıyordu.

"Bir sorun mu var, Bay Dangerfield?"

"Çok iyiyim. Her şey yolunda."

"Yemek hazır, Bay Dangerfield."

"Teşekkürler, Bayan Frost."

Şu bakır tel parçasını belime dolamayı bitireyim. Ve fular için şu perdeden bir parça. Kes gitsin. Kes. Kes. Kes. Katla. İşte böyle. Yırtık kenarlarını biraz sakla. Saçını şöyle bir tara. Bakalım dişlerim nasıl. Dudakları ayır. Paslı görünüyor. Ama güzel, düz bir burnun altında güzel, geniş burun deliklerim var. Nereye kaçarsam kaçayım bir aristokratım. Ve gözlerim ilgi çekici, büyük gözler. Herkes çok güzel gözlerim olduğunu söyler.

Sabah odasına giren Sebastian. Yazı masasına suçlu bir bakış. Bayan Frost maun masaya büyük bir sosis tabağı koyarken.

Masa örtüsü de var, jambon dilimleri. Bir çanak süt ve özenle kesilmiş tepeleme ekmek. Şeker. Temiz ve parlak tabaklar, bir tarafta bıçak, ötekinde çatal.

Bayan Frost oturdu, elini uzatıp alçakgönüllülük ve gizli bir şehvetle eteğinin ucunu çekiştirdi. Dangerfield tereddütte. Yemeği her zaman ilk önce pansiyonerin almasını beklemeli.

"Gerçekten çok iyisiniz, yine de bunu yapmanıza izin vermenin adil olduğunu sanmıyorum, Bayan Frost."

"Hiç önemli değil, gerçekten, Bay Dangerfield. Yemek pişirmek de yapılacak bir işim olması da hoşuma gidiyor."

"Ama zor bir günün ardından. Bence biraz aşırı bir istek oluyor."

"Ah, hayır."

Bayan Frost oldukça büyük, biçimli dişlerle gülümsedi. Benimkiler gibi. Ve ruju yok. Ağzına bakmak keyifli. Karşımda sakin sakin oturmuş, masadaki her şeyi bana uzatırken. Şuradaki şu tabak.

Sebastian dört sosis alıp, beşini bıraktı. Sadece üç tane alacaktım ama kontrol edilemeyen bir içgüdü dört tane almama neden oldu. Ve ekmeği Bayan Frost'a uzat. Aklımın yalnızca sosislerde olmadığını göstermem gerek. Belki de Marion kanına girmiş, hakkımda bir sürü yalan söylemiştir. Bayan Frost iyi bir adam olduğumu kendisi anlayacak. Keşke Bayan Frost'a benzer daha çok insan olsaydı, nazik ve düşünceli insanlar. Kır saçları çok çok alımlı.

"Bu sosisler nefis. Daha önce bunlardan yediğimi hiç sanmıyorum, Bayan Frost."

"Bunları Pembroke Caddesi'nden alıyorum. Hemen köprüyü geçince bir dükkân var. Ev yapımı."

"Apaçık kanıtlıyor, değil mi, Bayan Frost, ev yapımı yemeklerin yerini hiçbir şey tutamaz."

"Katılıyorum, sonuna kadar, Bay Dangerfield."

"Eh, iş nasıldı, Bayan Frost?"

"Hep aynı, ne yazık ki. Dükkânda çalıştığım zaman eğleniyorum çünkü bir sürü insan görüyorum."

"Peki işler nasıl?"

"Bu zamanlarda durgunlaşıyor. Şu anda turfanda patatesler sipariş ediliyor ve bence meyve ağaçlarını dikmek için iyi bir zaman."

"Öyle mi? Bu çok etkileyici."

"Ah, bence, Bay Dangerfield, bir süre yapsanız, bence çok sıkılırdınız."

"Çok çok ilginç."

"Beni sıkıyor."

"Sıkıyor mu?"

"Biraz. Başkaları için çalışmaktan yoruldum. Kendim için çalışmak isterdim, Bay Dangerfield. Ama bir yerden başlamak öyle zor ki."

"Evet, Bayan Frost, bugünlerde işler biraz zor. Eskisi gibi değil, elbette."

"Çok doğru, Bay Dangerfield. Artık her çeşit insan bahçeyle uğraşıyor. Dün petunya tohumları almak için ufak tefek bir adam geldi. İçkici türünden. Birisinin bahçıvanı sandım. Daha sonra çok varlıklı ve bizde çok büyük hesabı olan birisi olduğunu keşfettim. Anlamak çok zor bugünlerde."

"Olağandışı. Çok olağandışı."

Sebastian Bayan Frost'un fincanına çay doldurdu, bir dilim ekmek almak için uzandı. Bayan Frost üç sosis aldı. Kalan ikisiyle hiçbir şekilde ilgilenmediğimi göstermeliyim ona. Zamanını bekleyeyim. İlk hareketi o yapsın. Sabır en önemli şey. Bu hayvani dürtüleri bastır.

"Şu iki sosisi de alın, Bay Dangerfield, soğumadan."

"Ah alamam, Bayan Frost, kendi payımdan çok fazlasını aldım. Gerçekten. Siz almaz mıydınız?"

"Ben bayağı doydum."

"Ama en azından bir tanesini almanız için ısrar ediyorum, Bayan Frost."

"Yok, gerçekten. Buyurun, size yardımcı olayım."

"Eh. Biraz aç olduğumu söylemem lazım. Genelde yediklerime çok dikkat ederim. Söylesenize, Bayan Frost, İrlanda'yı seviyor musunuz?"

Bayan Frost kibarca kıkırdadı. Yumuşak, tatlı bir ses. Çok hoş birisi.

"Eh, Bay Dangerfield, burası memleketim, ama başka yerde yaşamayı düşünmedim dersem dürüst davranmış sayılmam. Yine de oldukça severim. İnsanları iyidir."

"Söylemem gerek, Keltler çok iyi bir ırk. Sizin esas memleketiniz Wexford. Wexford'lıların daha kaliteli insanlar olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Bayan Frost ufak bir kahkaha patlattı.

"Ah bilmem ki, Bay Dangerfield, ama çalışkandırlar."

"Ve bu harika bir özellik."

"Çalışmak?"

"Çoğu insan için çok gerekli bir şey, Bayan Frost. Bakın, Bayan Frost, özel hayatınıza girmek istemem, ama seçme şansınız olsaydı, bu dünyada ne yapardınız?"

"Sanırım, kendi işimin sahibi olmayı. Siz ne isterdiniz, Bay Dangerfield?"

"Şey, Bayan Frost, açıksözlü olmak gerekirse, Lloyd's için çalışan bir aracı ya da büyük bir servetin mirasyedisi olmaktan fazlasını istemezdim."

"Ha, ha, bunu hepimiz isteriz, Bay Dangerfield."

"Ha, ha, kesinlikle."

"Ama kolay değil, ha, ha, ha."

"Hey, heh. Hayır ne yazık ki değil, Bayan Frost. Kesinlikle. Ha, ha."

"Ha, ha."

"Bayan Frost, çıkıp benimle bir içki içer misiniz?"

"Eh."

"Haydi ama, zor bir gün geçirdiniz. Ve bu fazlasıyla keyifli yemekten sonra böyle bir şeyi hak ediyorsunuz bence. Biraz yürümek iyi gelir. Çok ilginç bir yer biliyorum, Üç Göz."

"Ama yanlış bir izlenim yaratmak istemem, Bay Dangerfield... insanlar nasıl dedikoducudur bilirsiniz. Bunda bir kötülük yok, biliyorum. Ah, bu durum beni öyle üzüyor ki."

"Bir şey olmaz. Hava karanlık ve yağmurlu, kimsecikler görmez."

"Peki, o zaman."

"Ha, küçük bir şey var. Acaba, Bayan Frost, bana ufak bir iyilik yapar mısınız. Acaba bu haftanın kirasını verebilir miydiniz, biraz sıkışığım da."

"Bayan Dangerfield'a vermiştim."

"Ah anlıyorum, biraz zor bir durum. Bakın sizi kesinlikle zor durumda bırakmak istemem, Bayan Frost. Tamamen size kalmış ve kendinizi kesinlikle zorunlu hissetmenizi istemiyorum. Acaba gelecek haftanın kirasından avans olarak bir paund verebilir miydiniz? Kendinizi hiçbir şekilde zorunlu hissetmeyin. Bu koşullar altında olmasa, sizden böyle bir şey istemeye asla cesaret edemezdim. Anlıyorsunuz ya."

"Hayır, anlıyorum, ama Bayan Dangerfield gelecek ayın bütün kirasını aldı. Avans olarak."

"O pis sürtük yok mu. Özür dilerim, Bayan Frost. Çok özür dilerim. Bazen çok kafam karışıyor."

"Önemli değil, Bay Dangerfield."

Bayan Frost pencere pervazındaki çantasına gitti. Cüzdanından bir paund çıkardı. Eğilip, homurdanarak ayakkabılarını bağlayıp dikkatini başka yere veren Sebastian.

"Bayan Frost, siz, gerçekten, çok naziksiniz."

"Hiç önemli değil."

"Bu isteklerde bulunmaktan cidden nefret ediyorum, Bayan Frost, ama bana bir kaşkol verebilir misiniz acaba? Korkarım benimki çok kötü durumda."

"Evet, tabii, gidip bir tane seçin. Dolabın sol üst çekmecesinde duruyorlar."

Sebastian Bayan Frost'un odasında. Sarı bir tane vardı. Parlak ve yumuşak.

"Bunu takabilir miyim, Bayan Frost?"

"Evet, elbette."

"Çok şık. Biraz renk katmayı severim. Bence Üç Göz'ü çok seveceksiniz. Bayan Frost. Hah, kendimi tamamen yenilenmiş hissediyorum. Taptazeyim, aslında. Bana gerçekleri anlatın, Bayan Frost, kurmacanın canı cehenneme. Gerçekleri istiyorum."

"Ha, ha."

Küçük ön sundurmadan aşağı indiler. Sebastian kolunu uzatırken. Yere düşen milyonlarca yumuşak damla. Bayan Frost hafifçe koluna girdi. Ve o orta sınıf sokaklardan ilerlerken o pencerelerin içindeki konfor. Kuru koltuklar. Sebastian ıslık çalmaya başladı.

Bir arka sokaktan, boş arsaların, yoksul ve beyaz badanalı duvarların, açılan damların arasından, bu köhne kara sokakların tepesinde her yerden parıldayan arduvaz kiremitler. Gıdaklayan tavuklar.

Üç Göz küçük ve sıcaktı. Locaya girip sert ve dar banka oturdular. Zile basış. Beliren kafa. İyi akşamlar, efendim. Ve içkiler. Bayan Frost bir bardak porto şarabı içti.

"Dublin'e ne amaçla gelmiştiniz?"

"Hemşire olmak için."

"Zavallı talihsizlere eziyet etmek için."

"Vazgeçtim."

"Neden?"

"Çok da sevmedim ve öteki kızlarla anlaşamadım. Parası da iyi değildi."

"Sonra ne yaptınız?"

"Dublin Sigorta Şirketi'nde işe girdim ama orasını da sevmedim. Sonra da İngiltere'ye gittim. Ofiste pek hoşlanmadığım bir adam vardı. Anlaşamadık."

"Neden?"

"Kendini bir şey zannediyordu. Patronumdu."

"Anladım."

"Ona bu zevki tattıramazdım."

"Doğru olanı yapmışsınız, Bayan Frost. Şimdi, söyleyin bana, Bayan Frost, kaç yaşındasınız?"

"Ah, Bay Dangerfield, bunu size söyleyemem."

"Ah, evet söyleyebilirsiniz, Bayan Frost."

"A, söyleyemem. Olmaz."

"Bayan Frost. Ben sizin dostunuzum. Bunu unutmayın. Dost. Bana her şeyi anlatabilirsiniz, hem de her şeyi. Kaldı ki, yaşınızı söylemeyeceksiniz. Şimdi söyleyin, kaç yaşındasınız?"

Sebastian uzanıp elini Bayan Frost'un kucağındaki elinin üstüne koydu. Sıkıntılı bir anın içindeki teselli.

"Tanrım, Bay Dangerfield, otuz dördüm."

"Mükemmel bir yaş. En iyisi."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Bayan Frost, bazen kendimi elli üçünde hissederim. Çok nadir de olsa, bazen, yirmisinde. Böyle günler vardır. Hiç salı

günü aslında pazarmış gibi hissettiniz mi? Ya da birbiri ardına cumaların olduğu bir hafta? Son zamanlarda yetmişindeyim. Ama otuz dördü iyi bir yaş olarak hatırlıyorum. Çabucak bir tane daha içsem, sakıncası var mı, Bayan Frost?"

"Yo, yo. İçin."

"Şimdi, Bayan Frost, işe gelelim. Ne istiyorsunuz? Hayattan ne istiyorsunuz, yani?"

"Tanrım, ne soru ama."

"Bana cevap verin, şimdi. Doğruyu söyleyin, Bayan Frost."

"Eh, sorunuz öyle çok şeyi kapsıyor ki. Hayattan istediğim çok sayıda şey var. Tabii, dediğim gibi, kendi dükkânım."

"Hah, para istiyorsunuz, Bayan Frost. Paranın peşindesiniz."

"Ben pek öyle demezdim."

"Ama istediğiniz bu, değil mi?"

"Bir insan ruhunu kurtarmak için de çalışamaz mı, Bay Dangerfield?"

"İnsanlar Tanrı'ya dalkavukluk eder. Onlar için bir şey yapabileceğini zannederler. Peki, Bayan Frost, sabah kalktığınızda ilk düşündüğünüz şey ne oluyor?"

Bayan Frost elinde çevirdiği bardağına bakıyordu.

"Aman ne bileyim, bir tek iş için hazırlanmak."

Bayan Frost kıkırdadı, uzun boynundaki gırtlağıyla. Ve gitse iyi olacağını çünkü erken kalkması gerektiğini söyledi. Sebastian bir paket Baby Powers aldı. Cebine attı. Barmenin son bir içki getirmesi için kapıyı yumrukladı. Elini Bayan Frost'un minik beline koydu, yönlendirerek, benim tatlı gemimi, kapıya doğru. Dümeni kırma, hayatım.

Tekrar evde.

"Bay Dangerfield, size kahve yapmamı ister misiniz. Bugün almıştım."

"Bayan Frost, biliyor musunuz, siz çok iyi bir eş olurdunuz."

"Aman Bay Dangerfield."

"Cidden öyle."

"O, ha, ha. Oo"

Bayan Frost mutfakta. Sebastian yatar koltukta, birkaç çentik yükseltiyor. Kendine bir içki koydu. Bunun zalimlikle ilgisi

yok, Marion. Küçük ailemizi kurmak için elimden gelen her çabayı gösterdim. Her şey mükemmel değildi ama olanı en iyi şekilde kullanmaya istekliydim. Ben de dışarı çıkıp bazı şeylerin tadını çıkarmak istiyorum. İnsanım sonuçta. Ama Bayan Frost bana çok iyi davrandı. Şu ocağın etrafında yaptığı hareketler. Poposunun gerginliği fena değil ve kahverengi botundan çıkan o sağlam iyi gelişmiş bacağı. Fazla kontrollü, ama olsun. Kontrol hüznü gösterir. Bayan Frost'un fiziği oldukça iyi. Kibar ve gençlik dolu. Bütün şu kıvrımlara, girinti çıkıntılara, parmaklara bak. Ham ham çok lezzetli. Ya ya, tut, sık ve hisset. Haydi durma. İyi gelir. Tam bir şımarık zengin olana kadar geçecek şu son birkaç haftayı da atlatmak için huzur içinde dinlenip uyumaya ve yardıma ihtiyacım var.

"Bayan Frost, size de biraz içki koyayım."

"Çok az."

"Biliyor musunuz, Bayan Frost, burada olmanız büyük bir rahatlık."

Bayan Frost'un başına kan hücum ediyordu. Sırtını döndü.

"Çok ciddiyim Bayan Frost."

"Burada olmaktan memnunum."

"Bütün bu tatsızlıklarla karşı karşıya kaldığınız için sizden özür dilemem gerekir."

"Sorun değil."

"Burada mutsuz olduğunuzu görmeyi hiç istemezdim."

"Ben çok mutluyum. Gerçekten, Bay Dangerfield. Bence bu şimdiye kadar yaşadığım en güzel ev. Öyle özgür ve rahat ki."

"Öyle, Bayan Frost... kesinlikle öyle."

"Özgür ve rahat olunmasını severim."

"Katılıyorum, öyle olmalı. Özgür ve rahat. Rahat ve özgür... her şey böyle olmalı, ben de böyle severim, Bayan Frost. Kasılmaya gerek yok."

"Evet, bence de."

Bayan Frost bir tabak bisküviyle birlikte kahve sürahisini masaya getirdi. Masanın iki ucundan birbirlerine gülümsediler.

"Her şey hep üst üste geliyor, değil mi, Bayan Frost? Hoş olmayan şeyler. Ama daha güzel günler de göreceğiz. Her gecenin, biliyorsunuz, bir sabahı vardır. Sizden hoşlanıyorum, Bayan Frost."

"Ben de sizden hoşlanıyorum."

Bisküviler Sebastian'a uzatıldı. Dört tane aldı. Şekeri karıştıran Bayan Frost. İkisinin de gözleri daldı. Ah o gözler.

Evetli gözler.
Hayırlı gözler.
Kim bilir neler
Görürler.
Kimi mutluluk anlatır
Kimileriyse
Hüzün.
Ah o gözler.
Tabii ya,
Gözler.

"Bayan Frost?"

"Efendim?"

"Çok dürüst olacağım, çünkü biliyorum ki size karşı öyle davranabilirim, beni yanlış anlamazsınız."

"Evet, Bay Dangerfield?"

"Bayan Frost, sizin odanızda uyuyabilir miyim?"

Bir sessizlik oldu. Bayan Frost'un yüzü hafif kızarmıştı. Gözlerini kahvesine indirdi. İyi bir dostun sesiyle, işten bahseder gibi bir sesle devam eden Sebastian.

"Beni yanlış anlamanızı istemem, Bayan Frost. Yatağımı yere sereceğim. Böyle garip bir huyum var. Bu kadar tatsızlıktan sonra yalnız uyumaya tahammül edebileceğimi sanmıyorum. Lütfen, çok rica etsem? Biraz uygunsuz görünüyor olmalı, biliyorum, ama ne yapayım, en iyisi dürüst davranmak."

"Yo hayır, Bay Dangerfield, hiç de uygunsuz değil. Nasıl hissettiğinizi anlayabiliyorum. Sorun değil. Ne demek istediğinizi anlıyorum."

"Gerçekten çok naziksiniz, Bayan Frost. Bunu bu şekilde karşılamanız."

"Ama rahatsız olmayacağınızdan emin misiniz? Yerde ben uyuyabilirim, alışkınım. Tarım ordusundayken* çok yattım."

* Women's Land Army, İkinci Dünya Savaşı'nda tarım işlerinde çalışmak için bir araya gelen kadınlardan oluşan bir kurum. (ç.n.)

"Heh, heh, olmam. Döşek çok rahat. Yalnız umarım emrivaki yapmıyorumdur."

"Emrivaki yapmıyorsunuz, Bay Dangerfield."

"Kahvenizin keyfini çıkarıyorum. Çok iyi."

"Sevindim. Sürahide yapıyorum."

"Tam olması gerektiği gibi."

"Evet."

"Bu benim için fazlasıyla güzel bir akşam oldu, Bayan Frost."

"Benim de hoşuma gitti."

"Sevindim."

"Bara giden bir kadını aşağılayan çok insan var."

"Geri kafalılık, Bayan Frost"

"Katılıyorum."

Bayan Frost masayı topladı. Suyu açtı. Orada temizliğin sesini duy. Sabahları yağ kaplı bulaşıklarla karşılaşmamak gibisi yok. Ben girdim döşeğimi alıyorum. Gri çizgili ve yaş bir yığın. Yavaşça ser bakalım, yere. Bir battaniye almam lazım. Bayan Frost'un bu kirli çarşafları görmesine izin veremem... hoş olmaz. Haydi, çık kapıdan, ben bir tane çakmadan önce şu sandalyeyi ayak altından çek. Dünyanın kaç bucak olduğunu göstermeyeyim. Skully'nin sahici antikaları gibi. Bayan Frost'un kaşkolünü yerine koy. Pantolonumu katla. Her şey düzenli olmalı. İç çamaşırlarım biraz yıpranmış. Çıplak mı uyumalı yoksa bu yırtık pırtık çamaşırların ağırbaşlılığını mı tercih etmeli? Ne pahasına olursa olsun ağırbaşlılık. Evliliği mutlu kılan şeylerdir bunlar. Yemekler zamanında, masada şeker, tereyağı ve tuz. Çoraplar yamanıp çekmeceye gider ve gömlekler temizdir. İşte Bayan Frost tam orada bulaşıklarla. Ne bir şikâyet. Ne bir bahane. İyi bir insan. Kokuyor muyum? Koltuk altını kokla. Biraz kesif. Her şey bir arada olmuyor.

Şimdi şu battaniyeyi al, bütün kirlilik belirtilerini kapla. Bayan Frost'un odasının ruhu var. Kişilik. İçinde yaşanmış bir havası diyelim. Belki uyumuş gibi yapmalıyım. Hayır. Sinsi numaralar yok. Yat şurada, samimi, dürüst ve uyanık.

Bayan Frost odaya girdi.

"Orada rahat edeceğinizden emin misiniz, Bay Dangerfield?"

"Kesinlikle. Şaşılacak derecede rahat."

"Birkaç şeyimi alacaktım."

Bayan Frost kapının arkasından sabahlığını, dolaptan yeşil bir naylon torbayı aldı. Banyoya gitti. Akan su. Kapı kapanıyor. Önümde hayati öneme haiz bir hafta var. Sürekli pazartesilerin olduğu bir hafta. Belki bir cumaya yelken açarım. Ve şu görülmeme oyununu oynamalıyım, kusursuz olarak.

Bayan Frost geri dönüyor.

"Işığı kapatıyorum, Bay Dangerfield. Umarım orada rahatsınızdır."

"Saadet içindeyim. Sizin için oldukça berbat ve zor bir durum olduğunu biliyorum, Bayan Frost. Cidden minnettar olduğumu bilmenizi isterim. Şimdiye kadar dostlarım parmakları kesilmiş bir elin parmaklarını geçmezdi."

"Ah, Bay Dangerfield."

Işık kapandı. Bayan Frost yatağının ayak ucunda durup sabahlığını çıkardı. Mümkün olduğunca çok şey görmek için gözlerimi zorlamamam gerekir. Yeşil pijamaları var. Gördüğüm kadarıyla, ona yakışmış. Ayak ucundan yatağa tırmanıyor. Şu şehvet denen şey. Defol git. Cinsel iştaha ya da delik uvertürü. Beynine tırman. Yatağına yerleşti. Yorganı itiştirip kendine yer açan kollarıyla bacakları. Böyle şeyleri dinlemeye özen gösteririm. Ah, gözden kaçırdığım pek fazla şey yoktur. Ve Bayan Frost, küçük yatağınızda orada öyle yatarken ve ben burada, yüzükoyun, yerdeyim çünkü dünyadaki her şey öyle minicik ki. Yatağın kenarında, karanlığın ve kim bilir neyin içinden, yorganı kaldıran iki ayak parmağınızı görüyorum. Ve eğer başımı biraz kaldırsam geri kalanınızı da görebilirim. Öyle yalnızım ki ve siz de yalnızsınız. Birbirine geçen kalpler. Bunu unutmayın. Yalnızlık yalnızlık ve klik, bu damsız dünyada yürür gideriz.

"Bayan Frost?"

"Evet?"

"Elinizi tutabilir miyim?"

Bayan Frost kolunu sese doğru uzatıp yatağın kenarından bileğini kıvırdı. Ve Sebastian'ın parmakları elini sardı. Küçük bir çocuktum ve yatağı ıslatmıştım çünkü bir sürü çocukla be-

raber bir bataklıkta oynadığımızı ve istediğim yere işeyebileceğimi sanıyordum. Bayan Frost'a dokunmak güvenli ve hüzünlü gibi. Çünkü sanırım onu kendi çukuruma çekiyorum. Yanımda biri olsun diye ya da elindeki kemikler için. Tırnaklar ve eklemler. Ama daha sıkı kavradığını hissedebiliyorum. Kasları kemiklerime asılıyor. Şimdi dizlerimin üstündeyim. Ve dirseklerim yatağında. Başı titriyor. Yayılmış kır saçları karanlıkta. Ağzında hıçkırıklar. Hüzünlü ellerini sırtımda hissediyorum. Bırak yorganın altına gireyim. Dili kulağıma dokunsun. Sulu. Düğmeleri aç, soğuk göğsümü onunkinde ısıtayım. Bayan Frost. Ah, Bayan Frost.

Doğruldu. Ben de pijamanı indireyim. Doğumun gırtlağı ağlıyor. Bütün gözyaşlarını öp. Hepsi gitti. Sen karanlıkta yalnız kalmışsın.

Yan yana yatıyorlar. Bayan Frost elini alnına koydu. Pijamalarını yeniden giyerek. Banyoya gidiyor.

"Bayan Frost, bana da bir bardak su getirsenize."

Bayan Frost ağlamaya başladığında suyunu yudumluyordu. Uzandığı elini çekip başına götürdü. Ellerini gözlerinin üstüne koydu.

"Haydi ama, böyle yapmayın."

Bayan Frost sırtını dönerken.

"Bunu yapmamalıydım."

"Haydi ama, bir şey olmadı."

"Oldu. Of Tanrım, odaya gelmenize izin vermemeliydim."

"Yardımcı olmak istediniz."

"Hayır. Yanlıştı. Ah Tanrım – Tanrım beni affet."

"Böyle düşünmeyin."

"Ölümcül bir günah. Ve siz yaptırdınız, Bay Dangerfield."

"Siz kendiniz yaptınız, Bayan Frost."

"Aman Tanrım, yapmadım. Benim suçum değildi. Bunu rahibe asla itiraf edemem. Neden yaptınız ki?"

"Siz neden yaptınız? Birleşme için iki kişi gerekir."

"Lütfen daha da zorlaştırmayın."

"Zorlaştırmıyorum, Bayan Frost. Siz çok çocukça davranıyorsunuz."

"Yalvarırım."

"Pişman olduğunuzu söylerseniz kurtulursunuz."

"Anlatmam gerek."

"Tanrı bu odada. Anlatın."

"Böyle söylemeyin... çarpılabiliriz."

"Sakin olun, Bayan Frost."

"Bunu yapmak istemedim. İstemediğimi biliyorum."

"Evet istediniz."

"İstemedim, lütfen, istemedim."

Bayan Frost yan tarafına döndü, bedeni kaskatı ve hıçkırıklar içinde.

"Bayan Frost, Tanrı affedicidir."

"Ama bu rahibe itiraf etmem gereken ölümcül bir günah, hem de zina."

"Lütfen ama, Bayan Frost. Kendinize hâkim olun. Bu bir işe yaramaz."

"Zina işledim."

"Ölümcül günahların hepsi aynıdır."

"Lanetlendim. Aynı şey değil."

"Gitmemi ister misiniz?"

"Beni yalnız bırakmayın."

"Ağlamayın. Tanrı sizi yargılamaz. Siz iyi bir insansınız. Tanrı yalnızca tepeden tırnağa pislik olanların peşindedir, günah işlemeyi alışkanlık haline getirenlerin. Mantıklı olmanız gerek."

"İsminizi vermek zorunda kalacağım."

"Neyi?"

"İsminizi. Rahibe söylemem gerekecek."

"Bunu da nereden çıkardınız? Çok saçma."

"Soracaktır."

"Hiç de değil."

"Sorar. Ve rahibi anneme yollayacaklar."

"Çok komik. Rahibin görevi günahlarınızı affetmektir."

"Hayır."

"Bayan Frost, bunu daha önce de yapmışsınız."

"Evet."

"İsa aşkına. Rahibi annenize mi yolladılar?"

"Evet."

"Ve adamın ismini sordular, öyle mi?"

"Evet."

"Bir tek inanılmaz diyebiliyorum. Peki ne zaman oldu bu?"

"Yirmi yaşımdayken."

"Nasıl?"

"Yanımızda çalışan bir adamdı. Kefaretimi ödemem için beni Dublin'deki bir rahibe manastırına yolladılar. Rahip, adamın ismini söyleyene kadar günahımın bağışlanmayacağını söyledi. Hem siz evli bir erkeksiniz."

"Rahipten mi korkuyorsunuz?"

"Evet."

"Rıhtımda bu konularda günah çıkartabileceğiniz bir kilise var. Sizin için araştırırım."

"Tanrım, yapmayın. Orada görünemem. Saygın bir davranış olmaz."

"Günah, Bayan Frost, hiçbir zaman saygın değildir. Şimdi biraz sakinleşin, her şey yoluna girecek."

"Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Her rahibin günah çıkartışı aynı değildir. Anlayışlı birini bulmaya çalışın."

"Onları tanırım, böyle bir şeyi kimseye soramam. Herkesin kulağına gider."

"Uyuyun artık, sabah her şey yoluna girecek."

Sebastian elini ona doğru uzattı. Omuza birkaç dostça dokunuş. Bayan Frost gözyaşlarını kurulayıp sümkürdü. Ben bir yudum su alıp, susuzluğumu yatıştırsın diye yuttum. Bayan Frost gözlerini yumdu. Nasılsa uyur. Küçük güzel bir maaşı var, hiçbir şey için endişelenmesi gerekmiyor. İstediği her haltı yiyip hepsini birden itiraf etse daha iyi. Ah Tanrım, tüm kusurlarına rağmen seni hâlâ seviyorum. Peki oynattın mı diye de soracak mı? Kalçalarını. Cennete çıkan çok fazla basamak olmalı. Ve İrlanda hepsinin içinde en yakın olanı. Ama reklamını yaparak İsa'nın adına leke sürüyorlar.

18

Pazartesi sabahı altıda, Sebastian Bayan Frost'un vücudu üzerinden aşıp, karanlığın içinde el yordamıyla banyoya gitti. Yüzünü, kulaklarının çevresini ve ensesini yıkamak için Bayan Frost'un kokulu sabununu kullanarak. Uyarıcı etki yapsın diye buz gibi suyu cömertçe başından aşağı dök. Güzel bir sabah alışkanlığı. Ve diş macunu, azı dişlerinin arkasına kadar iyice fırçala.

Parmak uçlarında tekrar odaya ve Bayan Frost'un dolabına. Çekmeceyi yavaşça çek. Bayan Frost derin bir uykudayken. Çekmeceyi salona götürüp şu bluzlardan birini ödünç al. Hoop. Çekmece fazla öne gelmiş. Karanlıkta elinden kayıverdi. Ne feci bir tangırtı.

Bayan Frost sesinde büyük bir korkuyla uyanmıştı.

"Kim o?"

"Benim."

"İsa, Meryem ve Yusuf. Ne oldu?"

"Küçük bir kaza."

"Ha."

Sanırım bu Bayan Frost'la sabahın erken saatlerinde yaptığımız ilk sohbet.

Karanlığın içinde konuşarak.

"Acaba diyorum, Bayan Frost, bluzlarınızdan birini almam canınızı sıkar mıydı?"

Bir sessizlik oldu. Dangerfield ayakta, karanlıkta giysisiz. Bekledi. Bayan Frost'un sesi biraz tiz çıktı, hafif kararsız.

"Tabii, alın."

"Tanrı sizi kutsasın ve hep korusun."

Yerde el yordamı çekmeceyi arayan Sebastian, bir sandalyeyle odanın dışına çekiyor. Işık açık olsaydı hapı yutmuştum. Çıplaklar savunmasızdır. Sanırım gece en iyi dostum. Ve ölüm, şehvet, oburluk ve miskinlikle dolu o güzel olgun yıllara kadar üstesinden gelinmesi gereken bir ayak bağı. Stratejik pencerelere tutturulmuş battaniyelerle inimde uzandım. Bayan Frost bana iyi davrandı. Kahvaltı bırakmış. Ama ben kendimi çikolatalı keklere hazırlamıştım. Benim son lezzet durağım. Yine aksanımın insafına kaldım.

Bayan Frost çok üzgün. Ve pişman. Dışkısal ayinin hazzı her zamanki muhteşemliğinde değildi. Aquinas'tan okuduklarımla onu rahatlattım çünkü sizin için iyidir diyor. Ve başlarımız yastıkta, kulağına doğru yavaşça dedim ki, zambaklar gübreyle büyür. Gerçek iyiliği bilmek için kötülük ve günahı tanımalıdır insan. Tanrı'nın ne işine yarar, sevgili Bayan Frost, saf doğan bir çocuk, saf bir hayat yaşayıp aynı saflıkta ölürse. Bu sığ, beyaz sterilliğin lütuf neresinde? Böyle bir şey istemezsiniz. Hayır. Aşağı doğru gidin, dibe. En büyük beyazlıkların içinde siyah da vardır. Erdemli olanların en büyük özelliği sinsiliktir zaten. Ve bu küçük teselliyi kabul etti. Yanımda çıplak yatarak dedi ki, annemin kulağına bir giderse, bu onu öldürür. Rıhtımda günah çıkartmak bile, Bay Dangerfield, başpiskoposu anında şu kapının önüne getirir ve ben rahibelerin arasına konulurum. A benim canım Bayan Frost'um, başpiskopos misafirimiz olsa, herhalde ben kendim de rahiplere katılırdım.

Sebastian sarı bir gömlek buldu. Biraz neşe katsın diye. Ayrıca Bayan Frost yeleklerinden bir tanesinin kaybolduğunu da asla fark etmez. Isınmam lazım. Rıhtım bir hadımın taşakları kadar soğuktur şimdi.

Giyinip sabah odasına gitti ve yağmurluğuna birkaç çikolatalı kek koydu, perde çekeceklerinden birini yerinden çıkarıp soğuk, karanlık sabahın içine çıktı. Bozuk bahçe kapısından dışarı, sokakta aylak aylak yürüyerek, ortamın tadını çıkararak.

Perde çekeceğini bahçe kapılarına vurarak. Her şey ıslak ve sessiz. Beyaz, alçak bulutlar. Evlerin içinde titreşen birkaç ışık.

Şuradan ıslık çalarak bir sütçü geliyor. Ve gümbürdeyen tramvayı duyuyorum. Sabah harika bir şey.

Rıhtım Gümrüğü'ne doğru, arnavutkaldırımı sokak arabaların ve yeri sarsan, koca atların gürültüsüyle dolu. Geriye çekilip geçişlerini izle. Gemi çıkışında biriken taksi ve faytonlar.

Dangerfield üçüncü sınıf kapısının karşısındaki sokakta ambar duvarından sarkarken. Giysilerini son bir kez düzeltiyor, kravatını ve Bayan Frost'a ait gömleğin modaya oldukça uygun uzun yakasını şöyle bir çekiştirerek. O'Keefe'ı yeniden görmek güzel.

Yolcular dışarı çıkarken. Perde çekeceğini binaya vuran Sebastian. Bir çikolatalı kek çıkardı, dişleriyle kırıp yedi. Bayat yağ. Kuru ve yapış yapış.

Birden kapıda belirdi, yarı adam, yarı hayvan, kızıl sakallı çenesi, giderken giydiği aynı yeşil gömlek, aynı pantolon. Malzeme çantası çaprazlama göğsüne asılmış, aynı tebessümsüz üzgün yüz. Durdu, şüpheyle gazeteci çocuğa bakıp bir gazete aldı. Çabucak açıp, çabucak kapattı, kolunun altına sıkıştırdı. Çantasının sapını beceriksiz bir el hareketiyle omzunun daha da üstüne attı ve hafifçe öne eğilip başını alçaltarak, rıhtımda ilerlemeye başladı ve durdu. Yavaşça başını çevirerek. Gözleri, tuğlaların üstünden dikkatle eğilirken, kadavramsı dudakları aralanarak yeni fırçalanmış dişlerini ortaya çıkaran Sebastian Dangerfield'ın sessiz, ağırbaşlı yanılsamasıyla karşılaştı.

Dangerfield hayvan dışkısıyla kaplı sokağı geçti. Elini cebine soktu ve sonra bekleyen O'Keefe'a doğru uzattı.

"Kenneth, bir çikolatalı kek alır mıydın?"

"Bunu bekliyordum."

"Neyi, Kenneth?"

"Çikolatalı kekleri."

Feci bir kahkaha koptu.

"Kenneth, beni gördüğüne sevinmedin mi? Denizler içindeki bu yeşil bahçeye dönerken seni karşılamaya gelmeme?"

"Duruma bağlı."

"Haydi, canım Kenneth'im, bırak bu hayvani sakınganlığı. Baksana bir. Bu ticaret, fıçılar, fıçılar, çelik direkler ve şu güzel

hayvanlara bir bak, kesilip doğranmaya hazır. Refah içinde muhteşem bir ülke."

"Göreceğiz."

Koca kutuların yanından yürüyüp, bir sığır sürüsünün yarı kaldırılmış vinçle sokağın karşısına geçişini beklemek için durdular. Bu hayvanların vahşet ve korku dolu gözleri. Kaldırım kenarından akan, örümcek gibi bisikletlerden uzun bir kuyruk ve gemiden gelen taksi ve faytonlar. Bu eski Danimarka şehrine doğru çekip giden soğuk şekiller.

19

Kahvaltı için Woolworth's Kafe'ye gelmişlerdi. Güneş çıkmıştı. Beyaz masanın iki ucunda, birbirlerine bakarak oturuyorlar. Jambon ve yumurta, çay, ekmek ve tereyağı. Leziz.

"Kenneth, bana seyahatlerini anlatsana."

"Sıkıcı."

"Paris'te bir profesyonele gittin mi?"

"Yok. Son anda cesaret edemedim."

"Yani?..."

"Ucundan bile göremedim."

"Ya. Çok yazık, Kenneth. Senin için bir şeyler yapılması gerekecek. Bir şeyler ayarlanmalı. Kongo'ya falan göndersek. Bir Pigme'ye ne dersin?"

"Yedi papel nerede?"

"Sakin ol şimdi. Hiçbir şey için kaygılanma. Halledildi. Sen anlat bakalım, başka neler oldu?"

"Hiçbir şey. Bir şey elde edemedim. Hem de hiç. Şu öğrenciyle karanlıkta güreş tuttum ama sonra vazgeçtim çünkü hem bana bir şey kazandırmıyordu hem de deli ediyordu. Keçileri iyice kaçırmama engel olan tek şey Leydi Eclair'le yaptığımız müthiş yazışmalar oldu."

Yumurtanın üstündeki yumuşak beyazını çabucak kesen O'Keefe. Bir lokma ekmekle yağı sıyırıyor. Bu pencereden Dublin'deki sabahın erken koşuşturmalarını yukarıdan görebiliyorlardı.

"Cidden müthişti. Sana şef aramak için verdiği ilanı anlatmıştım. Yazdım ve üçüncü şahısta yazılmış bir cevap aldım, Leydi Eclair, Kenneth O'Keefe'ın Protestan mı Katolik mi olduğunu bilmek istiyor. Cevabımda Kenneth O'Keefe'ın her ikisi de olmadığını ve pazarları kiliseye götürülmek istemeyeceğini yazdım. Yine yazdı, Leydi Eclair Kenneth O'Keefe'ın bir dini olması gerektiğini düşünüyor çünkü ölümsüz ruhunun gelişimi için herkesin bir kiliseye ihtiyacı vardır. Ben de Kenneth O'Keefe'ın ölümsüz ruhunun zaten gelişmiş olduğunu ve bu yüzden kiliseleri yararlı bulmadığını söyledim. Bir sonraki mektubunda Leydi Eclair'in Süleyman'ın Meselleri'nden alıntı yapmak istediğini söyledi: 'Terbiye edilmeye yanaşmayanı yokluk ve utanç bekliyor ama azara kulak veren onurlandırılır.' Kenneth O'Keefe Roma Kilisesi'nin bir üyesiyken de zaten çok fazla yokluk ve utanç yaşadı ve ayrıca 'Saf kişi her söze inanır, ihtiyatlı olansa attığı her adımı hesaplar' diye cevap verdim."

"Ve işe alındın mı?"

"Şimdilik öyle. Bu din meselesi sorun yaratacak. Başkalarının ruhunu kurtarmakla ilgilenen insanlara pek güvenemiyorum. Para nerede?"

"Çok rica ederim. Bak. Rica. Sabret. Kenneth."

"Şu ev nasıl. Tuvaleti var mı?"

"Her türlü konfor. Sabun koyacak yer. Dörtlü ocak. Ahşap parkeler. Biraz rutubet ve yalnızlık."

"Mutfak sana mı ait?"

"Her şey, Kenneth."

"Ve yalnızsın?"

"Hayır."

"Yalnız değilsin?"

"Kesinlikle."

"Kim yaşıyor seninle?"

"Benimle değil, Kenneth. Evde. Bayan Frost. Wexford'dan çekici genç bir hanım. Tanıştırırım."

"Marion. O nereye gitti?"

"Uzağa. İskoçya'ya. Kendini iyi hissetmiyordu."

"Ne oldu? Hamile mi?"

"Umarım değildir. Sanırım artık seni götürebilirim. Benimle Geary'ye gel."

"Evde Bayan Frost'la yalnız kalmana Marion bir şey demiyor mu?"

"Hiç sanmam. Bayan Frost çok iyi bir Katolik. Çok dürüst ve temiz biri. Korku yok, skandal yok, Kenneth. Çok ilginç bir insan."

"Orada paran var mı?"

"Sen gel."

"Kahretsin. Üstünde hiç yok mu?"

"Biraz sıkışığım."

"Kahretsin. Böyle olacağını biliyordum. Tamam, hesabı ben öderim. Ben tamamen mahvolmuş bir piç kurusuyum."

Arkasına yaslanan Dangerfield. Ağzını silerken ikisini seyreden garson kızlar. O'Keefe merdivenleri önden indi. Çenesinden fırlayan kızıl sakalı. Ellerini ceplerine soktu. Dangerfield peşinde, garip yürüyüşüyle.

"Neyin var senin?"

"Kenneth, bu örümcek yürüyüşüdür. Kusursuz yapmak için bir süredir çalışıyorum. İşte, her iki adımda bir sağ ayağını arkadan çapraz atıp sekiyorsun. Hiç durmadan arkana dönüp ters yöne doğru gitmeni sağlıyor."

"Niçin?"

"Bugünlerde arkama dönme konusunda biraz titizim. Hareketlilikten hoşlanıyorum, Kenneth."

Grafton Sokağı'nın sonuna geliyorlardı.

"Ben susadım, Kenneth."

"Ya."

"Su içeceğim."

"Bir dükkâna gir. Verirler."

"Bu fazla karmaşık."

O'Keefe şüphe içinde. Çenesi kenetlenmiş. Hızlanıyor.

"Bana baksana, Kenneth, biraz su içmek istemenin neresi kötü."

O'Keefe durdu. Ellerini havaya kaldırdı. Gözleri kocaman. Haykırıyor.

"Seni Allahın cezası ayyaş. Bu kahrolası ülkeyi kahretsin. Bu ülkenin laneti içki. Allah kahretsin."

Kalabalıklar bu bağırtıya yer açmak için geri çekildi. Örümcek yürüyüşünü bırakan Dangerfield hızla karşıdan karşıya geçerek O'Donogue's Pub'a yöneldi. Kapıyı ıskaladı. Küt diye duvara geçirdi. Şaşalamış halde orada kalakaldı. Tırnaklarını tuğlalara geçirerek.

Onu izleyen O'Keefe, kahkahalara boğuldu. Kalabalık daha da geriye çekildi. Bağıranlar kahkaha attığında, şiddet yolda demektir.

Kalabalıkla konuşan O'Keefe.

"Delirdim, görmüyor musunuz? Bu kahrolası ülkenin laneti içki."

Barın kapısında, sallapati, dikilip duran Dangerfield'ı takip etti.

"Tanrı aşkına, Kenneth, neyin var senin? Beni yakalatmak mı istiyorsun?"

"Seni pislik, beni bir bara getirmeyi başardın yine. Oğlum o duvara çarparken çok salak görünüyordun."

"Sen artık iyice sapıttın."

"Yarım yıllık yalnızlıktan sonra buraya dönüyorum, yetersiz beslenme, cinsel hayat yok, hiçbir şey yok ve karşılaşmak zorunda olduğum şeye bak. Para yok ve sana içki almayacağım. Dayanamıyorum artık. Artık bu hayatı istemiyorum."

"Kenneth, kızgınsın. Şimdi kızgınlığı bırak. Orada zor günler geçirdiğini biliyorum ve dönüşünün tadını çıkardığını görmek istiyorum."

"Kapa çeneni. Al içkini. Al. İşte. Al ama çeneni de kapa. İç, iç... hiç durma."

Dangerfield, keder içinde, iki buçuk şilini aldı. Barın arkasında duran adama fısıldadı. Bir bardak elma şarabı ve kendisi için bir bardak siyah birayla O'Keefe'ın yanına döndü. O'Keefe'ın gözlerinde, hafif bir buğu. Dangerfield bozuklukları masaya koydu. O'Keefe eliyle ittirdi. Sebastian alıp cebine koydu.

"Bak, Dangerfield. Benim evimde birisi osurduğunda bütün odalar kokardı. Her öğün bir spagetti yığınına uzanan yedi çift el vardı. Kavgalar ve şapırtılar. Şap, şup, şap buradayım çünkü

sonsuza kadar bundan kurtulmak istiyorum ve kurtulmamı sağlayacak tek bir şey var o da para. Senin ne yaptığın umurumda bile değil, ölene kadar iç, Marion'ı gebert, ama ben, artık aklımı başıma toplayacağım. Burada yaşadığım iki yıldan elimde ne kaldı? Dünyada sahip olduğum her şey şu torbanın içinde."

"Ben yalnızca yardımcı olmaya çalışıyorum, Kenneth."

"Ama olmuyorsun. İliğimi emiyorsun. Seni sırtımda istemiyorum."

"Böyle demek istemedin, Kenneth."

"İstedim. Hayatımın sonuna kadar seni bir daha görmesem de olur. İstersen kaldırım kenarlarında can çekiş, umurumda değil. Bir tek paramı istiyorum sonra sen gidip ölene kadar içebilirsin."

"Ah, bunlar ağır sözler, Kenneth."

"Burada geçirdiğim bunca zaman içinde elime ne geçti? Hiçbir şey. Ve bu senin gibi insanlar yüzünden. İrlandalılar her yerde aynı. Yüzleri acı dolu maskelere sıkıştırılmış. Şikâyetler, bahaneler. Kulak tırmalayan, dalaşan, kafa şişiren İrlandalılar. Duyuyor musun beni? Bıktım. Nefret ediyorum. Elektrikçilik öğrendiğinde bir yerlere gelirsin sanıyordum. Düzenli iyi bir iş. İyi para. Çocuklar. Ben çocuk istemiyorum. İliğimin emilmesini istemiyorum. Ve papaz olmuş bir İrlandalının bu Hamsin yortusundan sonraki ikinci pazar dediğini, gelecek pazar cemaate bir kahvaltı düzenlenecek, hepinizi sepete birer dolar atarken görmek istiyorum dediğini duymayı da istemiyorum. Ve bundan kurtulmak için ne zaman bir fırsat çıksa, yoluma bir şey çıkıyor."

"Ah, sen kasılmışsın, Kenneth. Artık sakin ol. Ve unutma ki yoksulluk kutsaldır. Sakın kurtulmak için uğraşma. Gerisi çorap söküğü gibi gelir. Küçük bir şarkı söyleyeyim sana."

Ta Kerry topraklarından
Kafası kıyak
Ölülerden
Bir adam vardı.
Sokakta durdu
Adam
Ve ayağını yere vurdu
Ama kimse duymadı.

20

Geary'e vardılar. Deniz tam bu sokakların altında kıyıya çarpıp dövüyor. Ve şu bulutların altına girmek için eğilmek zorundasınız. Ah, hanımefendi lütfen eğilin, size bir şey söylemek istiyorum. Burada sanki yumuşak ekmek ve balık şeyleri çukur kazıp saklanıyor. Eskiden buralara tırmanırdım. Kayalardaki kristal beşiklere yakalanmış minik yaratıkları almaya. Benim gibi. Korku dolu güneşi alıp beni derinlerde kucaklayana kadar.

Geary. Postanesinde. Dangerfield hemen tezgâha yaklaşıp. Topuklarını birbirine vurdu.

"Merhaba, bayım, Percivil Buttermere adına mektup var mı bakar mısınız lütfen?"

Dizi dizi kutulara dönen memur. Ayak bileklerinde hoplayan Dangerfield. O'Keefe suratını asmış bir köşede dururken. Bir kâfir. Gördüğü isimleri mırıldanan adam. Cepteki bir paund postadaki yirmi paunda bedel. Suçlu tebessümler.

"İmanlı ol, Kenneth. Bunun üstüne birçok şey kurabildiklerini söylüyorlar. Ah, keşke dünyada daha fazla iman olsaydı."

"Senin için neden olduğu üzüntüye karşı hiçbir yakınlık hissetmiyorum."

Butter bölümünü gözden geçiren memur. İyice bakmak için bir mektubu çekiyor. Geri koyuyor. Bitiriyor. Homurtular duyuluyor ve mırıltılar.

"Üzgünüm, efendim, Buttermere yok."

"Yani, du ding dong, bir yanlışlık olmalı. Bir yanlışlık, diyorum. Ya da dedim."

O'Keefe omuzlarını başına kaldırdı. Ve yavaşça indirdi. Çantasını kaydırıp kapıya doğru eğildi. Yorgun benliğini sokağa attı.

"Sizin için bir daha bakayım, efendim."

"Lütfen. Çok acil bir konu."

Memur, miyop ve fısıldayarak.

"Butcher var, Buttimer... Buttermede var."

"İşte, ding dong, o olabilir."

"Mürekkebi dağılmış."

"Bir bakayım."

Yırtma sesi.

"İşte bu. Ding dong. Çıkın sizi uyuşuk piç kuruları o sindiğiniz yerden ya da sökülün, bir şey yapın."

"Efendim?"

"Çok duygulandım."

"Ha."

Bir kedi, gözleri alev alev. Üç tane beş paund ve bozukluklar vardı. Ve bir mektup. Ve bir anlık tereddüt ve hayvani içgüdü. O tatlı İrlandaca sözcükleri okumak.

TA GUIG PUINT STERLING INIOCTHA AS AN NOTA SO LE N-A SHEALBHOIR AR N-A EILEAMH SAN SO I LUNDAIN.

Sokağa. Yalnız. Bu iman dizginsizdir mi demiştim? Yoksa bir tek acılı kıyma sosu gibi olduğunu mu söylemiştim. Kontrol edin lütfen. Ha evet, şu kahverengi şeyleri cebime koyayım. Şu sokaktan çabucak çıkabilirsem. O'Keefe gitmiş.

Sebastian aceleyle kapısının üstünde kartal olan ve alkol satılan bir binaya gitti.

"İyi günler, efendim."

"İyi günler. Barın üstüne bir şişe brendi koyun."

"Hepsini mi, efendim?"

"Hepsini."

Biri belirdi. Dangerfield'ın arkasında. Ve uzanan bir el. Aç bir avuç.

"Şimdi."

"Kenneth, bana katılmaz mısın?"

"Paramı ver yeter. Beni bir sentsiz sokakta bırakacaktın."

"Bozdurmam gerekiyordu."

"Sen işe yaramaz bir pisliksin, bu para nereden geliyor?"

"Ey imanı kıt olan. Bu harika bir gece olacak. Kahve değirmenini aldın mı?"

"Parayı ver."

"Tamam, Kenneth, öyle istiyorsan. Ama yalnızca dört verebilirim."

"Allah kahretsin. Dört ver o zaman."

"Misafirim ol. Bayan Frost'la akşam yemeği yeriz. Güzel olur. Bence veriyor, Kenneth. Bir denemeye değer. Karanlıkta yaptıkları o şeyden sen de biraz istemez miydin?"

"Sen orospu çocuğunun tekisin. Beni bir penisiz Dublin'e yollayacaktın. Yarın Leydi Eclair'le buluşuyorum ve bu işi hiçbir şeyin bozmasını istemiyorum. On bir otuz Roundwood otobüsüne binmem lazım. Gidiyorum ben."

"Gitme, Allah aşkına, Kenneth."

"Seni tanıyorum. Hayatı bir sisin ardından görmek istemiyorum ben. Bütün gece bir serseriyle konuşup duracaksın."

"Bak, Kenneth, sen Yunanca ve Latinceyi akıcı konuşabilen bir adamsın, fuzuli olan her şeyi öğrenmiş, kültürü okumuş etmiş, Plato'nun çalılıklarda düdüklediği oğlanlarına neler fısıldadığını bilen. Bu haşinliğin sana ne kazandıracağını zannediyorsun? Seni Meryem Ana Lejyonu'na şikâyet edeceğim."

"Ben gidiyorum."

"İsa adına, kal. Yalvarırım, Kenneth. Beni bu muhtaç anımda yalnız bırakma. Ya da mangır varken. İç gitsin. Sloganımız. İç gitsin. Haydi, Kenneth. Silkelen. Harika bir dünya bu."

"Parayı nereden buldun?"

"Denizaşırı ülkelerden."

"Ya?"

"Kesinlikle."

"Bana bir bit yeniği var gibi geldi."

"Dangerfield ismi asla böyle şeylerle lekelenmedi ve lekelenmeyecek."

"Bir dolap çeviriyorsun."

"Bunlar garip zamanlar, Kenneth. Çok garip. Dışarıda gözleri ve ağızları olan insanlarla dolu bir dünya var. Gözler görüyor ve ağızlar gözlerin gördüğü şeyleri istiyor. Ama elde edemiyorlar. İşler bu şekilde düzenlenmiş. Eşitsizlik olmazsa hiçbir şey olmaz. Kadın kalçaları ve ikiz takkeler ve bacaklarının arasındaki jartiyerleriyle balina kemikli korselerini sıyırmadan ulaşamayacağımız diğer şeyler hakkında cinsel bilgi edinmek isteyen senin gibi erkekler. İşte orada, ama elde edemiyorsunuz."

"Ben edeceğim."

"Umarım edersin. Ama eğer başarısız olursan, kendine eziyet etme, Kenneth. Bu şeylerin bir nedeni vardır. Azizler ve şeyler. Sen olgunluk dönemi için donanımlı bir adamsın. Bu cinsel arzular için boşa zaman harcama. Bence biz bu ırkın doğal aristokratlarıyız. Zamanından önce gelmişiz. Dışarıdakilerin gözleri ve ağızları tarafından itilip kakılmak için doğmuşuz. Ama benim gibiler, Kenneth, her çeşit adamı arkadan alır. İş dünyası bir istisna ve yerimi bu sınıf içinde almam gerekirdi ama onlar da benimle alay edip dışlamak, organımı koparıp üstünde bir yazıyla ahaliye sergilemek istiyorlar, Dangerfield öldü. Duymak istedikleri bu. Ama içimde hiç kin yok. Yalnızca sevgi. Onlara yol göstermek istiyorum ve tek umabileceğim alay edilip yuhalanmak. Ama dinleyen birkaç kişi de var. Her şeye değer. Sana diyeceğim, Kenneth. Geri dön. Şu kilisene geri dön. Para yapma, ateşe odun atıp çayını getirecek İrlandalı bir hizmetçiyle rahat, güzel koltuklarla dolu büyük kaliteli bir evde yaşama hayallerine son ver. Şu tüvit takımlarla saten astarlı pantolonları aklından çıkar, cinsel arzularını yen, meme çılgınlığından, popo ihtiyacından, ikizler için kıvranmaktan kurtul. Bir M.G. ve uşak, yüzeysellik ve ihanet, ya da göle giden çimenlikler ve üzerine oturup daha fazla paranın hayalini kuracağın bahçe takımları istemiyorsun. Benim bu hayattan tek istediğim, Kenneth, hak ettiğim yerde olabilmek ve başkalarının da kendi yerlerinde kalması. Aşağı tabakanın ait olduğu yere geri dönmesi. Ve eğer sakıncası yoksa Kenneth, şu sınavları nasıl geçeceğimi sorabilir miyim?"

"Çalış."

"Kafam bomboş."

"Tanrım, senin neyin var böyle?"

"Kenneth, ben bittim. Asla geçemeyeceğim. Danışmanımla yemeğe çıkmam lazım ama gözlerimin etrafında açlık yazarken bu korkunç paçavralarla onun önüne çıkamam."

"Kahretsin, her şeye rağmen, bu ülkeyi seviyorum."

"Neden Kenneth, iyice kafayı mı sıyırdın?"

"Seviyorum."

Dangerfield'ın yüzü altın rengi, gözleri, parlak alevler. O'Keefe bir tabureye çıkıp torbasını bacaklarının arasından sarkıttı. Sebastian brendi koyarken.

"Konuşacak birinin olması güzel, Kenneth. Son zamanlarda biraz yalnız kaldım."

"Kahretsin, bu ülke fazlasıyla can sıkıcı olabiliyor ama bir tek Dublin'de olmak bile beni heyecanlandırıyor sanki. Bütün tüylerim diken diken. Üstelik Bewley's'de bir fincan kahve içecek dört peniden başka bir şeyim yok. Geceleri uyumadan yatıp yeni Fransızca sözcükler ezberler, geri dönmeyi hayal ederdim. Bu işten biriktirdiğim parayla bir lokanta açabilsem, paçayı kurtarmıştım."

"Tek ihtiyacın olan şey birkaç sandalye, masalar, çatallar ve bol bol ekşimiş yağ."

"Ya."

"Çok şık olurdu."

Tedirgin bir parmakla doğuyu işaret eden Dangerfield.

"Ben oraya gidiyorum, Kenneth. İrlanda Denizi'ni geçeceğim ve hayatım biraz düzelecek. Planlarım var. Pislikler ülkesinde fazla uzun yaşadığında çeşitli hormonlar biraz az salgılanmaya başlıyor. Güneş ve dans. Ve belki de şarkı."

"İyi, şarkınla dansın senin olsun, benim gitmem lazım. Hoşça kal."

"Gitme."

"Hoşça kal."

O'Keefe dönerek kapıyı itip çıktı. Dangerfield menteşelerin kaç kez döndüğünü sayarken.

Ben bütün türlerin dostuyum. Ve sertleşmedikleri sürece

hayvanların da. Bazılarının kafese konması gerek ama ne yapalım, hak etmişler. Her şey her zaman adil ve doğrudur yine de. Kural gereği. Koca memeli Mary ve o hain baban. Seni evde kovalarken, sen geceliğinle, onun elinde bir süpürge. Bu varoşlardaki evlerde neler döndüğü hiç bilinmez. Ensestçilere dikkat etmeli. Bayan Frost dostum oldu ve Mary'nin inancı var. Şu kısa notu okumalıyım.

Sevgili Sebastian,

Umarım bu eline geçer. Lütfen bana yazıp bildir. Lütfen benimle bir görüşme ayarla çünkü çok yalnız ve endişeliyim, babam şüpheleniyor ve beni bankaya mektup yazmakla tehdit ediyor. Londra'ya hangi gün gitmem gerektiğini ve seninle nerede buluşacağımı söyle bana. Oğlanlar amcamın çiftliğinde kalmak için Cavan'a gitti.

Lütfen beni düşün ve bana yaz. Seni öyle çok görmek istiyorum ki, ve aynı yatakta yatmak. Yaz, lütfen.

Sevgiler,
MARY.

Şişeyi de alıp dışarı çıktı. Kartalın altından. Temiz havaya. Gece ve İrlanda. Yapraklardan nem yalamak gibi. Yeşillik yemek. Ve Geary yolundan yukarı. Bu şiddetli neşeye güvenmiyorum. Benim uzmanlık alanım mutsuzluktur. O'Keefe, Leydi Eclair'e yakalanacak. Bir kızın üstündeyken. Ve Eclair bir Kitab-ı Mukaddes'le kıçına vuracak. Zavallı şef. En fazla birkaç gün sonra bu işin sonunu göreceğimi söyleyebilirim.

Bahçe kapısını itti. Biraz eğri duruyor. Mutfaktan garaj penceresine vuran bir ışık. Bunu halletmem lazım. Egbert'miş gibi davranıp bir kontrol edeyim. Dikkat edilmesi gereken birkaç pencere daha var. Arka kapı kilitli. Tatlı şey, Bayan Frost. İşte böyle görmek isterim, herkes parmak uçlarında.

Sebastian kapıyı çaldı. Bayan Frost'un anahtarı çeviren gölgesi. Gülümsedi. Göz çevresi biraz çekingen, dişlerinin çevresi biraz mahcup, yüzü ışıl ışıl.

"İyi akşamlar, Bayan Frost. Sizi görmek ne hoş."

"İyi akşamlar, Bay Dangerfield, çok ıslandınız mı?"

"Yo. Dışarısı iyi. Güzel kokuyor."

"Bir arkadaşını bana Bray'den sosis eti almış."

"Çok güzel manzara. Nasılsınız, Bayan Frost... söyleyin bakalım, nasılsınız?"

"Ah, iyiyim. Biraz yorgun. Bugün dükkândaydım."

"Ayakta mı durdunuz?"

"Evet."

"Bayan Frost, bana bir öpücük verin."

"Ah, Bay Dangerfield."

Sert mutfak ışığı altında yaklaşan Sebastian. Brendiyi masaya koyup kadının bileğine uzandı. Parmaklarını kemiğin etrafında sıkmasıyla Bayan Frost kızartma tavasını bıraktı ve tava yere düştü. Bayan Frost gri kazağıyla ve ağzı biraz kontrolsüz. Mars'tan gelen bu hain adam, eli sırtında. Saygınlık içinde bastırıyor. Ve başka ne olursa olsun, eğer saygınlık varsa, sorun yok demektir. Bayan Frost'un kulağına fısıldayarak.

"Bayan Frost, çok güzel bir enseniz var. Kulaklarınızı ısıracağım. Hiç kulak ısırdınız mı? Ah Bayan Frost, işin sırrı kulak ısırmakta, alttaki memeleri. Özellikle kulak memeleri. O yumuşacık etli şeylere yumulmak."

"Bay Dangerfield, kopartacaksınız."

"Yumuşak."

"Öyle mi seversiniz?"

"Gözlerle beraber."

"Hi, hi."

"Gözler."

"Dalga geçiyorsunuz."

"Bayan Frost, sosisleri şu güzel tavanın içine koyacak mıyız? Biraz tereyağıyla çevirelim. Cızırdasın. Ah sanırım içkiyle beraber çok hoşumuza gidecek. Şimdi sizce, Bayan Frost, biraz içkiyle iyi gitmez mi?"

"Hi, hi. Oh lütfen. Aman Tanrım."

"Size omuzdan biraz dudak vereyim. Daha sonra cici bir kız olup bunu çıkartacaksınız, Bayan Frost. Sonra? Olur mu? Koklayın. O cızırtı. O sersem cızırtıları, Bayan Frost. Biliyor musunuz, Bayan Frost, siz çok iyi birisiniz."

"Çok içmişsiniz."

"Yola çıkmadan beş tane. Anayola hatta arayola bile minik yüreğim için benzin almadan çıktı dedirtmem. Duyun göğsümde. Haydi, hissedin. Burası. Ben dişlerimi şu ete geçirinceye kadar biraz hafif olsun. Et."

"Aman Tanrım."

Sebastian, Bayan Frost'u serbest bıraktı. O gri kazağın ve içinden belirenler. Kalçalarının çok hoş bir şişkinliği var. Beyaz serin kulağının içine sıcak burun ucumu sokmak istiyorum. Ve şu taze ekmeği koklamak. Ağzını iyice sulandırıyor. Bence, Tanrım, biz yalnızca iki küçük ekmek bölücüyüz. Ben büyük bir somun isterim. İçine girilecek kadar büyük. Güvenlik. Bayan Frost, elbiselerimi çıkarıp beni büyük bir ekmeğin içine koyun. Kabuğu hafif altın rengi. Kulaklarım ve gözlerim süzülsün. Yapın şunu, beni oraya koyup kurtarın. Küçük çıplak bir beden, dünya korkusuyla büzüşmüş ve düşkünlüğüme giden yolu kazacağım çüküm ve havada asılı minik kalçalarım, o sessiz göçebeler gibi beni bir güzel katlayın ve ekmeğin içine koyun. Toplarımı yakmayın, biraz kızarsın yeter, çıtır kabuğun içinde yuvarlacık. Ve sabahleyin güzelce fırınlanmış halde beni çıkartıp masaya koyun. Ben orada içinde olacağım. Her zamankinden daha iyi görünen güzelim garip gözlerimle küçük benliğim. Sonra, Bayan Frost. Yiyin beni.

Dangerfield ekmeği keserken. Küçük güzel bir yığın oldu. Kendimi Britanya sularında limandakilere, sancaktakilere ve her yerdekilere heyya piç kuruları diye bağıran çılgın bir tekne gibi hissediyorum. Delirdin mi? Bizi batırmak mı istiyorsun? Ya da beni denize dökmek? Ya da donanıma kaptırmak. Bütün topları ateşleyin. Denizdeyiz sizi aşağılık domuz sürüsü ve size ateşle dediğim zaman, ateşleyin. Bütün topları destekleyin ve İsa hakkı için, görülen bütün ereksiyonlar giyotine vurulacaktır.

"Bayan Frost, ilan etmek istediğim bir şey var. Size âşığım."

"Dikkat edin, Bay Dangerfield, elinizi keseceksiniz."

"Ama aşk."

"Laf olsun diye söylüyorsunuz."

"Tekrar ediyorum. Size âşığım."

"Size inanmıyorum."

"Ciddiyim, Bayan Frost ve bunu söyleyebileceğim çok az kişi var ya da hiç yok. Bu dünyada birkaç nazik şeye sahip olmak olmamaktan iyidir bence. O eti şuraya koyun. O'Keefe'ın dediğine göre bunu yapmanın bir yolu varmış, tavanın şurasını bir kez vurdunuz mu güzelce kayıverir. Zeytinin yağına karşı düşkünlüğüm var. Şimdi biraz için. Hiç böyle bir renk görmüş müydünüz? Koklar mısınız? Ne hoş bir rayiha değil mi, Bayan Frost, sizce de öyle değil mi?"

"Çok güzel."

Lavaboya yaslanan Bayan Frost, parıldayan gözlerle Sebastian'ı izlerken. Sebastian o beyaz mutfak sandalyesine oturmuş, etin kızarmasını bekliyordu. Parmağını sosis etine batırıp bulaşanları emerek yutuyor.

"Çok çok iyi, Bayan Frost. Pembroke'da ömrünüze on yıl katacak etler satan başka bir dükkân daha var. Biraz sarmısak lazım."

"Yapmayın, Bay Dangerfield. Sarmısak mı?"

"E tabii, Bayan Frost, sarmısak, tabii ki sarmısak."

"Ama kokar."

"İstediğimiz de bu, Bayan Frost. O kokuyu istiyoruz. Ah, daha yaşanacak çok güzel günlerim var. Kahvaltı için büyük bir fincan almayı ciddi olarak düşünüyorum. Kahvaltıya bayılıyorum. Birkaç değişiklik yapacağım. Birçok değişiklik. Kimi büyük. Kimi küçük. Bayan Frost, baklayı ağzınızdan kaçırmayacağınıza ya da tek kelime etmeyeceğinize güvenebilir miyim? Efendim? Sizi kancaya assalar ve öteki İrlanda aletlerini kullansalar bile, evet mi?"

"Evet."

"Bayan Frost, bu çok gizli, bir duyulursa İrlanda'nın sonunu getirecek türden bir devlet sırrı, tabii benim de. Ben cuma günü Londra'ya gidiyorum."

"Olamaz."

"Gidiyorum."

"Ne yapacaksınız?"

"Birkaç ufak iş. Genel temizlik. Stresten biraz uzaklaşmam

gerek. Çözmem gereken birkaç sorun var, vazelinin içindeki minik kum taneleri. Bayan Frost, sizi seviyorum. Biliyorsunuz, değil mi?"

"Ah, Bay Dangerfield. Ama bütün bu olanlar nedir bilmiyorum. Sizi seviyorum."

"Neyi bilmiyorsunuz, Bayan Frost?"

"Aramızda geçenler falan."

"Anlatsanıza."

"Bilmiyorum. Bazen kendimi haklı buluyorum ama sonra bana neler olacağını bilemiyorum. Benim kilisemde bu ölümcül bir günahtır. Tanrı beni affetsin, bunun doğru olmadığını ve hepsinin bir avuç yalan olmasını diliyorum. Ve dükkânda bana bakıyorlar. Bir anlaşılırsa, sanırım ölürüm ve bu günahla sonsuza kadar cehennemde kalmaya mahkûm olurum."

"Biraz daha alın, Bayan Frost."

Bardağını brendiyle dolduruş.

"Ondan fazla olmasın, lütfen."

"Anlatın şimdi."

"Böyle bir ülkede benim gibi bir kız için hiçbir şey yok. İyice yaşlanmadan önce evlenemeyeceğim ve bir sürü para, bir çiftlik, akıllarına ne gelirse istiyor bunlar. İstedikleri tek şey para. Her şeyi para olarak görmeyen tanıdığım ilk insanlardan biri sizsiniz."

"Ben, bilemiyorum, cidden, bunun tam olarak doğru olduğunu söyleyemem, Bayan Frost."

"Bu ülkede kadınlara yer yok."

"Bunun doğru olduğunu söyleyebilirim."

"Ve korkunç rüyalar gördüm. Beni korkutuyorlar. Bence bir daha asla yapmamalıyız. Keşke gidebilseydim. İşte benim hakkımda konuştuklarını biliyorum."

"Yapmayın ama Bayan Frost, böyle önemsiz şeylerle kendinizi üzmeyin. Bunu yapmalarına izin vermeyin."

"Ama bu kadarla kalmıyor ki."

"Hiçbir şey bundan daha kötü olamaz."

"Bayan Dangerfield yokken bu evde sizinle yalnız kaldığımı duyan olursa, sonum gelmiş demektir. Öğrenirler de, hiçbir şeyi kaçırmazlar. Rahibe giderler ve o da anında buraya gelir."

"İçkimiz olduğu sürece, onunla baş edebiliriz, Bayan Frost. İnanın bana."

"İzleyen insanlar gördüm."

"Ne zaman?"

"Uzun zamandır, sokağın karşısından."

"Yoldan geçenlerdir."

"Ah casuslar, Bay Dangerfield. Biliyorum."

"Haydi ama, biraz şu sosisten alın. Her şey yoluna girecek, Bayan Frost. Endişelenecek bir şey yok, önümüzde güzel günler var. Bip bip. Zenginlik günleri."

Sebastian sandalyesinde arkasına yaslanıp Bayan Frost'a baktı. Başının yanlarında büyüyen kısa kıllar. Ve burnunuzun çevresinde etler yukarı kıvrılıyor. Daha önce fark etmemiştim. Bence siz küçük bir kızsınız, Bayan Frost. Öylesiniz. Sahiplenilmeye ihtiyacınız var, o kadar. Gelin sizi sahipleneyim tüm ağaçlarında kargaların ağladığı kendi küçük bahçemde. Ve evimin büyük kapılarından içeri alayım. Ah o kadar kalınlar ki insanları dışarıda tutmak için. Çünkü onları istemezsiniz, hiçbirine güvenmeyin. Sanırım ağırlığı ve görüntüsü için bronz istiyorum, iyi kalite pirinç menteşelerle. Bakın. Dangerfield. Üstünde koca bir S.D. Skully gibi insanları uzak tutar. Bana bak, Skully, uşağım bu güzel kapıyı kapatırken rica etsem yoldan çekilir misin lütfen. Çat. Ne rahatlık. Bu insanları dışarıda tutmanın verdiği büyük rahatlığı kimse bilemez. Ya da duvarlarla çevrili bir bahçe. Yirmi metre yüksekliğinde duvarlar ve sanırım dayanıklı olmaları için bir metre kalınlığında. Yüz dönümlük. Benim için, içinde kaybolabileceğim şimşir labirentler. Maymun ekmeği ağaçları. Manolyalar ve tek tük porsuk ağacı. Porsuk ağacı altında kalbim iyileşir ve gönenir. Ve sonra bir sürü çan olur. Bütün çanlar top. Toplar çan. Büyüklü küçüklü her yerde asılı. Çal onları. Çal deli gibi. Ben mistik manyak. Tekin ve ıssız bahçemi seslerle doldur ve çanlar çalıp kuşlar şakırken içimdeki çocuk bahçede yuvarlansın ve içimdeki tüm kanatlar çırpınsın, tüm sessizliklerle dolu seyrek ışıkta oturup düşüneyim ve o kısmımı ağaçlara asabilirim.

"Bay Dangerfield, neden cehennem gibi şeylere inanmıyorsunuz?"

"Cehennem fakir insanlar içindir."

"Hii."

"Bayan Frost, bence ben geleceği olan bir adamım. Ne düşünüyorsunuz? Sizce de bir geleceğim var mı?"

"Elbette, bence iyi bir geleceğiniz var. Hukuk adamı olacaksınız."

"Bıçaklamalar, kodes, dolandırıcılar. Bütün hepsi."

"Bence hemen her şeyde başarılı olurdunuz, Bay Dangerfield. Özellikle işadamlığı size yakışır bence."

"Bence de ete girişelim, Bayan Frost. Midemde boğazımı keseceğini haykıran bir açlık var."

"Ah, Bay Dangerfield."

"Yukarıdaki Tanrı'ya şifreler için şükürler olsun, Bayan Frost. Şimdi orada diz çöküp ona şükredin ve et için de etmeyi unutmayın. Dizlerinizin üstünde. Ama diz çökmüş bir adama asla vurmayın. Bekleyin bakalım kalkmaya çalışacak mı ve yaradana sığınıp, bir tane indirin. Balyozla kaşlarının arasına. Sanırım sınırsız imanım beni öldürecek, Bayan Frost. Bu evi yerle bir etmek istiyorum."

"Söylediklerinizin tek kelimesine inanmıyorum."

"Biraz az pişmiş. Her türden çiğlik bana uyar."

Tavayı alan Bayan Frost, ateşin üstünde çeviriyor. Çıkan gaz sesi. En yoğun saatlerde. Azalan basıncın umutsuzluğu. Gaz işinde çalışan bu lanet insanlar. Artık kimse günü adam gibi çalışarak geçirmek istemiyor.

"Sizinle olmak çok garip, Bay Dangerfield."

"Böyle demek istiyor olamazsınız, Bayan Frost."

"Başka insanlara benzemiyorsunuz."

"Eh, iyk iyk vesaire. Belki dediğinizde bir gerçeklik payı vardır."

"Bay Dangerfield, tabağınızı bana uzatır mısınız? Ön taraftaki şu bitkiyi neden göz damlalığıyla suluyorsunuz?"

"Bayan Frost, beni gözetlemişsiniz. Hem de en mahrem anlarımda."

"A, yapmadım. Ama neden böyle garip bir şey yapıyorsunuz ki?"

"Bitkiyi zehirliyorum."

"Tanrı bizi korusun."

"Şimdi şu bitkiye bakın, Bayan Frost. Sizce bu dünyada fazla ömrü kalmış mı?"

"Of, Bay Dangerfield ne diyeceğimi bilemiyorum. Zavallı bitkicik."

"İçimden gelen bir şey, Bayan Frost. Kendi kendime dedim ki neden şu bitkiye onu öldürecek bir şeyler vermiyorum."

"Dalga geçiyorsunuz."

"Ben bir katilim."

Havada baharatlı et ve brendi kokusu. Kapı altlarından sızan rüzgârın yumuşak ağır ıslığı. Ve kalbimde bir hüzün. Sonun ilk hüznü. Garip şeylerle geçen bu haftanın. Planlarla devinimlerin. Vahşi hayvan O'Keefe'ı görmenin. Sokaklarda geçen o tekinsiz kargaşa anlarının. Soğuk bir kış haftasında meyvelenen her şey. Endişemle kıvrılıp bükülmüş yorganlarla yatakta geçen aylar. Aklımdan fırtına gibi geçen vahşi şeyler, bacaklarım buz gibi havada pedal çevirirken uyanırdım. Yanımda başka bir bedene ihtiyacım var. Gözlerime sıcak havlu koymayı deneyip kendime biraz merhem yaptım ama bütün o akışkan kimyasallarla dikkatli olmalısınız. Bütün vücuduma hardal yakısı sürmeyi denedim ve bu gafleti kolay kolay ya da hiç unutamam. Ama çok da kötü durumda değilim. Şikâyet etmiyorum aslında. Bir tek baştan aşağı değişsem fena olmazdı.

Bayan Frost ve Sebastian Dangerfield bu soğuk yemek odasında oturup Bray'den alınma sosis etiyle birlikte bir demlik çay içtiler. Karşı karşıya oturmuş, yukarı ve masadaki yemeklerine ve sonra tekrar birbirinin yüzüne bakarak. Gülücükler.

Burası artık yuva değil mi? Bütün yuvalarımın arkamda bırakıldığını hissediyorum. Buradaki yalnızca bir ev çünkü sanırım Bayan Frost hariç her şeyi rehine vermiş olmalıyım. Rock artık yok. Balscaddoon. Rock, Doon ve Trinity. Ve yeşil koltuklu tramvaydan arka kapıya indiğim oradaki ilk günüm. İşte üniversite orada, benim kaygılı bakışlarımın altındaydı. Esen serin rüzgâr. Yeni takımım, beyaz gömlek ve siyah kravat. Kendimi başarısızlık için giyinmiş, ama bana baktıkları için önemli hissetmiştim. Kapıcı kulübesi ve bir park alanı ve o binanın

içinde cam yansımaları görmüştüm, fokurdayan tencereler ve damdan fırlayan yıldız pencereleri. Öğrenmeyi çok isterim. Asitler ve esterlerle neler yaptığınızı ve deneylerimi hep'iniz gibi doğru zamanda patlatmayı. Bana söylediğiniz ilk kelimeden itibaren hatırlayacağım. Danışmanıma giderken. O oyun sahalarından geçerek, düz yeşil ve kadifemsi. O yaşlı ağaçların altında oturup izleyebileceğim, okuyabileceğim ve istediğim her şeyi yapabileceğim banklarıyla ne kadar hoş. Sanırım yazsonu hâlâ havada asılı. Ve hâlâ kokan o çiçek tarhlarının yanından, kolejin varlıklı üyelerinin granitten büyük pencereler ardında yaşadığı o sevimli meydana. Tam bana göre. Yeşil bir tulumbadan kovasına su dolduran bir adam görüyorum. Elini sallayarak selam veriyor. Nasıl iyi bir izlenim yaratabilirim, kravatımı içeri sokayım, gülümsemeliyim belki. Umarım hevesli olduğumu görürler, dinlemeye hevesli, dört yıl boyunca notlar almaya hazır. Şuradaki o bina kütüphane olmalı çünkü yığınlarca kitap görebiliyorum. Ödünç alıp okuyacağım. Söz veriyorum. Beni hangi şans rüzgârı attı buraya çünkü öyle güzel ki. Öğrencilerin yemek salonunun merdivenlerinde misket oynayabileceği ve kolej parkında kuş avlayabileceği söylendi. Bazı harika kuralları var. Belki bir gün ben de en iyileriyle ava çıkarım. Küçük öğrenci grupları var, yanlarından geçerken onların güzel seslerini duyabiliyorum. Ve elimde olmadan başarısız olacak diğerlerini bulabilmek için bir o yüze bir bu yüze bakıyorum. Diplomasız geçecek doğal yaşamımın geri kalanı. Artık neredeyse birkaç küçük beyaz meleğin aşağıya doğru kanat çırpıp ya beni ya içimdeki dehşeti alıp götürmesini dileyeceğim. Bir çan çalarken arnavutkaldırımı meydanı geçip o sekiz numaralı binaya giriyorum. Oyma merdivenlerden açık bir kapı gördüğüm yere çıkıyorum. Kabalık etmemek için hafifçe çalacağım. Eller cepten dışarı. Doğru olanı yap. Her zaman izin verilene kadar bekle. Girin. Kapının arkasından bana girmemi söylüyor. Topuklarımla ses çıkarmadan nasıl yapabilirim ki. Elimden geldiği kadar kibar Dangerfield olduğumu söyledim ve o da a memnun oldum dedi, girin lütfen. Her yerde yığınla kâğıt ve kitaplar. Tanrı'dan beri böyle olmalı. Adamın yakışıklı başının üstünde koca saç dalgaları, Yunanca ve Latince öğretmeni kesin. Ah,

Dangerfield, gelmenize sevindim, umarım Atlantik yolculuğunuz keyifli geçmiştir. Tanrım, bu beyefendi bana gelmeme sevindiğini söyleyince ben ne diyebilirim ki. Hiçbir şey diyemem, içimde sohbetin s'si yok çünkü tir tir titriyorum. Umarım korkunç bir şey olacağına işaret değildir. O yalnızca nazik davranıp diyor ki, şimdi Dangerfield, seni Hartington'la tanıştırmak isterim, Hartington'dı, değil mi? Ve gölgede duran uzun boylu biri öne çıkıp, evet dedi ve bana elini uzattı. İkiniz aynı dersleri birlikte alacaksınız. Harika demek istedim, diyemedim ve nasılsınızm güvenliğine sığındım. Danışmanımız kâğıtları elimize hışırdattı, birkaç kitapçıkla geldi ve umarım burada bizimle çok mutlu olursunuz Bay Dangerfield dedi. Artık ne diyebilirdim ki, bu teklifsiz dostluk ifadesinin tuzağına düşmüşken. Onlara öyle olacağımı bildiğimi söylemeyi o kadar istemiştim ki, ama artık çok geçti, sevinç fazlasından sessizliğe gömülmüştüm. O soğuk ekim sabahı bana yumuşak bir sesle yavaşça gelip kahve içer misiniz diye sorarak yanımda yürüyen o garip uzun boylu kişiyle kitap ve kâğıtlarla dolu o eski odadan çıkmıştım. Zar zor bir teşekkürler, çok isterim demeyi becerdim çünkü memnun edebilmek için o kadar memnun bir tebessümle gülümsüyordum ki.

Keşke hep müzik olabilseydi. Banyodan musluk sesini duyabiliyorum. Bayan Frost saçını yıkarken. Ben brendiyi bitiriyorum galiba şu sandalyenin kenarında düştü düşecek bir halde. Londra büyük şehir. İdare ederim. Bir gitsem, yeter. Sen diş macunu getir. Küçük bir çantanın içine sağlam bir yere koy. Newton Bulvarı'yla Temple Caddesi'nin köşesinde Pale'in bitimini göstermek için dikilmiş bir haç var. Ve ben şimdi birden fazla şekilde onun dışındayım. Başımı şöyle öne sarkıtıp, dudaklarımı yalıyorum çünkü çok kurular ve o halının kenarının basıla basıla aşındığını görüyorum. Elim alnımda ve gözlerimin üstünde. Öyle çok şey unutmuşum ki. Çok fazla şey oluyor, çok fazla kafa karışıklığı. Kendimi bir doğuma neden olmaktan dolayı uyuşmuş hissediyorum. Doğum sırasında bir babalık anı geliyor. Malarkey bana bundan bahsetmişti. Herhalde daha fazla doğuma neden olduğumu görmek hoşuna giderdi, bana çocukların olmasının ne zevk olduğunu söylemişti. Artık biliyorum. Ne zevk.

Banyodaki lavabo suyunu dışarı gargaralıyor. Geary yolundaki sokağın altından gidiyor olmalı ve sonra da Scotsman's Koyu'na dökülecek. Bayan Frost saçlarını kıvırıp suyunu akıtıyordur. Durulamadan önce sirke kullandığını biliyorum. Banyodan itibaren, koridor boyunca terlikli ayaklarını sürümesi. Yeşil sandalyeye karşı çarpılan kapısı. Karanlık, rutubetli odasındaki koyu mobilyalar. Eskiden oraya gidip bakardım. Öyle gizli ki. İlgisiz oda. Kumaşlara dokunuş. Sokağın sonundaki bu ev. Siz ne kadarını bilebilirsiniz ki, yoldan geçenler ve belki de casuslar, bu kefene sarınmış evde yaşanan umutsuzluk ve aşk çığlıklarının.

Kalın, yünlü sabahlığı, yeşil pijamaları, kırmızı terlikleriyle kapıda duran Bayan Frost. Sebastian yavaşça başını kaldırdı.

"Çok yorgunsunuz, Bay Dangerfield. Öyle yorgun görünüyorsunuz ki."

Sebastian gülümsedi.

"Evet. Öyleyim."

"Yatağa gelmeden önce size bir bardak kakako yapayım."

"Bayan Frost."

"Evet?"

"Bayan Frost, çok iyi kalplisiniz."

"Yo."

"Bayan Frost, bitkinim. Ben gittiğimde siz ne yapacaksınız? Sizin için endişeleniyorum."

"Bilmiyorum."

"Başka bir yere mi taşınırsınız?"

"Herhalde."

"İrlanda'dan ayrılır mısınız?"

"Bilemiyorum."

"Ayrılın."

"Bunun için çok şey gerek."

"Benimle gelin, Bayan Frost."

"Beni istemiyorsunuz."

"Böyle söylemeyin ama."

Sebastian yüzünün üstüne kapaklandı. Bayan Frost kollarının altından yakalayıp bu hafif bedeni yarı ayağa kaldırdı. Yavaşça ve özenle kendi yatak odasına götürdü. Yatağın kenarına

oturmasına yardım etti. Sebastian dirsekleri dizlerinde, elleri bileklerinden sarkarak öylece oturdu.

O günbatımını düşleyerek. Bir haça çivilenmiş aşağı bakarken. Edilgen, gizemsel bir hüznün beşiği. Sel gibi akan gözyaşları. Asla ağlamayacak kadar akıllı olma. Ya da bu şeyleri almayacak. Al onları. Güvenle koru. Sevgi onlardan gelir.

Bayan Frost ürkek ürkek kapıdan çıktı. Başı hafif eğik ve şakaklarının altından yayılan kırmızılıkla. Burnunun ortasına doğru küçük bir leke vardı. Kirpikleri koyu ve titrek, gözlerinin çevresinde kıvrılan cildi. Bazı saç telleri ve otuz dört yaşı. Kafatasının kırılgan ve dik dibi. Asla dönüp arkamıza bakmamak, ya da yürüyüp giderken. Ama ayakları kırmızı parmaklarla adımlar atıyor. Düşük kemerli olan o kısmı, gözlerine yumuşaklık kazandıran oynak ve kıvrık ayak bilekleri. Kadınlar yalnız insanlar olduğu için, kadınlarla ve erkeklerle daha da yalnızlar, güneşsiz çocuklar ve beklenen yıllar boyunca kaybolan küçük şeylerle çevrili. Ve yürekler. Aşk nasıl böyle yuvarlaktı.

Eğer
Bir çan varsa
Dingle'da
Ve söylemek istersen
Ne kadar üzgün olduğunu
Ben yokum
Onu çal
Başlasın
Ding dong.

21

Çarşamba. Dangerfield o sabah öndeki holden faturalarla birlikte yere saçılmış bir kartpostal aldı, Killarney Gölleri'nin bir resmi ve bir alıntı, bir şiir.

Kalbim yanıp tutuşuyor
O güzel mavi göllerin
O uzak ve yeşil topraklardaki
Aşina manzarası için.

Arkasını çeviriyor.

Sıçtım. Jury's'de buluşalım, Çarşamba, yedide.
SERUTAN Dükü (emekli)

Dangerfield gümbür gümbür Dublin'e giden tramvaya bindi. Dawson Sokağı'nın sonunda gıcırtılı makineden dikkatle atladı. Başı dükkân vitrinlerine bakmak ve kimseyle göz göze gelmemek için sola çevrili, hızla yürüdü. Brown'da ve şuradaki Nolans'da, güzel kitaplar olduğunu görüyorum, öyle iyi ki içlerine bakmam bile gerekmez. Bu iş böyle olmalı, zaman kazandırır. Bu kaliteli firmadan bir mektup aldım. Nazik. Diğerlerine benzemiyor. Diyorlar ki sayın müşterimiz belki de böyle küçük bir meblağı gözden kaçırdınız yoksa size yıllık fatura göndermemizi mi isterdiniz. Evet, yıllık olsun dedim. Tanrım, zaman uçup gidiyor.

Şu lokantanın kapısında çok güzel bir koku var. Şu içeridekilere bak, varlıklı, mutlu insanlar. Kimileri dışarı çıkıyor. Şu nefis arabaya biniyorlar. Bu şıklık kalbime iyi geliyor. İhtiyacım olan başka bir şey daha olduğunu biliyorum. Çok usta bir ayak manevrasıyla arka sokaktaki o yere dönüş yapıyorum. Tatlı kız bana bir bardak malt ver çünkü kendi dinmeyen umutsuzluğumu yatıştıracak ufak bir şey olmadan savaşta kaybedenlerle yüzleşemiyorum.

College Green'den geçti. Trinity saatine bir göz attı. Yediyi beş geçiyor. Yolumda duran bir gazeteci çocuk. Bayım bize bir peni verin. Al kalbimi, evlat. Peki senin annen de mi İrlandalıydı? Ve evlat, bana bir *Evening Mail* ver, lütfen. Al işte sana yarım peni. Tanrı yoksulluk göstermesin, efendim.

Sebastian yan kapıdan Jury's'e girdi. Uzak bir köşede, bir palmiye yaprağıyla yarı gizlenmiş, emekli Dük oturuyordu. Önündeki masada, bir bardak brendi.

"Allah aşkına, Kenneth."

"Geldin."

"Ah Kenneth evet, görüyorum."

"Karşında bir penisi olmayan bir adam var. Zom olana kadar bunu içeceğim."

"Şimdiye kadar söylediğin en mantıklı sözcükler."

"Bittim ben."

"Anlat neler oldu."

Hasır koltuklara rahatça kurulan Dangerfield, bu kızıl sakallı adamın hikâyesini günah çıkartan peder gibi dinlemek için ellerini üst üste koyuyor.

"Kendimi teslim ettim."

"Ne?"

"Konsolosluğa gidip beni ülkeye geri yollamalarını istedim."

"Ciddi değilsin herhalde, Kenneth."

"Gemi yarın gece kalkıyor. Şu anda Alexander Basin'de. Hastalanan bir adamın yerine gidiyorum. Leydi Eclair tam bir vakit kaybıydı. Oraya gider gitmez bu işin olmayacağını anladım. İliklerimde hissettim. Gerçek olamayacak kadar iyiydi. Bana bir kez baktı ve neredeyse kriz geçiriyordu. Ve ben nere-

deyse düşüp ölecektim. Bir tek bana otuz şilin vermesini ve çekip gideceğimi söyledim çünkü beni deli ediyordu."

"Sakin ol, Kenneth. Şimdi, bu nasıl oldu?"

"Beni Fransız sanıyordu. Bir türlü söze başlatmadı ve yabancı aksanım yok olup gitti, Amerika'dan gelen gemiden yeni inmiş gibi konuşuyordum. Ne yapabilirdim ki? Böyle bir durumda işkenceyi uzatmaya gerek yoktur. İkimiz de bir yere varamıyorduk, o yüzden ben de Dublin'deki masraflarım ve gelişim için otuz şilin verin gideyim dedim. Sonra da gittim, bu kadar."

"Neşelen artık. Biraz gül bakalım. Her gecenin, bilirsin."

"İnsanlardan bıktım. Geri kalan hayatımda ne kadar az insan görürsem o kadar iyi. Ölsem de umurumda değil."

"Saçmalama bakalım. Nerede kalıyordun?"

"O da ayrı bir konu. Malarkey'de kalıyorum ve Tanrım ne kadar sıkıcı. Ne oldu biliyor musun?"

"Ne?"

"Clocklan intihar etmiş."

"Tanrım."

"Pazartesi senden ayrılınca kalmak için Tony'ye gittim. Pencereye vurulup durduğunu duyduğum için uyuyamadım, sonra merdivenlerde bir kavga duydum. Ne bok olduğunu bilmiyordum. Gece deliksiz bir uyku çekip yarınki görüşmede en iyi izlenimi yaratmak istiyordum. Şimdi olsa bütün gece kafamı duvarlara vururdum herhalde. Tanrım ne acayip. Sonra ona çeyrek kala falan bir üniformalının merdivenlerden indiğini gördük. Kapıyı açtığımızda polis çıktı ve Tony Malarkey burada mı oturuyor diye sordu. Prensip olarak hep birlikte hayır diyecektik ama tam o anda Tony arka tünellerin birinden çayım nerde diye bağırınca polis de bu Bay Malarkey mi dedi. Tony kapıya çıktı, polis Percy Clocklan isminde birini tanıyor musunuz diye sordu, Tony de uzaktan dedi. Sonra polis Tony Malarkey olarak ona yazılmış üstünde adresi olan bir mesaj olduğunu söyledi, birileri Portmarnock Strand'de bulmuş. Mesajın plaja vuran bir Power's viskisi şişesinin içinde bulunduğunu söyledi. Sonra polis elini göğüs cebine götürüyor –biz hepimiz olanları kapının arkasında seyediyoruz– ve kırış kırış bir kâğıt

parçasını çıkartıp Tony'ye veriyor. Bence Tony biraz sarardı. Sonra polis bu konuda bir şeyler biliyor mu diye sordu ve Tony de Clocklan'ın bir hafta önce İngiltere'ye gitmek için yola çıktığı ve o zamandan beri ondan haber alamadığı dışında bir şey bilmediğini söyledi. Sonra da polis gitmeden önce bunalımda mıydı diye sordu ve Tony de sürekli sarhoş dolaştığı için farkına varmadığını söyledi ve polis yalnızca kontrol ettiğini ve bir şeyler duyarsa Tony'ye bildireceğini söyledi. Tony kapıdan girip öylece durdu ve dedi ki bu Clocklan pisliği, posta gemisinden atlamış ve eğer onun cesedini teşhis etmekle zaman harcayacağımı zannediyorsa delirmiş."

"Kutsal Oliver hepimizi esirgesin."

"Tony kıçına bile takmamış gibiydi ama ben berbat hissettim. Clocklan intihar etmek istediyse ne demeye duygusallaşıp bana notlar yazdı ki diyip duruyordu. Notta artık bıktığını, dayanamayacağını ve bok gibi hissettiğini, tek çarenin bu olduğunu ve Terry ile çocukların onu hatırlamasını istediğini yazmış. Tanrım cidden allak bullak olmuştum. Tony elinde bir fincan çayla orada durmuş Clocklan'ı tanıyorsa, Liverpool'a gelmeden asla gemiden atlamayacağını çünkü verdiği paranın karşılığını almak isteyeceğini söylüyordu. Tanrı şahidim olsun çok kötü hissettim. Leydi Eclair olayının baştan sona böyle iğrenç bir başarısızlıkla sonuçlanmasının nedeni de buydu. Clocklan gibi mutlu mesut bir adam bile kendini öldürüyorsa benim ne umudum olabilir ki diye düşündüm."

"Bu geri yollanma hikâyesi nedir?"

"Roundwood'a giden otobüse bindim. Oradaki barın oralarda bekledim ve beni aldılar. Sonra görüşme. Bana ne oldu bilmiyorum. Birkaç gün önce yerimde duramıyordum. Çinko kaplı masalar, tavalar, tabaklar, bulaşıkçı kızlarla ilgili müthiş hayaller kuruyordum. Sonra tam sıra numaramı yapmaya gelince –pof– duman oldum. Bir kedi yavrusu kadar ürkektim. İrlanda Denizi'nde yüzen Clocklan'ı düşünüp duruyordum. Sonra her şeyin bittiğini anladım. Rıhtımda otobüsten iner inmez dosdoğru konsolosluğa gittim. Girip beni sınırdışı edin dedim. Konsolos vekili iyi bir adamdı. Telefon edip bu gemiyi buldu ve iş halloluverdi. Şimdi Amerika'ya dönüyorum. Yenik ve işi

bitmiş bir adam olarak. Malarkey harika bir şey olduğunu düşündü. Benim için ölümden beter."

"Zavallı Percy, hay Allah. Onu severdim."

"Ya."

"Belki de, Kenneth, bu kadar kötü haberin üstüne küçük bir şeyler alsak iyi olur."

"Ya."

Parmak şıklatan Dangerfield, O'Keefe masanın üstünde bardağını çevirip dururken.

"Moralini bozmasına izin verme, Kenneth."

"Hayatımda bu kadar sıçmış hissetmemiştim. Şu anda İrlanda'daki son yirmi dört saatime girmiş bulunuyorum. Katakomb'a döndüğümde herkes beni kutladı. Düşünebiliyor musun?"

"Bence mümkündür."

"Tony anlamıyormuş gibi görünüyor."

"Belki orada yiyeceğin yemekleri düşünüyordur."

"Onun için tek şey söyleyeceğim. Cömert biri. Malarkey'lerin en iyi özelliklerinden biri bu. Misafir olduğunda hiçbir şey çok iyi değil. O mahzene girdiğinde tek penileri olmaz ama her şey düzenli ve temizdir ve bir şey yemek için çağırdıklarında, bu kurşun gibi ağır bir patatesli çörek bile olsa, doğru dürüst bir yemek yediğini hissedersin. Bu ülke ne kadar zor olsa da gitmekten nefret ediyorum ama gitmezsem de öleceğim."

"Percy işi kötü olmuş. Seni Iveagh House'a yerleştirebilirdi."

"Artık her şey bitti zaten, peki sen ne yapacaksın?"

"Kenneth, posta gemisi, cuma gecesi."

"Anlamıyorum. İşlerin o kadar sarpa sarmış ki ne yaptığını bildiğini sanmıyorum. Londra'da ne yapacaksın?"

"Gözlerden uzak kalacağım. Sokaktaki gözleri hiç fark ettin mi. Hiç ettin mi? Bir şey aranan. Ve bu güzel kültürlü şehirde aranan o şey benim. Marion bebekle İskoçya'da. Ah iyi zaman geçiriyor, Marion müthiş bir kız. Tabii ders çalışma şansım da olacak ve belki akşamları biraz bale."

"Neyle geçineceksin?"

"Kenneth, biliyor musun sende bir uşak kıçı var."

"Değil mi. Biliyor musun bu işte bir bit yeniği var. Ma-

larkey ile senin yaptıklarını konuşuyordum da diyor ki söylentilere göre kaçıyormuşsun ve Marion seni terk etmiş, ve Geary'de biraz karışıklık ve şehevi duygular yaşanıyormuş. Ayrıca Rathmines'dan Blackrock'taki çamaşırhanede çalışan bir kadınla aşna fişneymişsin ve bir de Cabra'dan biriyle. Tony'nin de dediği gibi yalnızca dedikodu ama zaten hep doğru değil midir?"

"Malarkey'e olan inancın o kadar güçlü ki bir şey söylememin gereksiz olacağını görüyorum. Ama şunu belirtmek isterim, benim her şeyim ortada. Evet, her şeyim."

"Dangerfield, beni kandıramazsın. Bu tuzaktan yarın kurtuluyorum onun için kendini nasıl harcadığın beni hiç mi hiç ilgilendirmez ama sana tek bir şey söyleyeyim. Kadınlar, içki ve genel kaos seni mahvedecek ve sokaklardaki bu çılgın dans. Bence senin sonun Gorman'dır."

"Sen kendi istediğin gibi yaşa, Kenneth."

Gülümseyen bir garson kız tarafından masaya iki bardak kondu.

"Brendiniz, efendim."

Dangerfield kıpırdanarak.

"Ah."

O'Keefe içini çekerek.

"Ne kadar, ne kadar?"

Garson ilgiyle başını eğiyor.

"Yedi şilin lütfen, efendim."

O'Keefe üzüntüyle.

"Ve bu da fakir bir adamdan bir şilin daha çünkü İrlanda'dan gidiyorum ve artık ihtiyacım olmayacak."

Kızın yüzünde kırmızı çiçekler açan bir tebessüm.

"Çok teşekkür ederim, efendim. İrlanda'dan gitmenize üzüldüm."

O'Keefe kıza bakarken.

"Neden üzülesiniz ki? Beni tanımıyorsunuz bile."

Garson özenle.

"A, tabii tanıyorum. Geçen sene buraya çok gelirdiniz. Sizi hepimiz hatırlıyoruz. O zaman sakalınız yoktu. Bence size yakışmış."

O'Keefe hayretler içinde, gıcırtılı hasır koltuğa yaslandı. Gülümsedi.

"Biliyor musunuz bu cidden hoşuma gitti. Teşekkürler."

Garson kız kızararak yürüdü gitti.

"Kahretsin, Dangerfield. Ben sert bir orospu çocuğuyum ama biliyor musun bu kalabileceğim anlamına geliyorsa ellerimin ve dizlerimin üstüne çöküp bir Cizvitin kıçını öpebilirdim bence."

"Yaparsan paraları ben toplarım."

"Tanrım, insanlar seninle ilgileniyor burada."

"Yabancılarla."

"Ne olursa olsun, Amerika'da üstlerine sıçarlar. Bu sabah erken kalkıp Fitzwilliam Sokağı'nda yürüdüm. Hâlâ karanlıktı. Nal sesleri ve şarkı söyleyen bir sütçü duydum. Harikaydı. Tanrım, gitmek istemiyorum."

"Büyük zenginlerin ülkesine. Dev zenginlerin. Papeller orada."

"Amerika'da geçen her saniye boşa harcanmıştır bence."

"Yapma ama, seninki gibi genç bir ruh için büyük fırsatlar ülkesi, Kenneth. Belki pencerelerden bir parça o mutsuzluk ve insanlar haykırıyor. Ama tek tük neşeli anlar da var. Şu sorununu bile çözebilirsin."

"Burada çözemiyorsam orada hiç çözemem."

"Her şey gözüne gözüne sokulurken nasıl dayanacaksın. Oradaki vücutların güzel olduğunu söylersem abartmış olmam herhalde."

"Bekleyebilirim."

"Peki Tony nasıl?"

"Bütün gün çocuklarına oyuncaklar yapıyor. Sabah kalkıp çay çay diye bağırıyor. Sonra dışarı çıkıp muhasebecisini görüyor ve bir şilinlik bahis oynuyor. Sonra at kaybedene kadar heyecandan ölüyor. Ve sonra, diyor ki, at kaybedince eve gidip Clocklan'la kavga çıkartıyorum. Ben oradayken Kuzey'in zorla alınması için Tony'yi ikna etmeye çalıştım. Tony de bir seferinde sınırı geçtiklerini anlattı. Herkes bir polis vuracakmış, onları durduramamış, Kuzey'i üç rengin egemenliğinde ilan edeceklermiş. Sınırı geçmişler, cepleri el yapımı bombalar, el bombaları

ve kimyasal patlayıcılarla doluymuş. Sonra bir polise rastlamışlar. Kırkına karşı tek bir polismiş ve adam gelip, sizi gidi sizi, demiş, burası Kralın ülkesi, haydi bakayım, kendinize gelin yoksa hepinizi içeri tıkarım. Hepsinin suratı düşmüş, üç renkliyi geri katlamışlar, sonra karşılarına çıkan ilk bara girip sarhoş olmuşlar, polis de yanlarında. Ne güzel. Biliyor musun, bence Kuzey'i almayı falan düşünmüyorlar. Barney dünyadaki en iyi insanlar olduklarını söylüyor. Biliyor musun, belki de Kuzey Güney'i almalı."

"O zaman hiç olmazsa doğum kontrolümüz olur, Kenneth."

"Sen Londra'ya gidince şu kadınların ne olacak?"

"Harem mi kurdum zannediyorsun, Kenneth? Ben kendini inkâr etmek üstüne kurulu sıradan bir yaşam sürüyorum. Bayan Frost tanıdığım en iyi insanlardan biri, iyi bir Katolik ve her açıdan faydalı, saygın bir yaşamı var."

"Malarkey bu olay yüzünden komşuların utanç içinde olduğunu söylüyor."

"Bayan Frost ve ben asla bu kadar alçalmayız. Ya da birbirimize şehvetle saldırmayız. Kaliteli zevkler ve saygınlık sınırları içindeyiz. Dahası Bayan Frost'un rahibelere katılacağını belirtmek isterim."

"Seni pis serseri."

"Benim hiç alavere ya da dalavereyle falan ilgilendiğimi gördün mü? Bak, unut bunu, O'Keefe. İnek. Kendin o kadar açsın ki, Kenneth, artık hayal görüyorsun. Benim günah işlediğimi sanıyorsun. Yapmam."

"Ağzın soyulmamış muz kadar sıkı. Tony'nin dediğine göre kadını öyle bir düzüyormuşsun ki sabahları işe ancak sürünerek gidebiliyormuş."

"Kuru iftira. Bayan Frost laleler arasından parmak ucunda geçer."

"Her şeyden kaçabileceğini sanıyorsun. İçki yüzünden."

"Ve bana içirten tek şey de tabii ki sosyalleşmek."

"Param olduğunda ne yapmak istiyorum biliyor musun? Shelbourne Otel'e yerleşmek. Ön kapıdan kasıla kasıla girip kapıcıya Daimler'ımı benim için park eder misin lütfen demek."

"Hayır, Kenneth. Arabamı park eder misin."

"Tanrım haklısın. Aynen. Arabamı. Sonra Shelbourne'a. Dünyadaki en güzel bara sahip olduğunu söylüyorlar. Malarkey'i çağırıp orada buluşurum. Nasılsın, Tony, Katakomb'da işler nasıl?"

"Evet, Kenneth, sende uşak kıçı var."

"Yani ata binmek için. At için yaratılmış. Britanyalılar olmasa burası vahşi barbarlarla dolu olacaktı biliyor musun."

"Sonunda bu şekilde düşünmene sevindim."

"İrlandalılar çocukların düzüştükleri için Tanrı'nın gazabı olarak indiğini düşünüyor. Tek söyledikleri şey çocuklar siz olmasaydınız hayat pespembe olurdu ve ne güzel eğlenirdik. Ama elimizdekinden biraz fazlasını size vermek için çalıştık çabaladık ve şu halinize bakın, eve bir peni bile getirmiyorsunuz. Demiryolunda iyi işler varken zamanını şu kitaplarla harcayan işe yaramaz aylaklar."

"İnek."

Jury's'in akşam sekiz sesleri ve kokusunda, bacaklarını uzatıp ayakkabıları içinde parmaklarını oynatarak oturup, nemli kemiklerini merkezi ısıtmanın sıcağında ısıttılar. Rahipler kırmızı suratları, sulanmış gözleriyle içten içe yanarak tüm salona saçıldı. Kızarık boyunlarını boğan kusursuz yakalar, acı çeken din adamları. Garson kızlar, genç, siyah ve toparlak. Saksılı palmiyeler. İçeride olan şeyleri bu denli iyi ve arzulanır kılan şey içerideki şeyler değil dışarıdaki şeylerdi. Çünkü dışarıda her şeyi örten o gri ıslaklık vardı. Ve ayakkabıların, yaş çorapların ve ayak parmakları arasındaki gıcırtının arasından içeri sızmıştı. İrlanda Bankası buraya yakın. Koskoca ve yuvarlak ve granitten. Önünde bir orospu ve bir dilenci.

"Eh, Kenneth son günümüzde bu güzel salonun keyfini çıkarmamız cidden de çok iyi oldu."

"Şu garson kız, dişlerini fark ettin mi? Bembeyazdı."

"Gözleri de çok güzelmiş."

"Neden bir gün bu kızlardan biriyle evlenecekmiş gibi hissedemiyorum?"

"Bugünlerde en moda şey evlenmemek, Kenneth."

"Kendi cinsimden biriyle evleneceğim, sorun bu."

"Senin soyunu seviyorum, hayatım."

"Ya. Bütün cinsel hayatım servetler arasındaki küçük farklara bağlı. Arazimin sınırlarında izinsiz avlananları yakalamak için uzun ve zorlu bir at gezisinden dönmüşüm."

Bu ani ihtişamla arkasına yaslanan O'Keefe, oturmuş bir kendine güvenle devam ederken.

"Arkadaki bulaşıkhanenin önünden geçiyorum ve Tessie, baksana, akşam yemeğine ne var diye bağırıyorum ve Tessie aşçının yanına seğirtiyor. Leydi O'Keefe yemekte ne olduğunu çoktan söylemiş ama kendi naçizane demokrasi anlayışıma göre bulaşıkçı kızlarla arada sohbet etmek hoşuma gidiyor. Leydi O'Keefe masanın bir ucunda, ben öteki ucunda araziden ve atlardan bahsediyoruz. Çiçek gösterisinde ne yaptığını ve çiçeklerimizden birinin ödül alıp almadığını soruyorum. Yemekten sonra espresso için birkaç dilim limon ve bir şişe Hennessy ile kütüphaneye. Saat ona kadar bana bir oyun okuyor. Odasına çıkıyor. Ben on dakika kadar kütüphanede bekleyip kendi odama çıkıyorum. Odalarımız arasındaki kapının hafif aralık olduğunu fark ediyorum. Kibarca on dakika bekleyip parmak uçlarımda kapıya gidiyorum, zarif bir şekilde çalıyorum, gelebilir miyim sevgilim? Evet sevgilim, lütfen. Ha."

"İiiiii. Kenneth, bir gün zengin olsan bile bunların yanında hiç kalacak."

"Allahtan."

O'Keefe'ın başında kahverengi tüvitten kirli bir kasket. Bu salondaki kadınlar bacaklarını boylu boyunca uzatmış bu ikisine bakıyorlar. Ve şu sakallı adamın o berbat aksanıyla anlattığı inanılmaz şeyleri duyabilmek için beyaz kulaklarını kabartıyorlar, peki şu burnu havada soylu sesiyle konuşan adam da kim öyle, parmaklarını usta bir zarafetle oynatıp duran ve kahkahalar geğirmek için başını arkaya atan. Kendilerinden öyle eminler ki.

Ve rahiplerle somurtuk ev kadınları arasında devlet memurlarının oturma odaları için mobilya yapıp satan Manchesterlı işadamları vardı, suratları hafif kırmızı, seslerinde hafif gururlu bir ton. Üstlerinde sert beyaz yakalı mavi çizgili gömlekler ve ince beyaz çizgili şık siyah iş adamı takımları ve kısa

ceketlerinin altında kırmızı, mavi, yeşil askılar ve yün yelekler ve orada burada her yerde düğmeler. Ve muhafazakâr göz uçlarıyla etrafa bakınan Bradfordlı ve Leedsli adamlar. Biliyorum zenginsiniz, iç çamaşırlarınız ipekten ve mantarlar, havuçlar, bezelyeler vesaireden küçük bir dağla birlikte etin iyi yerinden bir parçayı yeni bitirdiniz.

Kenneth O'Keefe garsona kahve istediğini söyledi. Seyredenleri ve dinleyenleri görmek için salona göz gezdirdi. Başını öne eğdi, kasketini çıkarıp açık kumral başının arkasını kaşıdı. Dangerfield yarı yatmış, çenesi göğsünde kukumav kuşu gibi O'Keefe'ı izliyor.

"Bu bizim son gece seyircimiz, Kenneth."

"Ya."

"Bu perde indikten sonra."

Güneşsiz dumanlı sokaklardaki kahverengi kumtaşından binalar arasında yaşayan Bradfordlı ve Leedsli işadamları, oynak gözleriyle kumaşlara dokunup fiyat biçen, uzun öğleden sonralarını çay içip terzi provalarında geçiren, karanlık taş konaklarının dışında kış sisleriyle. Bu adamlar sandalyelerine yaslanıyor, ceplerinden ipek, yumuşak mendiller çekip gözlüklerini çıkartıyor ve kaliteli kumaşın tadını çıkartarak ileri geri, daireler çizerek, kusursuz cama sert ve sonra çok hafif dokundurarak, ışığa tutuyorlar ve ince, uzun parmaklarıyla yeniden takıyorlar. Maliyetlerin ve piyasada düşen taban fiyatlarının şiddetli ıstırabı içinde gülümsüyorlar, silik ama yine de gülümseme, dünyanın en zengin adamları.

"Kenneth, ben de seninle rıhtıma kadar yürüyeyim."

"Bana uyar."

Kenneth O'Keefe çekici garsonuna son bir gülücük yolladı Kahvelerini bitirip kalktılar. Salondaki ışıklar parladı. Herkes sustu. O sessizlik içinde, ikisi salonda yürüdü. Garson kızlar siyah üniformalarıyla servis tezgâhının yanındaki duvara dizilmişti. Bir tanesi başını çabucak delikten sokup gidiyorlar dedi. Parıldayan gözlerle üç baş daha belirdi. Kapıya yaklaşırlarken tüm gözler üstlerindeydi. Hepsi ayakta alkışlayarak. Ağız dolusu bravolar haykırarak. Işıklar daha da parladı ve ellerinden yükselen alkış sesleri daha da arttı. Bradfordlı ve Leedsli bey-

ler, işaret parmaklarına dolanmış, ipek mendilleriyle gözlerinin ucunda biriken yaşları silip, sonra gözlerini kırpıştırarak izlerken. Sonunda rahipler de ayakta. Biliyorum bizi muhteşem buluyorlar. Ve yaygaracı. Sırtlarımız sallanan kapıdan dışarı çıkıyor, sokağa giriyor, ambarlar ve simsarlardan dar bir sokak, gündüzleri para işleriyle dolu ve geceleri terk edilmiş.

"Geri geldiğinde, Kenneth, seni yeşil bir melon şapkayla çırılçıplak karşılamaya geleceğim. Üstünde yeşil flamalar ve Çekoslovakya'dan ithal yeşil yoncalar uçan bir eşek arabası ve deliler gibi üfleyen bir kız gaydacılar korosuyla. İngiliz serçesini Amerika'ya sokaklardaki at bokunu yesin diye ithal ettiklerini biliyor muydun?"

"Hayır."

"Araştır bak. Savaşmalıyız, Kenneth. Direnmeliyiz yoksa kümenin en altına düşeriz. Ve belki çok yakında ikimizden biri biraz zenginlik yüzü görür. Ve orada açık denizlerdeyken dua etmeyi unutmamanı istiyorum. Çünkü ben Londra şehrinde olacağım ve Londra ihtirasla dolu. Buna ne diyorsun?"

"Hiçbir şey. Oradan nefret ediyorum. Victoria İstasyonu'ndan bir kez dışarı bakmak bana yetti. Her ne boksa, belki sen becerirsin."

"Savaşmalıyız. Öyle yapmamız gerektiğini söyleyen kitaplar var, Kenneth. Ve ayrıca kuyruğu titreten hayvanlardan bahseden. Savaşmamışlar. Sana bir şey anlatmak için sayfanın altına küçük bir not koyuyorlar. Nesli tükenmiş. Kaçınılası bir şey."

"Senden burada ayrılıyorum."

"Eh, Kenneth, çok ironik. Senden Kuzey Dublin'de ayrılmak. Bunun başımıza geleceğini hiç düşünmemiştim."

"Tony'ye ve herkese selam söyle. Pek mümkün olduğunu düşünmesem de, Londra'da kıçını büyüttüğünü görmek isterim."

"Buna güvenebilirsin, Kenneth."

"İyi şanslar."

"Kendine iyi bak."

O'Keefe sallana sallana hüzünle uzaklaştı ve Seville Place denen o karanlık gri sokakta gözden kayboldu. Dangerfield

Butt Köprüsü'nden geri yürüdü, güzelce eşit dağılmış bir yağmur yağarken. Vücudumun mavi eklemleri var. İrlanda bu kasvetli havayla cennetin sınırında. Parmak eklemlerimi ovuşturuyorum çünkü bu iklim sadece beyinler için. Nehrin aşağısında vinçler ve gemi direkleri. Aston İskelesi'nde taşraya giden son otobüsler. Ve siyah paltoları içinde kamburlarını çıkarmış sigaralarını emen erkek grupları, tüküren ve haşin. Ayakkabılarının dilleri aç köpeklerin ağzından sarkar gibi. Şu anda bir içki için her şeyi verirdim. Üstümde o umutsuzluk ve hüzün paçavrası. Deliklerle dolu ve kirli. Omuzlarım boyunca ıslak ve soğuk. Her şeyin sonu var derler. Her yer gri. Ne grisi? Yağmur grisi. Ve pembe fino köpekleri. Her şey için bir renk. Yeşil iş içindir, derler. Peki ne renk? Aylaklık? Sanırım siyah. Siz aşağı güvertedekiler, çekin benim küçük siyah bayrağımı. Hım? Şehvet için. Ne diyecekler? Kırmızı? Hayır. Kırmızı değil. Bence kahverengi. Şehvet için kahverengi. Kırmızı para için ve mavi ölüler için.

Alın götürün
Ölüleri.
Müzik çalsın
Lütfen.

22

Bayan Frost, başı iki güzel, beyaz yastığın üstünde, sırt üstü uzanmıştı. Gözlerinin altında bir grilik vardı. Ağladı ağlayacak. Parmakları kitabının kapakları üstünde ayrılmış, yorganın üstünde açık tutuyor. Bay Dangerfield, bilge yargıç, yatağuun ayak ucunda dimdik durmuş, ilgiyle ve sevgiyle. Kadıun hüzünle yanıp sönen ve şimdilik bana gelin diye çağıran gözlerine bakıyor. Ve evin geri kalanına ve dışarıdaki onları yok etmeye hazır dünyaya kapalı küçük odalarında birlikteler. Bu işten nasıl sıyırmalı. Ve Dangerfield. Ve Bayan Frost.

"Size Lilly diyeceğim."

Dudaklarında çekingen bir tebessüm gerildi, gözlerini kaçırıp tekrar ona bakıyor ve gergin dudaklar, dudağını ısırmak için dişlerinin ucu beliriyor, yüzü yüzüne doğru yükseliyor.

"Ah."

"Bence size Lilly dememin zamanı geldi. Lilly."

"Ah, peki."

"Lilly."

"Tanrım."

"Yemek var mı, Lilly?"

"Sadece biraz jambon ve çay ama şu on şilini alın, Bay Dangerfield, birkaç yumurta parası."

"Hayır. Alamam."

"Alın. Lütfen. Israr ediyorum."

Dangerfield dolaba. Parayı cebine atarken.

"Bir dakikaya dönerim."

Hâlâ bayağı şeylere tamah ediyorum. Ama yeterli para yoktu işte. Nasıl da kaygan. Gözlerini açık tut ki neyin ne zaman geleceğini hiçbir zaman bilemezsin. Ortamdan beslenerek yaşa. Ağaçlarımdan meyve topla. Tezgâhlardan güzel gömlekler alıp borcuma yazdır. Yakıt satıcımdan bir ton tezek al faturayı sonra yollasınlar. Büyük bir hindi al, fare tuzağı ve az bulunur peynirler, yüz gram en iyi Robert's kahvesinden ve biraz salam, ha bir de iki yüz elli gram lahana turşusu ve çok rica etsem hesabıma ekler misiniz lütfen. Hava elbette efendimlerle doldu. Ah çok iyiydi. Mandıra tereyağı? Kaç gram efendim? Yüz lütfen. Dilimlenmiş jambon? Sırt tarafından güzel bir parça lütfen. İsterseniz bir ton. Beni Grafton Sokağı'nda yürürken gözünüzün önüne getirin. Mitchell's Kafe'nin önünden geçiyorum ve soylu yüzler görmek için her zaman dikkatle baktığım o kapının, çiçeklerle süslü boyunların üstüne özgüvenle oturtulmuş, hoş kokulu elbiseler ve burunlarına ve o güzelim burun deliklerine bakıyorum, yarış atları gibi, vitaminlerle parıldayan gözleri ve içlerinden birinin bana gülümsemesini diliyorum. Ve biri konuşuyor. Ah Sebastian, nerelerdeydin? Ne? Olamaz. Açsın yani. Müthiş. Ah, şaka yapıyorsun. Şaşırtıcı. Ama gel de benimle bir çay iç. Elbette ben ısmarlıyorum. Ne takmışsın öyle? O şey. Evet, o. Tanrım, bir battaniye. Çılgın. Ne diyebilirim ki. Çok İ.H.K. yani biraz K.H.K. tarzı bir şey olmuş. İ.H.K. mi? İrlanda Hava Kuvvetleri, tabii ki, salak şey. Gel de bir çay iç. Ah hayır, çıkarma. Hoşuma gitti. Sana yakışmış. Müthiş heyecan verici. Hep böyle garip şeyler yaparsın, herkesin dilinde. Ve işte o kızla oradayım, üst kattaki pencerede. O ısmarlıyor. Ben kahverengi battaniyemin altında. Şehvet kahverengisi. Ismarladığı pastamı yiyorum. Birini ye. İkisini aşır. Bir tane ye. Bir tane daha aşır. Çaydan sonra. Tuvalete gidip battaniyemin üstüne sifonu çekiyorum. Bir karton levha alıp kolalı yaka niyetine takıyorum. Siyah ayakkabı bağımla birlikte. Mahrem bölge siyahı. Üstümde bir tek bununla geri dönüyorum. Alenen halkın ar ve haya duygularını incitici bir hareket diyebilirsiniz. Ama canıma yetti.

Ve bu gece gidip yumurta alıyorum. Ve Bayan Frost, benim nilüfer Lilly'im, sen nereye gideceksin? Sana acı vermek

değil anlamak istedim, yanında olup sevgi vermek. Ve bedenlerimiz yatakta halvet oldu ve bir gece senin pijamalarını giydim. Yeşil bana yakışıyor bence.

"En iyisinden bir düzine lütfen."

Bence bu dükkânı çok iyi idare ediyorlar. Tezgâh ve camlar yeni ve orada burada temiz tırnaklar fark ediyorum.

Sebastian, Geary Caddesi'nden hızla ilerleyip iki keskin solla çıkmaz sokağına. Bir duvara doğru yürüyor. Yeşil bahçe kapısının mandalını aranıyor. Bu komşular ne yapardı ki? Şu evin ışıkları yanıyor. Vücutlarıyla ne yapıyorlardı acaba? Son kömürlerin önünde şerefe kadeh kaldırıyorlar. Yarın bay bay diyorum. O'Keefe açık denizlerde. Ve Bayan Frost, perdenizin kenarından biraz ışık sızdığını görüyorum. Güvenlik açısından kötü ama bu son günde önemi yok. Yalnızca saatler kaldı. Elinizi tutmak ve son gecemi sizinle geçirmek için eve geliyorum. Sizi de götürmek istiyorum ama yapamam. Omzunuzu o koca çarka dayamaya gönüllü olur muydunuz? İtin. Göstereceğim nasıl. Bana kimsenin davranmadığı kadar iyi davrandınız ve bu son yalnızlıkta yanımda oldunuz, sizin bedeniniz, o tatlı gülüşleriniz ve göğüsleriniz olmasaydı tamamen çıldırabilirdim. Beni kurtardınız. Koltuk altlarınızdaki o gizli küçük kokular bile. Kış inlerindeki ayılar gibi. Kısacık kılların içine burun dayayan.

Evin köşesinden dolandı. Defnelere bakarak. Burası karanlık. Aç şu ışığı. Bayan Frost mutfağı temiz tutuyor. Onun odasına.

"Lütfen kalkma, Lilly, bana bırak."

"Ben yaparım. Siz yorgunsunuz. Hiç sorun değil, Bay Dangerfield. "

"Bu son gecede, Lilly, lütfen bana Sebastian de."

"Yapamam ki. Lütfen zorlamayın, ama gelin oturun. Ben yaparım. Sizin önünüzde uzun bir yolculuk var."

"Öyle. Çok iyisin. Kitabına bakabilir miyim, Lilly?"

"Şu berbat şeylerden biri."

"Lilly çok üşüdüm, sanırım şu yürüyüş beni biraz nezle yaptı, burnum tıkalı. Senin şu sıcacık güzel yatağına girebilir miyim acaba?"

"Ama artık cidden yapmamalıyız."

"Bir tek dişlerimi şu jambonlarla yumurtalara geçirene kadar."

"Çok numaracısınız, Bay Dangerfield."

"Sorun senin şu sıcak su termoforun, ondan uzak duramıyorum."

Sebastian'ı sandalyede otururken bıraktı. O da elbiselerini çıkarttı. Ayakkabılar özenle yatağın yanına. Dışarıda rüzgârlar. Mutedil olduklarını söyleyip duruyorum kendi kendime, nemli ve ılık. Yaşamımı bir hava durumu haritası üstüne sıkışıp geçirmek. Lilly'nin keyifli yatağında misafir. Güzel bir isim. Bana bunu yaptıran neydi? Beyaz ve saf de. Bakire. Ayak basılmamış kar. Ve ben o yorganın altına süzülüyorum, termoforun peşinden derinlere, yakala, kancaya tak, buraya toplarımın yanına çekip onu bekleyeyim. Londra'ya gidince sanırım Trinity College Kulübü'ne üye olurum. Kulübün T.C.K. erkekleri arasında karşılıklı ilişki ve iyi dostluklar kurulması, eski dostlukların tazelenmesi ve Trinity erkeklerinin üniversite yaşamıyla ilişkilerinin kopmaması için bir fırsat yaratmak amacıyla kurulduğunu okumak beni rahatlattı. Sizlerden biri olduğumu tekrarlayıp duruyorum kendime çünkü inancımı asla kaybetmek istemem. Tutunacak bir şey. Ve akşamları gelip sizlerle birlikte oturacağım. Bir köşede durup dinleyeceğim. O denli sevdiğim şeyleri. Umarım yağmur yağıyor olacak. Arabamdan inip birkaç ciğer dolusu yoğun sisi içime çekeceğim. Boynumda Trinity kravatım. Ne kravattır ama. En ünlüsü. Selam, Trinity'den mi? E, tabii. Siz? Evet. Kırk sekiz. Kırk altı ve sonraki yıllardan hangisini seçerseniz. Nasılsınız, ben Dangerfield. İyi iş başarmışlar, burada. Kesinlikle. Aslında, hey ve de haydi ho. Avizeler olacak mı? Tavuk? Küçük lahanalar? Ateş? Ve bu istediğim şey mi olacak? Lütfen.

Lilly çayı getirdi. Tabak boyunca uzun kırmızı şeritler ve parıldayan iki yumurta sarısı. Ve tereyağlı ekmek. Açık yeşil bir peçete. Masaya koyuyor.

"Lilly."

"Ay, çay dökülecek."

"Sadece küçücük bir tane. Dudaktan. Bu kadar."

"Elimden kayarsa haşlanırsınız."

Tam bana göresin. Sen.

"Lilly, ne kadar da iyisin. Buna ihtiyacım var, bu sıcaklığa

ve yemeğe. Bazen gidebileceğimiz bundan biraz daha küçük bir ada var mıdır diye düşünüyorum."

"Güzel olurdu."

"Lilly, bavullarını toplamışsın."

"Evet."

"Bu ne acıklı bir hayat. Bir yere yerleşmek istiyorum. Temelli orada kalmak. Taşınmaktan bıktım. Bizim diyebileceğimiz bir yer olmalı, Lilly. Bence hepimizin ihtiyacı olan şey bu ve taşınmaya bir son vermek."

"Teyzem başka bir pansiyon bulana kadar beni yanına alacağını söyledi."

"Teyzen nasıl biri?"

"Evin arkasında çıplak modellerin resmini yaptığı bir atölyesi var. Ona bir kez poz verdim ve kendimi berbat hissettim."

"Neden?"

"Bana öyle bir bakıyordu ki."

"Şehvetle mi?"

"Evet."

"O her yerde, Lilly. Her yerde. Nasıl durdurulabilir bilmiyorum. Seni yatak odasından başka bir yere götürmez."

"Ah Bay Dangerfield, hiç vazgeçmiyorsunuz."

"Senden ayrılmaktan nefret ediyorum Lilly. Haksızlık gibi geliyor."

"Benim için endişelenmeniz gerekmez, Bay Dangerfield. Kendime bakabilirim."

"Ama iyi olacağını bilmek istiyorum."

"Peki ya Bayan Dangerfield? Beni ilgilendirmez biliyorum ama birbiriniz için çok uygun olduğunuzu düşünmüştüm."

"Orası biraz karışık. Sanırım para yeterli değildi. Bayan Dangerfield benim para bastığımı zannetti. Sanırım bir yerlerde önemli bir servet var ama şu anda biraz takılmış durumda. Ama planlarım var."

"Ben de evlenmek isterdim."

"Dikkatli ol. Bu İrlandalı erkeklere güvenmeye gelmez."

"Onlardan biriyle değil. Bir Kızılderiliyle."

"Amerika'dan mı? Benim gibi. Bende Mohawk kanı olduğunu biliyor muydunuz? Ulu Manitu."

"Söylediğiniz her şeye katılmasam da, Bay Dangerfield, sizi tanımak harika bir deneyim oldu. Ama bence içinizde iyi bir insan var."

"Lilly."

"Gerçekten."

"Buraya gel."

"Ama bir kez daha yapmamaya yemin ettim. Lütfen. Olmaz."

"Bunda bir kötülük yok."

"Bir tek yanaktan, çünkü bir kez başladınız mı artık sizi durduramam."

"Bunda bir kötülük yok, Lilly."

"Dikkat edin, her şeyi devireceksiniz. Yapmayın."

"Gel yanıma uzan öyleyse. Kulağından küçük bir öpücüğün bir zararı olmaz. Bir tanecik. Lilly, parfüm sürmüşsün."

"Yalvarırım, Bay Dangerfield, lütfen bana kendimi berbat hissettirmeyin."

"Londra'dayken gelip beni görmeni istiyorum. Olur mu?"

"Birbirimizi bir daha asla görmemeliyiz. Peki ev ne olacak, Bay Dangerfield?"

"Ben ayarladım. Şimdi yakınıma gel. Bu birlikte son gecemiz. Çay nefis."

"Size gelen bir sürü mektup var."

"Onlarla da ilgilenirim. Şimdi böyle şeylerle canımızı sıkmayalım, sen burada gevşe ve gerisini kafana takma. Her şey halledildi."

"Bay Dangerfield beni biraz da olsa seviyor musunuz?"

"Seni seviyorum, Lilly. Bana iyi davrandın. Rahatlattın. Elimi tut. Gel haydi. Rahat ol. Her şey güzel olacak. Ne zamandır kendimi bu kadar iyi hissetmemiştim."

Yeşil pijamaları içinde Bayan Frost. Yumurtanın sarısını ekmeğimin üstüne koyup yedim. Sanırım şu anda çok yakınım. Olabildiğince yakın. Huzura. Kutsal sessizlik. Taşınıyorum ya da kaçıyorum, nasıl dilerseniz, yarın. Belki Skully kendisi için fazla zekice bir şey deneyip yan tarafa çektiğim gizli tellere takılır. Kimseye yakalanmak istemiyorum. Ne hapse tıkılmayı ne de yoluma çıkılmasını. İngiltere'de boynunuza bir ip geçirip

sallıyorlar, hoop. Kanalın hemen karşısında o parlatılıp bilenmiş şeyi kaldırıp kuğuya benzer yerinizi altına koymanızı söylüyorlar. Bu ölüm cezası beni neden dehşete düşürüyor bilmiyorum çünkü bütün kural ve düzenlemelerinize uygun yaşayan hatta kendine ait birkaç özel kuralı da olan bir beyefendiyim zaten. Ah darağacına, ilmiklere ve bıçaklara dikkat edin. Ve şu doktorlara da. Bir kez o beyaz önlüklerin içine girip bileklerinizden tutmalarına izin verdiniz mi göğsünüze vurmak isterler. Sonra ağzınızın içini görmek isterler. Sonra sizi bir masaya yatırıp dolaptan bıçak almaya giderler. İçeri bir göz atmak istiyoruz derler.

Lilly, senin otuz dört yaşındaki beyaz bombalarından, popondan ya da güzelliklerinden hiç bıkmayacağım. Ya da onları o yeşil pijama üstünün altında hayal etmekten ne kadar hoşlandığımı hiç unutmayacağım. Böyle dogmatik sözler söylediğim çok nadirdir ama her şey bittiğinde bedensel zevklere ait bilginin bizimle kaldığını düşünmeden edemiyorum. Sanırım ben dışarı bakıp av peşindeki bütün o hayvanları gören küçük korkmuş bir adam kadar saf ve masum bir durumdayım. Başka kadınlar da oldu. Lilly. Yanımda yatarken öptüğüm. Ve Bleeding Horse'un orada oturan bir kız, uzun ince kaslarla dolu ve kıvırcık gür kıllarına burnumu soktuğum bir başka beden. Apışımdan aldığı suyla ferahlayan. Ve yıllar önce bir seferinde Güney'den gelen insanlarla dolu bir otobüsün köprüden düştüğünü duyduğum kanalın kenarında onunla birlikte yürüyüp sohbet ettim, sonra iyi İrlandalılar ve mühendisler olarak onları kanalın dışına yüzdürmeleri gerektiğini düşünüp bent kapaklarını açmışlar ve hepsini birden boğmuşlar. Bu ve başka nedenlerle kanal en sevdiğim yerlerden biridir. Bu kız da bana karşı çok nazikti. Başka türlü bir anlamı olmaz. Nezaket. Ve bu danışıklı dövüş için hayatına sen girdin, ev sahibiyle yatağa giren pansiyoner. Bugünlerde çok yaşanan bir şey ama bizim için farklıydı çünkü ikimizin de ihtiyacı vardı. Ve ettiğimiz küçük sohbetler. Sana açıkta kalan penisin yolculuğunu anlattım. Güldün. Ah şimdi bunlar komik geliyor ama o salı günü sinirden ölmek üzereydim. Senin o istekliliğin ve ilgindi, Lilly, beni bedenine ve birlikte içtiğimiz güzel çaylara esir eden. Benzeri ol-

mayan özlü sözleri herkesten iyi uydurabilirim. Ama bu yönümü gizli tutmayı tercih ederim. Senin şu kilisenin arap saçına dönmüş kanunları gibi. Ama kanun ve dini nizam dedikleri şey hakkında biraz bilgim var. Brown ve Nolans'a gidip kitabı bile almıştım, çalışanları su katılmadık bir endişeye salarak üç saat boyunca tezgâhta dikilip okumuştum çünkü eminim yağmurluğumun altına bir papaz cüppesinin kalıntılarını giydiğimi fark etmişlerdi ve bu kanunlar çok ilginçti. Kendimi günahın ve kayıp ruhların arasından geçer gibi hissetmiştim. Lilly o ıstırabının içinde fısıldadığını duydum, ey kutsal Meryem, beni asla affetmeyecekler. Ama elbette affedecekler, seni sulu, gevrek piliç ve ayrıca da muhteşem yaratık.

Işıklar sönük ve B.B.C. o geceliğine kapanmışken. Dışarıdan ufak tefek sesler. Ve Malin'de, Rockall'da, Shannon, Fastnet ve İrlanda Denizi'nde sert rüzgârların uyarıları. Camları döven yağmur. Çılgınlar gibi silkelenen defne yaprakları. Dışarı doğru şişen yeşil perdemiz ve odayı dilimleyen bir ışık. Orada suyun üstünde. Sanırım benim mezarım. Isle of Man, Dalkey Boğazı, Bullock ve Colimore limanları, Liverpool'a yüz yirmi mil. Sımsıkı sarılalım, Lilly. Ve şu doğru yanlış şeyini bırakalım. Peki siz söyleyin, Bay Dangerfield, eğer bir duyarlarsa affedilmek o kadar da kolay değil ve bir açığınızı bulur bulmaz hemen sorular sormaya başlarlar yalnız mıydı ve evlilik hakkında ve yaptı mı? Bacaklarının arasına, evladım. Ya başka ne sapkınlıklar yaşandı ve onu da yaptı mı. Evet. Yaptı. Lilly seni bütün bu azaptan kurtaracağım. Ben de ucuz bir piliç değilim. Şirket hukuku ve uluslararası antlaşmalar düzenlemenin bayağı bir ağırlığı olmalı. Ona derim ki, Sayın İsa, Lilly'yi tanıyorum ve siz de Lilly'yi benim Lilly'yi tanıdığım gibi tanısaydınız. Eh. Kendiniz de bir tadına bakmadan edemezdiniz, değil mi? Hiç de değil. İsa ve ben birlikte çok vartalar atlattık. Ve sana söyleyeyim Lilly, kahkahalarla kükreyip derdi ki, ah benim sevgili çocuğum demek zencefil adamla yattın? Harika. Bunun için endişelenme. İkiniz de iyi birer parça aldıktan sonra arkadaşlar arasında bir götün lafı mı olur. Aşağıda benmerkezci bir sürü insan var, çalışkanlar ama kendileri bir şey beceremediği için mızmızlanıp Dangerfield gibi adamları durdurmaya çalışı-

yorlar. Bilirim Dangerfield'ı. Tüm hayatını. Bütünlük okyanusları ve bağımlılık gölcükleri. Tanrı'nın, benim, bir kaburga kemiğinden ve hatta onları hangi gün yaptıysam balıklarla birlikte yarattığım en müthiş insanlardan biri. Onu burada yanımda isterdim. Öldüğünde Danger. Satrançta hiç yenilmediğini söylüyorlar, dominoda ya da krokette ya da başkaları haksız olduğunu söylerken haklı olma konusunda. Ve Dangerfield'ın bayağı eğlenceli özlü sözlerinden birini kullanmam gerekirse, ben de ucuz bir piliç sayılmam.

İşte Lilly. Buradasın. Gel bana şimdi. Çünkü düşünsene, cuma birbirimizden koparılıyoruz. Uzaklaşan beyaz eline uzandığımda. Denize açılırken düdüğünü öttüren gemide. Gaz deposunun yanında durup el sallayacak mısın? Göğsümü göğsüne sürttüğümde. Üzgünüm. Bedenden ayrılan beden. Yalvarıyorum lütfen bu gece. İşlemeyi umursamadığın her tür ölümcül günah. Ve barlarda yaptığım fazla mesaiden eve döndüğüm bir gece garajdan aldığın o küçük beyaz leğeni hatırlıyor musun ve ben demiştim ki, Bayan Frost, acaba onu alıp. Su doldurup bana getirebilir misiniz. Ve ayaklarımı içine sokmuştum ve sen talk pudranı kullanmama izin vermiştin. Ve kurulamama yardım etmiştin. Ben sarkan başımı bacaklarımın arasına dayarken. Beni Trinity'deki zincirlerden saçlarım çimlerin ucuna değerek sarkarken buldukları sabahlarda olduğu gibi. Kafanın beyaz derisi ne hoş Lilly, kepekten eser yok. Ayaklarımı tuttuğunda. Ellerinin arasında. Bayan Frost siz tanıdığım en müşfik insansınız. Ben de omuzlarından tuttum. Bunu bu yüzden yapıyorum. Çünkü seni seviyorum. Ve yeşil pijama üstünü çıkarıyorum. Hoşuna gidince ağlamaya başlıyorsun. Meme uçlarını ver bana. Hem Kenneth gibi kaçık da değilim, ama muhtacım yine de. Beline dolanmış şu sicimi. En derinlerinden biri olan göbek deliğinin altına çekelim. Göbeğini düğmeleyebilir miyim, Lilly? Diplomam olduğunu biliyor muydun? Göbekler üstüne. Tez yazdım. Makaleler yayınladım. Öyle çok şey yaptım ki. Bir et gelgiti mi yükseliyor. Neden Bayan Frost, kıkırdıyorsunuz. Niçin olabilir ki? Her şeye rağmen komik mi buldunuz? Sikilmiş şeyin davası olmaz. Yoksa Tanrı benden yana dediğim için mi, yukarıda bu küçük sevecen sahne karşısında ka-

burgalarını koparıp duruyor falan diye mi. Yoksa tavandaki bir göz gibi mi izliyorsunuz? Çarşaflar üstünde olanları. Serbest güreş müsabakaları. Ağzınızla işim bitene kadar bana sırtınızı dönmeyin. Bir tek bu son sefer için. Günahlar her yerden fışkırıyor. Baştan çıkar beni, Lilly. Bu sen misin? Ve sesin kulağımda. Tövbe ediyorsun ama işimiz bitene kadar bekleyemez misin. Lilly, izin verebilirsin. Hayır verememem. Bu son gecede. Yapmanızı istiyorum ama izin verememem. Haydi ama. Seni ve benimle sevişmeni özleyeceğim. Tohumumu ekmeyip de ne yapayım, Lilly. Tohumumu sat Lilly. Dükkânda. Efendimizin annesini tohumladılar ve bunun bedenle bir ilgisi olmadığını söylediler. Ama Lilly bana sırtını dönüyorsun. Bu son gecede yapmama izin vereceğin şeyin bu olduğunu söyleyerek, tabii daha önce bir kez yapmıştım ve sonradan birkaç kez daha. Çiftlikte hayvanları seyredip her tür şeyi öğreniyorlar. Ama incinmez misin ya da canın yanmaz mı? Numara yapabilirim, ama şoke oldum, öte yandan bütün bu aptalca kurguya gülmeden edemiyorum. Bana arkasını sundun. Gururum da okşandı. Nedense. Dört Temmuz'da Phoenix Parkı'ndaki şu partide olduğu gibi. Giyinip kuşanmış, mücevherler takmış insanların parlak arabalarla geldiği güneşli yumuşak bir yaz günü. Hafiften içeri sızmayı umarak kapıya neredeyse parmak uçlarımda gitmiştim ve sonra benden küçük kartımı alıp Sebastian Balfe Dangerfield diye okuduklarında adama neredeyse o kadar bağırmayın diye rica edecektim. Tebessüm üstüne tebessümlerle karşılandım. Pek dost canlısı sayılmam ama uzatılan her eli şöyle bir sıkıverdim. Dil balığı filetosu. Masalarda eminim bu adada şimdiye kadar görülmemiş yemekler vardı. Masalardan birine fırladım. Şampanya, efendim? Nasıl bu kadar nazik olabiliyorlardı? Bu kadar içki nereden geliyordu? Mantar şeklinde ekler. Kimseyle tek kelime etmedim. Marion Kilcool Kontu'yla konuşurken. Ben birlikte görülmek için biraz yabani duruyordum. Bir saat kadar sonra, nasılsa. Söyleyecek bir şeylerim olduğunu düşündüm. Denizciler çağırıldı ve birisi bak şu adamı hemen atıyorlar diye fısıldadı. Az kalsın Allah aşkına beni bunca içkiden ayırmayın diye bağırıyordum. Yaklaşırlarken yaşlıca bir bey bir şey söyledi. Ve beni rahat bıraktılar. Daha sonra biri-

si arya söylerken ayakkabı bağlarını açarak ve maalesef elbiselerin altından bakarak masaların altında emekledim. Ertesi gün sanırım *Evening Mail*'de orta elçinin büyükelçi statüsüne getirildiğini okumuştum. Her şey zincirleme gidiyor. Bir bakıma. Ama sonra öte yandan. Bu beyaz çarşaflar üstünde birbirine geçmiş beyaz bedenler. Ben o tepecikleri sarsarken sırtını dönen Lilly. Ve o serin baskı. Dedikleri gibi, ötesinde bir şey olmayan dar halka. Ve kollarım boynunun etrafında. Sana biniyorum. Şehvet kahverengisi ya da yabani at. Kalbimi boğazından içeri fırlatıyorum ve sen koparıyorsun ve söyle bana yufka yürekli Lilly. Ve bacaklarımın üstünde ve altındaki o sancı. Ve yalnızca zaman geçiriyor olsan bile, mesela yan yatmış, battaniyeyi yukarıda soğuğu dışarıda tutmak için tek omzunu kaldırmışken, beni düşün. Güneş batarken alçak bulutlu bir havada Liffey'i seyretmek cennete gitmektir. Benim metal köprüde mut'paraları toplama hayallerim. Bayan Frost. Ayak basılmamış kar kadar temiz. Kuzey Kutbu kadar beyaz. Ve kalçalar pasta yumuşaklığında. Ve neden, Lilly, bu şekilde yapmamı istedin? Hıristiyan toplumunun bir üyesi olmaya çalıştım, içten içe bir Kalvinist olduğum için, bir iki çekincem olsa da. Ve uygunsuz giyinenlerle kaba aksanlı olanları uzağımda tutmak konusunda biraz tutucu davrandım hep, insan haddini bilmeyince geriye ne kalır ki. Ve hepimiz cennete bir taş atımı mesafedeyiz. Ah, mutlu tepelikli arazi. Ve Belediye Çağdaş Sanat Müzesi'ne şöyle bir göz attığım o gün bile. Kendi kendime hayranlık içinde ne müthiş bir iş çıkardıklarını söyleyerek. Evet, müstehcen resimlerdi. Orada sergilenen o et rengi şeyler. Kafamızı karıştırmak için mi, Lilly? Ve hep çiftçiler falan. Hayvanat bahçelerinde de. Zooloji Müzesi'ne bayılırım. İrlanda geyiği hakkında bütün bildiklerimi tam girişte boynuzları bir duvardan ötekine uzanan o şeyden öğrendim. Ve bütün İrlanda'dan doldurulmuş balık ve kuşlar. Ve bir de güzelce doldurulmuş bir İrlanda kurt köpeği. Ve üst katta dört tarafı balkonla çevrili bir salonda asılı balina. Büyüdükçe büyüyen böceklerle şu evrim hikâyesini sergiledikleri yerde. Ben yukarıdaki Büyük Patronun bizi Adem ve Havva ile başlattığını düşünmeyi tercih ediyorum.

Bayan Frost'un saçları hem çok hoş hem de açık yeşil bir kokusu var. Boynunun arkasında bir girinti. İnce bir boyun. Kolayca boğup öldürebilirim. Arkadan daha enli görünüyor. Önünde dikkati dağıtan şu iki şey var. Uzaklık tanıdıkça kısalıyor. Gerçeklere aşinayım artık. Çalışmak için yaratılmış bir çift sağlam omuz. Marion posta gemisinde boğulsa, Bayan Frost benimle yaşayıp arka bahçede çalışırdı diye hayaller kurdum arada. Her yeri kazıp bol bol kireç ve yosun topaklarından gelecek fosforla güçlendirirdi ve eski kemikler ve ölü yapraklarla desteklenmiş bağırsakların hepsi güzelce tatlı tatlı çürüyüp yapışkan güzel bir gübre olurdu. Tohum eken Bayan Frost'un görüntüleri. Özellikle de patatesler. Kimileri gereksiz bir sebze olduğunu düşünür. Ben değil. Aslan gibi, hepsinin kralıdır. Ellerimi kullanmaktan pek hoşlanmasam da Lilly'nin patatesleri ekmesine yardım ederdim. Çürükleri serp bakalım. Ve biraz tavuk dışkısı da fena olmazdı. Neden yiyecekler bu kadar çok para ediyor hayallerimde?

"Lilly, neden bunu bu şekilde yapmamı istedin?"

"Ah, Bay Dangerfield, böylesi çok daha az günah."

Ve
Eğlenceli
De.

23

Rüya görüyordu.

Mavi çorapları ve sonra da bir çift kırmızı çorabı seçiyor. Naylon denen şu materyalden yapılmışlar. Sonsuza kadar giy. Ve kendi başlarına ayağa kalkıp diyorlar ki, yürü. O dar sokaklarda bir dükkândan ötekine girip duruyorum. Orta yaşlı ve dolgun bir kadın var. Dolgun ve de olgun. Tezgâhın arkasında durmuş yabancılara bayıldığını söylüyor. Ve ben çantamı milyonlarca çorapla dolduruyorum. Ve dükkândan dışarı çıkartamıyorum. Ve hepsini alıp götürmesi için bir çöp kamyonu çağırıyorlar. Korkudan tüylerimi ürperten bir ses duyuyorum. Sanırım bir fare.

Sırtı tutulmuştu. Ayağa kalktı. Uykudan gözlerini açamıyor. Yeterince uyumana izin vermezler hiç. Ve bedenim öyle üşümüş ki.

Bayan Frost döndü. Sebastian gidip yanağından öptü. Kırpıştırarak gözlerini açtı.

"Bana dokunmayın."

"Ne?"

"Öpmeyin beni."

"İsa aşkına, neler oluyor? Sen sarhoş musun? Kahretsin."

"Anlamamazlıktan gelmeyin. Beni milletin diline düşürüp çekip gidiyorsunuz."

"Ne oldu ki şimdi? Lilly, sana diyorum."

"Gidin haydi."

"Kahretsin, senin derdin ne?"

"Size göre hava hoş. Gemiye binivereceksiniz. Bir şey yapamam. Biliyorlar."

"Kim biliyor?"

"Laf edecekler."

"Bir işi yapıyorsan. Laf söz olmasını da göze alacaksın."

"Çok kolay."

"Aman da aman, haydi sana bir şeyler hazırlayayım. Sosis kızartayım mı? Et her şeydir, Lill'im benim, sıkıcı dedikodulara boş ver, dillere de."

"Bayan Dangerfield beni mahkemeye verecek."

"Bir yere vermez. Sosis istiyor musun?"

"Verir. Sonra da işten atarlar."

"Bir saniye, Lilly aşkım..."

"Durun."

"Ben dişlerimi fırçalayacağım."

"İsa, Meryem, Yusuf."

"İsa'ya Meryem'e Yusuf'a boş ver. K.O.P.'ye yakar, Kutsal Oliver Plunket. Benim koruyucum. Onunla anlaşmamız var."

"Benimle işiniz bitti. Şimdi geride bırakıyorsunuz."

"Hiç de değil. Londra'ya gel."

"Bu çılgınca bir fikir."

"Dişlerimi fırçalamam lazım. Dişlerim yerinden çıkacak..."

"Yapmayın."

Sebastian yıpranmış iç çamaşırları içinde banyonun soğuk zeminine doğru seğirtti. Elini erimiş sabunun üstüne koydu. Sabun parmaklarının arasından geçti.

"Zıkkımın kökü."

Sert fırça en iyisi. Naylon, bir tek minik parçalar kalana kadar beyaz zımbırtıyı aşındırıyor. Sebastian musluğu açıp birleştirdiği ellerini yakıcı derecede soğuk suyun altına tuttu. Koltuk altlarına birazcık Bayan Frost'un Mum'ından sürelim. Uyuşmuş çenemdeki kılları şu paslı jiletlerden biriyle keseceğim. Ve zor yolculuklar için uygun olur diye düğmelerinin ne zaman ne yapacağı bilinmeyen fitilli kadife pantolonumu giyerim. İsa'nın bala batmış merhameti için, buna mahal verme. Bir daha asla çünkü buna dayanamam. Bayan Frost'un aklından neler geçiyor böyle? Ben. Evet, tabii. Tehlikeli olma-

ya başlıyor. Anlatmak yok. Geminin dümenini kırabilir. Böyle hissediyorsa ona güvenemem. Baklayı ağzından çıkartabilir. Boston tarzı pişirilmiş. Bütün baklaları kendi küçük kavanozumda saklamam lazım.

Sebastian Bayan Frost'un odasına döndü. Dolaba gidip minik kol saatini aldı, saate baktı. Tefecimde üç paund edebilir belki. Yapmamalıyım. Oyun oynamıyoruz. Kimin kimden taraf olduğunu anlayabilmek biraz güç olsa da.

"Lilly, ben biraz sosis pişireceğim. Sen de ister miydin? İkimiz için güzel bir çaydanlık çay demleyeceğim. İyi olmaz mı, ha? Ayıltır. Tamam mı?"

"Yaşamaktan nefret ediyorum. Bu ülkeden nefret ediyorum."

"Umutsuzluğa kapılma."

"Siz burada kalıp bütün o lafları çekmek zorunda değilsiniz ve ayrıca evden de duyacaklar."

Sebastian odadan çıktı. Siyah tavayı gazın üstüne koydu. Biraz yağ alıp tavanın kenarından bıraktı. Aşağıya doğru kayıp kayboluşu. Bıçağı aradaki zardan geçirdi ve küçük sosis güzelce düşerek yağda cızırdamaya başladı. Bu Lilly'ye ne desem bilmiyorum. Yaşamın dayanma gücüne bağlı olduğunu söyleyebilirim. Bunu o kadar çok insana söyledim ki. Benim estetik değerlerim var. Bayan Frost'a onun da olması gerektiğini söyleyeyim. Bu ufak zorlukları ona göre yargılasın. Aman Tanrım, şu sosisin şişişine bak. Estetiğimizle falan hepimizi birden boğacak bir zenginlik fışkırıyor oradan.

Sebastian tavasını bırakıp odaya gitti. Aynanın önünde çıplak duran Bayan Frost o girerken Ay dedi. Kollarını göğüslerinin üstünde kavuşturdu.

"Lilly, artık bunları aşmış olmalıydık."

"Ah."

"Diş fırçanı al seni de Londra'ya götüreyim."

"Gelemem. Herkes anlar."

Sebastian mutfağa geri döndü. Tavayı salladı. Büzüşüp dağılan sosisin yanından suyu akıyor. Şu andan itibaren artık yenebilir. Sinirlerim için daha çay içmeliyim.

Sosisin son parçasını da ısırırken Bayan Frost sabah odasına

girdi. Siyah eteğiyle gri kazağını giymiş, kulaklarından da küçük kırmızı kalpler sarkıyor. İsa'nın kalbi.

"Ekmek, Lilly?"

"Lütfen."

"Tereyağı?"

"Teşekkürler."

"Çay?"

"Lütfen."

"Kaç şeker, Lilly?"

"Size göre hiç sorun yok."

"Öyle sayılır."

"İrlanda'yı bilmiyorsunuz."

"İrlanda'yı biliyorum, Lilly."

"Of, Tanrım. Ne yapacağım ben?"

"Dışarıda öndeki holde, Lilly, dünyadaki en müthiş hayran mektubu koleksiyonu var. İnsanlar bana yazmak için bir sürü para harcıyor. Beni Dublin ve çevresinde izletmek için detektifler tutuyorlar. Gözetlesinler diye çocukları köşebaşlarına yerleştiriyorlar. Lilly, görüyorsun arkandan konuşmaları bunların yanında hiçbir şey."

"Ama çalışmayacaksınız. Bayan Dangerfield hiçbir derse girmediğinizi söyledi."

"Sorun bu değil. Bu ülkeye geldiğimde bu sahillerde görülmüş en büyük gardroba sahip olduğumu biliyor muydun, Lilly? Şimdi tefecim Bay Gleason'ın elinde. İyi bir adam ama artık maddi olarak sahip olduğum her şey, sahip olmadığım birkaç şeyle birlikte ona geçti. Benim için sahip olmanın hiçbir anlamı yok. Artık tek istediğim huzur. Sadece huzur. Gözetlenip takip edilmek istemiyorum. Kimin ne dediği umurumda değil. Bu berbat durumumu iki şeye borçluyum. İlk başta kayınpederime. İhtiyar tatlı bir beyefendi, majestelerinin filosunda amiral. Ve ben kendim de denizci bir adamım. Neyse, beni en muhteşeminden bir rüya gemisinin başına geçirdi. İki yüz elli papel. Papeller, Lilly. Papeller. Papellere her zaman dikkat et, Lilly. Her şey onlardır demiyorum, ama dikkat et. Ve bir de doktorlara. Beni ele geçirdiler. Bir biri bir öteki. Beyaz önlük içinde kalp dinlenen o şeyle üstüme gelip sonra tam cüzdanımın üstüne dayadılar. Ben bir yudum çay daha alacağım."

Bayan Frost çayı uzattı. Gözlerinin etrafı kızarık. İşe gidecek. Dünyalarımızı nasıl da küçültüyoruz. Toparlayıp, küçük korku kalelerinin içine sıkıştırıyoruz. Çayırlara çıkmak lazım. Bayan Frost Altın Sahil'e gitmeli. İyi İngilizlerin yaptığı şu yerfıstığı projesine katılır. İstediğini kesin o sahilde bulur.*

"Yaz bana Lilly, American Express eliyle, Haymarket. Olur mu?"

"Bence birbirimize yazmamalıyız."

"Neşelen."

Dikkatle sosisini çiğneyen Bayan Frost. Sebastian uzanıp küçük çiçekli perdeleri açtı. İşte rüyalarımda sürekli ortaya çıkan bahçe. Her şey ıslak. Döküntü bahçıvan kulübesi. İçine bir göz attığımı bile sanmıyorum. Elimde tırmık ve küreklerle gitsem tefecim yere düşüp bayılırdı. Bahçeyle uğraşmayı sıkıcı bulduğumu açıklardım. Böyle bir sabah elinizi soğuk toprağa koymak zor olurdu. Artık tohumlar ekmek için çok geç. Çalıların üstünden kıvrılan rüzgâr. Defneden iyi çalı olur. Bahçenin ilerisinde pencere üstlerini ve elektrikli lambaları görüyorum. Nasıl soğuk. Acaba bir bitkiyi rehine vermeye çalışan olmuş mudur.

"Lilly, bir sigara alabilir miyim?"

Lilly küçük Woodbine kutusundan bir tane çıkartıp uzattı.

"Haydi ama Lilly, neşelen."

Yanaklarından akan yaşlar.

"Ah Lilly, yapma."

Bir hıçkırık duyuldu. Sebastian sigarasını yaktı. Bayan Frost sarsılıyor, kesik nefesler boğazından dışarı pompalanıyor. Ayağa kalktı. Sebastian da kalktı. Bayan Frost kıvrak bir hareketle sırtını döndü.

"Ne var, Lilly?"

Bayan Frost koşarak odadan çıktı. Yatak odasının kapısını çarptı. Sebastian şömineye bakarak bekledi. Haritalar ve göbeğinde haç olan ahşap heykel. Yazı masasına gidip üstünü çekti. Üstü menteşelerden aşağı sarktı. Bunu ben bozdum ve öfkeden kudurup ocak demiriyle kırdım. Her şey bombok. Ön kapı çarpılarak kapandı. Tanrı bizi korusun. Sebastian çabucak hole ve

* İngiliz Hükümeti'nin 1940'larda Tanzanya'da başlattığı bir proje. (ç.n.)

kapıya gitti. Yağmurda gıcırdayan bahçe kapısı. Kapıyı çekip açarak. Bayan Frost koşuyordu. Sevgili Lilly. Şimdi şu basamakları inip seni kapıdan izleyeceğim. Bunda tarihi bir şeyler var. Bayan Frost'un bacakları çok iyi. Komşular ne düşünecek. Kıpırdanan perdeleri duyabiliyorum. Kafasından fışkıran göz yaşları ve saçlarına dokunan yumuşak yağmurla sokakta koşturuyor. İşte köşeyi dönüyor. Bedeni kıvrak. Ben onun bluzunu giymiş burada dikiliyorum.

Sebastian yavaşça sessiz eve döndü. Kapıda durup yerlere saçılmış mektuplara baktı. Yerden topladı. Yirmi üç tane. İnanır mısınız. Acımasız, üçkâğıtçı el yazısı. Hepsi de kokuşmuş. Ellerinde değil ki zaten. Hiç değil. Hayatlarını kazanmak zorundalar. Bugünlerde anlamlı olan tek şey klişeler. Dünya bana miras kalsın istemiyorum. Tek istediğim kendime ait saman dolu küçük bir ambar. Belki de Lilly en büyük sosisi yememe bozuldu. Kendimi tutamıyorum. Çay sorun değil, her zaman daha fazlası demlenebilir. Ve çoğu su olduğu için ucuz bir şeymiş gibi geliyor. Ama et. Tanrım. Kan içimdeki en kötüyü ortaya çıkartıyor. Bu zarfların üstündeki pullar beş şilin kadar eder. Şirketler bana gelin. Ben de hepinizin kıçına bir damga vurayım. Boşboğazlık, budalalık, şehvet ve bitkinlik dolu en ıstıraplı anlarda bile her zaman iş ve benim birbirimiz için yaratıldığımızı hissetmişimdir. Ofiste yalnız kaldığımda kendimi eğlendirmek için baş parmaklarımı oynatıp dişlerimi gösterme alıştırmaları bile yapmışlığım vardır. Ve tabii birkaç ayıp alışkanlık daha. Ah, bence bütün gambit hamlelerim hazır. Terfi ettirin beni, lütfen.

Mektuplar yanında, holde dururken. Sebastian pür dikkat. Bir geriye dön emri verdi. Bir tane daha. Nöbetteyim. Duvarlardaki resimler sallandı ve uygun adım çay odasına gitti. Gidip yazı masasının üstünü çekip koparttı. Bu menteşelerden gelen son gıcırtı bu olacak. Kartvizitlerini topladı. Sebastian Balfe Dangerfield. Bunlar beni ne kapılardan geçirdi. Belki arka kapılardan çaktırmadan sıvıştığım. Ve şuradaki şu uzun sayfada bir listem var. Borçlar. Bütün dünyaya borcum var. Eskimolara bile. Ama. Esas önemli olan da budur. Saygınlığımı koruduum. Borçlu saygınlık. Yeni başlayanlar için el kitabı. Öldükten sonra nasıl borçlanırsınız.

Sebastian garajdan bir alışveriş torbası aldı. Mutfakta dolaşarak doldurmaya başladı. Delft çinisi. Bay Gleason'a bu takımın aile yadigârı olduğunu söylerim. Ve bir çaydanlık ve bir karıştırma kabı. Torbanın kenarları yırtılacak. Açgözlülükle lekelenmişim. Batı'daki gemilerini batana kadar ganimetle dolduran adamların hikâyesini anlatmam lazım kendime. Sefil İrlandalılar.

Banyoda. Bayan Frost'un sabununu Amerikalıların en iyi becerdiği o yağlı kâğıt cinsine sardı. İş bir şeyi paketlemeye geldiğinde kimse bizi geçemez. Güzel bir kurdeleyle de bağlayalım. Şurada Bayan Frost'un naylon çorapları asılı. Tanrım, ben bir hırsız değilim de neyim. Zavallı Lilly, ama çok zor durumda kalmasam bunları almayacağımı anla lütfen. Londra'da iyi bir tefecide otuz şilin eder. Kendimi fazla ağırlaştırmak istemem, hızlı hareket etmem gerekebilir. Sokakta fark edildiğinde en gerekli şey hızdır. Sana sevgi ve ilgiyle geri ödeyeceğim, Lilly. Ve şimdi de yatak odana. Bayağı bir dağılmış. Birazcık daha zaman olsaydı. Şu perdeleri her şeyin üstüne örtmek için kullanabilirim. En iyisi her şeyin altına bakmak. Kaldır. Ve şu küçük dolap kapağına gelecekte yeni eşarplar takılabilir.

Sebastian tekrardan sabah odasında. Mektuplara göz atıyor. Bir tanesi ev sahibelerinden.

Sevgili Bay Dangerfield,

Umarız hayatınızdan memnunsunuzdur, ancak, borcunuzun oldukça geciktiğini hatırlatmak isteriz...

Bunu küçük bir notla hallet.

Çok sevgili Bayan Burton,

Tanca'ya zorunlu bir iş ziyareti yapmak zorunda kaldım. Holdeki vestiyer dışında bütün mobilyaları cilalayıp örtmesi için Cavandish's'dan bir adam tutarak evin korunması konusunda tüm tedbirleri aldım, ayrıca kapı ve pencerelerdeki kilitleri kontrol etmesi için tanınmış bir nalbura talimat verdim.

Bahçe konusunda biraz titizlendiğinizi biliyorum ve bu yüzden baharda ekilecek tohumlar için gereği gibi hazırlatabilmek amacıyla Tarım Bakanlığı ile irtibata geçerek topraktan numuneler almalarını istediğimi duymak eminim hoşunuza gidecektir. Raporları elime geçer geçmez bahçeyi standartlara uygun hale getirmek için gereken adımları atacağım.

Ödenmemiş kira borcu konusunda belli bir kaygınız olduğunun farkındayım, ancak, Fas'tan döndükten sonra en kısa zamanda bankama vereceğim talimatla birikmiş tüm borçları kapatacağım.

Son zamanlarda havalar biraz talihsiz gitti ama belki de bu baharı daha büyük bir keyifle karşılamamıza vesile olacaktır. Hem şu anda İskoçya'da tatilini geçiren Bayan Dangerfield hem de ben, her ikinize de en iyi dileklerimizi sunuyor ve dönüşümüzde sizleri çaya davet etmeyi dört gözle bekliyoruz.

En içten dileklerimle,
Sebastian Balfe DANGERFIELD.

Bayatlamış zamkı yalayıp zarfı yapıştırdı. Hayal ürünü bile olsa insanları hoş tutmak isterim. Hem mobilyalara benim cila çektiğim bile söylenebilir.

Öteki mektupları alıp sert bir dönüş yapan Sebastian, hepsini ortadan ikiye yırtıp şöminenin içindeki kırıştırılmış bir gazetenin üstüne saygıyla bırakıyor. Yaşamımda hâlâ sahip olduğum şeylerden biri de kibritler. Elveda mektuplar.

Son bir kez evi dolaştı. Marion'ın odasına. Perdelere bak, köşelerden sıkıştır, ışık çıkmasın. Kütüphaneden alınmış üç kitap var. Sonsuza kadar zamanı geçmiş. Vay, ne kadar yalnız bir yer. Sonra bebeğin odasına. Baba, annecik senin bir pislik olduğunu söylüyor. Sus bakayım, babayla böyle konuşma. Baba, cici baba. Kocaman, iyi adam. Bütün tabak çanakla bebek arabasını rehine vermişsin diyor annecik. Saçmalama, çocuk, baba kocaman, iyi adam. Ah, daha kötüsü de olabilirdi. Bundan da kötü.

Kapıları arkasından kapattı. Sakallı bir adamın resmine bak-

mak için koridorda durdu. Kuşkusuz yakışıklı bir adam ama geride bırakılmalı. Şimdi sanırım bu kadar, ön kapı kilitlenecek.

Kapıdan dönerken bahçe kapısının sallandığını duydu. Çevik hareketlerle Bayan Frost'un odasına daldı. Gözetleme deliğinden siyah bir pardösü giymiş, beyaz kolalı yakası, mavi çizgili gömleği ve kahverengi kravatıyla, Egbert Skully. Şapkası biraz ıslak görünüyor. Baştan kıça kadar yağmur damlatıyor. Siyah şapkalı ve siyah ayakkabılı bir adam. Kişisel servet siyahı ve bende hiç yok. Tamam. Tekmil tayfa. Gemiyi terk et.

Sebastian delikten Skully'nin şüpheli adımlarla basamaklardan inişini, yeşil kiremitli çatıya bakıp sessizce tekrar çıkışını izledi. Bay Skully öne eğilip, içeri bakmak için koluyla buğulanmış camı sildi ama buğu çıkmadı. Tekrar basamaklardan inip, yüzünü kendisiyle Marion'ın odasına yaklaştırmak için durdu. Allahtan pencereler kapalı. Skully arka kapıya gidip mutfağa göz atacak. Korkunç bir şey. Skully, altına olan büyük tutkuna rağmen bence bok çukurunun en dibinden geliyor olmalısın. Ön kapıdan fırlasam sokağın sonuna varmadan önce beni görecek. Tabii ki polis çağıracak. Hızlı ve seri düşünmem lazım. Şu yağmurluğu giyip boğazıma çabucak bir atkı sarayım. Hazırlanmaya hazırlan. Bu hazırlanmış piyano değil.* Mektubu unutma ve ne pahasına olursa olsun şu çantayla beraber tüymelisin. Hiiii, Skully çay odasının penceresini tıklatıyor. Tabaklardaki sıcak yağı fark etmişsindir, seni alçak herif. Beni yatakta tuzağa düşürmeye çalışıyor. Yüce İsa. Yanan mektuplardan çıkan duman. Kafasını kaldırmış dama bakıyor. Kurnaz üçkâğıtçı kendi ucuz zarflarından birinin kokusunu aldı. Geriye tek bir umut kaldı. Tek bir kaçış yolu.

Sebastian ayakkabı bağlarını kontrol etti. Papellerin durduğu kendine yollanmış zarfı son bir yokladı. Bekledi. Çay odasının penceresinde devam eden tıkırtılar. Yine bekledi. Arka kapıyı deneyen Skully. Güvenlik önlemleri faydasını gösteriyor. Şimdi tam zamanıydı. Tekmil tayfa. Çök.

Sebastian ön kapıyı açtı, bir an bekledi ve sonra bütün gücüyle çarparak kapattı. Bütün ev sarsılmıştı. Kılını kıpırdatmadan

* Prepared piano: John Cage'in 1940'larda piyano telleri arasına farklı materyaller koyarak icat ettiği müzik aleti. (ç.n.)

holde durdu. Skully'nin koşarak evi dolanan ayak seslerini duydu. Sesler kesildi. Sonra açılan bahçe kapısının gıcırtısı. İşte oldu.

Sebastian topukları üzerinde dönüp sabah odasına gitti ve çantasını alarak perdeleri kapattı. Skully bloğun sonundan geri dönüp Sebastian'ı kıstırdığını düşünecek, şeytanların en kurnazı, Dangerfield, köşeye sıkıştı. Hiç de değil, Egbert, hiç de değil. Sessizce mutfak kapısını açış, kilitleyiş. Yavaş ol kalbim, atışlarını sonraya sakla ve göğsümde zıplayıp durmayı bırak. Bahçeyi geçip kendini tavuk kümesinin üstüne çekiş. Tepede, dengede durmaya çalışırken, bir çatırtı. Çürüyen ahşap ayağının baskısına dayanamamıştı. İki eliyle duvarın tepesini yakaladı. Kâğıt torba yırtıldı. Elinin körü, ganimetlerim gitti. Kontrol. Tam gaz ileri. Şu duvarın öteki tarafına. Ayağı bir limonluğun üstünden aşarken büyük bir şangırtı. Aman Tanrım, dönek İsa. Bakan gözler var mı diye şu evin arkasına bakış. Oha, kadın pencereden bana bakıyor. Ne yapsam? Gülümse, Allah aşkına, ne pahasına olursa olsun gülümse. Güleryüz her kapıyı açar. Kadının boku donmuş. Daha iyi, dışarı çıkıp benim küçük cankurtaran botumu batırmaya ya da süpürgelerle tuğlalarla saldırmaya kalkışmaz. Bağır ona.

"Üzgünüm bu gece dolunay. Keçileri kaçırdım, karım bir kaza geçirdi de."

Evlerin arasından koşup öndeki dikenli bahçeyi ve çiçek tarhlarını ve hafifçe yanlış hesaplanmış bir atlayışla sivri uçlu demir çiti geçti. İçime Tanrı korkusu salıyor, sivri uçlu çitler ve testisler bir arada olmuyor. Dizleri üstünde yere düştü ve hızla koşarak sokağın sonuna doğru fırladı. Lütfen Skully o çalılıkların ya da duvarlardan birinin ardında beni bekliyor olma çünkü kalbim buna dayanmaz ve yaşlı ciğerlerim ağzımdan çıkmak üzere. Hak edilmiş yağmalarımı kaybetmem yazık oldu. Egbert elinden kurtulduğumdan asla şüphelenmeyecek. Haftalar boyunca evin önünde perdelerin arasından beyaz bayrağı sallamamı bekleyecek.

Ve
Ben
Yapmayacağım.

24

Müdavimlerinin okumuş etmiş ve iki lafı bir araya getirebilen insanlar olduğu söylenen bu yere Saray adını vermişler. Ben gözden uzak duruyorum. Cebimde Britanya & İrlanda Buharlı Gemicilik Ltd. Şti.'nden alınmış bir bilet. Şu bedenimi uygarlaşmış bir sahile götürmeyi garanti ediyor. Bu akşam sekizde. Teslim edilmek üzere imzalanıp mühürlenmiş.

Sebastian maltını bıraktı. Bu bardan dışarı çıkıp İrlanda Bankası'nın sütunlu girişi altından hızla geçti. Bu çatı bir çökerse, çocuklar, Skully bile beni bulamaz. Koşarak karşıya geçip Trinity'nin ön kapılarından içeri. İlan tahtasında duruş. Hiç belli olmaz. Tanrı'dan bir mesaj olabilir. Kapıcı kulübesine bir göz at. İçerideki herkes gülerek ocaktaki güzelim keyifli bir ateşin etrafında ellerini birbirine sürtüyor. Siyah, güzel üniformaları içinde. Her türden ufak umudu vermeye veya yardımcı olmaya hazır.

"Günaydın, Bay Dangerfield."

Çocuklar, suçluluk dolu sırıtışımı size verip ilan tahtasına yapıştırıyorum çünkü çok yakında ona ihtiyacım kalmayacak. Ve jambon dilimleri ve sıcak tavuk popolarından çıkmış taze yumurtalar ve şu eski püskü tavanın içinde yarılan etli sosislerin sesiyle ocağın üstünde hoplayan kahveyle dolu aydın bir gün. Günaydın, nasılsınız? Öğrencinin sabahı. Gelin takip edin beni, öğrenciler. Burnunuzu şu sayfaların arasından kaldırıp

biraz hava alın. Bu güvenliği istemiyorsunuz, hazımsızlık yaratır. Bundan daha iyisini istiyorsunuz. Dışarıda ağaçların altında. Ben kavalcıyım. Düt düt. Sen tavan arasında oturmaktan götü beyazlamış olan. Aganta. Aganta iskota. Dümeni biraz sağa kır. Solun modası geçti. Şafak sökmeden kimsenin görmediğini zannettiğiniz pencerelerinizde görüyorum hepinizi, duvarlardan aşağı sidik lekelerini genişletirken. Taşları yumuşattığını söylüyorlar. Dekan yardımcısının başına *Irish Standard*'a sarılmış bir torba dolusuyla vuruldu deniyor. Ve beni çaya çağırdığınız o seferini unuttuğumu sanmayın, arkadaşça ve kekle dolu kış ateşinin çevresinde oturduğumuz.

Dangerfield, dönen merdiveni kullanarak, hoplayıp sıçrıyordu. Kütüphanenin yanındaki betonarme yükseltide ilerledi. Benim mor ihtirasım, pembe gerdanlığım. Muhteşem yumuşak yağmurla ve bütün o pürüzsüz çim halılarıyla kaplı Trinity. Şuradaki kapı aralıklarında eskiden içtiğim süt şişeleri. Akşamdan kalmayken fena gelmiyor. Ve işte şurada da basımevi, gümüşümsü siyah sokağın gerisinde sınav kâğıtlarını bastıkları yer. İçeri girip soruları gördüğüm o küçük işkence dolu rüyalarım. Ve tepesinde minik oklar olan parmaklıkları boyunca zincirlenmiş şu demir çitin yanından. Ve meydandaki ağaçlar. Dalları kirli saçlar gibi fırlamış. Ve lamba direkleri ve parlak camın içinde. Granit çeşmelerin yanında çamurluklar. Taş binalardan çark edip sokağa konan ve ciyaklayan martılar. Dışarıda bir dünya yok. Ya da kederle dolu yürekler. Ya da üçkâğıtçı, acımasız ölü gözler. Ne de altın için toprağa saldıran kazmalar. Yalnızca İrlandalılar.

Ropdöşambırını giymiş bir öğretmen, peşinde gri bir kediyle Sebastian'ın önünden geçti. Yeşil beyaz pijama altının ıslanan paçaları ve terliklerinden görünen mavi ayakları. Öğretmen başıyla selam verdi, gülümsemek için biraz erken. Ben başımı öne eğdim. Ardındaki kedinin süt miyavlamalarıyla merdivenleri çıkıp o yalnız akademisyen bacakları üstünde taş salona girişini izledim.

Buradaki pencerelerde kendimi bir turist gibi hissetmemi sağlayan şeyler görüyorum. Yağlı ve buğulu camın ardında sakallı bir adam. Çaydanlıkların içine çay falan koyuyor. Azıcık

da bana ver. Sanırım Hıristiyan Öğrenci Hareketi'nde görmüştüm. Atılgan ve içten bir adam. Ah, etkinlik takviminde okuduğumu hatırlıyorum. Hıristiyan Öğrenci Hareketi'nin Hıristiyanlık inancını anlamak ve bir Hıristiyan gibi yaşamak isteyen öğrencilerin birliği olduğunu yazmışlardı. Üyelik için bu istekten başka bir şart aranmıyordu. Yalvarırım, beni de sahiplenin. Bu adamla orada tanışmıştım. Ne çok şey unutmaya yatkınlığım var. Hıristiyan Öğrenci Hareketi'ne açık bir kalple gitmiştim. Ve açık bir ağız. Ve kurtarılmaya dair mahcup bir farkındalıkla üç numaranın kapısında dikilmiştim. Sarışın, kıvırcık saçlı bir adam bana doğru gelip güçlü ve sıcak bir karşılamayla elini uzatmıştı. Küçük topluluğumuza hoşgeldiniz, buyurun, sizi tanıştırayım. Hukuk mu okuyorsunuz? Sizi okulda görmüştüm. Burada çok küçük bir grubuz. Bu Bayan Feen, Bayan Otto, Bayan Fitzdare, Bayan Windsor ve Bay Hindes, Tuffy ve Byrne. Şimdi izninizle size biraz çay vereyim. Açık mı koyu mu? Açık lütfen. Köşedeki gaz ocağının üstünde bir çaydanlık, akşamın içine buhar salıyor. Bir piyano. Bayan Fitzdare yumuşak yünlüden açık gri bir elbise giymişti ve titreşen burnumun altından geçerken, bir kış parfümü. Bana bir kremalı kek teklif edip ilk gelişiniz mi diye sormuştu. İlk kez, evet. Onu harika bulmuştum. O kolejden çok fazla ilgilenen yok derken, öne doğru eğilip müşfik bir sesle, sıcak bir grup, demiştim. Öyle olmaya çalışıyoruz. Ah, bence hayranlık uyandıracak kadar başarılısınız. Özellikle dua toplantılarınıza katılmayı dört gözle bekliyorum. Halemi görmesine izin verdim ve çok sevindiğini söyleyip şarkı söylemekten hoşlanır mıyım diye sordu. Şarkı söylemek elbette tam bana göre. Lütfen bir şeyler daha anlatın, Bayan Fitzdare. Grupta çok iyi sesi olanlar var. Ya siz, Bayan Fitzdare, sizinki de öyle mi? Ben. Bazen. Belki. Tekrar burnumun altından geçin. O gece Dublin'in soğuk kokularına ve son ışık hüzmelerinin altına çıktım. Umut dolu koca bir yürekle Dame Sokağı'ndan aşağı yürüdüm. O küçük grupta döne döne yükselen notalarımı söylemek. Her konuda tam anlaşma içinde değilsek de en azından o nazik düşünceli yüzleri, o parlak gözleri içimi ısıtmıştı. Onları öyle çok sevmiştim ki.

Queen's Tiyatrosu'nun arkasındaki iki binanın köşeleri arasından yürüdü. Kış için her yerin kapandığını hissederek.

Bu arkada kalmış ve hiç fark edilmemiş yer. Bir gece sahanın yanındaki çimenlik sete tırmanıp diz kapaklarımın arasına gözyaşı dökmüştüm. Ve cumartesi öğleden sonraları buraya gelip bir topun peşinde birbirlerinin kafalarını kırışlarını seyrederdim. Sahanın kenarlarına atkıları ve kaldırılmış yakalarıyla dizilmiş birkaç kişi olurdu yalnızca. Şu arkada şeyleri bir araya getirip bom diye patlattıkları fen binaları var. Ve Botanik Bölümü ve güzel bitkiler. Diploma için yalnızca bitkiler yetiştirmek zorunda olmak hoş bir şey olmalı. Ve sınav salonu. Yaşama izni için yalvarıyor. Çoğundan daha iyi. Gramofon Topluluğu'na gitmek için bir şilin harcadığım Fizik binası. Serin ama zevkli. Ve tenis kortlarının ötesinde Zooloji binası. İçinde etkileyici bir böcekçil koleksiyonu ve salonun ortasında duran bir fil var. O merdivenlerden çıkıp ziyaretçiler için konan parlak zili çalardım ve içeri bakarken eşlik etmek için gelip beni alırlardı. Ve hukuk derslerinden sonra yarasalara bakmak için bu müzeye gelirdim. Keyifli birçok küçük uğraşım olduğu söylenebilir. Uzmanlık alanım doldurulmuş hayvanlar. Ve spor salonu. Orada bazen Jim Walsh'la tenis oynardım. Bunu da bilmiyordunuz. Ve soğuk ki ne soğuk suyla dolu o küvet. Sahadan gelen yontulmamış ragbiciler böğürerek içine dalsın diye. Bense güzelce bir haşlanana kadar duşun altında durmaktan memnundum.

Sebastian Trinity College arka kapısının kemeri altından geçti. At arabası ve otomobillerin vahşi manevraları arasında Fenian Sokağı'nı geçti. Başı önünde yürüyerek, ne taraftan gideceğini anlayabilmek için arada bir başını kaldırdı. Merrion Sokağı'ndan yukarı ve güneş hükümet binalarının üzerinden parlayarak çıktı. Sabah kalçalarını sallayarak kapılara dalan sekreterler. Hepsinin dudakları parlak kırmızı. Geniş sırtlarında kırmızı paltolar. Koyu renk paltolarıyla geçen kırmızı burunlu, elleri çiğ kırmızı adamlar. Kızların ayak bilekleri morarmış. Devam ediyorum. Daha hızlı. Lower Baggot'tan ileri. Hemen sağ, Pembroke'u geç ve onyedinci yüzyıldan kalma güzel kapılarıyla meydanın etrafından topukla. Fitzwilliam Place'den geçtim ve geçerken de demir parmaklıklara dokundum. Dar bir kapıyı açıp dik merdivenlerden inene kadar. Çalıyorum. Cevap yok. Pencereye S.O.S. tıktıkla. Kesin kapıya gelecektir. Tone'un

denizcilikte müthiş bir adam olduğunu biliyorum. Işık açılıyor. Kapı da açılıyor ve Malarkey başını uzatıyor.

"Tanrım, Sebastian, emin olmam gerekti."

"Ve çok haklısın. Selam Tony."

"Kapıya haftalardır bakmadım."

"Ev sahibiyle ufak bir sorun mu?"

"Sıçmış durumdayım. Sen nasılsın? İçeri gel de kapıyı sürgüleyeyim."

Tony kapıyı kapatıp kalın bir kalası yerine indirdikten sonra, bir sürü takozu tıkıştırıp sağlamlaştırırken Sebastian da arkasında durup onu seyretti.

"Hiiiiii aferin Tone. Aferin."

"Of Tanrım gençliğim elden gitti. Artık çalmakla yetinmiyorlar, kırmaya çalışıyorlar. Bütün gece üstünde çalışıp sabaha hazır ettim. İki polisle geldiler, kocaman aynasızlar, yerinden bile oynatamadılar. Onlar lanet olası kâğıtlar ellerinde dışarıda dikilip bir şeyler geveleddiler, ben de içeri girecek ilk kafayı uçurmaya hazır, kapının arkasında bekledim. Çocuklara yazık oldu, hiç dışarı çıkartamıyorum."

"Yani, Tone, neler oldu?"

"Her şeyi taşıdım. Terry ile çocukları köye yolladım. Ben bu mezarın içinde direniyorum, olur da belki tahliye etmekten vazgeçerler diye. Ne hoş, değil mi."

Sebastian pencere kenarına oturdu. Tony fırına dayanıp, üst üste attığı ayaklarında çoban çarıklarıyla, kavuşturduğu kollarının üzerinden sırıttı. Fırın ve üstünde asılı tek bir tencere dışında bomboş duran odada sesleri kalın ve nemli duvarlarda yankılanırken. Birbirlerine baktılar. Dangerfield eğilerek iki büklüm oldu. Ciyakladı. Tony başını geriye atıp güldü. Pencereler sarsıldı.

"Bunun bir sonu yok der miydin Tone? Şimdi der misin artık?"

"Hem de nasıl derim ve tüfeğe koyacak bir kurşunum bile yok."

"Biraz uykuya hazırım der miydin, 'Nevin'de* bir şekerlemeye? Burada Tone'un bedeni yatmaktadır. Geride yalnızca bir inilti bıraktı. Der miydin?"

* Glasnevin Mezarlığı (ed.n.)

"Sebastian hepimizin işi bitik. Bu son ay cidden en kötüsüydü. İşler kötüyken daha kötüsü olamaz deyip duruyorsun kendine. Sonra daha da kötü oluyor. Ve artık endişelenemeyecek kadar yorgun ve göçmüş hale gelinceye kadar da öyle kalmaya devam ediyor. Bu işler böyle yürüyor. Öyle kötü ki ya neşelenirsin ya da ölürsün, anasını satayım. Clocklan haklıydı, orospu. Şimdi yukarıda Tanrı'ya bulutları satıyordur."

"Kenneth anlattı."

"İşte böyle yapacaksın. Bir şişe Jameson alıp posta gemisinden atla. Yaşlı orospu bir yerde karaya vuracak mı diye gazeteleri okuyup duruyorum. Gelecek yaz bir plajda ortaya çıkıp birkaç zavallı korunmasız çocuğun ödünü kopartmak tam ona göre bir iş."

"Sence gerçekten gemiden atlamış mıdır, Tone?"

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum. O zamandan beri yaşlı orospudan haber alan olmadı. Cardiff'te falan bir iki papel için ihtiyar bir cadıyı düzüyorsa hiç şaşmam. O'Keefe da sonunda gitti. Yazık."

"Açık denizlerde."

"Çok yazık oldu."

"E, Tone, sen ne yapacaksın?"

"Ne bileyim, anasını satayım."

"Nerede uyuyorsun?"

"Gel de göstereyim. İyice bir gülersin."

Sebastian uzun koridorda takip ederken, sesleri karanlık derin odalardan yankılandı. Sebastian kapıda durdu. Malarkey duvara gitti ve pürtüklü taşta tutuşturduğu kibritle bir gaz lambasını yaktı.

"Dönek İsa. Yani Tone bu biraz muhteşem bir şey."

"Seni güldüreceğini biliyordum."

Bu uzun pembe odada. Her iki uçta da duvara çakılmış demiryolu çivilerine bağlı kalın halatların üstünde siyah bir paltoyla desteklenmiş dev bir hamak vardı.

"Tone, Kutsal Oliver hepimizin duacısı olsun."

Tony çevik ve ustaca bir sıçrayışla mamut siyahı beşiğinin ortasına indi. Elini uzattı.

"Duvardaki şu ipi bana ver, Sebastian."

Sırıtkan Malarkey iple birlikte kendini duvara doğru çekti, bırakarak parmakları arasından kaymasına izin verdi. Hamak yavaşça ileri geri sallanmaya başladı. Dangerfield'ın kapıdan gelen güçsüz hayvan çığlıkları.

"Tone, eğer Katakomb'da olmasam, Katanın derinliklerinde senin gibi dürüst bir adamla olmasam gördüklerimin yalan olduğunu söylerdim ama gördüğüm ve izlediğim şeye inanırım ben."

"Sana bir şey söyleyeyim. Eğer bu şey olmasa aklımı kaçırırdım, Sebastian. Beni kurtaran bu oldu. Şu palto ve biraz paçavradan başka uyuyacak yerim yoktu. Yerde varoşlu fareler topluluğuyla birlikte gözüme uyku girmiyordu. Böylece zengin bir Amerikalının verdiği şu paltoyla ve tefeciye rehine verecek bir şeyler aranırken bulduğum şu halatla işe koyuldum."

Tony paltoyu kaldırdı.

"Bunu eski tel ve kumaş parçalarından kendim ördüm. Bana iyi gaz verdi."

"Tony, o kadar zekisin ki kimse seninle boy ölçüşemez."

"Öyle olmak gerekir, Sebastian. Anlat, ne haberler var?"

"Londra'ya gidiyorum."

"Olamaz."

"Bu akşam posta gemisiyle."

"Neler oldu?"

"O kadar karmaşık ki bilemiyorum."

"Anlaşıldı."

"Tone, hepimiz duvara gidiyoruz."

"Bir seneden fazla zamandır beni buradan çıkarmaya çalışıyorlar ve daha başaramadılar. Bu hayattan aldığım tek doyum bu. Şu ev sahibini kazıklamak. Ama söyleyeyim sana Sebastian, İrlanda'da tek bir patates kalmayana kadar, pes etmeyeceğim. Benim işim bitmeden önce birçok surat dağılmış olacak."

"Onlar ve biz, Tone."

"Sorun çocuklar. Ne yapacağımı bilmiyorum. Yaşayacakları bir yer lazım. Bir şeyler bulmam gerek. Bir yerlerden biraz papel. Biraz mangırım olsa Wicklows'da küçük bir çiftlik alabilirdim."

"Gangster ol."

"Sebastian, yapamam."

"Tone, gururun seni ele geçirmiş."

"Tam taşaklarımdan yakalamış durumda."

"Tony, bence birer tek bize iyi gelir."

"Bunu son söylediğinden beri ilk kez haklısın sanırım."

"Bekle de bir tuvalete gideyim."

"Gidemezsin."

"Of, Tone, yani?"

"Tanrım, lanet olası şeyi söküp limanda otuz şiline okuttum."

"Elinin körü."

"Biraz da ara kablosu, sekiz şilin altıya gitti."

"Daha ne kadar düşeceğiz."

"Çaresiz durumdayım."

"Şimdi Tone, anlat bana. Profesyonel açıdan ilgimi çekti. Böyle bir şeyi limana götürmeyi nasıl başardın?"

"Bebek arabasıyla. Üstüne kurdele bağladım. Yastık ve battaniyeyle."

"Zannedersem Tone, bebek arabalarında her ikimizin de bebekten başka birçok şey ittiğimiz söylenebilir."

"Terry kriz geçirdi."

"O nasıl?"

"İyi."

"Ya çocuklar?"

"Bir şeyden haberleri yok. Her şey harika. Çocuk olmanın güzel tarafı. Yoksunluk duydukları tek şey sevgi ve yemek."

"Ve tek bir patates bile kalsa, ha Tone?"

"Haklısın."

"O zaman artık bira. Bira zamanı."

Ön kapıda durdular. Tony detaylı destek mekanizmasıyla uğraşırken.

"Şunu seyret şimdi, Sebastian."

Tony kalın kalası kapının yanında dikey duracak şekilde ayarladı. Sebastian dışarı çıkıp ilgiyle olanları izledi. Tony kapıyı çarptı. İçeriden yerine oturan kalasın sesi.

"K.O.P. aşkı için."

"İyi değil mi?"

"Düşmanım olmanı istemezdim, Tone. İçeri nasıl giriyorsun?"

"Şimdi seyret."

Tony kömür mahzeninin kapısını açtı. Sırıtarak duvar boyunca dikkatle elini uzatıp. Bir ipi tuttu.

"Bu duvardan geçiyor ve yapman gereken tek şey kalas kapıya geçene kadar çekmek sonra da açıl susam. Çok uğraşmam gerekti."

"Birisi demişti ki Tone, bir kulağından altmış bin volt alıp ötekinden çıkartırken bu arada da *Batı Uyandı*'yı söyleyebilirmişsin."

"Bunu hangi Allahın belası söyledi sana? Duyulmasını istemiyordum."

"Hiiii, biz kazanacağız. Kazan kazan kazan. Duyuyor musunuz beni? Kazanacağız."

Lower Baggot Sokağı'na doğru yürüdüler. Köşedeki bara girdiler. Malarkey zengin bir Amerikalının sırtında daha iyi günler görmüş giysileri gizlemek için yakalardan içeri özenle sokulmuş sarı yeşil incecik çizgili mor bir atkı takmış. Dangerfield kadın yağmurluğunun önünü bebek bezleri için kullanılan koca bir çengelli iğneyle kapatmış.

"Sebastian, güvenilir kaynaklardan duyduğuma göre pansiyonerin sana birazcık veriyormuş."

"Efendim, Tone."

"Seni uyanık orospu."

"Bayan Frost, Carmelite tarikatına katılıyor."

"Pabucuma anlat."

"Seni temin ederim, Tone, hiç şüphen olmasın, ikimiz arasında, cinsel ya da başka nitelikli hiçbir alışveriş olmadı. Tam aksine, Bayan Frost ve ben birlikte sık sık Bereketleme ayinlerine katılırdık. Kutsal suyu yanaklarımıza sürdük. Yüzümüzdekilere. Sesi çok iyi biliyor musun. Biraz bariton ama yürekten. Evet, yürekten. Bu işe yüreğini koyuyor. Ta derinlerinden söylüyor."

"Bayan Frost'u gece gündüz ve en çok da geceleri düzmediysen, ben de içkiyi ve at yarışlarını hayatımın sonuna kadar bırakırım."

"Hiiiiiiii."

Tezgâhtaki penileri toplayıp, Baggot Sokağı'ndaki başka bir bara gittiler. Hafif bir ürperti hissettiğini söyleyen Sebastian birkaç duble brendi içti.

"Biliyor musun Sebastian, elime birkaç papel geçer geçmez bir çiftlik almam lazım. Yaşamanın tek yolu. Çuvalla para yaparsın."

"Tone, bence çiftlik işine gereğinden fazla anlam yüklüyoruz. Çiftliği al ve sonra şafak vakti dışarı çıkıp domuzları besle ve sonra da boğanın teki gelip götüne boynuzu geçiriversin."

"Haklısın."

"Gittiğime üzülüyorum, Tone."

"Hiç de değil."

"Biraz hüzün var. Cenaze vapuru. Ama değişikliğe ihtiyacım var. Suyun üstünde uzaklara. Yeşillik yok olacak. Senin gibi doğrudan gerçek kralın soyundan gelen birinin kendi ülkesinde bu kadar zorluk çekmesi çok garip, Tone. Toprağın ve patateslerin olmadan."

"Bu lanet olası kanım asil olmasa çoktan hastaneye satmıştım."

"Ama sakın karıştırma, Tone. Bunu sakın yapma. Bizim günümüz de gelecek. Açlığı ve birkaç şeyi daha geri püskürtelim yeter, nasılsa günümüz gelecek."

Barların susamışları dışarıda tutmak için koca demir parmaklıkları kapılarının üstüne kapattığı kutsal saat iki buçuk. Beyaz bir masada oturup tabaklar dolusu kızarmış jambon, yumurta ve patates kızartmasını götürdükleri Green Cinema'ya gittiler. Çıktıklarında trafik tıkanmıştı. Arabalardan çıkmış kafalar ve ötüp duran kornalar. Sokağın aşağısında iri cüsseli koca bir adam yolun ortasına yatıp uykuya daldı. Kimileri alkol aldığını söyledi. Ötekiler şehrin nabzını duyup duyamayacağını anlamaya çalıştığını. Sebastian dans edip havladı. Kalabalığın içinden gazeteci çocuklar ne yaptığını sordular. Köpek dansı, evlat.

Grafton Sokağı'nın cuma keşmekeşi içinde yürüyerek sinema önünde bekleyen müşterilerin yanından geçtiler. Şehrin üstünü kaplayan ağır gökyüzü. Karanlık karanlık. Grafton Cine-

ma Cafe'nin parlayan ışıkları. Sığınağım. Şehir boyunca genel bir durum haline gelen trafik sıkışıklığında sel gibi akan bisikletler. Burunlarını kollarına ve soğuktan şişmiş parmaklarına silen adamlarla tıklım tıklım dolu barlar. Arı gibi çalışan barmenler. Haftalıkların alındığı günün sahte güveniyle dolu ve pazartesi kesilen seslere hizmet ediyorlar. Ve şimdi de Wicklow Sokağı'na giriyoruz çünkü bu sokakta her zaman için özel bulduğum bir bar var. Maun ağacı ve fıçıların en iyisi orada. Oraya gittiğimde adam bana iyi davranır ve hatta tiyatroya gidip gitmediğimi bile sormuştu. Bir kez olsun doğrudan yalan söylememiş ve hayır demiştim. Yalan söylediğimde ne derim? Söyleyeyim size. Derim ki benim adım Gooseky, kelebek gibi uçar arı gibi sokarım.

Dangerfield eliyle adama iki bardak bira ısmarladı. Bir köşeye çekildiler. Bardakları rafa koydular. Tony bir kutu izmarit çıkardı.

"Aman Tanrım. Tone."

"Bunları Trinity'deki bir Amerikalının şöminesinden çıkardım. Hepsini içmeden atıveriyorlar."

"Çek şunları. Çek de Tone bir cömertlik anında seni yirmilik bir paketle ödüllendireyim."

Sigaraların üstüne eğilip çocuğu çağırıyorum. Dublin şehrinde bir zaman gelir, camlar sıngırdar. Sabah umutsuzluğu ve öğleden sonranın edilgen ıstırabı bir neşe jölesinin içinde meyvelenir. Ve sonra eridiğinde her yer yapış yapış olur. Tony'nin yüzüne bakıp İrlanda'yı görüyorum.

"Eğer paran olsaydı, Tone, ne yapardın. Bir sürü paran."

"Gerçeği mi istiyorsun?"

"Gerçeği istiyorum."

"İlk iş, bir takım yaptırırdım. Sonra Seven Ts'e gelir barın üstüne yüz paundluk banknot koyardım. Herkes benden. O'Keefe'a yüz papel yollayıp geri gelmesini söylerdim. Hatta, yeterince sarhoş olursam, Harry ve Grafton'ın köşesindeki kaldırıma bir plaket koyardım. Percy Clocklan, düşkünler evinin hademesi burada osurmuştur, Nur İçinde Yatsın. Sonra, Sebastian, College Green'den başlayıp buradan Kerry'e kadar her santimetrekaredeki barda içip sarhoş olurdum. Yaklaşık bir yılı-

mı alırdı. Sonra Dingle Yarımadası'na giderdim, Slea Head'in ucuna kadar yürürdüm, bitkin, ıslak ve beş parasız. Orada oturup göz yaşlarımı denize dökerdim."

"Tone, al şunu."

Dangerfield, Malarkey'nin avucuna katlanmış bir paund sıkıştırdı.

"Tanrım, sağ ol Sebastian."

"Hoşça kal, Tone."

"İyi şanslar."

El sıkışma. Sebastian bardağını boşalttı. Eli önünde yağmurluğunun açık yerlerini kapatarak, bir yol bulup sokağa çıktı. Köşede durdu. Başını kaldırıp yabani, karanlık gökyüzüne baktı. Yağmurluğu boğazından iğneledi. Sinsi hava akımlarını durdur. Ve eller soğuk ıslak ceplere. Penileri ovuşturup ısı yaratmaya çalışarak. Bir pasaportum var. İki saat kaldı. Bu sokakta yürüyen orospular görmüştüm. Şurada tabak çanak satarlar. Ve şu hırdavatçının koca siyah vitrini. Oradaki leğenleri bir düşün, müllerce bakır boru, küvetler ve çim kesme makineleri. Buraları seviyorum. Ülkenin mezarlığa çok uzak olmayan bir bölgesinde ölmek istiyorum. Kırsal bölge olsun. Son yolculuk kırsal bölgede. Kulpları olmayan bir tabut. Tek isteğim çok sıkı çivilenmesin.

Sebastian, Bleeding Horse'un yan kapısından girdi. Bir Power's Altın Etiket götürdü. İngiliz gibi giyinmiş bir adam yanına gelip Fransızca konuştu. Ödümün yeşil olduğunu söyledim. Fransızca biliyorsunuz dedi. Guu guu mik mik.

Kapıdan dışarı. Sokaktan yukarı. Basamaklardan aşağı. Pencereden içeri bak. Kapıyı çal. Terliklerinin sesi. Sancılı bir tereddüt anı. İçeride kendiminkine değdirdiğim bir beden var. Yaladığım, çimdiklediğim, iteklediğim, gıdıkladığım. Ha evet, bazukalarını. Ve onunki gibi popoları elediğimde ne çok çabuk ne de asla unutmam. Rica ederim kalp cehennem çekiçleri gibi çarpmayı bırak. İşte kapının yanından saçları çıkıyor.

"Benim."

"Ah."

"Girebilir miyim? Lütfen. Biliyorum koca pisliğin tekiyim. Koca bir hayvan. Falan. Biliyorum. Ama."

"Çok kötü içki kokuyorsun."

"Chris, haç çıkartıyorum, her iyi Papaistik Katalitik gibi."

"Gir o zaman. Otur. Ayakta durman gerekmez. Otur. Kullanılmak istemiyorum. Aynı ayağını soktuğun bir ayakkabı gibi. Neden daha önce beni görmeye gelmedin?"

"Bir saat içinde posta gemisiyle Londra'ya gidiyorum. Neşelen."

"Neşelenmiyorum. Senin köseleden ruhun için olmaz."

"Hop. Dur bir dakika. Bak böyle hissetmeni istemem işte. Lütfen. Kösele değil. Belki alçı ya da yeşimden olabilir."

"Neden bunu daha önce söylemedin? Hayatın karman çormandı ve yanlış anlaşılmalar vardı."

"Vardı. Haydi ama. Çık da benimle bir içki iç."

"Hayır."

"Lütfen ama."

"Sen beni ne sanıyorsun? Her gün burada. Tek başıma. Belki gelirsin diye. Bir haber bile yok. Nasıl bir his sanıyorsun? Bir kadının neler hissedeceğinden haberin var mı? Hayat hakkında tek bir şey bilmiyorsun sen."

"Hayatı biliyorum. Ben de onun içindeyim."

Chris dönüp bir külodu düzleştirdi. Ütüyü dantelin üstünden geçirdi. Katlayıp ütülenmiş giysiler yığınının üstüne koydu. Sebastian, dinleme moduna göre ayarlanmış yüzüyle oturdu. Dirsekleri diz kapaklarında. Bacakları destek almak için hafif çaresizlik içinde ayrılmış ve çenesi birleştirdiği ellerinin üstünde.

"Bir not yazamaz mıydın?"

"İstedim ama."

"Ve şimdi de gideceğini söylemek için çıkıp geliyorsun. Öylesine. Sen hiç acı çekmedin mi? Hiç mi mutsuz olmadın?"

"Hatalar yaptım. Beni ne zaman enseleyeceklerini bilemiyorum. Kalpsiz değilim. Rahat bir nefes alabilseydim. Her şeyi telafi ederdim. Bana iyi davranan insanları unutmam. Ama kıçıma bir kazık geçme, kovalanıp pataklanma riski altındayken, elimden gelenin en iyisini yapmak zorundayım. Londra'da yeni baştan başlayacağım. Denizler ötesinden beklediğim biraz para var. Ben kötü birisi değilim."

"Aptallaşma."

"İrlanda bana fazla geldi. Sataşmalar, hakaretler. Sen Londra'ya gelebilirsin."

"Yazıp anlat bana."

"Gelecek misin? Tanrım, gel."

"Yaz bana. Bu ceket çok komik görünüyor."

"Benim sihirli pelerinim. Küçücük bir öpücük."

Kimsesiz bodrum katında öpüşmek. Holde ayak sesleri. Yumuşatılmış ellerinden birini tutarak. Barıştım. Yukarı ve dışarı. Son bir bakış. Hoşça kal.

Sırtımı döven bir ani rüzgâr ve yağmur. Şimdi karşıdan karşıya geçip sıcak ışıklı otobüsün içinde sallanmaya. Kapısını kapatan Chris'i görüyorum. Otobüsçünün zili ve sıcak nemli hava. Penceredeki şu buharı biraz silelim çünkü dışarıda oyuncaklarla, biftek parçalarıyla dolu vitrinler ve barların lekeli gizli pencereleri var.

Limanda demir atmış gemilerin şekerlemeli armavutkaldırımı üstündeki borda iskelesi ışıklarına doğru seğirten çanta yüklü silüetler. Karanlıkta beyaz kanatlarını çırpan martılar. Girişteki ışığın altında, taksiler ve gazeteci çocuklar arasında etrafa vedalarını dağıtan yolcular. Son *Evening Mail*'imi alıyorum. Doğu'ya gidiyorum. Daha yerleşik uygarlıklara.

"Bagajınız, efendim?"

"Yok."

"Deklare edeceğiniz bir şey?"

"Hayır."

Dar ve dik trabzanların arasından. Geminin çıplak sarı ışığı. Bu güverte boyunca denize kalkan oluşturan pencereler. Sekize geliyor. Neredeyse kalkacak. Vapurun Liffey tarafına git. Blessington'dan akan sular orada. Palamarı öteki tarafa alan adamlar. Biraz denizcilik görmek istiyorum, çocuklar. Ustalıklı. O iskarmozlarla çok fazla gürültü yapıyorsunuz. Güney tarafta Trinity College var, Ballsbridge, Donnybrook, Milltown, Windy Harbour ve ötesi. Hepsini biliyorum. Dizlerimin arasında soğuk, öldürücü bir rüzgâr. Küçük dağların eğik kara dorukları. Bu ışıktan halının içinde. Bütün minik zavallı umutsuzluklarım. Kulemden seyrediyormuşum gibi. Gemilerimi deniz ke-

narlarından topluyorum. Ölmekte oldukları yerlerden çağırdım. Gitmek istemiyorum. Ama eğer gitmezsem? Artık benim diyebileceğim hiçbir yer yok. Ne diyebilirim ki? Söyleyin bana. Ne diyebilirim? Sonsuza kadar elimde tutmak istediğim onca şey. Yağlı defne yapraklarını yalayıp gelen benek benek su ya da sabahın sessizliğinde ya da gece geç vakit attığım adımlar. Ve eşek anırtıları. Ya da İrlanda'da sırtımın üstüne yatmış dünyadan dışarı bakışım. Yazın bir gün dağdan yukarı yürüyüp Kilmurry'de durmuştum. Dik yeşilliklerin eteklerinden ta Moulditch Kıyısı'na kadar, titreşen mavi bir deniz değiyordu, hafif beyaz. O gün Wicklow'dan Dublin'e doğru giden bir tren vardı. Ellerimin üstünde sürünüp. Yemyeşil ovalık araziye yayılmıştım. Güneş o trenin üstünde parlıyordu. Kalbimi alıp götüren. Düdüğü öttürdüklerinde neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Ve John Rogerson's Rıhtımı'ndaki yıkık dökük evlerin oradan tekrar çıkıyor. Vinçi duyuyorum. Takırtısı ve homurtusunu. Suyun üstünde dönen beyaz köpükler. Yavaşça akıntıya kapılıyor. Diğer gemilerin ve Ringsend yarımadasının yanından. Bu pencereler içinde ateşten bir ev ve yuva var mıdır? Bailey ve Muglins fenerleri arasından süzülen bu gemi. Pigeon House Yolu'nda bisiklete binen bir adam. Howth ve Dalkey. Denizi altımda hissediyorum.

Fırtınalı göklerin
Denizi ezdiği
Ve kalbimin
Ölümle burkulduğu
Bu çarmıhlı cumada
Denize açılıyorum.

25

Şu çengelli iğneyi aç. Bayan Frost'un bluzu. Şu akçıl kazak. Hepsini şu sandalyeye koy. Ve bence çıplaklığımı şu sadık lekeli yağmurlukla örtmeli. Halının üstünde yalın ayak yürüyüş, parmaklar berbat bir şeyin içine batıyor.

Kapıyı açış, o geniş koridora çıkış. Köşeden çıkan bir oda hizmetçisi. O kibar genç gülüşüyle ayak bileklerimi biraz fazla yakından inceliyor.

"Bir banyo havlusu ister miydiniz, efendim?"

"Ben..."

Kafam karışmış, vadilerim yoksulluğun tortusuyla topraklanmışken bir ayak kokusu ihtimaliyle koridorda durmuş, bir havlu üstüne düşünüyorum.

"Bir dakika sürmez, efendim. Banyolarımız güzel ve sıcaktır."

"Şey. Sıcak. Evet. Şurası mı?"

"Sağınızdaki kapı, efendim."

"Peki, teşekkürler."

"Bir şey değil, efendim."

Bu canlı türünün tuhaflıkları. O küçük şapkası. Fırla. O umumi kapıyı itip açarak ışığı açıyorum. Odanın öteki ucunda bütün dünyanın banyo yapabileceği bir küvet. Fazla toparlak ve uzak ve dolu. Mantar üstlü sandalye. Musluklar. Dev gibi şeyler. Şu su geçirmeyen giysiyi çıkartıp libidoyu biraz azdıralım. Aynada egomuzu biraz tatmin edelim. Vücudum hiç de fena değil doğrusu. Belde tatlı bir şişkinlik. Sayılan bir iki kaburga. Kasları şişir. Tanrım. Bir spor kulübüne üye olmalıyım.

Tüm pencerelerden görülebilen soğuk hava akımına bakarak küçük pencereleri kapatıyordu. Bu koskoca şehirde. Burada işadamları var biliyorum. Biliyorum.

Bir tıkırtı. Metakarpal kemiklerin yerinde kullanımıyla ortaya çıkan türden.

"Efendim?"

"Bir saniye."

Kapıyı açış. Çıplak omuz. Alçakgönüllülükten yoksun olduğumu düşünmeyin lütfen. Genç kadın, bu tehlikeli bir iş, biliyorsun değil mi? Demek istediğim, bilirsin, ikimiz, bir erkek ve bir kadın. Açıkçası, sanırım belki de sana sahip olacak kadar ileri gitmemeliyim. Hiç olmazsa nezaketten.

"Buyurun. Güzel büyük bir havlu. Aptal küçük havlular bir karıncayı bile kurulamaz."

"Ha, ha."

"Savaş öncesi, efendim."

"Öyledir, çok teşekkür ederim."

"Rica ederim, efendim."

Kapıyı kapatıp daha çok her yönüyle büyük bir halıya benzeyen şu havluyu alıyorum. Ve muslukları açıyorum ve su akıyor. Kendimi içine indiriyorum. O sıcak merhemin içinde arkama yaslanıyorum. Onca yorgun yıldan ve delik pabuçlarla sokaklarda yürüdüğüm soğuk günden arınıyorum, eğitimli ruhumu taşıyarak, aklı başında biri gibi fıçıların, duvarların ve mazgallı siperlerin arkasından süzülerek, bankalarda ve her yerde bulunamayanı ve hesabını aşanı oynayarak.

Yüzüyorum. Böyle bir şey yok. Vücudum biraz suda asılı kalıyor. Dün gece gemiden çıkışta. Nerede kaldığımı sordular. Hyde Park'ta bir çalının altında. Ve trenden cılız ağaçları gördüm. Bu kadar çok ağaç görmekten sevinç duyarak. Yarın kişisel ilanları okuyayım.

> Bir yıllığına yurt dışına çıkan bey, eksiksiz personelli emlak ve arazisine bakmak için avcılıktan, kır hayatından hoşlanan uygun kişiler arıyor. Hayvanları sevmesi gereklidir. Ücret dolgundur.

Daha çok. Bundan daha çok. Bolluk var diyorum size. Ve başka dürüst insanlar ve benimkilere benzer zarif parmaklar. Ve uzun ince kadınlar. Alçak topuklu ayakkabılarıyla. Ve saflık pembesi. Pas rengi dürüstlük için. Ben eski bir demir parçasıyım.

Koca banyo ısınmış. Mantarın üstünde oturup özenle parmak aralarını kuruluyorum. Aynada son bir kez kendime bakmak için kalkıyorum. Sanırım buhardan biraz büyümüş.

Yağmurluğa sarınnuş, lüksün içine dalıyorum. Büyük ikiz yatak, lavabo ve ışıkta parıldayan ayna. Çiçekli kalın yorgan. Ve herhalde bir Axminster halısı, Bay Skully gibilerin hiç görmediği türden. İrlandalıların böyle küçük görgüsüzlükleri vardır. Sevgili Egbert, beni hâlâ perdelerin arkasında mı sanıyorsun?

Yatağın kenarı rahat ve çıplak. Şimdi bırakın da şurada biraz uzanayım. Daha önce hiç bu kadar çırılçıplak olduğumu sanmıyorum. İnsanın aklına. Başkaları geliyor. Lilly, son zamanlarda seni çok düşündüm. Rahibelere katılma.

Telefona uzandı. Düt düt. Klik klik.

"Bay MacDonn ile görüşebilir miyim lütfen?"

"Bakayım evde mi."

Bu konuşulan aletlerden bir sürü garip şey duyuluyor. Yaklaşan Leprechaun* ayakları.

"Alo?"

"Ben Dangerfield."

"Bir daha söyle."

"Ben Dangerfield."

"Bir kerecik daha."

"Ben Dangerfield."

"Bana bak, Rh negatif kanını bizim gibi zavallılar için harcamış kurtarıcımız aşkı için, sakın Londra'dayım deme bana."

"Mac, buradayım. Ve söyle bana burada şiddet var mı? Şiddetten ve sokaklarda dolaşıp haksızlığa uğramış inananları tekmeleyenlerden nefret ederim."

* İrlanda mitolojisinde genellikle kızıl sakallı, yeşil şapkalı ve cüce olarak resmedilen bir çeşit cin. (ç.n.)

"Telefonu kapar kapamaz, katillerin çıplak ve kıllı göğüslü kralı Parnell'a güvenli ve hızlı geçişinin sağlanması için yeraltına bildirmesini söyleyeceğim."

"Sana takılabilir miyim?"

"Takılmak. Tam tamına. Boğazından tavana takılmak istiyorsan bunu yapabilirim. Bütün misafirlere birer kanca veriyoruz. Tavanımda küçük halkalar var. Oda dokuza onbir ve gecede kırk misafir asabiliyorum. Majesteleri bile bundan iyisini yapamazdı. Tabii ben yatakta uyuyorum. Sabahları o kadar dönen ayağı tepende görmek biraz rahatsızlık veriyor, sanki ezilecekmişsin gibi."

"Biraz mezbahalık durumu var diyorsun yani Mac?"

"Öyle. Seni ne zaman göreceğiz?"

"Hemen. Bir tek, halkın ar ve haya duygularını incitmemek için giyinmem gerekiyor."

"Buraya nasıl geleceğini biliyor musun?"

"Biliyorum sayılır Mac. Ama bu çok gizli. Kimseye tek kelime etmedim. Bir saat içinde oradayım."

"Kırmızı, beyaz, mavi halı dışarıda olacak. Kapının önünde kocaman iki hayvan var. Elini soldakinin ağzına sok, politikayla bir ilgisi yok, ve dilini çekiver."

"Eğer ısırırsa, Mac, seni hiç affetmem."

"Bay bay."

"Bip bip."

Ah, oh ne güzel işte bu. Ben kızgın bir aygırın. Pembe gözlü. Beni bu halde görmek istemez miydin. Marion, istemez miydin? Dargın değilim. Ah hayır. Gayet sakinim. Tamamen rahatlamış. Ama işler olması gerektiği gibi olduğunda Mayfair'de yanıma taşınmaya çalışıp yine her şeyin sütliman olacağını zannetme. Korkma. Vefasızların da günü gelecek ve götüne güzel bir tekme yiyeceksin. Tanrım bu gece ne kadar iyi görünüyorum. Yanaklarıma renk gelmiş. Burun deliklerim içimdeki duyarlılıkla nasıl da titreşiyor. Şu musluktan yüzüme biraz sıcak su çarpayım. Bu sabun kokulu. Mary, seni bununla yıkayacağım.

Lobide gülücükler. Tabii mermer koridorlar. Gece hayatının içine. Sokağın karşısında sessiz bir park. Hoşuma gitti. Çev-

resinden dolaşıp. Metroya in. Herkes mücevherler takmış. Şu kızın gri takımı çok hoş. Parmak eklemleri biraz kalın. Ama bacakları çok güzel olmalı. Umarım onu kestiğimi düşünmez. Çünkü cidden mesafeliyim. Yalnızca bacaklarına bakıyorum ve üst tarafların nasıl olabileceğini merak ediyorum. Hatta belki MacDoon'a nasıl gideceğimi bile tarif edebilirsin bana. Bu koltuklar çok rahat. Bacaklarımı böyle tutuyorum çünkü bence topuklarım her an düşebilir. Buradan sonra ayaklarımı sürüyerek yürümem gerekecek. Kovalanmak için kötü bir zaman.

Bakılacak onca yüz. Şu merdivenlerden yukarı. Bacakları olağanüstü. Ona yolu sormalıyım. Sormam lazım.

"Afedersiniz, Minsk House'a nasıl gidildiğini söyleyebilir misiniz acaba?"

"Evet, tabii. Sağdan üçüncü sokak."

"Teşekkür ederim. Bacaklarınızın muhteşem olduğunu söylememe kızmazsınız umarım?"

"Şey, yok. Kızmam herhalde."

"Öyleyse onlara çok iyi bakın. Ve tekrar çok teşekkürler."

"Ben teşekkür ederim."

Onu çağıracak cesaretim yok. Böyle bir kız düzgün bir ilişkiyi hak eder. Dişleri biraz küçük ama orantılı ve temiz ve orantılı ve temiz olanları büyük ve kirli olanlara her şekilde tercih ettiğimi her zaman söylemişimdir. Hiç de fena bir yer değil. MacDoon'un her şeye rağmen modaya uyduğunu söylemek lazım ve bu şehri biraz da olsa gördükten sonra ona katıldığımı söylememek elde değil. Aman Tanrım. Şurası olmalı. Şunlar aslan mı ne. Elimi oraya hayatta sokamam, bir daha asla çıkmayabilir. Ama yapmam lazım. Kutsal Oliver beni sivri dişlerden korusun. Çek demişti. Kimseye bahsetmemem gereken bir şey gibi. Hiçbir yerde bir şey göremiyorum. Belki de Mac içeride bir işler çeviriyordur. Ne çılgın adam olduğunu bilirim. Bir şeyler duyuyorum.

Açılıp kapanan bir kapı. Duvardan geçen bir gölge. Bir fıçıya eğilen bir şekil. İçine bir şeyler tıkıştırıp, bir şeyler çıkartıyor. Birisi bir şeyler söylüyor.

"Hey. Hey, Mac? Mac, sen misin?"

MacDoon. Dans eden küçük silüet. Gözlerinin kraliyet mü-

cevherlerine benzediği söylenir. Çenesinde kırmızı sivri bir sakal. Tam bir Leprechaun. Mac'le konuşurken çok bağıramazsınız, yoksa patlayıverir.

"Aşağı in, aşağı in, aşağı in. Aşağı Dangerfield aşağı."

"Mac, bugünlerde tanıdığım herkes bodrumlarda yaşıyor. Neden acaba?"

"Zamanın gerekleri, zamanın. Ve elinin nasıl dağıtıldığına bağlı. Bu taraftan, Danger. Karmaşanın ağzından içeri."

Çevresinde ağız olan bir kapı vardı. Dudakları kırmızı ve dişleri beyaz.

"Mac, bu çok korkunç. Dışarı sindirilmeden çıkacak mıyım."

"Ve sarkıntılığa uğramadan."

"Londra'da olmak beni çok rahatlattı, Mac."

"Otur. Gözlerinde biraz kaygı var gibi geldi bana."

"Bir parçacık."

"Şimdi her şeyi anlat. Cehennemde yeni çanlar varmış diye duydum."

İki güzel koltuk vardı. Bir zamk kavanozunun üstünde mavi alevle yanan gaz ocağı. Duvarlarda özel askılar. Büyük, orta boy ve kıvrık, ve Mac'in dediğine göre, bir tanesi yalnızca görüntü olarak askıya benzeyen. Rengârenk küçük bir kutunun içinden iniltiler geliyordu.

"Mac, bu nedir Allah aşkına?"

"Yavrucuklar."

"Tanrım."

"Şimdi Danger bana haberleri anlat."

"Eh sanırım uzun, bayağı uzun bir yol geldiğimi söyleyebilirim. Şu anda her şeyi görebiliyorum. Zor, feci ve hatta zaman zaman haksızlıklarla dolu olduğunu söyleyebilirim. Konuya bu şekilde bakabilir miyiz."

"Danger, ben kan istiyorum."

"Eh tabii bir miktar kan da oldu. Birazcık. Ve karmaşa. Marion Felicity ile birlikte Withwait'te."

"Bir dakika sözünü keseceğim, Danger. Bak ben her zaman doğru olan şeyi yapıp Withwait Malikanesi'nin bir kanadını ele geçireceğini düşünmüşümdür. Dublin'de olayların doğal ola-

rak bu şekilde gelişeceği zannedilmiştir hep. Amiral Dikkafa Wilton'ın suçluluk duygusundan intihara sürüklenmesini takiben yaşlı Leydi Wilton'ın da bu sarsıntıyı atlatmak üzere acilen Harrogate'e yollanmasının üstüne avlanma iznini satıp Wihtwait'in küçük beyi olmanın yalnızca zaman meselesi olduğunu düşünürdük. Çok havalı Danger."

"Mac katılıyorum. Ölüm çok işime yarayabilirdi."

"Ayrıca ihtiyar Dangerfield'ın da iyi olmadığını duyduk."

"Doğru Mac ve açıkçası bu durum beni çok endişelendiriyor. Sıçmış haldeyim. Bana kâfir diyorlar. Kendi delinmiş postumu kurtarmaya çalıştığımı söylüyorlar. İşte aksanımdan başka hiçbir şeyim olmadan buradayım. Ne bir ocak ne bir ev. Ama burada olmak hâlâ umut varmış gibi hissetmeme neden oluyor. Ve sana şu kadarını söyleyeyim. Bana ne kadar kötü davranılmış olursa olsun yardım elini uzatanları unutmayacağım. Tone Malarkey şu anda bile yeraltındaki surlarının arkasında. Bence Tanrı onu bir kere cennete aldı mı bir daha bırakmaz. Ve sanırım gizlice birkaç papel kazanıp çimento bloklar satın almayı ve arada bir iki tek atabilmek için Daids'e giden bir tünel kazıp kendini içeri betonlamayı düşünüyor. Kalbinin pompalayan bölümlerinin zımparadan olduğunu söyledi. Şimdi ikimiz de biliyoruz ki günümüz bilimindeki uçsuz bucaksız gelişmelere rağmen bu oldukça zor bir durum. Tone bu hale Shannon'dan çıkan canlı somonları yiyerek geldiğini söylüyor. Ve Tone tanıdıklarım arasında hiç yalan söylememiş tek insandır."

"Danger, söylediklerinin doğru olduğunu teslim etmem gerek."

"Allah aşkına şu da nedir, Mac?"

"Hi, hi."

Mac yatağının ayak ucundaki karman çorman yığının içinden bir kanguru kafası çıkardı. Kafasına geçirip salladı. Altına da kangurunun vücudunu geçirip odada dans ederek dolaşmaya başladı.

"Mac, bence bu muhteşem."

"İçki elbisem. Ve bu da, hoşuna gideceğini bildiğim ufak bir hediye."

Mac kahverengi küçük bir Kutsal Oliver kafası uzatıyor.

"Mac, buna ne kadar ihtiyacım olduğunu ve de ona nasıl gözüm gibi bakacağımı bilemezsin. Dişler kusursuz. Oliver'ın en belirgin özelliği. Emeğin için Hiiiiiii ve E. İçlerinde bir gıdım Tanrı bile olmayanlara Oliver'ın güzel ismini yaymama yardım et."

"Dişlerini bir piyano tuşundan yaptım."

"İnanılmaz."

"Taksana."

"Takacağım. Ve şimdi de Mac ikimize birden sormalıyım ki dilimiz damağımız kurumadı mı."

Dişlerin arasından yukarı, gri ağaçlar ve gece. Issız ıslak sokaklarda. Bir hizmetçi gelip şuradaki koca pencerelerin perdesini çekiyor. Kocaman siyah bir araba, lastiklerini sokakta uğuldatarak, yanımızdan kayıp geçiyor.

"Mac, bunları görmek çok güzel."

"Katılıyorum Danger."

"Ve yıllardır böyle zenginlik görmemiştim. Yıllardır. Ve buna ihtiyacım var. İhtiyacım var."

"Burası da işte Dangerfield, Ayı İni ama önce sana caddenin karşısında, çok ilgini çekeceğini bildiğim bir şey göstermem lazım."

MacDoon Dangerfield'ı karşıdan karşıya geçirdi. Bir çeşmenin ve duvardaki bir girintinin önünde durdular. Bir şiir yazıyordu.

Tanrı
Yoksulları
Korusun.

"Mac, şuracığa diz çöküp kaldırımdan ufak bir dua okumam umarım seni utandırmaz. Bu çok hoş bir şey. Daha fazla insan bu şekilde hissetseydi kavga dövüş olur muydu? Olur muydu? Sorarım sana kavga dövüş olur muydu?"

"Diyebileceğim tek şey Danger bu şehirdekilerin kalbine taze bir şehvet getirecek sutyenler tasarlamak geliyor içimden."

Buzlu camlardan gelen tatlı ışıklar. Çiçekleri ve sandviç raflarıyla o salon bara giriş. Cilalı iskemle ve masalar. Yanların-

da köpekleriyle kaliteli insanlar. MacDoon iki bardak birayı getirip parlak masanın üstüne koydu. Susamışlık genel bir insanlık haliydi.

Dangerfield arkasına yaslanıp, bacaklarını masanın altında boylu boyunca kıvırdı. Gülümsedi.

Oturup Dublin'in bu dünyanın Roma'sı olduğu günlerden bahsettiler. Ah o küçük kusurları ve umutsuz durumları. Gemiden atlayan Clocklan'dan. MacDoon hatunun zorlu isteklerinden söz açtı ve artık keşke hiç olmasaydı demeye başladığından ve o kadar büyükmüş ki Londra İtfaiyesi tarafından taşınıp büyük yangınlarda kullanılması gerektiğinden.

Ve o köpekler. Mutlu aç hayvanlar. Keşke benim de bir tane olsaydı. Sokakları pislettiklerini ve bazı zamanlar köylerdeki çeşitli çayırlarda iğrençlik yaptıklarını biliyorum. İnceliksizliklerine rağmen ben de bir tane istiyorum. Tercihen iyi bir cins ve benimkine uygun bir soydan. Ve MacDoon o güzel ellerinle olağanüstü yakışıklı olduğunu itiraf etmeliyim ve işte bu uçsuz bucaksız şehirde sürünüyorsun. Belki büyük bedenler için Mary sana modellik edebilir. Ve içinde oturup bir dedektif gibi pipo içerek ayaklarımı uzatabileceğim eve ve iyi bir gaz ocağı ve duvarlarda asılı kilimleriyle havadar güzel bir odaya biraz jambon getirir. Kitaplarımı okuyacağım. Tırnaklarımı cilalayacağım. Öteki açgözlülerden bana ne. Sanırım bay bay deyip yatacığıma gitmeden önce bir banyo daha alacağım.

İstasyonda ayrıldılar. Kırmızı trenlerin girip çıktığı. Tam bir Kont Sarayı.* Ve herkese baka baka o güzel vagonların içinde gidiyorum.

Otelde ağır yatağın üstüne yorgun argın tırmanıyorum. Yüzüm yastıkta, yorganlar üstümde. Ve dışarıda gıcırdayarak köşelerden dönen arabalar.

Denize açıldım tamam. Holyhead'in ışıklarını gördüm. Siyah Liverpool'u. Ve o binanın tepesinde kıpırdamadan duran kuşları. Pamuk, et ve tahıl. Güverteden aşağı beni tanıyıp dehşete düşen yüzlere bakıyorum. Bir tek denizde güvendeyim. Kahvaltı ettim, ucuz bir gazete alıp bütün o kırmızı dudaklı, bi-

* Earl's Court İstasyonu (ç.n.)

gudili kızlara baktım. Yalnızım. Ve trene bindim. Manzara griydi. Ve buraya geldiğimde benden başka herkes büyük arabalara ve taksilere binip her yere dağıldı ve benim kimsem yoktu ve ne yapacağımı düşünerek platformda öylesine yürüdüm. Herkesin öpücüklerle karşılandığını gördüm.

Ve benim için
Tek bir öpücük
Bile
Yoktu.

26

Londra'da pazar günü, Sebastian Dangerfield MacDoon'un tavsiyesi üzerine Bovir Caddesi'ndeki bir yere gidip bu sarı Viktoryen evin üst katında bir oda kiraladı. Derli toplu ufacık bir oda. Yeşil örtülü yumuşak bir yatak. Köşedeki büyük pencerenin yanında meşe bir masa, bir sandalye ve hasır bir sandalye daha. Duvarda değişik bir elektrikli şömine ve kapının yanında paralı elektrik sayacı. Koridorun karşısında bir lavabo ve sandalyede oturup aşağıdaki raylarla istasyonları seyredebileceğiniz bir banyo.

Hintli bir kadın her sabah kapıyı tıktıklıyor. Kahvaltı. Uzanıp elektrikli şömineyi aç. Elbiselerinin içine gir. O karanlık merdivenlerden aşağı. Herkesin gülümseyip merhaba dediği demeyenlerin de günaydın dediği odaya. Hoş aksesuarlar ve vazolar dolusu kurutulmuş çiçek. Hep sevmişimdir. Bu insanların İngiliz Milletler Topluluğu'ndan olduğunu biliyorum. Şu kadın, oğlunun yeni bir işi olduğunu söylüyor. Evet, anlayacağınız onu terfi ettirmeye karar vermişler. Madam, bu harika bir şey.

Her sabah böyle. Üstüne süt ve şeker serpiştirilmiş yulaf lapası. Sonra jambon ve yumurtalar. Getirin bakalım. Ah nasıl da acıkmışım. Ve çayla dolu demlikleri getiren Hintli kadın. Ve her sabah tekrar merdivenlerden çıkıp küçük şemsiyeleriyle sokakta uzaklaşırlarken pencereden bakıyorum. Ve bu duruma bayılan şu karşıdaki kadın. Bayılıyor biliyorum. Penceresinin önünde utanıp sıkılmadan çırılçıplak durup yüzünü kuruladığı

havlunun arasından belli bir kibirle bana bakıyor. Seni görmüyorum sanma, hemşire. Güzel, dolgun bir vücudun var. Ama bence sokakta elbiselerinle görsem takımının çeşitli yerlerinden çıkan beyaz dantellerle belki de biraz farklı olurdun.

Merdivenlerden inip mektupların üstünde kendi ismimi aranıyorum. Sokakta yürürken içinde bir kedinin dolaştığı bombalanmış bir binanın çukuruna bakmak için duruyorum. Gazetecideki kadından bir gazete alıyorum. Geri dönüp bacaklarımı pencerenin girintisine uzatarak oturuyorum. Hah, sanırım bir işaret levhası konacak. Koca bir tane. Ve üstünde Dangerfield Yaşıyor yazacak.

Pazartesi geç vakit Mary'ye suçluluk dolu bir mektup, Ah, benim eski ve yorgun, yorgun ve gerçek aşkım, Londra'ya gel ve on beş paund getir ve ben de seni istasyonda karşılayıp kendi küçük inime götüreyim.

Çarşamba gecesi. Karanlık merdivenlerden korkarak çıkmışken. Yatağın üstünde bir telgraf.

CUMA AKŞAM BEŞTE EUSTON'A VARACAĞIM
SEVGİLER MARY

Perşembe. Dangerfield şık adımlarla yolda ilerleyerek elini hayvanın ağzına sokup diline asılıyor. Buharlı odada kanguru kuyruğu yapmak için bir teli büken MacDoon. Şu Parnell denen adam kerpetenlerle ucundan tutarken. MacDoon uzanıp aynanın arkasından sarı bir zarf çıkartıyor. Dangerfield'a veriyor.

"Sana Danger, öğleden sonra geldi."

Dangerfield oturup tedirgin parmaklarla zarfı açıyor. Sessizlik oldu. Herkes bekliyordu. Çatılan kaşlar ve şaplatılan dudaklar.

"Mac, bana hafif limonlu bir fincan çay verir misin acaba?"

"Kötü haber mi, Danger?"

"Göreceğiz bakalım. Babam ölmüş."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

Demliğin yanına hoplayan MacDoon, çayı koyarken. Heykelci kaleminin ucuyla küçük bir limon parçasını kesip fincanın

içine ittirdi. Limon iyot lekeli çayın dibine çöktü. Sebastian arkasına yaslanıyor. Parnell kerpetenlerle tele geri dönüyor. MacDoon telin öteki ucunda ayakta duruyor. Dışarısı karanlık. Gazı yiyerek amyanttan minik halkaları kızdıran mavi alevi seyrediyorum. Belki gelecekle yüzleşme zamanı değil. Herkesin içinde iyilik vardır derler. Eğer bir şans verirseniz. Ve de kıçlarına iyi bir tekme.

"Tamam dışarı dışarı dışarı. Herkes. Hemen. Ayı İni'ne. Mac. Viski, viski."

MacDoon kangurunun ayağına uydurduğu bir ayakkabıyı düşürüyor. Parnell belirgin bir akademisyen havasıyla gözlüklerini düzeltip, birkaç kez boğazını temizliyor. Ve kutudaki küçük bebekten bir inilti.

"Mac dinlenmek için Isle of Man'a yapmaya niyetli olduğum küçük bir yolculuk için bir gün oğlunu almama izin verir misin. Snaeffell'in tepesine küçük bir kilise yaptırmayı düşünüyorum. Ve belki de orada benim için ufak bir vaaz verirsin."

"Elbette, Danger."

"Parnell, benim içim Row'da tanınmış bir terzi araştırır mısın?"

"Tabii, Danger."

"Bavulları koyacak bir yeri olan savaş öncesi Humber gibi bir şey bana çok yakışırdı. Mayfair'de onlardan görür müyüm, Mac? Görür müyüm?"

"Kesin görürsün."

"Güzel. Evet. Evet. Çok güzel. Bir sürü şey görüyorum. Kapıya pirinç üstüne ismim yazılmış. Tam şurada. Tam şurada pirinçten bir şey. Ve herhalde Old Queen Sokağı'na taşınıp orada yaşarım."

"Danger, hayatında zenginliğin kokusunu mu alıyorum?"

"Öyle de denebilir, Mac. Evet. Sanırım böyle diyebiliriz. Bu odanın evrensel enerjiyle dolduğu söylenebilir mi peki sence. Böyle diyebilir miyiz?"

"Diyebilirsin Danger."

"Cuma gününden gelen pazartesiler gördüm. Salı perşembeleri. Ama pazar asla kabullenemeyeceğim bir gündür. Diyebilir miyim? Bence hepimizin birer içkiye ihtiyacı var."

"Danger, Parnell ve bendeniz yürekten katılıyoruz. Ve şimdi hep birlikte diz çökerseniz sizlere kara kutsayışımı yapıp o genç masum başlarınızın üstünden kutsal su serpeyim, bir avuç güzel pagansınız zaten."

"Mac, benim putperestliğe gebe olduğumu söyleyebiliriz. Parnell şans eseri burada ve sen yoksun bile."

"Öyle."

Bayağı bir kıkırdaşma oldu. Dangerfield kangurunun içine tıkışırken. Telden kuyruğu takan Parnell. Danger sokağa sürüklendi. Garip bir ekip. Selofandan yuvarları içinde küçük göz boncuklarını döndüren kanguru başı. Bir çoban değneğinden destek alarak yürüyen kızıl sakallı MacDoon. Parnel bir kaşıkla boş bir teneke kutuya vururken. Azizler ve hayvanlar geçidi. Çarmıhın on dört durağı. Paganlar.

Bar ağzına kadar doluydu. Kontrolsüz biralar. İnde böyle bir gece yaşanmadığı söylendi. Dublin Londra'ya taşınmış. Kimileri Romalıların kılık değiştirmiş Kerry'liler olduğunu söyler. Dinlenip her şeyi daha açık görmek ve işleri düzeltmekle ilgili sohbetler edildi. Sonuçlara varıldı. Olması olmamasından daha iyi. Ve eğer olmuyorsa burada olmak orada olmaktan daha iyi. Susuzluk.

Kangurunun başını çıkarmış oturan Dangerfield Mac'in hayvana eklediği hamile karın ve karışık kafasını dışarı çıkarmış bakan yavruyla tam görülecek manzara. Soho'ya daha ucuza gidebilmek için MacDoon'un bebeğin içine girmesi ve Dangerfield'ın onu kesesinde taşımasıyla ilgili planlar yapıldı. O gece Soho'yu görmeleri gerektiğine karar verilmişti.

İnsanlar sokakta yürüdüklerini seyretmek için bardan çıktı. Parnell ölüm ritmini çalarken. Kanguruya yol göstererek Bali dansı yapan MacDoon.

Sokakların ortasından ağır ağır ilerlediler. Bu tuhaf gösteriyi izlemek için açılan pencereler. MacDoon çoban değneğiyle kanguruyu dürterken. Kensington Church Sokağı boyunca önlerinden geri geri yürüyen Parnell'a kızın teki yukarıdaki pencerelerin birinden çiçek atıyor. Onlar kapıyı kapatmaya çalışırken Parnell'ın araya ayağını koyarak engel olduğu Notting Hill'e. Bayswater Caddesi. Ah, tam bir çılgınlıktı. Salak üçlü-

nün dansı. Aynasızın teki hey hey siz dedi, biraz sessiz olun ve Majesteleri Kralla randevumuz var deyince bu koca aynasız rahat rahat geçsinler diye trafiği durduruverdi. Leprechaun sendeleyişini yapan MacDoon. Yorgun İngiltere için bir kahkaha. Ve önünde penilerle dolup taşan bir şapka. Marble Arch'a gelince, paranın ağırlığı altında inleyerek kangurunun kesesine boşaltıyor ki kollarından tutulup götürülürken bari altın ve başarıyla kurşun gibi ağırlaşmış olsunlar. Gelmiş geçmiş en çatlak sokak sirki.

Arch'dan otobüse bindiler. Bir kadın, uzun kıllı ve sarkık kulağıyla dönerek arkasında oturan şu hayvanı görüp bağırınca otobüsteki bütün başlar da hayvana döndü. Tottenham Court Caddesi'nde kesesinden peniler saçan kanguruyu kondüktörün yardımıyla dışarı atmak zorunda kaldılar. MacDoon pazardaki bütün büyükbaş hayvanları şafaktan önce sokağa saldıkları ve Dublin'in inek möölemeleriyle dolduğu ve şehrin felce uğradığı geceden beri böyle bir şey yaşanmadığını söyledi ve bazıları Dublin'in bir daha hiç eskisi gibi olmadığını söylemişler.

Soho Meydanı'nı dolaşıp sonra da Greek Sokağı'nda bir bara girdiler.

Kanguru barda konuşuyordu. Sesini yükseltip şarkı söylemeye başladı.

Söyleyin İngilizler
Ne yaparsınız siz
Soho ho'da.

Neşe yok içki yok
İşe yaramaz domuzlar
Bilmeyi çok isterdim siz
Ne yaparsınız
Soho ho'da.

Homurdanmalar ve hırlamalar duyuldu ve MacDoon dedi ki bak Danger buradakiler biralarının keyfini çıkartan iyi insanlar.

Homurdasanız da hırlasaruz da
Tükürseniz de kaş çatsanız da
Zavallı domuzlar
Kalacaksınız ahırda.

Herkes ayaklanmıştı. Toplam on dört kişi hepiniz gelin iman etmişler diye bağıran kangurunun üstüne yürümeye başladı. Yağız yağmacı Parnell üstlerine atladı. Başlamıştı.

Parnell en öndeki adamı kaldırıp bir an başının üstünde tuttuktan sonra yaklaşan kalabalığa doğru fırlattı. MacDoon değneğini başının üstünde döndürmeye başlayınca şu küçük helikopterci piçi yakalayın dediler ve o da adamın burnunu bir güzel kırıverdi. Kanguru barın arkasına uzanıp bir şişe cini ağzına dikerken arkadan kafasına bir sandalye geçirildi. Kanguru kollarıyla bacakları açılmış halde yere serildi. Parnell her yönden saldırırken MacDoon da değneğinin kancasıyla adamları çekip yere düşürüyor tepeliyordu. Bina sarsılıyordu. On dörtten geriye sekiz kalmıştı, altısı üstlerinde tepinen ayaklar altında bilinçsiz. MacDoon yere yattı ve tekmeleyenleri kancasıyla ayak bileklerinden yakalayıp yere düşürmeye başladı. Parnell'ı kapıya doğru sürüklerken bir yandan da bu lanet olası Oxford entelleri bize domuz olduğumuzu söyleyebileceklerini sanıyor diye haykırıyorlardı. Parnell'ı dışarı atıp kapının sürgüsünü çektiler. MacDoon'un bilinçsiz bedenini de sokağa atmak için çekerlerken, bu koca herifi de hallettik, bir daha yapsın bakalım diye söyleniyorlardı. Dışarıda koca bir savaş narası. Hepsi kapıya döndü. Bir savaş narası daha ve geliyorum diye haykıran bir ses. Kusmuk kahverengisi kapı, menteşe gıcırtısı ve kıymıklarına ayrılan ahşap sesleri arasında kırıldı. Salonun içine saçıldı. Parnell, yüzü kana bulanmış, elbiseleri parçalanmış halde acımasız karşı saldırısına başlayınca sekizden geriye kalan üçü adam delirmiş, aynasızları çağırın diye bağırarak merdivenlerden yukarı kaçtı. Onu sandalyelerle geri püskürttüler. Sokakta toplanan bir kalabalık. Polisin sesi. Yarı canlanmış bir MacDoon ve Parnell saf dışı edilmiş kanguruyu kapıya doğru çekip sendeleyerek sokağa çıktılar. Hayvanı bir taksiye atıp dehşet içinde kalmış adamın kulağının içine bağırdılar, sür seni Cock-

ney piçi cehennem köpekleri gibi yoksa o İngiliz kafatasına Keltlerin gazabı neymiş gösteririz.

Bir içki içmezse öleceğini söyleyerek inleyen kanguru. Bir parça bir şey olmadan bu hayat yaşamaya değmez. Taksici adam arkada dövüşmeyi bırakmazlarsa polis çağıracağını ve hastaneye gitseler iyi olacağını çünkü üstlerinin başlarının kan içinde kaldığını söylüyordu.

Bir yerde durup o hastanenin beyaz kokuları arasına yalpaladılar. Kötürüm üçlü. Sıcak koridorlar boyunca. Bütün her yerdeki küçük odalardan topallayan kangurunun gösterisini izlemek için çıkan hemşireler.

Sebastian sıcak kafanın içindeki iğne deliği gözlerden etli butlu hemşireleri ve Çinli doktoru çağıran iyi kalpli rahibeyi görebiliyordu. Ve o rahibe dedi ki bu nedir böyle? Bara bununla mı gittiniz? Gittik. Daha önce hiç sizin gibi hastalarımız olmamıştı ve siz, anlarsınız ya, bayağı bir darbe almışsınız ama doktor onun yüzü için elinden gelenin en iyisini yapacaktır, ciddi bir yara. Parnell azılı adam. Hah hayvan gibi bir adam ve şu Mac, Tanrı da biliyor ya, iyi zamanlarında bir Cockney sürüsünü kırıp geçirebilir eğer sizin genç İngiliz bakirelerin ve hatta başkalarının da İrlandalı tohumunun bir yudumu için duyduğu dehşet açlık olmasa.

Hastane bir taksi daha çağırdı ve Çinli doktor, şefkatli rahibe ve yataklarından kaldırılmış on üç hemşire hep birlikte durup bu talihsiz üçlü grubun kapıdan çıkışını izledi. Ama kanguru, hayvan başının içinde biriken kendi nefesi ve yağıp duran şu canım gümüş dolarlar gibi şeylerden gelen hafif bir deliliğe kapıldığından, bir kapıdan dalıp ötekinden dışarı fırladı ve üçü birden aynı şeyi tekrarlayarak taksinin etrafında koşturmaya başladılar. Bu üç bitkin berduş birbirinin boğazına yapışıp yere devrilene ve oradan götürülene kadar hemşire yatakhanesi oradan buradan çıkan başlarla canlandı. Hastanedekilerin el sallayarak veda edişi.

27

Dangerfield o gri cuma öğleden sonrası gaz ocağını açıp ellerini birbirine sürttü. Kanguru yığınının kesesinden bir şişe cin çıkardı. Yataktan MacDoon'un gitmiş sesi.

"Allahın birinci sınıf aşkı için sen bu eve ne soktun, Danger?"

"İ. Yalnızca İ. Kutsal su. Hepimiz için çabuk tarafından bir kutsanma. Parnell, uyan. Uyan dedim. MacDoon, Allah aşkına bir bak ölmüş mü. Odanın ceset kokmasını istemiyorum."

Bandajlara sarınmış Parnell kıpırdandı, yorganın altından bir bakıp tekrar altına girdi.

"Danger, elindekini de alıp buraya gel."

"Eh, o kargaşada bunu güzelce keseye atıverdim. Yağmacılık da savaşın bir parçasıdır. Bunun zenginlik dolu bir zaman olacağını düşünüyorsun sen MacDoon. Düşünüyorsun değil mi. Ya da motorlu kuşların oradan bana bir yumurta getiriyor olduğunu. Büyük. Kocaman. O büyük büyük zenginlerin diyarı gibisi yoktur."

"Danger. Dinle beni. Yumurta sana verilirken dostlarının arkanda olacağını bilmeni isterim. En varlıklı günlerinde sana sırtımı döndüğümün söylenmesini asla istemem."

"Bence biraz ara vermek için Cezayir'e gitmeli, Mac. Londra şehrini tek bir güçlü yumrukla yerle bir ediverdik."

"Ama bence, hafif bir karşı saldırı da yaşanmadı değil."

"Vardı evet. Mac, sana bir gün Meryem Ana Lejyonu'na katılma hikâyemi anlatayım. İç çatışmayla ilgili şeyler. Bağır-

saklar falan. Ama façayı düzeltmek lazım. Önce bir parça Parnell'ın yer fıstığı yağından. Fıstık yağı gibisi yoktur. Ah, tefeci me yağlanmamış bebek arabasıyla son hız gidip geldiğim de oldu. Onurum vardı. İnanmayabilirsin Mac ama yağlanmış olsun olmasın bebek arabasına tenezzül etmeyeceğim bir zaman da gelecek. Ya da kadın parasıyla yaşamadığım. Ama bütün bunların, itilip kakılmanın, savaş travmasının, arka sokaklardan yürümenin ve hatta Egbert Skully'nin küçük tuzaklarına düşmelerin içinden geçtikten sonra bile hâlâ içimdeki o adamın bir parçasını koruyabildim. İleri sizi çılgın Hıristiyan askerler. Bana Binbaşı Dangerfield deyin."

"Binbaşı, şişeyi bana getir."

"Mac yalnızca bir kez. Bir kez, anladın mı, sırtımdan bıçaklandım. Her şey kabulümdür ama ihanet asla."

"Danger, artık bu odaya yaydığın güzelliği bozacak ya da kirletecek bir şey söyleme. O şişeyi de bana ver."

"Parnell. Çık o yorganın altından. Bir ricam olacak. Kan veya kavga dövüş lekeleri olmadan bulunmamı gerektiren beşteki acil randevum için temiz bir gömleğin var mıydı acaba."

"Şuradaki dolapta kodeste giydiğim gömlek duruyor."

"Tam aradığım şey."

"Kapının arkasında. Bugünlerde sahip olduğum tek doğru düzgün şey."

"Güzel bir gömlek. İş kesimde bitiyor. Bir gün, Parnell, bize şu kodes hikâyesini iyice anlatmalısın. B. Berry, Borstal'da üç, Harrow'da dört yıl yatmayı becerdi. Bu İngiliz hapishanelerinde ne var böyle?"

"On yıl sonra bazı iyi yönlerini görmemeye başlıyorsun."

"Doktora tezi yazmak için bile uzun bir süre olduğu görüşündeyim. E baksanıza, bayağı iyi bir gömlekmiş. Nasıl görünüyorum? Bence yakıştı. Şimdi de koltuk altları için biraz bir şeyler. Koltuk altlarıma bir şey sürmeliyim. Vücudum kokmamalı."

"Danger hole çıkıp soldaki ikinci kapıdan dal. Ev sahibesinin odası. Koltuk altı için bir şeyleri olabilir."

Dangerfield geri gelir.

"Çok iyi. Hiç kokmamaktansa güzel kokmayı tercih ederim her zaman için."

MacDoon hoplayıp yatakta yüzüstü yattı.

"Danger dudakları vişne boyalı, kuzgun saçlı ve havalı dişli bir kadın mı görüyorum? Öyle mi?"

"Beyler, zamanı gelince. Zamanı geldiğinde açıklama yapılacaktır."

Bu üçgen parklı yolun soğuk alacakaranlığına çıktı. Parnell'ın bu keyifli sokakta güzel bir odası var. Artık bu evlerden herhangi biri işimi görür. Mary pencereleri silip bahçe yolunu süpürür ve sabahları yulaf ezmemi önüme getirirdi. Dub'daki Pembroke Caddesi'nden ithal sosisler. Bana bağlandı. Güvendi. Ve önemli olan tek şey varsa o da inançtır. İnanç için ihaneti bile kaldırabilirim. Ve başka ne varsa, ona karşı özenli davranmalıyım. Ölünün arkasından gözyaşı dökmedim diye beni katı buluyorlar biliyorum. Ama değilim. Yalnızca elimden bir şey gelmez. Eh, Marion. Artık biliyorsun ama çok aceleci davrandın. İnsanların derdi bu işte, fazla aceleciler. Beklemezler, düştüğünüzü görüp hep orada kalacağınızı zannederler, topuklarıyla sizi ezebilirler bile. Ama heyhat, dedim ya, içimde kırgınlık yok. Kalbimde böyle şeylere yer yok artık. Marion çok geçmeden öğrenir. Avukata ufak bir not yazayım da şurada burada küçük yatırımlar yapabilir mi bir baksın. Küçük ve mütevazı şeylerden başlamalı.

Aşağı metroya. Bir yerlere giden birkaç öğleden sonra insanıyla platformda duruş. Camlı, düzenli tren güzelce park ediyor. İçine girip kayıyorum. Bu müthiş metroda ne yaparsam yapayım, ring seferinden uzak durmam söylendi bana.

Rüzgârlı tüneller boyunca yürüdü. Yukarı ve geniş istasyonun içine. İzdiham. O nerede? Geç kaldım. Yedinci peron. İrlandalı bir yüz aran. Neye benzediğini unutmuş olamam. O beni her yerden fark edebilir çünkü arkadan çok Viktoryen duruyorum. Sevinçle karşılamam lazım.

Siyah bir paltonun içinde, deri bir çantayla kamburu çıkmış, dudaklarını ısırarak, çekine çekine platformda ilerledi.

"Merhaba, Mary."

"Merhaba. Belki gelmezsin sandım."

"Hiç de değil. Tanrım, kilo vermişsin. Hasta mı oldun?"

"Şimdi iyiyim. Bir süredir pek iyi değildim."

"Çantayı bana ver. İsa aşkına bunun içinde ne var? Kaya mı?"

"Yemek pişirecek bir şeylerle birkaç tabak getirdim. Ve dikiş makinesinin bir parçası. Umarım sakıncası yoktur?"

"Mükemmel. Hiç sakıncası yok. Sonra bakarız. Bence bugünlerde böyle şeylere ihtiyacımız var. Şimdi şu tarafa gidip buna bir yer bulalım."

Dangerfield kızı istasyondan çıkardı. Arkasına döndürüp binayı gösterdi. Danger'la tura katılın. Şu tepesine ve büyük sütunlara bak. Mimarlık buna denir.

"Ya buna ne diyorsun Mary? Ne diyorsun söyle?"

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. Güzel sanırım."

"Büyüklüğü önemli Mary, büyüklüğü. Ve parasını kimin verdiği. Ama şimdi bunları bırakıp güzel bir lokanta bulalım."

"Yirmi paund getirdim."

"Vay."

Duvarın yanına dizilmiş masalarıyla o sıcak salonda. Dangerfield çocuğa şatolarından bir şey ve bir tavuk ve bir de puro getirmesini söyledi.

"Bu fazla pahalı değil mi, Sebastian?"

"Hi, iiiii."

"Neden gülüyorsun?"

"Çünkü pahalı kelimesi artık benim sözlüğümde yer almıyor. Tedavülden kalktı. Sanırım bunu güven içinde söyleyebilirim."

"Neden?"

"Sonra, Mary. Bunu daha sonra konuşuruz."

"Peki bana neler yaptığını anlat. Zayıf görünüyorsun. Benimse hiçbir şeyim üstüme olmuyor ve şu eski siyah elbiseyi daralttırmak zorunda kaldım. Hastalandığım zaman yazmadığın için çok endişelendim."

"Bana elini ver, Mary."

"Burası güzel bir yer. Dublin'i geride bırakmaktan çok memnunum."

"Bunu söyleyen çok kişi var."

"Hastalanıp artık onun için saçımı süpürge etmeyeceğimi söylediğimde hemen yatağından fırlayıverdi."

"Londra konusunda ne dedi?"

"Polis çağırırım dedi. Ama ben de cehennemin dibine gitmesini ve bana parmağının ucuyla bile olsun bir kere daha dokunursa esas benim polis çağıracağımı söyledim."

"O ne dedi?"

"Bana rahibi çağıracağını. Canıma yetmişti. Kendi ruhunun yalanlarla kaplı olduğunu söyledim. Çocuklar iyi ki gitti de bir daha senin sesini duymayacaklar dedim. Yeterince uzun süredir canının istediği gibi yaşadı. Yaşlı bir adam olduğunu ve fazla zamanının kalmadığını o yüzden de onu yalnız bırakmamam gerektiğini söyledi. Şimdi mi kalmamı istiyorsun dedim ben de. Erkeklerle kırıştıran ben. Sonra da kalbinin durmak üzere olduğunu, evden gitmeden önce papazı çağırmamı söyledi."

"Oo, ben olsam bu kadar sert davranmazdım. Zavallı adamcağız. Belki de onu rahatlatacak tek şey Papa'yı zehirlemektir."

"Acı çektiği için çok memnunum. Ve her şeyi geride bıraktığım için. Artık zevk alabildiğim tek şey Tolka olmuştu. Phoenix Parkı'ndan Chapleizod'a ve Lucan Caddesi'ne yürümek. Sonra Sarsfield'a girmek. Orada nehrin kenarında ağaçlar arasında olmak çok güzel. Oraya gidip seni düşünüyordum. Gülme, cidden düşündüm."

Şarabın ve tatlı tavuk etinin kokusu. Brüksel lahanaları ve fırınlanmış patatesler getiren garson. Hii. Uykunun içinden geçip ümitsizlik denen duraklarda inerek sıcacık yatağımdan çıkıp kendime bir fincan ballı süt hazırladığım ve mutfaktaki sallanan koltukta oturduğum tramvay gezintilerim de olmasa. Ah, yemek denilen o şey. Ya da Malarkey'nin dediği gibi, Tanrım, Sebastian eğer param olsaydı bütün arkadaşlarımı kırdaki yerime çağırırdım ve bir İrlanda mili uzunluğunda bir masaya oturup ellerimizden dolu dolu biftek ve hindi yağı akarken kadınlarımız vahşi böğürtlenlerin ve tüyleri yolunmuş yağmurkuşlarının ağırlığı altında inleyerek ateşten gelirdi, spor olsun diye boğa başları vururduk ve bütün bir tarlayı söküp ekmek için tersine çevirirdik ve yüce İsa, bir ayak boyu tavuk boku ve çürük yosunla kaplardık ve hepsinin üstüne de on tonluk şefta-

li gübresi yayardık. Ah, sen yulaf nedir bilir misin. Ya da hayatının sonuna kadar içini tanrıtanımaz tutkularla dolduracak patatesler. Mary tavuktan bana da bırak.

Şurada üç sekreter oturuyor. Ve iki kel adam. Sanırım hoşuma gitti. Bardan daha sağlıklı. Eh, bardan vazgeçebilirim. Ve bir tek puro, terlikler ve dikiş makinesi kalır.

"Mary, bir telefon görüşmesi yapmama izin verir misin acaba?"

"Tabii."

Şimdi ev sahibem, benim sevgili Bayan Ritzincheck'in, kalbinizi geniş tutun. O sıkıcı insanlar size kaleyi boş bırakmaktan farkı yok deseler de değersiz tedbiri ve sakınganlığı elden bırakın.

"Alo, Bayan Ritzincheck?"

"Evet."

"Bayan Ritzincheck ben Bay Dangerfield. Biraz müşkül bir durumdayım. Nişanlım Londra'ya yeni geldi. Bunun beklenmedik ve belki de biraz alışılmadık bir istek olduğunu biliyorum ama acaba çok rica etsem odamı onunla paylaşmama izin verebilir miydiniz. Çok iyi bir kızdır."

"Yani, Bay Dangerfield, bu evin kurallarına aykırı. Anında bütün beyler odalarına bir hanım almak için bana gelecek. Kusura bakmayın."

"Haydi ama. Bunun biraz aşırı bir istek olduğunu biliyorum ama siz bana hep açıksözlü davrandığınız için ben de size karşı dürüst olmalıyım diye düşündüm. Ama her şeyin kılıfına uygun olarak yapılacağına dair sizi temin ederim ve belki sizi sıkıştırmazlar. Karım deriz, anlarsınız ya. Eh, o güne sadece birkaç hafta kaldı. Birlikte olmayı öyle istiyoruz ki. Ve uzun süre ayrı kaldık ve ta Dublin'den buraya kadar geldi. Ayrıca Bayan Ritzincheck, eğer sizin duyarlı ve görmüş geçirmiş bir kadın olduğunuzu hissetmesem böyle bir şey teklif etmeye asla cüret edemezdim."

"Eh, Bay Dangerfield, insanın gönlünü almayı iyi biliyorsunuz ve eğer etrafa rahatsızlık vermezseniz ve uyarıyorum, her gece ayrı bir kadın olursa bu iş biter."

"Size ne kadar minnettar olduğumu bilemezsiniz Bayan Ritzincheck. Tahmin bile edemezsiniz."

"Siz ettim sayın."

"Mükemmel. Tekrar teşekkürler. Çok geçmeden orada oluruz."

Kasada umarım tekrar gelirsiniz efendim dediklerinde ağırbaşlılıkla elbette gelirim diyen Dangerfield. Ve kendi ekseni etrafında kusursuz bir dönüş yapıp Mary'nin arkasından kapıya doğru yürüdü. Frenlere asılan taksi. Çantayı almaya giderlerken elinden tutup, pencereden kalabalık sokaklara bakan Mary. Beni tarafsız topraklara gömün. Belki sade bir törenle Avusturya'da yumuşak renkler ve yüzler arasında. Etrafımda çocuklarım. Son anlarımda biraz saygınlık istiyorum. Mary iyice yanaş. Benden korkma çünkü fena adam değilim.

Bayan Ritzincheck kapıda gülümseyerek ellerini önlüğüne sildi. Her zaman derim açıksözlü olabildiğin zaman olacaksın diye.

Merdivenlerden yukarı ve sonunda o küçük odanın içine. Mary yatağa oturdu. Sebastian çantayı yere bıraktı.

"İşte Mary buradayız."

"Beğendim. Bu kadar yüksekten bakmak güzel. Londra'yı seviyorum, her şey çok heyecan verici. Bir sürü ilginç görünümlü insan var."

"Hepsi burada."

"Ve Dublin'de göremeyeceğin bir sürü garip insan. Bütün o siyahlar ve şu Mısırlı adamlar. Bazıları müthiş yakışıklı ve dişleri de bembeyaz."

"Mary, bana şu dikiş makinesini göstersene."

"Öp beni."

"Makine, Mary. Makine."

"Öp beni."

Mary kol bacak üstünde. Sırtüstü yatağa. Aşağı. Lütfen. Doğrudan saldırı konusunda nasıl hissettiğimi biliyorsun. Şu dile bak. Tek istediğim dikiş makinesine bir göz atmaktı.

Dışarıda gece. Ve karşıda herkes perdelerini çekiyor. Mary hiç olmazsa izin ver de kalkıp çabucak bir banyoya dalayım.

"Yapmak istiyorum, Sebastian."

"Ama öteki konuklara kötü örnek olmamalıyız."

Küvette suyun berbat olduğunu ve hiç köpürmediğini ve

gri ve pis göründüğünü söylerken sanırdınız ki asırlardır hiç yıkanmamış. Küvetten başını kaldırıp gülümsedi. Bir öpücük daha almak için aşağı çekerken. Dangerfield'ın ayağı sabunlu zeminde kaydı. Dikkat et İsa aşkına, düşüyorum. Kenardan taşan suyun gürültüsü. Bayan Ritzincheck elimizde çekiç ve maşalarla bando çaldığımızı düşünecek, avizelerden ve banyodaki çeşitli borulardan sarkarak. Ve bu kıskançlık yaratır. Sonra herkes ister.

"Çok iyi görünüyorsun, Sebastian."

"Ağırdan almamız lazım, Mary."

"Üstündekileri çıkar, neye benzediğini görmek istiyorum."

"Mary, lütfen."

"Hiç göğsün yok."

"Dur bakalım. Şuna bak. İşte. Gördün mü?"

"Çok komik."

"Efendim."

"Ama sıskasın."

"Şimdi Mary bir de arkadan bak. Sana omuzlarımın genişliği hakkında bir fikir verir. Görüntüm aldatıcıdır."

"Geniş olduğunu itiraf etmeliyim."

"Ama sende iyi göğüs var, Mary."

"Ama bakmamalısın, biliyorum çok büyükler."

"Hiç de değil."

"Ama eskisinden daha küçükler."

Küvetin içine giren Dangerfield. Kendime hâkim olmalıyım. Azmak yok. Mary'yi hiçbir şey durduramaz. Birileri gelip kapıyı kıracak ve bizi küvette yakalayacak.

"Sebastian, ışığın altında böyle bakınca çok acayip görünüyorsun."

"Çekme, boğulacağım."

"Korkunç bir ölüm değil mi?"

"Ah bilmem ki, Mary. Dışarıda dalgaların üstünde denizdeki gemilerin arasında."

"Sabunla beni."

"Kavun bunlar, Mary."

"Öyle deme. Beni denize götür."

"Gidip deniz kenarında yaşayacağız."

"Ve ben plajda çıplak dolaşacağım."

"Yavaş ol, Mary. Bakarız."

"Şu Fransız ressamlar hakkında okuyordum. Korkunç adamlar, giyinmeden resim yapıyorlarmış, onlar için poz verebilmek hoş olurdu."

"Mary sende bir değişiklik var."

"Biliyorum."

"Seni seviyorum, Mary."

"İçinden gelerek mi söylüyorsun?"

"Evet. Şurayı biraz ovsana, Mary."

"Sırtın çok güzel."

"Senin güzel elinle biraz ovulmaya ihtiyacı var. Yıllardır böyle huzurlu hissetmemiştim."

"Sevindim ve sırtını öpüp saçını çekiştirebildiğim için de çok memnunum. Onlar küvette didişirken küçük kardeşlerimin saçını çekerdim. Saçların çok güzel ve yumuşak. Neredeyse ipeksi gibi. Erkek olmak daha güzel bir şey, değil mi?"

"Bunun cevabını bilmediğime eminim, Mary."

"Senin için giyeceğim dantelli ve de fırfırlı şeylerim var."

Suya batmış halde muşambanın üstünde dururken. Siyah saçlı minik Mary geniş siyah dalgaları birbirine dolayıp başının arkasına tokalıyor ve vücuduna bir havlu sarıyor. Ve yüzü kıpkırmızı. Durup yerdeki su birikintilerini sildi. O pencereden aşağıdaki raylara, gelip geçen metro trenlerine. Uzun gri platformlar. Ve loş koridordan sekerek elektrikli şöminede biraz ısındı. Mary'nin dans eden ayakları.

"Çok soğuk. Koridorda kimse olmuyor mu?"

"Burası Londra, Mary. Bunu kafana takma. Zaten görmedikleri şey yok."

"Yoktur herhalde."

Sebastian yeşil yatak örtüsünün üstünde gerinip uzun saçlarını fırçalayan Mary'yi seyretti.

"Güzel vücut, Mary."

"Beni beğeniyor musun?"

"Bütün azizler bir araya gelse beni senden uzak tutamaz."

"Çok kötüsün. Gülmeyeceğine söz verirsen sana bir şey anlatacağım. Söz veriyor musun?"

"Allah aşkına, Mary, anlat şunu. Anlat. Ne olursa olsun benden saklama. Bilmem lazım."

"Garip olduğumu düşünebilirsin."

"Anlat. Hiç de değil."

"Odamdaki aynanın önünde çıplak dolaşma alıştırmaları yapıyordum ki Londra'ya gelince senin yanında rahat olayım diye. Senin beni izlediğini hayal ederek böyle duruyordum. Deli olduğumu düşünmüyorsun değil mi?"

"Hayır."

"Çok kadın gördün mü?"

"Çok fazla denemez."

"Peki nasıllardı?"

"Çıplak."

"Hayır. Söyle bana. Ben onlara göre nasılım?"

"Biçimli."

"Peki senin önünde ayakta dururlar mıydı?"

"Bazen."

"Nasıl duruyorlardı önündeyken?"

"Hatırlamıyorum."

"Modeller gibi en güzel yerlerini göstererek falan mı dolaşırlardı?"

"Aman, Mary."

"Öyle mi yaparlardı?"

"Denebilir."

"Fazla açıksözlü olduğumu düşünmüyorsun değil mi. Partide bana bütün o komik şeyleri söylediğinde senin tuhaf olduğunu düşünmüştüm ama yaptığım yürüyüşlerde tekrar tekrar düşünüp alışmaya başladığımda artık tuhaf bulmamaya başladım. Botanik Bahçeleri'nde seni düşünürdüm. Ağaçları sarmaşıklarıyla koca bir ormana benzeyen o büyük serada. Bir de o büyük havuzun içinde yüzen nilüferler vardır. Çok acayiptirler. İçine atlamak isterdim. Ama dibinde ayaklarımı ısıracak şeyler varmış gibi gelirdi. Seyreden adamlar olmasa sırf gırgırına yapabilirdim."

Mary yatağın ucuna oturuyor. Ben arkama yaslanmış seyrediyorum. Nasıl da büyükler. Yastık yerine kullanabilirim. Bütün yönlere giden erimiş raylar üstündeki sonsuzluk biletiyim

ben. Kerry'ye ve Caherciveen'e. Bir dolara boğa dansı yaparım ve onu yaptığımda nasılımdır bilirsin. Pekâlâ. Siz bir doları olanlar, şuraya dizilip seyredin, Cincinatti, Ohio'dan olanlar en öne geçebilir.

"Sebastian, vücudunu hissetmek çok güzel ve sıcak ve rahatlatıcı ve bir de istasyona hiç gelmeyeceğini sanmıştım. Seninle tanışmamın yalnızca bir hayal olduğunu sandım. O kahrolası evde harcadığım onca günü bu şekilde geçirebilirdik. Vücudum kıvrımlı mı sence?"

"Sen benim küçük çemberimsin."

"Daha sert sık."

"Gorilim de bana."

"Gorilim."

"Şimdi de göğsümü güzelce yumrukla. Hop. Pek de formunda değil düşündüğüm gibi."

"Beni sev yeter. Çocuklar istiyorum çünkü onları da seveceksin. Bir işe de girebilirim. Bir seferinde oyunculukla ilgili bir ödül almıştım. Bunları göğsüne sürtmek istiyorum. Erkekler bundan hoşlanmaz mı?"

"Bayılır."

"Ve onlarla seni besleyebileceğimi düşünürdüm. Sütümü emer miydin?"

"Abarttın, Mary."

"Ah, anlatamam sana nasıl."

"Anlat. Şaka yapıyorum. Emerdim."

"Sanırım zayıf olduğun için. Bunu çok kötü istiyorum. Kötü mü sence? Ve o gece o kadar çok istemiştim ki."

"Bazı zamanlar yapmak zor olabiliyor."

"Ama bana istediğim kadarını vereceksin."

"Elimden gelenin en iyisini yaparım, Mary."

"Üstüne oturulabildiğini okudum."

"Öyle bir şey var."

"Arkadan da alınabiliyormuş."

"O da var."

"Öyle heyecanlıyım ki."

Hatta belki bir yerlerde nereden olursa olsun alan birisi de vardır. Yuvarlak Mary. İsa'yı çivilediklerinde olduğundan bi-

razcık daha genç olabilirim ama beni de çoktan birkaç kez gerdiler. Ve Mary sen beni tam burada yatağa çiviledin. Şehvetinle. Üstüne yapıştın. Kutsal Roma Kilisesi için demirden hatıralık eşyalar döven MacDoon. Ve Dublin'in kuzeyinde rahip gibi giyinmiş diğerleri, melek yüzleri okşayıp okul kapılarından çıkan çocukları kutsayan ve sonra yanlarındaki rahibeye müstehcen bir teklif fısıldayan. Kalbimi öldüren şey nedir? Tüm yerkürede rahimlerden fırlayan bütün o küçük Dangerfield'larım mı? Ceplerim altınla dolu Dublin'e döneceğim. Altın külçeleriyle Skully'nin pencerelerini kıracağım. Ve Malarkey bara giden tüneline bir tren koyabilir. Nasıldı Mary? Nefis ve çok güzel bir his ve hep birlikte olabilir miyiz? Lütfen. Sen hiç başkalarıyla çıkıp onlarla yapmazsın ve ben de eve bakıp yemekler yaparım ve gömlekler dikip çorapları yamarım ve seni mutlu ederim. Peki Mary, ya öteki erkekler? Başka erkekler yok çünkü kalbim sana ait. Ve eğer gülmezsen sana ne düşündüğümü söyleyeyim. Gülmem. Bence Tanrı bizim gibi yoksulların eğlenmesi için çok iyi bir alet yaratmış.

28

Pazar sabahı, Mary'nin siyah eldivenli elinden tutarak, Earl's Court İstasyonu'na döndüler. Isınmış ve gülücüklerle bakışlara sarınmış âşıklar ve kulaklara fısıldanan küçük sözler. Ve ben yeni tıraş olup yakıcı losyonu yüzüme çarpmışım çünkü Mary, yanağını yanağıma sürtmeyi çok sevdiğini söylüyorsun.

Mary'yi trene doğru sürüklüyorum. O bacakları öyle üst üste attığında Mary insanın yutkunmasına neden oluyor. Kaşlarını biraz cımbızladığını görüyorum ve bu hiç hoşuma gitmedi.

Metrodan Victoria'da çıkıyorlar. Birkaç ışıltılı yüzün gelip geçtiği. Ve sonra Buckingham Palace Yolu'ndan ve Semley Place'den geçip kırmızı tuğlalı kiliseye. Yeşil perdelerin içinden müzik ve altına doğru.

İnsanlar zemine dağılmış alınlarını yere değdiriyor. Dumanın kokusunu alıyorum. Ve söylenen şarkı. Yağınız ve kutsamanızla o sunak kapılarından çıkıp bana dokunun. Ve Mary'ye de biraz sürün. Ve son yatağıma yattığımda hepinizin o altın elbiseleri giymenizi istiyorum ve tabutun üstüne bol bol yağ sürmenizi.

"Nasıl buldun, Mary?"

"Harika. Bütün bu müzik. İçimi bir garip yapıyor. Odaya geri dönmek istememe neden oluyor. Dönelim mi?"

"Tanrım, içinde hiç saygı yok mu senin?"

"Korkunç olduğunu biliyorum. Elimde değil. Ama ne kadar sürüyor bu, ne zaman biter?"

"Bütün sabah sürüyor. Bak insanlar girip çıkıyor."

"Çok garip. Ne bunlar?"

"Rus."

"Keşke ben de Rus olsaydım. Çok heyecanlı."

"Eh işte."

"Ve sakallı adamlar. Sakal bırakır mısın Sebastian?"

"Ben biraz tutucuyum."

"Hep sakallı bir erkekle evlenmek istemişimdir."

"Şimdi gel de biraz tütsü alalım."

Ve kutsanma için küçük grubun yanına gittiler. Dangerfield bağış olarak bir avuç dolusu bozukluk bıraktı. Motorlu kuşlar denizler ötesinden bana bir sürü daha getiriyor. Ve ben param için sevilmek istiyorum.

Kilisede çanlar çalarken, dışarı çıkıp çay içmek için beyaz duvarlı bir kafeteryaya girdiler.

"Baksana, Sebastian, bütün bu şeyleri nasıl becermişler. Her türden kilise ve şehrin altından giden trenler ve İrlanda'da bizimle nasıl uğraştıklarını düşününce bu kadar şeyi yapmaya zamanları kalmaz sanırsın."

"Britanyalılar birçok şey yapmak için zaman bulurlar, Mary."

"Bu çaydan sonra hemen odaya mı gideceğiz?"

"Mary, yani. Önce parkta kısa bir yürüyüş. Hava alalım."

"Bahsettiğin şu öteki yolları denemek istiyorum."

Karşılıklı oturmuşlar. Mary pastaların üstünden eğilmiş Sebastian'a ışıklar saçıyor. Mary sen bir şeytan çekicisin. Ama parkta biraz gezinmem lazım. Bir soluk almalıyım. Ah, biliyorum bu işi gece gündüz ışıkları açıp kapayıp yapabileceğimi sanıyorsun ama her şey gibi bu da yalama olabilir. O yüzden haydi şu sakin yürüyüşü yapalım, Bond Caddesi'nden yukarı yürüyelim de bundan sonra nelere ihtiyacım var bir gözden geçireyim. Hatta eski ortadan yok olma numarasını bile hesaba katabilirim çünkü elin bol olduğunda bazı arkadaşlar fazla yakınlaşabiliyor.

Parka otobüsle gittiler. İçinden arabalar akan o dev kapılar. Ve ağaçlar arasındaki Rotten Row. Dörtnala giden atlar. Bunlara koskoca götler vermek lazım, sarsılan ve yukarı aşağı hopla-

yıp zıplayan. Sanki tüm günahlar parkta başlıyor. Evliliğin karanlıkta başladığı gibi. Ve ışıklar açıkken bittiği.

"Mary, yuvarlak göle yürüyeceğiz."

"O nedir?"

"Küçük gemiler yüzdürdükleri yer."

"Sonra dönecek miyiz?"

"Neden bu kadar çok istiyorsun, Mary?"

"Nedenini bilmiyorum. Yalnızca öyle hissediyorum. Hatta hiç yapmadan önce bile böyle hissediyordum. Hatta bazen bir Meryem Ana Lejyonu toplantısında diz çökmüş dua ederken bile."

"Güzel bir kurum."

"Yalan atma. Güzel bir kurum olduğunu falan düşünmüyorsun. Bu parktan çıkan kestirme yol mu?"

"İkimiz de Lejyon üyesiyiz, Mary. Ayrıca Lejyon'a yürekten bağlı olduğumu bilmeni isterim. İçlerinde dinden eser kalmamış bir tek çük peşinde koşan senin gibi kızlar."

"Lejyon'un cehennemin dibine kadar yolu var."

"Pekâlâ, Mary, böyle olmak istiyorsan, ama şu kadarını söylememe izin ver. Eğer İrlanda'da Lejyon olmasaydı, herkes ölene kadar sikilirdi. Başpiskoposlar bile. Ve bütün rahibeler hamile kalırdı."

"Beni odaya geri götürmek istemiyorsun."

"Hiç de değil. Yalnızca Lejyon konusunda biraz hassasım, o kadar. Her şeyin içinde biraz iyilik vardır. Her şey iyidir. Her şey. Gözlerinden bana inanmadığını okuyabiliyorum. Pekâlâ. Taksi. Dosdoğru odaya gidiyoruz. Dosdoğru."

Mary perdeleri çekti. Silüetlerini görebiliyorum. Dar şeyler giymeyi sevdiğini söylüyor. Pantolonumu ne zaman çıkarsam yutkunuyorsun.

Ve pazartesine kadar odada kaldılar. Ateşli Mary. Salı da orada kaldılar. Mary amansız, pervasız. Ama çarşamba şehrin üstünde genel bir gri kasvet çökmüşken ve soğuk bir yağmur çiselerken, Sebastian telefona çağırılıp MacDoon'a resmi görünümlü bir mektup geldiğini öğrendi. Ve açık kapının arasından Mary'yi öperken ve Mary bence sen çivi kadar sertsin. Ve sanırım ben seni sürekli çekicimle çakıyorum. Ama uzun süre gel-

mezsem ağlayıp yas tutma. Dikiş makinene gidip küçük bir melodi pırpırla. Biraz sarı iplik takıp bana sallayabileceğim bir bayrak dik.

Dört kat yeşil halı kaplı merdivenden aşağı. Ve hızlı adımlarla, sokağa. Yukarıda Mary ile küçük güzel bir sığınağım var. Hiç doymuyor. Ve daha fazlasına gücümün olduğunu söyleyemeyeceğim. Doon'dan tavsiye almalıyım. Yeteri kadar düzmezsen gözleri dışarıda olur derler. New England'dan elma yollayın bana ve Doğu'dan da birkaç baharat. Tohumlarım bitmesin. Tamam. MacDoon benim için nelerin var? Mary ile bu kadar çok yaptıktan sonra biraz kurudum. Ve gençlik günlerimde bazen hatırlıyorum, düğmelerle, kayışlarla ve iğnelerle kurcalar, burar, çekip kırar becermeye çalışırdım. Şimdi olsa yapamam. Kaldırıver şunu, hayatım. Bu kesin israfa kaçmak. Cüretkâr çılgınlıklar ve sapkınlıklarla dolu bir sefahata dalan adam ta ki doksan yedisinde ölümüne neden olana kadar. Mary hırçınlaşabiliyor. Sandalyenin arkasından çoraplarımı vermesini istediğimde gözlerindeki o bakışı beğenmedim. İsyan belirtisi. Bir süre sonra zor bir kadın haline gelebilir. Dikkatli olmam lazım. Ve kendi eşyalarını kendi çekmecesine koyuyor ve havlusunu ayırıyor. Biraz pasaklı zaten. O bakışlarla üstümdeyken bileklerimden tuttu, bakalım bundan kurtulabilecek misin. Bu saçmalıkla baş etmek için benim de hazırda bekleyen birkaç numaram var. Kolumu bacağına sarıp Mısır kündesine getirdiğim zaman hiç de hoşuna gitmedi ve ağlamamak için dudaklarını ısırdı.

"Mac, Allah aşkına nerede şu?"

"A bende, Danger. Şimdi o zavallı acı çeken ruhunu sakinleştir de Allah aşkına sana bir dakika bir hikâye anlatayım. Bak bir zamanlar İrlanda'da bir kır yolunda yürüyen bir adam varmış ve rastladığı iki küçük kızdan gelip onunla oynamalarını istemiş. Yaramaz küçük bir oyun olduğunu ve bitince onlara bir torba çikolata vereceğini söylemiş. Ve böylece kızlar oyunu oynamış ve adam da torbayı onlara vermiş. Adam gidince torbayı açmışlar ama içi taşlarla doluymuş."

"Kes. Kes. Ver şunu Allah aşkına. Mektup nerede, mektup?"

"Otur bir yere. Belki yoksulken son oturuşun olacak. Ve zenginliğin tadını çıkarmanın tek yolu fakir günlerini anmaktır. Raporlara göre, Danger, o geldiğinden beri yataktan çıkmıyormuşsun ve yüzüne karşı hemen söyleyeceğim ki senin gibi iyi bir Hıristiyanın üç gün kapalı kalacak böylesi bir şehvete kapılması küçük düşürücü bir şeydir."

"Mac, aklım başımda değil. Kalbim böyle şeylere dayanamayacak."

"Tek bir isteğim var. Sana gümüş tabakta sunacağım."

"Ne bokta verirsen ver. İstersen sikinin üstünde sun ama ver."

"Ah, işte buyurun. İşte buyur Danger, ta Gaul'dan gelme sinekler olan inekler zamanından kalma gümüş tabağımın üstünde."

Zarfı yırtan bir parmak. Şu resmi kâğıdı aç. Yasa. En sonda, gözler buna perçinleniyor:

> ... yıllık altı bin doları geçmeyecek bir gelir sağlayacak olan bu miktar bir fonda toplanacak ve ödemeler kırk yedi yaşınıza eriştiğinizde yapılmaya başlanacaktır o zamana kadar ...

Ben tükenmiş ve tamamen delirmiş olacağım.
Küçük kahverengi demliğine sıcak su boca eden Mac. Bunun Shaba Gompa'dan özel bir çay olduğunu söyledi.

> Tüm istediğim
> Biraz ara vermek
> Ama yaşamaya
> Değil.

29

Noel. Burada sırtüstü yatmış sokakta şarkı söyleyenleri dinliyorum. İki hafta önce bugün bu odada uyandığımda Mary gitmişti. Küçük masanın üstüne bıraktığı notta beni her şeye rağmen sevdiğini ve bütün o söylediklerimi istemeden söylemiş olmamı umduğunu yazmış.

Ve Mac sokakta ona rastlayıp konuştuğunu ve beni ve nasıl olduğumu ve iyi beslenip beslenmediğimi ve o yardım etmeye istekliyken neden böyle davranmak zorunda olduğumu sorduğunu anlattı. Mac bir oyunda rol aldığını söyledi. Bir de modellik işi bulmuş. Büyük beden iç çamaşırları.

Bu gözüdönmüşlük benim de hoşuma gitmedi. Ama bir kez olsun pes edeceğimi söylemedim. Bayan Ritzincheck kirayı alması gerektiğini söylüyor. Ah, biliyorum yalnızca biraz kaygılı ve aslında öyle demek istemedi.

Eğer şuradaki havluyu ıslatırsam gözlerimin üstüne koyabilirim ve kendimi çok daha iyi hissederim. Kaygılanma, umutsuzluğa kapılma, saçların yerinde kalsın. Rüzgârı başa al, gemiyi durdur, yelkenler faça ve güvertenin çoğu su altında ve gemilerin ortasından su alıyor olsam bile bu işten sağ çıkarım ben.

Bu sabah tabağımda fazladan bir jambon ve hatta bir yumurta daha gördüm ve Bayan Ritzincheck çok hoşsohbet biri olduğumu söyledi. Kırkına yakın hoş görünümlü bir hanım. Geçmiş olmadığı kesin. Ama lütfen benden yararlanmayın.

Ve geçen hafta içindeki resimlerin paha biçilmez olduğunu söyledikleri Trafalgar Meydanı'ndaki National Gallery'ye gittim. Rahat bir koltuğa oturup biraz kestirdim. Ve ayakkabılarım açılana kadar yürüyüşlere çıktım. Ama Mac kangurunun ayağında bir çift ayakkabısı olduğunu söyledi ve onunkilerle değiştirir miymişim. Ve şimdi benim ayakkabılar Abbey Theatre'da hoplayıp sıçramakta.

Ve şimdi İsa'nın doğum gününden önceki öğleden sonra. İnsanlara hüsnüniyet akıyor. Biraz da papele ne dersin? Zayıf ve bitkinim ama daha vücudumu ne tıp fakültelerine ne de ev sahibesine satacak duruma gelmedim. Mac bu akşam içki ve yemeğin gırla gittiği bir parti olacağını söyledi. Kırk yediden yirmi yediyi ne zaman çıkarsam yirmi kalıyor. Eh daha önce de bekledim. Şimdi herkes bunu söylüyor. Mary de böyle dedi, beklemek bana hiçbir şey kazandırmazmış. En azından Mac bütün o motorları ve makineleri ve model gemileri görebilmem için beni müzelere götürecek kadar duyarlı davrandı. Ve hatta dünyanın döndüğünü göstermek zorunda oldukları şu büyük sarkaca bile. Sorsalardı ben söylerdim. Ve sonra da beni Chelsea'ye götürüp rostolu ve salatalı sandviçlerin yanında bir şişe şarap ısmarladığında dedim ki, Mac, şimdi dönüp yaşantıma baktığımda bazı şeyleri görebiliyorum. Ve sence de, Mac, evlilik beni yıpratmadı mı. Ama âşıktım, onun o İsveçliler gibi düz sarı saçları ve belki de ince uzun narin kemikleri ve belki biraz da kaynanamla kayınpederimin de baskısıyla birleşince beni sunağın önüne yollayıverdi.

Mac ve ben o seçkin barda öyle oturduk ve duygusallaştığımı düşünmemesini ama oraların nasıl olduğunu ona anlatmam gerektiğini söyledim. Yaprakların nasıl çıtırdadığını ve parlak ayları. New England havası zengin ve temiz. Yenilesi, güzel kadınlar. Tam kıvamında bronz tenler ve sallanan götler, vay. Ama Mac, yalnızca vitrinlik. Çimlerden uzak durun. Bunun beni nasıl dizlerime çöktürüp ağlatabileceğini göremiyor musun? Bir de geri dönüp Hudson Vadisi'ne ya da Connecticut'taki Housatonic'e yerleşebileceğimi düşünmüştüm. Ama hayır. Ben ekim ayıyım. Her zaman kışa hazır. Ve geri dönüşüm yok.

Sonra Mac dedi ki, sakin ol Danger. Göz yaşı yok. Haydi gel de gırgırına bir radyolu taksi tutalım.

Garip bir banliyöye gidip bir kapıdan yukarı çıktık ve Mac Alphonse'la tanış dedi, ben de nasılsın dedim. Sonra çişim geldi ve lavaboyu kullan dedi ve sonra İngiliz erkeklerinin Fransız lavabolarına ve hatta kendilerininkilere nasıl işedikleri geldi aklıma ve kuşkusuz zavallı İrlandalılara da aynı şeyi öğretmişlerdi ama onlar yüksek maliyeti ve dil bilmemeleri yüzünden asla Fransa'ya kadar gidemediler, ben de o yüzden sakıncası yoksa klozeti kullanacağım dedim. Ve günahın bedellerini tartışıp çok yüksek olduklarına karar verdik. Bu küçük toplantıdan sonra bir çiçek saksısını alıp bir bankanın camına fırlattım. Mac göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kaybolup benim dengesiz olduğumu söyledi.

Ertesi gün Earl's Court Caddesi'nde biraz içki aldım ve bana, pek de kibar olmayan bir şekilde, elimde bir şemsiye sallayarak sokağın ortasında koşarken görüldüğümü anlattılar ve bir tek bundan vazgeçmemi söylediği için zavallı MacDoon'a saldırmışım. Ayak bileklerine şiddetli darbelerle vurmuşum ve Mac de bana iflah olmaz bir barbar olduğumu söylemiş ki bu, tabii ki, kesinkes doğru. Beni bir el arabasında götürüp parmaklıklı bir odaya koydular. Ve daha önce hiç kimse bu kadar iyi davranmamıştı. Aynasızlardan birinin karısı bana kek pişirdi ve satrançta hepsini yendim ve hepsi birden gördükleri en eğlenceli herif olduğumu ve herkes böyle olsa, eh bir aynasızın hayatının cennet olacağını söylediler. Amerikan Elçiliği'ni bir ziyaret etmem gerektiğini de söylediler.

Ben de ettim. Bir Rus kalpağı takarak. Ve sanırım bir kargaşa yarattım. Birisi casus muyum diye sordu ve beni masasında oturmuş tırnaklarını temizleyen bir adamın önüne götürdüler. Bana bakıp bir şey söylemedi. Sonra kâğıtlarla dolu bir dosya çıkardı. Donanmadaki seri numaramı hatırlayabilir miyim diye sordu. Yalnızca yüksek olduğunu biliyorum dedim. Bu çok kötü dedi. Kaygıya kapılıp düşük olduğunu söyledim. Bu daha da kötü dedi. Bana doğru eğilip senin bir vergi kaçakçısı olmadığını nereden bileyim dedi. Ahbap, keşke olsaydım. Telefonu açtı. Kâğıtlara göz gezdirdi ve anlaşılan

İngiliz Adaları'nda oldukça zaman geçirmişsiniz dedi ve ben de İrlanda ve Büyük Britanya dedim çünkü Malarkey bu konularda çok ısrarcıdır ve o da dedi ki bizim için hepsi bir ahbap. Bayan Beef A48353 vakasını kontrol edin derken ona baktım, sonra da dedi ki çok meşgul bir adammış ama dosyanıza baktığımda Bay Dangerfield ki bu arada şimdiye kadar gördüğüm en uzun ve en karmaşık dosya, orada burada bir iki olaya karıştığınızı, borcunuz olduğunu görüyorum ama Amerika Birleşik Devletleri'ne sadakatsizlik ettiğinize dair bir belirti yok. İkimiz beraber kahkahalarla güleceğiz sandım ama bir tek dişlerimi gösterebilme fırsatım oldu. Ve düşündüm ki buradan ayrılmadan önce hiç olmazsa güzel bir tuvaletin tadını çıkartmalıyım. Ve ayaklarım sorgulama yüzünden biraz titreyerek merdivenlerden inip o kapıdan geçtim ve aynanın önünde sırtı bana dönük, saçlarını tarayan bir kadın olduğu gerçeği beni en ufak şekilde rahatsız etmedi. O yüzden de işte bölmelerden birine girip ufak işimi hallettim. Tuvalet kağıdı kutusunu çaldım ama klozet kapağı maalesef çok iyi sabitlenmişti. Tefecim görse eminim düşüp bayılırdı. Ama bu yaşadığımız zamanların bir göstergesi. Bölmeden çıktığımda kıyametten beridir duymadığım türden çığlıklar atıldı ve kadının biri tam karşıma geçip, çık dışarı, diye bağırdı. Bunun üstüne ben de görgüsüzlüğü ve kabalığı için bir tokat aşk ettim. Birisi yangın alarmını çekmiş olmalı çünkü bir zil çalmaya başladı. İçimden dedim ki, Kutsal Oliver, beni bu işten kurtarırsan azizlik mertebesine ulaşmanı sağlayacağım ve hatta Drogheda'da önünde yaktığım mumların parasını da ödeyeceğim ama bir tek beni bundan kurtar. Parmaklar beni işaret etti. İşte şurada dediler. Gemiyi terk etmekten başka yapacak şey kalmamıştı ve ben de tabanları yağlayıverdim. Beş metre gitmemiştim ki futbol oynadığı anlaşılan biri beni marke etmeye çalıştı ve öteki taraftan gelen başka bir kolejli çocuk olmasa işim bitmişti çünkü kafa kafaya çarpıştılar. Örümcek yürüyüşümle merdivenleri çıktım. Her taraftan bakirelerin ulumaları. Geriye bir tek yağmurluğumun bir parçasına asılmış bir kız kalmıştı ve ben de en azından bu kadarcık halattan fedakârlık edebileceğimi bildiğim için yırtıp ora-

cıkta bıraktım. Kapıdan kurşun hızıyla çıkıp nöbetçinin dikkatini çektim.

Evet, dışarıda şarkı söylüyorlar. Ah küçük Bethlehem* şehri. Ve Mary bana otuz şilinle bir havlu bıraktı. Havluyu at, diyorlar.

Bu yataktan çıkmam lazım. Mac partinin keyfimi yerine getireceğini söylüyor. Önce biraz yıkanalım. Pantolon aşağı. Tanrım, incelip pörsüyor, zamanından önce yaşlanacak. Kasık kılları ağarıyor. Yeni Dünya'da saç boyaları ve permalar olduğunu işittim. Hatta, diyorlar, bazıları düzleştiriyormuş ama böyle söylentilere çok kulak asmamak lazım. Sansasyon yaratmak için her şeyi söylerler. Şuradaki pencerede birkaç Noel süsü görüyorum. Bence ben de perdeme bir şeyler iğneleyip tek başıma bir Noel kutlaması yapayım.

O soğuk ve karanlık koridor. Aşağı istasyondaki ışıklar kendimi acındıracak durumda hissettiriyor. Kırmızı oyuncaklarıyla insanlar. Barlar tıklım tıkış biliyorum. Biliyorum tıklım tıkış. Şimdi Dublin'de olsa ben de bu içkiler benden diyen birilerinin peşine takılırdım. Bedavadan içerdim, sürüp giden cümbüşte fark edilmeden. Küçük hücremi kapatıp anahtarı güvenli bir yere koyayım ve şu merdivenlerde yolumu bulup dışarı çıkayım.

Evin önünde duraksıyorum. Yukarı pencereye bakıyorum. Şarkıcılar yolun yukarısına ilerlemiş ve o kadın sımsıkı sarılmış şemsiyesiyle evinden çıkıp tak tak kaldırıma vuruyor. Sanırım yalnızca dikkatimi çekmeye çalışıyor. Yanına gidip konuşmam lazım, bak işte Noel geldi ve haydi senle ben mutlanalım. Sakıncası yoksa, yolumdan çekilin. Ama, hanımefendi, ben her akşam sizin soyunuşunuzu izledim, bunun sizin için bir anlamı yok mu? İğrenç bir röntgenci olduğunuz dışında hayır. Hanımefendi yolunuzu kestiğim için pişmanım. Çekil yolumdan seni serseri. İyi tamam. Otobüsler parlak ve neşeli ve dopdolu. Biliyorum ki barlar tıklım tıkış.

Dangerfield Earl's Court Caddesi'nden karşıya geçip bir antikacının önünde durarak ayakkabılarını pantolonunun arka-

* Hz. İsa'nın doğduğu Beytlehem (Beytül-lahm) kasabası; Londra'da bir akıl hastanesi. (ç.n.)

sında parlattı. Elini cebine soktu, çıkartıp bomboş avcunu göğe uzattı. Dönüp trafiğin Noel arifesi yoğunluğuna baktı. Keskin bir fren sesiyle duran taksi.

Taksinin kapısı çarpılıyor. Sırtını dönen Dangerfield. Birden tekrar dönüp bakıyor. Bir adam. Kolunun altına sıkıştırdığı asası, taksi parasını verip sırıtarak yüzünü dönüyor. Ben delirdim. Kesinlikle ya aklımdan ya bedenimden çıktım ya da yoksa burası cennette bir sokak mı veya bu yolda hep birlikte son hız cehenneme mi gidiyoruz? Yoksa bu gördüğüm bir sahtekâr ya da düzenbaz mı?

Ve daha geniş bir sırıtışla. Beyaz eldivenli. Artık tanıdığım beyaz eldiven giyen kimse kaldı mı? Ya da şu fildişi asa. Ama işte inci gibi bir dizi diş goncası etrafında melekler gibi çiçeklenen o yuvarlak yüz ve kendi suratıma karşı patlayan bir kahkaha tufanı. Çek git, Percy Clocklan. Çek git. O eski pis çılgınlık yeniden üstüme geliyor. Çek git.

Dangerfield'ın dili tutulmuş yüzüne karşı.

"Dangerfield, seni sinsi orospu, neden Londra'da olduğunu bana söylemedin? İsa aşkına, mezarına mı gidiyorsun sen?"

"Percy, eğer bu sensen, bir tek olabilir diyorum, bir içkiye ihtiyacım var."

"Ben de tam dilin yok mu diye soracaktım."

"Dilim var, Percy. Ama beni çok kötü korkuttun."

Percy Clocklan siyah asasıyla kaldırımın ilerisindeki ışıklı bir pencereyi işaret etti. İçeride hareket vardı. Gelin neşeli beyler. Onlar da geldiler. Barın içinde şarkıyla çevrelenmiş. İki brendi.

"Bir sigara alabilir miyim, Percy?"

"Ne istersen al. Ne istersen. Üstü sende kalsın, üstü kalsın."

"Percy, bu olanlar inanılmaz. Brendinin tadından Noel vakti bir barda olduğumu az çok anlasam da. Ama şunu belirtmeme izin ver ki daha bir dakika öncesine kadar ölüydün."

"Hah, orospular bana inandı."

"Kuşkuları olan bir tek Malarkey vardı. Paranın karşılığını almadan yolculuğu bitirmeyeceğini söylemişti. Ötekilerin hepsi inandı. Ama Tanrım, seni hayatta ve refah içindeymiş gibi gördüğüme sevindim."

"Refah içinde gibi mi? Zaten refah içindeyim. Ah, bana nasıl da inandılar. Bir şişe İrlanda viskisi bitirdim ve boşa harcamak yazık olur diye düşündüm. Ben de içine o notu koydum. Bizim Malarkey'nin beni tanıdığını inkâr edeceğini biliyordum. Ve Tanrım, senden ne haber?"

"Percy, berbat durumdayım. İşler her gün biraz daha kötüye gidiyor gibi. Ama idare ederim. Sen nereye gidiyordun?"

"Şu parti için Mac'lere sürpriz bir ziyaret yapacaktım ki senin kaldırımda gidecek bir evi yokmuş gibi öyle durduğunu gördüm. Gözlerime inanamadım. Şoförün ödünü koparttım. Çok sefil görünüyorsun. Neler giymişsin öyle? Epeski çuvallarla gazeteler."

"Bir süredir terzimi görmedim, Percy."

"Eh, benimle mutlaka göreceksin, anasını satayım. Sana İngiltere'deki en iyi takımlardan birini yaptıracağım."

"Percy, anlat bana. Nereden geldi bu zenginlik?"

"Nereden geldiğini boş ver. Hiç kafana takma. Ama dişimi tırnağıma takıp çalıştım ve iyi bir işe giriştim. Artık çuvalla para kazanıyorum. Su gibi akıyor. İrlanda'yı terk edip para kazanacağım dedim ve içip sıçmak için bir sürü zamanım olacak. Kendime bir Rolls bile aldım."

"Tabii ki dalga geçiyorsun."

"Pabucuma dalga geçiyorum. Seninle bir tur atarız."

"Bu kadarı bana fazla geldi, Percy. Noel, küçük bebek İsa ve soğuk Bettlehem bir arada. Bittim ben."

Cebine uzanan Clocklan, siyah bir cüzdan çıkardı.

"Elimde bir tek bu kaldı, İngiltere'ye getirdiklerimden, bunu da ihtiyar Tony arkadan çayım diye bağırırken mutfaktaki ceketinden çalmıştım."

"Muhteşem."

"Pis andavallı kendi yapmış."

"İyi bir işçilik."

"O faraş kıçını barlardan bir çıkartabilse çok iş başarırdı."

Clocklan beş tane beş paundluk banknot çıkartıp Dangerfield'a verdi.

"Percy, bunun anlamını bilemezsin."

"Anlamını biliyorum ve sorun değil. Ama sen içki ısmarla-

mak konusunda ötekiler gibi horozlanıp dırdır etmedin hiç. Domuz sürüsü, kıçlarının üstüne oturup dırdır ederler. Annelerini çağırırlar. Ve bana bir koklamalık çorba ya da sıçtığımın bir şilinini bile vermeyen akrabalarım şimdi benimle görüşmek istiyor çünkü saf altın işiyorum. Ötekiler de yağ çekip duruyor."

"Percy, minnettarım."

"Bana minnettar olma. İç gitsin. İç gitsin. Bardaki zamanı boşa harcama. Ve şu sıçtığımın sigaralarından kurtul da güzel purolar alalım. Sana neler oldu böyle, Sebastian? O havalı hallerin ve tatlı dilin nerede?"

"Eşek arısı soktu."

"İyi para ederdi. Ya şu paçavralar. Tanrım, çıkar şunları. Bu eski püskü şeyleri giyeceğine çıplak dolaş daha iyi. İçkini bitir de saçlarını doğru dürüst bir kestirip tıraş ettirelim seni."

"Çok iyisin, Percy."

"Dik kafana şu lanet olası içkiyi de bedavayken alabileceğin kadarını al ve bana parayla ya da fiyatlarla ilgili soru sorma. Alçak Clocklan Londra'nın sahibi. Düşkünler Evi'nin de. Rolls'um o kadar uzun ki trafikte sıkışıp kalıyor."

"İçi neye benziyor? Bana bir tek bunu anlat, Percy. Tek bilmek istediğim bu ve sonra ödülümü almaya gidebilirim."

"Yumuşaklığın içinde boğulmaktan korkacağın için can simidi takman gerekir."

"Daha. Daha. Hiiiiii."

"Ve içinde kaybolmayasın diye bir pusula."

"Müthiş."

Ve sokağın karşısına geçip Dangerfield'ı havlulara sararak yüzünü köpüklü kremle kapladıktan sonra jileti beyaz yanağından geçiren bir berbere gittiler. Sonra da titreşimli makine. Clocklan bir Japonla sohbete daldı. Enseden bir iki kırpık daha ve her yerine biraz kokulu su serpildi. Yüzünüze biraz pudra, efendim? Biraz, lütfen. Ve bence yanık yerlerde mükemmel bir iş çıkardık, efendim? Ha evet, mükemmel. Tersaneden yeni çıkmış gibiyiz şimdi, değil mi, efendim? Ben denize indirilmeye hazır derdim.

Demir
Almaya.

30

MacDoon'lara varış. Merhaba, merhaba, merhaba. Kollarını açmış dikilen Mac. Karşılarken. Bu kayıp ruhlar cennetine. Rehine verilmiş ruhların gittiği. Ve Clocklan nasıl böyle zengin oldun? Kadın parası mı? Vurkaç operasyonu mu yoksa bahis mi oynadın? Herkes buyursun.

"Anlatsana Percy."

"Ben Krala vergimi ödüyorum ve benim gibi bir İrlanda soylusu kalkmış bir de sizin gibi adamlarla konuşuyor. Siz iyice kanımı kurutmadan sizin gibi sünepe İrlandalıları benden uzak tutsun diye kendi milis örgütümü kuracağım. Ve Dangerfield, şu eski püskü paçavraları çıkar üstünden. Git. Ve üstüne doğru dürüst bir şeyler geçir. İşte adresim. Bir taksiye binip evime git ve sakın eşyalarımı rehine falan verme ve benim elbiselerimden birini giy de gelmiş geçmiş en büyük İrlandalı adamlardan birinin doğum gününden önceki bu kutsal gecede hepimizi serseri gibi gösterme. Tabii ki, Yahudi değildi."

Dangerfield Brompton Caddesi'nde, elini kaldırdı ve bir taksi duruyor. Tooting Bec'e. Akıl hastaneleriyle ünlüymüş diyorlar. Ve Thames'in üstünden. Denize doğru süzülen Fransızca harfler. Bunları Dublin'de açık artırmayla satmalı. Yerliler kapış kapış satın alır. Su geçirmez çoraplar olduklarını ve kurutmak için ipe asabileceklerini söylerim. Mary ortada dolaşmalarından hoşlanmaz. Ve şimdi de sahneye çıkıp ahlaksızlıkların en arsız türden olanına karşı kendini teşhir ediyor.

Bütün o garip banliyö sokakları boyunca. Şurada bir saat kulesi deli bir ay gibi yükseliyor. Ve karanlıkta parıldayan şu çana kadar. Bay Clocklan telefon edip geleceğinizi ve size odasını göstermemi söyledi diyen genç bir kızın yüzü. Bu karanlık ve cansız evin içinde. Asalar gırla ve şapkalar. Küçük hanım, siz İrlandalısınız. Ve siz de Bay Dangerfield'sınız. Ah, Bay Clocklan bana sizden çok bahsetti. Ama İrlanda hakkında söylediği her şeye inanmıyorum, anlattığı şeylerin olduğunu ben hiç görmedim. Hah, hem de öyle bir oluyor ki.

Peşinden karanlık merdivenlerden yukarı. Duvarda dağların olduğu garip bir tablo. Yatak odasında pembe bir yatak ve gazetelerle kaplı bir yazı masası ve öfkeli bir yüzün resmi. Ve kız diyor ki Bay Clocklan iyi bir sanat koleksiyoncusu ama bana bir şey ifade etmiyorlar. Ve baktığım şeyin ne olduğunu bilmek isterim diyor. Ve şunu size gösterseydim ne olduğunu anlayabilir miydiniz?

Dangerfield dolaptan siyah kırçıllı bir tüvit aldı. Ve bu ne zamandır ilk beyaz gömlekle çok iyi görünüyorum. Ve şu güzel yeşil kravatı da takalım. Çorap ve ayakkabılar. Holden bir asa. Ve şu şapka tam otursun diye içine birazcık kâğıt. Şimdilik hoşça kal, sen tatlı bir kızsın. Sizinle tanışmak bir zevkti, efendim.

Kahverengi taş basamaklardan aşağı ve bu değişim taksici adamın kafasını karıştırmış olmalı. Kusuruma bakmayın efendim, ama içeri giren adama hiç benzemiyorsunuz. İç çamaşırlarım dışında değilim zaten. Şimdi çabucak şehre dönelim. Ve bence ağaca bakmak için doğrudan Trafalgar Meydanı'ndan geçelim.

Ve şu parlak ışıklara bak. Ah iyi ki görüyorum. Öyle güneşsiz bir odadan çıkmışım ki. Ve Piccadilly. Şoför. Duyuyor musun beni? Sirkin etrafından dolaş. Ah, şimdi kendimi bir parçası gibi hissediyorum, bu gülüşlerin ve şarkıların. Şu dışarıdakilere bak. Doyamıyorum. Ve daha fazlasına ihtiyacım var. Barların tıklım tıkış olduğunu biliyorum.

Bu araba hızla sokaklara girip çıktı. Yüksek ofis binalarının yanından ve ara sokakları fark edip dedim ki şoför bey şuradan bir geçip karanlık kapı aralıklarında yaşanan çılgınlıklar ya da yasadışı ahlaksızlıklar var mı bir bakalım. Ve şuradaki şu kapı-

ya. Dur da içeri gel diyor, biraz brendi iç. Şimdi de gidip şuradaki şık telefon kulübesinden onları arayacağım.

"Sen misin, Mac?"

"Cromwell'le annesi değilim herhalde. Burada sana bir mektup var."

"İmha et."

"O'Keefe'dan."

"Tanrı'ya şükür."

"Nerede kaldın Danger? Raporlara göre etrafa papel saçıyormuşsun ve sana defalarca dediğim gibi, sana şimdi sırtımı dönmeyeceğim. Ve paradan söz açılmışken bu gece burada bizimle bir sürü Amerikalı var ve eminim yabancı bir ülkede bir kardeşlerine rastlamaktan memnun olacaklardır."

"Güzel. Buna ihtiyacım var. Topraktan altın memeler fışkırıyor. Durumumu düzelten Clocklan oldu."

"Kalbi tek bir atışı kaçırdığı anda onu aziz ilan etmesi için Papa'ya tel çektim. Ve, Danger, sana bir böbrek aldım, güzel etli bir tane ve onu sarmısağa yatırdım. Şimdi ağzını da alıp buraya geliver de karnı zil çalan öteki yaratıklara vermek zorunda kalmayayım. Omzumun üstünden kana bakıp duruyorlar. En iyi jambon yağımla kızartıyorum ve bildiğin gibi, bu yağı bulmak zordur. Sanırım bundan bahsetmiştik?"

"Ha evet, sonuçta o yağın zor bulunduğuna karar vermiştik ve özellikle de jambon ve domuz yağının. Mac, bu hayatı seviyorum. Ellerim çok güzel ve beyaz ve üstüne üstlük ince ve narin. Bu zenginlerin önündeki performansımla zamanında tanıdığım birçok yoksulun önündekini dikkatle karşılaştırıyorum. Ve kendimi evimde hissediyorum. Sana çok gizli bir sır vereceğim ki herkese anlatabilesin. Kurtarıcımın yaşadığını biliyorum."

"Danger, cidden çok duygulandım. O soğuk, sert dış görünümün altında Hıristiyan bir yürek attığını biliyordum. Ve sana söyleyecek bir şeyim daha var ve belki de şok geçireceksin. Bu gece Mary de geliyor ve bir film sözleşmesi imzalamış."

"Ciddi olamazsın."

"İsa şahidim olsun. O güzel bir kız, Danger. Biraz aşna fişneye ben de hayır demezdim. Bence seni seviyor."

"Ben de ondan hoşlanıyorum."

"Bence yeniden birleşmeyi ciddi olarak düşünmelisin. Sen arkasında olunca Danger, ikiniz de filmlerde oynarsınız ve buradaki genel kanaat senin perdede çok iyi görüneceğin yönünde."

"Sınırı orada çiziyorum. Şimdi böbreğim. Çok iyisin, Mac. Şimdi merdivenlerden indiğimi duyana kadar bekler misin ve sonra da tavaya daldır ve daha dokunmadan ters çevirip tabağıma koy?"

"Bunu, Danger, kana susadığın şeklinde mi yorumlamalıyım?"

"Kana. Hoşça kal."

"Hoşça kal."

Burada duvarlar lambrili. Ve insanlar zengin. Paranın coşku veren özelliği çok garip. Önümü kontrol etsem iyi olur çünkü kadınlar gözlerini bana dikti. Mary aktris olmuş. Çok kötü. Yazık. Bu konuda bir şeyler yapmalıyım. Benim suçum, bu fikri o kara aklına ben sokmuş bile olabilirim. Eğer şişmanlarsa onu kovarlar. Bence tırnaklarıyla kazıyıp yıldızlığa kadar ulaşır. Direkten direğe atlayarak. Başkalarının evlilik için yaptığı gibi. Bazılarının yoksulluğa, çok azının zenginliğe, daha da azının aşka ve elbette bu işi sırf ucuz heyecanı için yapanlar da var. Tanrı'ya şükürler olsun ki hayatı yaşamak için hâlâ tüm bunlardan vazgeçenler de var. Şimdi şoför bey, hemen Minsk House'a, yeniden bedenlenme sahnesine.

Oda ağzına kadar doluydu. Kapıdan ancak bir ayağın girebileceği kadar yer vardı ama ben pişen böbreğimin kokusuna doğru çekildim. Bana bakmak istediler ben de gösterdim ve hatta masanın üstüne çıkıp yavaş bir möömöö dansı yaptım.

"Percy, Tooting Bec'de tuhaf bir evin ve tatlı bir hizmetçin var."

"O pis ellerini yardımcımdan uzak tut. Lanet olası asamdan da. Lanet olası asamla şu haline bakar mısınız? Sende kalsın. Bana böbrekten bir parça ver."

"Percy, bu dünyada neyim varsa senindir."

"Dalkavukluk yapma da kahrolası böbreği ver."

Mac gülücükler içinde az pişmiş organı ortaya getirdi ve

vahşice üstüne saldırıldı. Dangerfield tek kaşını havaya kaldırarak bu vahşetten geriye çekildi. Mac başların üzerinden mektubu ona verdi. Ne haberler var? Beyaz manşetlerime bak. Ve bu tüvit tam bir tüvit. Clocklan metresi seksen dört şilin gibi bir şeyler söyledi.

A.B.D.

Sevgili Çakal,

Geminin hiç balastı yoktu ve hepimiz yer fıstıkları gibi Bermuda'ya saçıldık ve benim için perde kapanmış demekti. Ama gemi tayfası acayip iyi heriflerdi ve kir pas içinde beş parasız New York'a gelmeme yetecek kadar para verdiler bana. Şimdi sana tek bir şey söylememe izin ver; buraya geri dönmeyi hiç hayal ettiysen bile, orada ne durumda olursan ol, vereceğim tek kelimelik bir öğüt var. Dönme. Boston'a vardığımda en ağır aksanımla konuşmaya başladım ama arkadaşlarımdan hiçbir teşvik göremedim. Bir şey daha. Sonunda tırmalayarak da olsa normal bir seks hayatım olabilir mi diye Radcliffe'li bir kızla çıktım. Çabalarımın karşılığı emilmek değil terk edilmek oldu ve artık bir deli doktoruna görünsem diyorum.

Senden ne haber? Ve çamaşırhanede çalışan şu kadından ve ötekinden, pansiyoner olan? Ve söyle bana, bu kadar çok göt bulmayı nasıl beceriyorsun? Bunun sırrı nedir ve ben nerede yanlış yapıyorum? Delirmek üzereyim. Otuzbir çekmek klasik değerde bir eylem olsa da, gerçek olanın yerini tutamıyor ve işin daha da karmaşığı, gerçek olanın ne olduğunu bilmiyorum bile. Yaşlı bir hanımın arabasına binerken bacağını kırmasını umarak her gün Brattle Sokağı'nda yürüyorum ve ben o Avrupalı özgüvenimle yardımına koşacağım ve o da diyecek ki, sevgili oğlum, ne kadar tatlısın öyle, hastaneden çıktığımda mutlaka gelip bir çayımı iç. Ama şimdiye kadar bu derece dengesini kaybeden olmadı hiç. Constance Kelly'i de gördüm. Yüzü sivilceyle kaplı. Yanına gidip aksanımla konuşmaya başlayın-

ca yüzüme karşı kahkahalar attı. Tanrım, İrlanda'yı öyle özlüyorum ki. Hatta kendimi kaybedip Harvard Meydanı'nda Constance'la beraberken ağladım ve elimden tutup alnımı mı okşadı dersin? Sadece arkasına dönüp kaçtı.

Bana bir iyilik yap. Londra'da tuvalet görevlisi arayan birileri var mı bir bak da ben de geri döneyim. Ama mektubu bitirirken şunu unutmamanı istiyorum, burası Amerika ve biz dünyada en fazla üreten, en fazla satan, en fazla imal eden, en fazla savaşan ve en fazla düzüşen ülkeyiz ama bu sonuncusu muallakta.

Tanrı seni korusun,
Kenneth O'KEEFE
(*Devamsız Serutan Dükü*)

Sakin ol, Kenneth. Bu iş şöyle yapılır. Üstlerine gidip doğrudan pandikleyeceksin. Ah, ne yumuşak etin var, bebek. Ama yine de olmazsa. Unutma, Fransızların giyotinleri var. Toptan kestiriver gitsin. Ve tekrar ihtiyacın olursa, eminim Mac sana sahtesinden bir tane yollar. Şurada altın payetli sarışın bir kafa görüyorum.

Ve ilahiler duyuyorum. Uzaktaki bir yemlikten. Dışarıda taksiler birikiyor. Lideri takip et. Şu holden çıkıp sarışın kızın peşinden ağzın içinden geç. Kokusunu alabiliyorum. Burada hep birlikteyiz, tavşan yahnisi ve çin mantıları.

Sokakta, bu parıltılı kız Dangerfield'a yaklaştı.

"Afedersiniz, siz Bay Dangerfield'sınız, değil mi?"

"Evet."

"Bay MacDoon Amerikalı olduğunuzu söyledi. Doğru mu?"

"Evet."

"E, ben de Amerikalıyım ve sizin taksinizle gitmek istiyorum. Bence Amerikalılar birbirini kollamalı. Ne işiniz var buralarda?"

"Ben..."

"Bu süper. Ben Noel için geldim. İngiltere çok kırsal. Ve şu taksi çok ilginç. Arkadaşımla tanıştırayım, Osgood."

"Nasılsınız."

"İsmi Osgood Swinton Hunderington. Ne hoş değil mi?"

"Mükemmel."

"Haydi hep birlikte gidelim. Adım Dorothy Cabot. Bir de göbek adım var, Spendergold."

"Benimki Baharat."

"Ha ha. Ay, birlikte gideceğimize çok sevindim."

Üçü aynı takside. Sürüsüne bereket korocu çocukları ve kırmızı oyuncaklar taşıyan anneleri geçtiler. Mary'nin film sözleşmesi varmış. Kimse bana sözleşme hukukunu öğretemez. Ve Mary, sana iki çift lafım olacak. Londra'da başıboş dolaşıyorsun ve belki de beyler ölçülerini alsın diye şu koca sokak afişlerinden birine resmini koydurtmuşsundur. Ve eminim hepsi de büyük olanlardan hoşlanıyordur. Bal kabakları. Mac Avustralya malı salamura biftek almak için dükkâna girdiğinde gördüğüm türden bir şey. Şu sutyen tasarlama işinden de Mac o zaman bahsetmişti zaten. Yukarı kaldıracak ve hafif dikleştirecek bir şeyler. Esnek görünümü ve hoplama katsayısını da belli bir düzeye kadar koruyarak. Gerçeğini sahtesinden ayırabilmek için hoplamanın çok önemli olduğuna karar vermiştik. Ve Mary bence seninkiler gerçek ama yalnızca gerçek. Ve buradaki Dorothy'nin kulaklarından iki minik inci sarkıyor. Saçları başının arkasında yuvarlak bir kıvrım halinde toplanmış. Ve Mac bu Dorothy'nin çok nadir ve revaçta olduğunu söylediğin armut şekline sahip olduğunu belirtmeliyim. Biraz yanaşıp açık paltosundan içeri bir göz atacağım. Tam düşündüğüm gibi, askısız. Ve Dorothy solgun kış göğsünün üstünde çok güzel bir mücevherin var. Ve kılsız ellerin. Benimkiler üşümüş ve birleştirilmiş. Açık renk saçların adamı olmadım çoğu zaman, siyahı, koyuyu, Batı'yı tercih etmişimdir. Ama sen zenginsin ve bunu tercih ederim. Ama yoksullardan zambaklar büyür ve güller de. Ben adil bir çiçeğim.

Osgood Dangerfield'a dönüyor.

"Peki burada yaşamayı seviyor musunuz, Bay Dangerfield?"

"Çok. Sanırım İngiltere'yi sevdiğim söylenebilir."

"Eh, bu bir iltifat biliyorsunuz. Umarım Dorothy de İngiltere'yi sizin sevdiğiniz kadar sever."

"Ama zaten süper olduğunu düşünüyorum."

"Dorothy'ye özel olabilecek yerler göstermeye çalışıyorum. Belki sizin de bildiğiniz bir yerler vardır, Bay Dangerfield. Bay MacDoon gibi tanınmış biriyle tanıştırarak iyi bir başlangıç yaptığımı zannediyorum. Çok zevkli biri değil mi."

"Kesinlikle."

"Ama, tabii, ben, bilirsiniz, bazı şeyleri beni biraz şoke etti. İlk görüşte insanı biraz irkiltiyor, anlarsınız ya. Bu İrlandalılar yaşam ve zekâ dolu. Ve zekâ olmazsa olmaz bir şey bence."

"Ama Osgood, o harika biri. O küçük kırmızı sakalına bayılıyorum. Çok şeker. Goucher'dakilerin derisini yüzer. Öyle erkeksi ve olgun ki."

"Amerika'nın neresindensiniz, Bayan Cabot?"

"Bana Dot deyin. New York, ama artık bana yetmiyor. Ama annemle babam kuzeyde yaşıyorlar. Burada Cornwall'da bir evimiz var ama daha hiç görmedim."

"Dot bana New York'tan çok bahsetti, Bay Dangerfield, çok ilginç bir yere benziyor. O kadar yüksek binalarda yaşamak korkutucu olmalı."

"Ah, hiç de değil. Annemle babamın dairesi onlardan birinin en üst katında ve harika bir şey. Nehre tam yukarıdan bakar ve aşağı gül yaprakları atmaya bayılırım."

"Bayan Cabot, daha doğrusu Dot, New York'ta kamuya ait sulara ölü hayvan atmanın yasak olduğunu biliyor muydun, ya da dağılmasını önleyecek şekilde torbaya konmadığı sürece kül, kömür, kuru toprak, saç, tüy veya rüzgârda uçuşabilecek ya da sokaklara gübre ya da benzeri maddeler yayabilecek şeyleri elekten geçirmenin, savurmanın ya da açıkta bırakmanın, ya da sokağa çöp, kasap ve kan atığı veya hayvan leşi atmanın, ya da bir insanın tuvalette uyumasına izin vermenin. Hafif suç işlemişsin."

"Ay, bunu bilmiyordum. Hiç düşünmemiştim."

"Bakın, komik olmaya mı çalışıyorsunuz, Bay Dangerfield?"

"Yorgunum ve gelecekten korkuyorum ve gülmeye ihtiyacım var."

"Tam olarak anlayamadım."

"Üçkâğıtçılar ve hırsızlar. Saçma sapan şeylerden bıktım. Pislikler ve hayırseverler ve üçkâğıtçılar. Bıktım. Bırakın çıkayım."

"Nereye varmaya çalışıyorsunuz efendim?"

"Artık dayanamayacağım. Sanırım bayılacağım. Bayılıp yok olacağım. Şoför bey durun."

"Evet, şoför bey, durun lütfen."

Taksi durdu. Dangerfield kaldırıma doğru sendelerken. Dorothy gitmemem gerektiğini söyledi. Ama taksi yeniden trafiğe karışıp uzaklaştı. Ve bir bankanın duvarına yaslanıyorum. Bir bankanın desteğine ihtiyacım var. Hiiiiii. İnsan bir yere kadar dayanabilir. Bankalar. Bankalar görmem lazım. Bankalar benim, ben bankalar için yaratılmışım ve ya Londra'nın iş mahallesine gideceğim ya delireceğim. Bazen, boktan bir dükkânda tezgâhtar olsam diye de düşünüyorum ama şimdi değil. Bu gece bankaları görmem lazım.

Başka bir karanlık taksinin içinde Fleet Sokağı'ndan hızla geçiyorum ve ileride St Paul'ün kubbesi. Burada her şey karanlık, kapalı ve boş. Cheapside'dan Royal Exchange'e. Burası ucuz taraf ama servet var biliyorum. Yaşayan servet. Ve bütün bu yüksek pencereler. İçlerinde tatil zamanı tozlanan tezgâhlar ve kitaplar ve hesap defterleri var. Şoför bey, şu sokaktan. Bir ışık görüyorum. Bettlehem Yıldızı. Burada para biriktiren tek Allah'ın kulu yok. Beni şurada indir de şu ara sokaktan gidip bir kap brendi içeyim.

Çinili bir koridordan devasa bir salona. Hepsi erkek ve hiç kadın yok. Solgun yüzler. Bu insanların bankalarda çalışıyor olması gerektiğini biliyorum ve işte burada gülerek sırt sıvazlayıp espriler yapmaya devam ediyorlar. Ve barın sonunda O'Keefe'ın keskin görüntüsüne benzeyen bastonlu bir adam var. Bütün bu insanlar çok kibar ve halinden memnun. Vay, ne gece. Kutsal bebek çok sevecen. Ve bir bardak hafif bira. Partiyi aramalı. Mary işini ayarlayacağım.

Dangerfield büyük ve siyah duvarlarla sınırlanmış sokakta yürüyor. Köşede, telefon kulübeleri, kırmızı, parlak ve sıcak. Esen bir rüzgâr kapının etrafında ıslık çalıyor.

"Alo?"

"Kraliyet ailesine mensup Kelt, Bay MacDoon'la konuşabilir miyim lütfen. Ve ona çabuk gelmesini çünkü evi özlediğimi

söyleyin, dişlerin takırtısı ve yeşil, doymak bilmez ağızların hatırası gözlerimi yaşartıyor. Ona böyle söyleyin."

"Elbette, efendim, lütfen bekleyin."

"Bekliyorum. Saygınlığımdan geriye tek bir işaret kalıncaya kadar her şeyi bekledim zaten. Ve bu bir incir yaprağıydı. Duyuyor musun? İncir yaprağı. Ben beklerim. Bunun ne olduğunu bilen var mı? Var mı?"

"Küçük Efendimiz İsa aşkına sen neler diyorsun, Danger? Sarhoş musun? Ne oldu? Bu insanlar taksede bayılacağını söyleyip delirdiğini anlattılar."

"Bana kötü davrandılar. Kötü, Mac. Zenginler beni hayal kırıklığına uğrattı. İnancımı yitirdim."

"Neredesin?"

"İş dünyasının merkezinde."

"Bak Danger, bunun hangi gece olduğunu bildiğine bile güvenebilir miyim acaba?"

"Yarın kurtarıcı ve Tanrım onu gördüğüme çok sevineceğim."

"Şimdi neredesin?"

"Daha demin iş dünyasının merkezindeyim demedim mi? Daha demin söylemedim mi bunu sana? Buraya gelip kendin görmeni istiyorum, Mac. Sokaklar bomboş ve hani derler ya, in cin top oynuyor. Ve burada olmanın nasıl bir his olduğunu anlamanı istiyorum. Anlıyor musun, Mac? Ve Cheapside diye bir sokak var. Ucuz Taraf bakar mısın."

"Ya Danger, bir saniye için olsun gaganı kapar mısın. Mary burada. Ve Danger, orospuların geçmekten korktuğu bir yere en tatlı kızlardan biri asla gelmez."

"Mac, yalanı bırak. Benim gibi içkili ve zavallı ve talihsiz ve son zamanlardaki zenginlikten kafası karışmış birine çok güzel yalan uydurabiliyorsun. Görene kadar inanmam ve beni partinin pençelerine doğru çekebilmek için kafaya aldığını hissediyorum."

"Şimdi Danger, buradaki genel kanı senin deli olduğun yönünde. Ve bence papellerin neden olduğu endişeli gerilim seni iyice dumura uğratmış. Ama Amerikalı kız senden çok etkilenmiş. Daha önce senin gibi biriyle tanışmamış ve sokaklarda sal-

dırıya uğrayacaksın diye çok kaygılanıyor. Ancak Bay Hunderington terbiyesizlik ettiğini öne sürüyor. Bay Hunderington Lord Dırdır'dır, Kent'teki birçok domuz ahırının vârisi. Senin kendilerine hakaret ettiğini söylüyor, bununla birlikte. Percy ona dönüp senin hakkında bir tek kötü söz daha duyarsa yüzünü havyara sokacağını söyledi. Sanırım bu gece İngilizlere haddini bildiriyoruz. Bu parti senin şerefine."

"İşler, o zaman, doruk noktasına mı ulaşıyor, Mac?"

"Dorukta, Danger. Dağlar kadar büyüdü."

"Mary'ye yeniden birleşme şarkısını mırıldan. Ki ben de hayatının cezasını verebileyim."

"Kırbaçı hazırlarım. Şimdi o kulübenin içinde diz çök de sana özel Noel kutsamamı yapayım. Diz çök o kulübede. Ayakta durduğunu biliyorum, seni pis numaracı. Diz çök. İsa aşkına, ne yapıyorsun, telefonu yerinden mi söküyorsun? Benden sonra tekrar et, Efendim benim çobanımdır ve ben onun kırkılmış koyunu."

"Efendim benim çobanımdır ve ben onun kırkılmış koyunu."

"Şimdi hemen buraya gel de ben de Mary'nin rahmine kadar halı döşeyeyim. Ve şu Amerikalı kızı da göz ardı etmemelisin. Senin çok heyecan verici olduğunu söylüyor."

"Mac, kesinlikle bir gösterip de vermeyen olduğuma karar verdim. Orada olacağım. Halı konusunda ısrar ediyorum."

Yolun kenarında bekledi, ıslak, parlak ve siyah. Kükreyerek geçen bir taksi. El sallayıp durdur. Red Lion Meydanı'na. Hemen.

Dangerfield onyedinci yüzyıldan kalma bir evin önünde iniyor. Ne ışıklardan ne günahtan ne de başka bir şeyden eser var. Taş merdivenlerden yukarı. Ve şu kapı tokmağını vur. Pirinçten iyi bir parça.

Büyük yeşil kapı dönerek açılıyor ve büyük bir patırtı. Şapkamla asamı alın. Güzel bir merdiven, geniş ve sarmal. Adımı anons ediyorlar. Sebastian Balfe Dangerfield.

Telaş içinde gelen MacDoon ve Percy Clocklan'ın kahkahası. Neşeli avizeler. Duvarlarda eski büyükler görüyorum söyleyeyim size ve yiyecekler altında gıcırdayan masalar.

"Bu taraftan Danger, kütüphanede bekliyor. İyi görünüyorsun. Onun beklediği zenginlik değil partallar. Ve ateşli yüreklerinizi serinletsin diye bir şişe de şampanya yollayacağım. İşler iyi gitmezse sana Yankiyi sunarım, ağzından salyalar akarak ne kadar müthiş olduğunu söylemek için sabırsızlanıyor."

"Mac, en derinden teşekkürler. Bankalar içimi hevesle doldurdu."

Halılar derindi. Geniş ve sıkıcı bir oda. Koltuğun tepesinde Mary'nin siyah saçları. Bir derginin sayfalarını çeviriyor.

"Nasılsın, Mary?"

"Geleceğini söylerken arkadaşın MacDoon'un dalga geçtiğini sanmıştım."

"Kanlı canlı. Modellik yaptığını duydum."

"Ne olmuş?"

"Hoşuma gitmiyor."

"Eh, seni ilgilendirmez. O gece bana ne dediğini unuttun herhalde. Orospu demiştin. Siktir olup cehennemin dibine gitmemi söyledin."

"Bak, Mary. Biraz zayıf düştüm. Bunu kaldıramam. Bu tür laflar beni daha da kötü yapar. Bu gece çok güzel görünüyorsun."

"Hah, lafa bak."

"Doğruyu söylüyorum."

"Peki bana söylediğin öteki şeylerin hepsi de doğru muydu? Onları unutmam mı gerekiyor?"

"Şimdilik. Noel arifesindeyiz."

"Anlaşılan şimdi de dindar oldun."

"Dindar değil, ama arifeye saygı duyuyorum."

"Neden benimle görüşmeyi falan düşünmedin?"

"Her şeyi gözden geçirmek için biraz zamana ihtiyacım vardı. Şimdi çok daha iyi hissediyorum. Daha iyi görünmüyor muyum?"

"Güzel elbiselerin olabilir ama gözlerinin altı torba olmuş. Ve Amerikalı kıza takside söylediklerin yüzünden burada olay yaşandı. İnceliksiz davrandığım görüşündeyim. Tıpkı bana yaptığın gibi."

"Kes şunu. Bu türden sözlere katlanacak değilim. Bebek İsa aşkına, şunu keser misin."

"Hayır."

"İyi, Allah'ın belası, ağzından tek bir söz daha çıksın o musibet suratına bir tane geçireceğim ve ayrıca şu lanet olası film sözleşmesini de halledeceğim."

"Sesini kesip suratına yumruğu yemesi gereken sensin. Filmlerle hiçbir ilgim olmasını istemiyorum ama biraz para kazanabilirsem bize yardım edebileceğimi düşündüm. Ben yardım etmek için her şeyi yapardım ve sen benimle bu şekilde konuşuyorsun. İyi, siktir git, Allah'ın belası pislik. Ben de sensiz yapabilirim."

Sebastian'ın kolu havada ıslık çaldı. Avucu Mary'nin yanağında patladı, Mary donmuş halde oturdu. Bir daha tokat attı.

"Canına okuyacağım senin. Duyuyor musun?"

Mary'nin kolları darbeleri savuşturmak için kalktı. Mary ve sandalye arkaya devrildi. Bir masanın üstünden sendeleyerek tepesine çıkan Dangerfield.

"Bana hiçbir şey yapamazsın. İstediğin kadar vur, umurumda değil. Ne yaptığın umurumda değil ama bir pisliksin ve hep pislik olarak kalacaksın, hep hep."

Nefeslenmeye çalışırlarken bir sessizlik oldu ve kapı nazikçe vuruldu. Tedirginlikle açılan kapı.

"Özür dilerim efendim ama şampanyayı buraya mı bırakayım?"

"Evet, lütfen."

Kapı sessizce kapanırken. Küt küt atan göğüslerin sesi. Oraya buraya atılan tırnakları engellemek için bileklerinden sıkıca kavrayan Sebastian. İğneli şeritler. Gözlerinden ateş saçan Mary. Beyaz bilekleri ve parmakları. İncecik ve yumuşak bir şey, daha önce öylesine şişman, öylesine güçlü olan yerleri. Ah, incecik ve yumuşacık kesin.

"Kalk."

"Hayır."

"Kalk dedim."

"Hayır."

"Kalk yoksa İsa şahidim olsun yüzünü yerlerde sürürüm. Kalk dedim mi, kalkacaksın."

"Seni pislik piç kurusu. Hâlâ siktir git diyorum ve canım ne isterse onu yaparım."

Mary kendini sırtüstü yere attı. Kolları dümdüz. Beyaz bacakları ve dizleri. Kıstırılmışlığının dokunaklılığı. Aslında bütün istediğim çıplak beyaz bacaklarının boğazımı sıkıştırıp mesut soluklar çıkartmasıyken buna devam edemem. Bir de kitaplarla dolu bir odada derin bir halının üzerinde duruyorum. Ve elimin tersiyle atağa geçiyorum.

"Kalk yoksa tekme atarım."

"Ben seni seviyorum sen bana nasıl davranıyorsun."

"Ya kalkarsın ya tekme."

"Niçin böylesin?"

"Şimdi otur. Şu lanet olası sahne işinden ve filmlerden vazgeçeceksin."

"Neden denemeyecekmişim. Biraz para kazanmak istedim çünkü sen öbür türlü beni istemediğini söyledin. Beni pencereden aşağı iteceğini söyledin, havlularıma düğümler atıp iç çamaşırlarımı su dolu lavaboya attın ve şimdi bir şey olma fırsatı elime geçmişken bundan da hoşlanmadığını söylüyorsun."

"Sahneden hiçbir şekilde hoşlanmıyorum. Kokuşmuş. Sevmiyorum. Bu gece benimle birlikte geri dönüyorsun."

"Ona ben karar veririm."

"Bak, Mary, sesini çıkarmadan benimle geri gel. Yarın da birlikte dışarı çıkarız. Şu şampanyayı sabaha saklarız. Jambonla yumurtadan sonra içeriz. Sahneyi bırak, film işini unut ve sessiz bir yerde beraber yaşayalım."

"Herkesin benimle yatmak istemesi benim hoşuma mı gidiyor sanıyorsun, kadını erkeği. Ama bana tekrar sırt çevirmeyeceğinden nasıl emin olabilirim. Bu gece seninle gelmeyeceğim. Ama sana nerede yaşadığımı söylerim sen de sabahleyin beni görmeye gelirsin. Tek başıma yaşarken sapık adamların bana telefon ettiğini ve sokaklarda takip ettiğini düşündün mü hiç? Hiç aklına geldi mi?"

"Düşüncelerimde senin özel bir yerin vardı, Mary. Çok özel bir yer. Şoku atlatmam biraz zaman aldı. Ve şimdi biraz

daha iyi hissediyorum. Yeniden hayata dönmeye hazırım. Ama senin yerin hep özeldi. Affedildim mi?"

"Düşüneceğim. Beni bu partiden çıkar, eve götür."

"Sınırı aştım. Sınırı aşmaktan suçluyum. Seni daha önce hiç bu kadar güzel görmemiştim. Ve gitmeden önce Clocklan'a söylemem gereken bir şey var. Şu şampanyayı al."

Salonda panç kâseleri ve ıstakozlarla dolu masalar vardı. Tatlı sarışın benim için endişeliydi. O elbisenin altından göğüsleri olduğu gibi görünüyor. MacDoon bir grup bakirenin arasında, sihirli değneği kutsamaya, affetmeye ve tohumlamaya hazır. Ve Clocklan kesin yine bir hemşireyle. Hep hemşirelerledir zaten. Hepsi de sarışın. Hizmetçisi siyah saçlı ve sanırım değişiklik konusunda başarıya doğru gidiyor. Ve şurada başka şeylerin yerini tutacak mücevherleriyle birkaç yaşlıca kadın. Bazen bunlardan birini yatağa atmak için dayanılmaz bir istek duyuyorum. Yaş sorun değil. Ateşte kütükler. Noel'e inanmıyorum. Balon. Balon olduğunu biliyorum. Kimse beni fark etmiyor. Şu işi kökünden bir halledelim.

Derin bir nefes alıp kükreyen Sebastian.

"Noel bir balondur."

Salonda yankılanan ses ve bu gecenin dürüst olmaya ayrıldığını kesinlikle bilen MacDoon'la Clocklan'm yüzlerinden geçen tebessüm. Kütüphane kapısının gerisinde geleceklerin en kötüsünü bekleyen Mary.

"Noel bir balondur. Bu salon üçkâğıtçılar ve hırsızlarla dolu. İsa bir Kelt'ti Yahuda ise İngiliz."

Homurdanmalar duyuldu, onu susturayım mı, dışarı mı attıralım? Clocklan sesini yükseltti, buradan biri Dangerfield'ın saçının teline dokunursa onun çenesini dağıtırım.

"Teşekkürler, Percy. Şimdi hepinizin bildiği gibi, Noel bir balondur. İsa İrlandalı ve Yahuda bir İngiliz. Ben Ormanlar Kralıyım. Kocaman kaslı bir Yanki. Duydunuz mu? Eminim hepiniz beni pataklamak isterdiniz. Ah, bunu yapmak isteyen öyle çok insan var ki. Ama bu gece yatırımın havasını solumak için Lombard Sokağı'ndaydım. Şimdi güvenilir kaynaklardan öğrendiğime göre aranızdan bazılarının domuz ahırları varmış ve itiraf etmem gerekirse benim için domuz yetiştirmek olduk-

ça zevksiz bir iş ve domuzları bir tek kahvaltı masasında lezzetli oldukları zaman severim. Ama biliyorum ki sizlerin tavan arasına sakladığınız jambonlarınız var ve bifteklerle postlarıysa Fransız şarapları ve brendilerin en iyileriyle birlikte mahzende gizlersiniz. Ama ben tımarhanelik bir adamım. Tımarhanenin nesi mi var? Siz hiç tabakları kırıp avizelerde sallanmak istediniz mi? Ev sahibimin şampanyasını siz at severlerden alıp sabah içmek için eve götürüyorum. Şimdi eyvallah. Tavan aranızda jambon, mahzeninizde biftek ve postlar olduğunu biliyorum."

Kahkahalarla kükreyen Clocklan ve keyif içinde ışıldayan uzun boylu bir adam, ev sahibi. Ah belki de bu İngilizleri asla yenemezsin zaten, yalnızca hem orada hem burada değil ayrıca her yerdeler. Ve bunu hiçbir zaman yenemezsin. Ve Percy, kulağıma bir fısıldamam lazım.

"Yaklaşsana, Percy. Dinle. Bir gece, altından uzun saçları olan harika bir genç kızın peşinden gidiyordum ve kalbim tutkuyla atıyordu. Arkasını döndü ve yüzünü gördüm. Yaşlı, dişsiz bir cadıydı."

"Tanrım, Sebastian, al bir beşlik daha."

"Percy, bunu kendime ipek iç çamaşırları almak için kullanacağım."

Ve Dangerfield havalı bir şekilde partiyi terk ederken, kâhya elinde brendi ve jambonla yanına koşturdu. Bir şişe ve bir paket. Bunları nasıl yenebilirsiniz.

"Mary, ne kadar iyi bir adam değil mi?"

"Sen korkunç bir adamsın."

"Sonunda suçlu ben oldum. Teşekkürler."

"Alakası yok, efendim. Efendim kısa nutkunuza hayran kaldı."

"Hiii."

"Size bir taksi çağırdım, efendim. Bu çok hoşuma gitti, Yahuda'nın İngiliz olması. Hah, çok iyi. Mutlu balonlar, efendim."

"Ha. Peki."

"Sen korkunç bir adamsın, Sebastian."

"Mutlu balonlar."

Taksiye biniş. Ve kapıda MacDoon'la Clocklan yan yana duruyor. MacDoon bir ekler yerken. Clocklan'ın eli bir hemşirenin kalçasıyla ilgileniyor. Öteki bir puroyla. Ve pencerelerden yaşlıca olanlardan bazılarının ve şu sarışın Amerikalının yüzünü görüyorum. Sanırım ağlıyor olmalı. Hepsi ağlıyor mu bunların? Ah taksici, gidelim, gidelim, yıldızların arasından geçen bir şeytan gibi gidelim. Ve trafik için de sakın durma.

Mary şimdi yanımdasın. Ve ben Dublin'e giden trene binip, tepelerin yanından ve Bray'e giden tünellerin içinden geçmek istiyorum. Yağmur yağarken. Kulakların minicik. Ve seni alıp Tooting Bec'de kolay erişim için Clocklan'ın papellerine yakın bir evde yaşatacağım. Dışarıdaki çimenliğe çıkarmak için küçük bir çim biçme makinesi alıp her cuma güzelce kısaltacağım. Fazla büyük bir çimenlik olmasın çünkü aşırı egzersiz yapmak istemiyorum. Ona on. Birinin plastik olacağı bitkilerle dolu küçük bir oturma odamız olacak. Ve gri öğleden sonraları çay içerken bana macera öyküleri okumanı istiyorum.

"Neden daha sık böyle olmuyorsun, sevimli ve sıcak falan."

"Bizim için küçük bir ev düşünüyordum da."

"Ya bebekler?"

"Ya, tabii."

"Bana bir çocuk verecek misin? Çocuk istiyorum."

"Baba olmak bana göre değil ama bu da yapabileceğim şeylerden biri, Mary. Senin erkeğin benim."

"Peki yarın Noel günü bir tane yapacak mıyız?"

"Zaten Noel oldu, Mary."

"Hayır. Bana gelmeni istiyorum. Bir ızgaram var. Dört tane de yumurtam. Ve sonra da şampanyayla brendiyi içebiliriz."

"Ben bokun tekiyim, Mary."

"Hayır değilsin."

"İçimde zalimlik var."

"Sana bir hediyem var."

"Bende senin için bir şey yok."

"İstediğim şey sende."

"Mary, yapma."

"Ve bir bebeğimiz olacak."

"Evet."

"Ve bir daha havlularıma düğüm atmayacaksın?"

"Bir daha düğüm yok."

"Bu takımın ve şapkan ve asanla harika görünüyorsun. O Amerikalı kız da senin peşindeydi, değil mi?"

"Yalnızca yabancı bir ülkede bir kardeşi olsun istiyordu. Eğer Yankiysen, Mary, tek dostun diğer Yankilerdir."

"Söylediği hiçbir şeyi kast etmedi. Bir tek senin aletinin peşindeydi. Ama o bana ait."

"Elbette, Mary."

Earl's Court'u geçip West Cromwell Caddesi'nden aşağı. Köprünün üstünden tren raylarının çöplüğü. Oradaki binalarda açık loş ışıklar görüyorum. Uyuklayan yaşlı beyinler. Ve damlardaki bacalar korkunç berbat şeyler. Bovir Caddesi'nde fanlı bir tanesi gıcırdıyor. Oh, Allah aşkına bırak da o güzel küçük göğsüne dokunayım, Mary. Bırak dokunayım. Aziz Antuan hac rehberi. Elim. Sen korkunç bir adamsın, Sebastian ama beni azdıramayacaksın. Bu numaralarını biliyorum.

"Hediyemin ne olduğunu söylesene, Mary."

"Sana yünlü terlikler aldım."

"Harika, ne renk?"

"Kir göstermesin diye kahverengi."

"Yarın onları giyeceğim."

"Ve yeni iç çamaşırlarımla Orman Tutkusu diye bir parfümüm var ve beni bir hayvan falan zannedeceksin."

"Tamtamlarımı da getireceğim, Mary."

Hoşça kal öpücüğü. Ve tekrar Bovir Caddesi'ne ve merdivenlerden yukarı. Her seferinde gizlenmiş biri kafama vuruverecekmiş gibi hissettiğim. Şiddet hep aklımda. Sok anahtarı şu lanet olası uyduruk deliğe. Ucuz bir sıcaklık hissi için sıcak suyu açıp odayı biraz buharla canlandıracağım. Gazmetreye bir şilin tabii. Ufak konforlar, ufak zevkler. Yatak örtüsünü çekip çarşafları ortaya çıkar. Ve yastığımı kabartıp şuraya sessizce yatayım, beyaz gökyüzüne hazır.

31

Gece uyanıyor. Bak rüzgâr nasıl da sert esiyor. Yatağım öyle sıcaktı ki. Penceremi kapıyorum, perdeler titreşiyor. Rüyam bir ağıttı. Ama taze patateslerin kile bularınış ince beyaz kabukları ve söğüt ağaçlarının tepesine ve yaprakları arasına gizlenmiş zeplin büyüklüğünde sakız kabakları. Çizmeler giymiş, kurbağalı bir gölün içindeydim. Gölün bittiği yerde ellerinde oraklarla tarlalardan gelen bir kalabalık vardı ve ben de denize yüzdüm.

Üşümeyi ellerimden ovalayayım, şaplatayım ısınsın. Elektrikli ateşimden bir yudum çok likörlü olurdu. Tamam, dinç, hazır, hemen işte böyle. Ben hepsini evden sökmeden o borulardan sıcak suyu çabuk bana yollayın. Yüzümü yıkamak büyük bir rahatlık ve dişlerimi fırçalamak da öyle. O iç çamaşırlar olmadan takımımı çıplak giyeceğim. Öldüğümde bir bira fıçısının içinde atomlarıma ayrışıp bütün Dublin'e dağıtılmak istiyorum. Acaba ben olduğumu anlarlar mıydı?

Sabahleyin erken kalkmak iyi bir şey, giyinip yürüyerek bir yolculuğa çıkmak. Havlularına düğüm attığımı mı söylemiştin, Mary? Böyle mi demiştin? Bu doğru mu? Söylesene. Doğru mu? Çocukların Tanrı'nın gazabı olarak göklerden indiği. Sikiştiğimiz için.

Kaygan trabzanın rehberliğinde merdivenlerden iniş, kahvaltı kokusunu almak için holde duruş. Kapıyı açıp keskin rüzgâra çıkış ve gökyüzünde zayıf bir güneş. Şu sokağa sapış, uzun boş bir grilik. Boğazım üşüyor. Sanırım korkunç kalbim

çok yorgun. Ama şimdi soğuğun ona ulaşmasına izin verme çünkü daha saatler boyu sıcak tutmam gerek. Şimdi şu köprü. Trenlerin ve rayların üzerine doğru kıvrılan. Aşağıda çimler siyah. Buradan o dev çatıyı görebiliyorum. Ve Mary, geliyorum. Şıklık ve zarafetle bir kez daha karşılaşacağımı hiç düşünmezdim, asamın şu köprüdeki enerjik tıkırtısı gibi. Percy'nin durumumu düzeltmesi büyük bir iyilik oldu tabii. Şimdi nasılsın, Mary? Hâlâ yatakta mı? Yoksa jambonlarımın tepesinde mi? Ve kızarmış ekmeğimin. Sıcak çay fincanları. Şu ambarın iyi bir tamire ihtiyacı var. Durup şu kırık dökük kirli camlardan içeri bakmam lazım ne depoluyorlar. Güneş çok cansız, Mary. Şehir boşlukla can çekişiyor. Cidden hepsi evlerinde olabilir mi? İçeride Noel ve ateş ve teneke oyuncaklarla eğlenen çocuklar. Burası Londra'nın ne bir şey ne de başka bir şey olan en garip yeri.

O harap binayı geçmiş, köprünün eğimli tarafından aşağı yürüyordu, dimdik karanlık bir silüet ve yabancı. Gel de anlatayım. Deniz nerede yüksek ve rüzgârlar yumuşak ve nemli ve sıcaktır, bazen güneşle lekelenmiş, her şeyin anlatıldığı ve anlaşıldığı bir yere duyulan vahşi bir istekle dolu huzur. Bir kış gecesi bir kır yolundaki atları duymuştum, bastıkları taşlardan kıvılcımlar çıkartan. Kaçtıklarını ve nal seslerinin kulaklarıma kadar geleceği tarlalardan geçeceklerini biliyordum. Ve dedim ki ölümüne koşuyorlar ve nasıl bir aşkla ve gözleri çılgın ve dişleri dışarıda.

Tanrı'nın rahmeti
Vahşi Zencefil Adam'ın
Üstüne olsun.